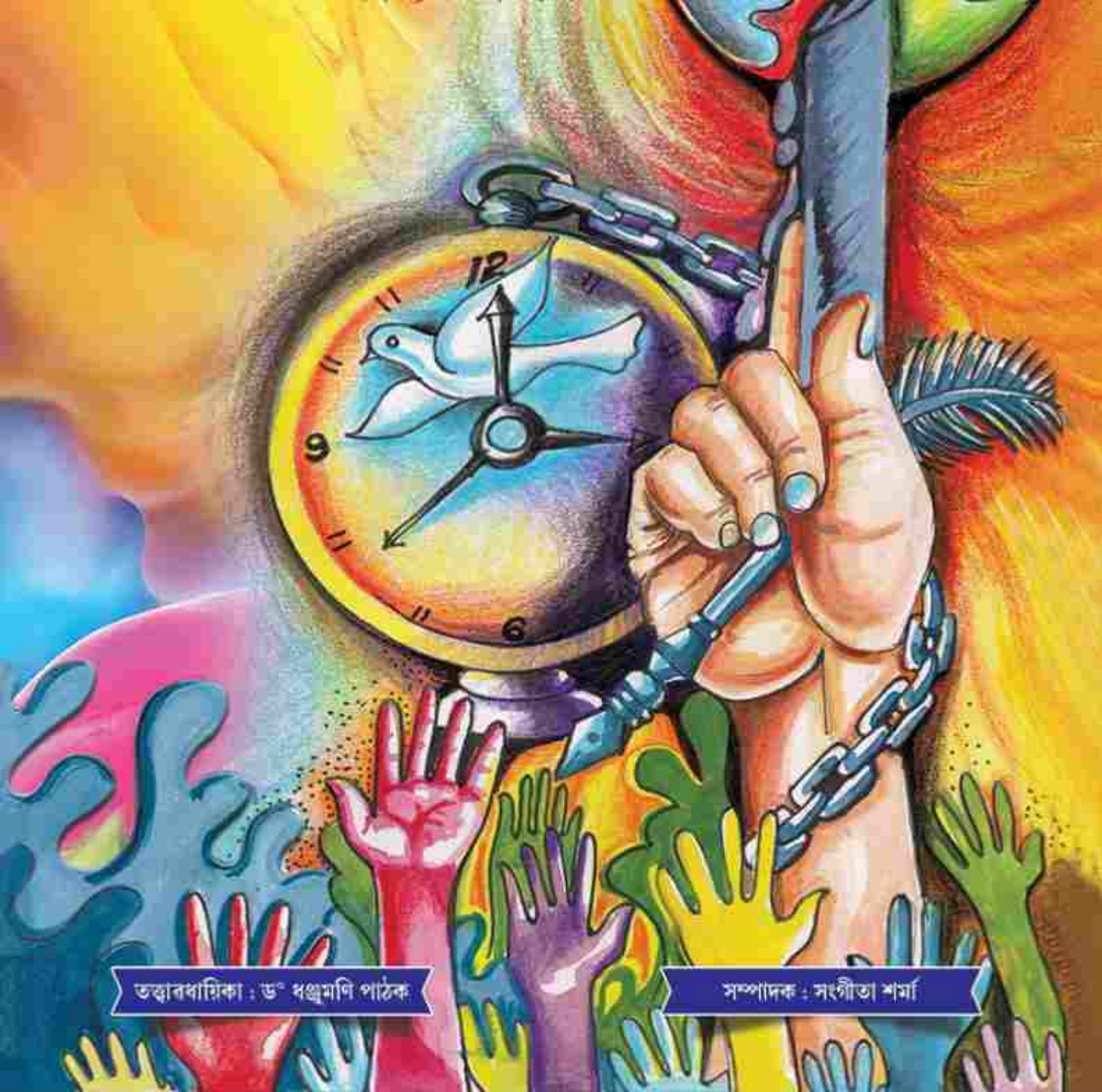

ବଳବାବି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଆଲୋଚନା

୬୪ ସଂଖ୍ୟକ ପ୍ରକାଶ

ଅନୁମୋଦିତ : ଡଃ ସଞ୍ଜୟ ମହାପାତ୍ର

ସମ୍ପାଦକ : ସଂଗୀତା ଶର୍ମା

নলবাৰী মহাবিদ্যালয় আলোচনী Nalbari College Magazine

২০১৮-১৯ ইং বৰ্ষ

তত্ত্বাবধায়িকা
ড° ধঞ্জুমণি পাঠক

সম্পাদিকা
সংগীতা শৰ্মা

৬৮- সংখ্যক প্ৰকাশ
নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ বছৰেকীয়া প্ৰকাশ

Annual Publication of NALBARI COLLEGE, vol. LXVIII

নলবাৰী মহাবিদ্যালয় আলোচনী : নলবাৰী মহাবিদ্যালয়
নলবাৰীৰ বছৰেকীয়া প্ৰকাশ

Nalbari College Magazine :
The Annual Publication Nalbari College

Nalbari- 781335, Vol. LXVIII

সম্পাদনা সমিতি

তত্ত্বাবধায়িকা

ড° ধঞ্জু মনি পাঠক

শিক্ষক সদস্য

ড° সূৰ্যত বৰ্মন

ড° বন্দনা দাস

হিতেশ ঠাকুৰিয়া

ড° দৰ্শনা গোস্বামী

ড° মিতালী দেউৰী

সম্পাদিকা

সংগীতা শৰ্মা

ছাত্ৰ সদস্য

মনস্বিতা শৰ্মা

দীপশিখা বৰ্মন

প্ৰাঞ্জল কলিতা

পৰিস্মিতা গোস্বামী

বিকাশ দাস

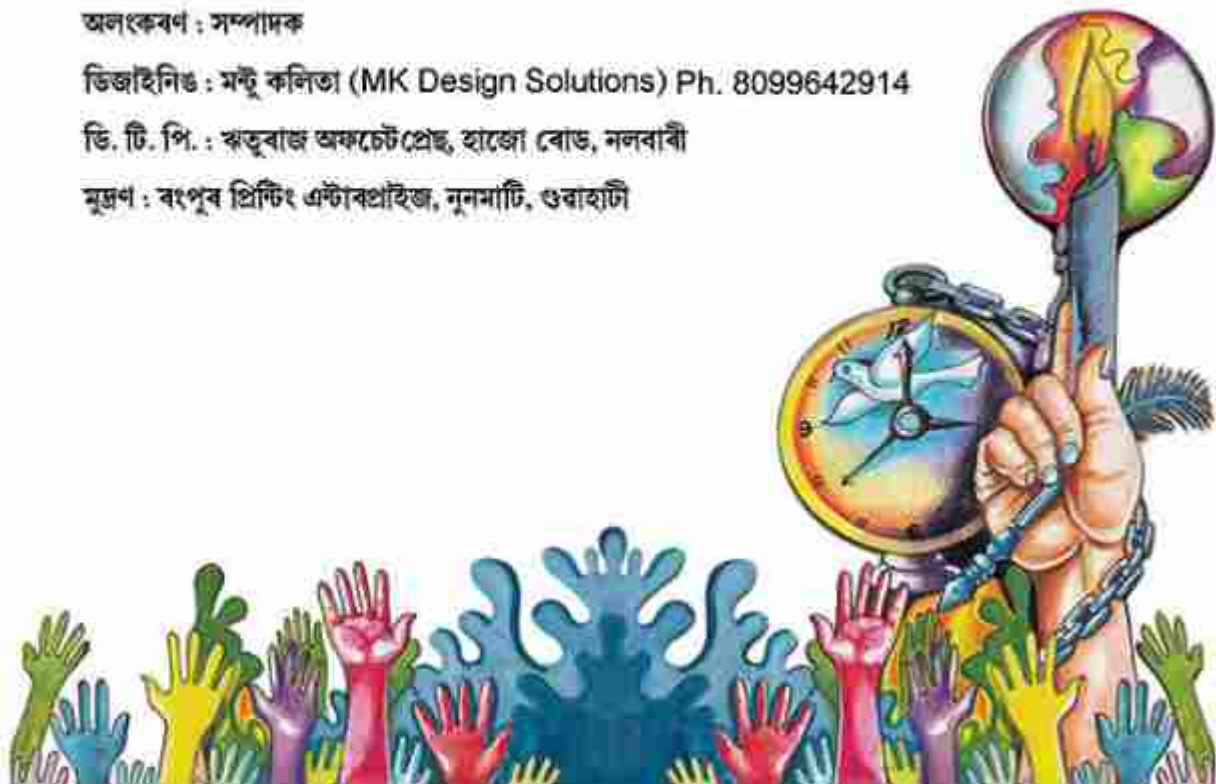
বেটুপাত ও আৰ্হি চিত্ৰ : খগেন দাস

অলংকৰণ : সম্পাদক

ডিজাইনিঙ : মকু কলিতা (MK Design Solutions) Ph. 8099642914

ডি. টি. পি. : ঋতুৰাজ অফচেটপ্ৰেছ, হাজো বোড, নলবাৰী

মুদ্ৰণ : বংপুৰ প্ৰিণ্টিং এণ্ডাৰপ্ৰাইজ, নুনমাটি, ওৰাহাটী

অধ্যক্ষৰ কলম

মহাবিদ্যালয় সমূহৰ পৰা প্ৰকাশিত হোৱা আলোচনীসমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সাহিত্য চৰ্চাৰ কঠীয়াতলী হিচাপে পৰিগণিত হৈ আহিছে। মহাবিদ্যালয়ত আবদ্ধ হোৱা অনুশীলনৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে ভৱিষ্যৎ জীৱনত প্ৰতিষ্ঠিত সাহিত্যিক হিচাপে সমাদৃত হ'ব পাৰে, তাৰ বাবে লাগে মাথোন একনিষ্ঠ সাধনা। মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনত প্ৰতিফলিত হ'ব লাগে ইয়াৰ প্ৰতিচ্ছবিখন, নিৰ্মোহভাৱে। মহাবিদ্যালয়ৰ দাপোন স্বৰূপ আলোচনীখনত প্ৰকাশিত প্ৰতিচ্ছবিখন হৈ পৰে ভৱিষ্যতৰ দিশ নিদৰ্শক।

১৯৪৫ চনৰ ৪ জুলাইত স্থাপন হোৱা নলবাৰী কলেজে আজি মহানজত জয়ন্তী বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিলে। বহু অভাৱ আৰু সমস্যাৰ মাজেৰে আহি আজিৰ অৱস্থাত উপনীত হৈছে।

পৰিৱৰ্তিত সময়ৰ প্ৰয়োজনক আগত ৰাখি নতুন ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতিৰে আমি অগ্ৰসৰ হ'ব ওলাইছো আমাৰ যাত্ৰাপথত। আমাৰ লক্ষ্য পোহৰ, "ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৰ্বাংগীণ বিকাশ"। তাৰেই প্ৰত্যাশাৰে

ড° দীপক গোস্বামী
অধ্যক্ষ
নলবাৰী কলেজ, নলবাৰী

শ্রদ্ধাঞ্জলি

মৃত্যুটো এটা শিল্প জীৱনৰ কঠিন শিল্পত কটো মিলোড ডাক্তাৰ - শীৰ্ষ দা

গোলক বৰ্মন
০১/০৩/১৯৫৯ - ৩০/১১/২০১৮

শশী শৰ্মা
০৩/১০/১৯৩১ - ২৮/০১/২০২০

প্ৰবৰ মুখাৰ্জী
১১/১২/১৯৩৫ - ০১/০৮/২০২০

তপন গগৈ
০১/০৮/১৯৩৬ - ২৩/১১/২০২০

ভিতালী দাস
০৬/০৬/১৯৬৯ - ২১/০৮/২০২১

হোমেন বনগোহাঞি
০৭/১২/১৯৩২ - ১২/০৫/২০২১

সুন্দৰলাল বহুগুণা
০৯/০১/১৯২৭ - ২১/০৫/২০২১

লক্ষী নন্দন বৰা
১৫/০৬/১৯৩২ - ০৩/০৬/২০২১

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
GAUHATI UNIVERSITY

Prof. Pratap Jyoti Handique
Vice Chancellor
Phone : 94350 12920
E-mail : vc@gauhati.ac.in

শুভেচ্ছা বাণী

মই জানিবলৈ পাই আনন্দিত হৈছো যে, ঐতিহ্যমণ্ডিত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ৬৮ সংখ্যক আলোচনীখন প্রকাশৰ বাবে কাৰ্যপন্থা আৰম্ভ কৰিছে।

আশা কৰিছো, আলোচনীখনত সন্নিবিষ্ট লিখনী সমূহৰ জৰিয়তে ছাত্র-ছাত্রীসকলে প্রতিভা বিকাশৰ সুযোগ লাভ কৰিব। মোৰ বিশ্বাস আলোচনীখনত প্রকাশ পাবলগীয়া লিখনীসমূহ উন্নত মানৰ হ'ব আৰু লিখনীসমূহে অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁৰাল চহকী কৰিব।

আলোচনীখনৰ লগত জড়িত শিক্ষক, ছাত্র-ছাত্রী সকলোকে মই আন্তৰিক অভিনন্দন জনাই আলোচনী আৰু মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰিলোঁ।

(অধ্যাপক ড° প্রতাপজ্যোতি সন্দিকৈ)

উপাচার্য

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

দিনাংক : ২০-০৮-২০২১

গৌৰৱউজ্জ্বল ইতিহাস সুৰবি

মহাৰজত জয়ন্তী পালন

শৈল্পিক উপহাৰ

মহামিলনৰ এসম্বা

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ত NAAC ৰ বিষয়ববীয়াৰ পদাৰ্পণ

ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ সৈতে NAAC ৰ বিষয়ববীয়া

সম্পাদকীয়....

ক'ভিডকালীন পরিস্থিতিত

অসমৰ সাম্প্ৰতিক শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ ওপৰত পৰা

প্ৰভাৱ : প্ৰত্যাহ্বান আৰু প্ৰত্যাশা

"At the end of the day, the most overwhelming key to a child's success is the positive involvement of parents and teachers. —Jane D. Hull

Together we may give our children the roots to grow and the wings to fly..."

শিক্ষাই হৈছে মানৱ জীৱনৰ মূল ভেঁটি আৰু ঘৰখনেই হ'ল শিক্ষাৰ কঠিয়াতলী। তাৰ পিছতে স্থান পঢ়াশালিৰ। বৰ্তমান সময়ৰ সমাজ বাৰহু তথা যুগৰ পৰিৱৰ্তন, সমাজত থকা থকা বিভিন্ন ঘটনাৱলী আৰু শিক্ষা ব্যৱস্থাত সঘনাই সলনি হোৱা দৃশ্যপট ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওপৰতো বান্ধকৈয়ে প্ৰভাৱ পেলাইছে।

ক'ভিড-১৯ মহামাৰী বিশ্বজুৰি বিয়পি পৰাৰ ফলত অসমতো বিভিন্ন দিশত অভূতপূৰ্ব প্ৰভাৱ পৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। বিশেষকৈ শিক্ষাখণ্ডত অপ্ৰত্যাশিত প্ৰত্যাহ্বানৰ সৃষ্টি কৰিছে। অসমৰ প্ৰায় সকলো শিক্ষাৰ্থী কমেও ডেৰ বছৰ নিজ নিজ শিক্ষানুষ্ঠানৰ পৰা আঁতৰত আছে। মুঠৰ ওপৰত ক'ভিড-১৯এ শিক্ষণ আৰু প্ৰত্যক্ষ শৈক্ষিক প্ৰক্ৰিয়ালৈ স্থবিৰতা নমাই আনিছে। এই কঠিন পৰিস্থিতিত মোকাবিলা কৰিবলৈ অসমৰ বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানে শিকন আৰু শিক্ষণ প্ৰক্ৰিয়াক বিভিন্ন গণ মাধ্যম আৰু প্ৰযুক্তিৰ সহায়ত চলাই থকাৰ প্ৰয়াস কৰি থকা দেখা গৈছে। চৰকাৰী সংস্থা আৰু বিভিন্ন বৈদ্যুতিন চেনেলবোৰেও ডিজিটেল মাধ্যমত শিক্ষা প্ৰদান কৰাৰ ব্যৱস্থা লৈছে। অৱশ্যে অসমৰ দৰে অৰ্থনৈতিকভাৱে পিছপৰা ৰাজ্যত সকলো শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এই সুবিধা গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰাৰ বাতৰি সংবাদ মাধ্যমত প্ৰচাৰ হৈয়েই আছে। আনকি প্ৰযুক্তিগত সমল যোগাৰ কৰি ল'ব নোৱাৰাৰ বাবে আত্মহত্যাৰ দৰে ঘটনাও ঘটিছে। গতিকে এই শিক্ষণ ব্যৱস্থা অসমত কিমান ফলপ্ৰসূ হৈছে, এইটো অন্য আলোচনাৰ বিষয়।

সুচল আৰ্থিক অৱস্থাৰ পৰিয়ালৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আগশাৰীৰ ব্যক্তিগতখণ্ডৰ বিদ্যালয়সমূহত পঢ়াৰ লগতে তেওঁলোকে পৰিয়ালৰ পৰাও যথেষ্ট সহায় পায়। কিন্তু বাকী থাকি যায় এই ১৬ নিযুত চৰকাৰী বিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল। অসমৰ বাহিৰৰ বিদ্যালয়সমূহৰ কথা বৰ বিশেষ নাজানো, দেখাও নাই, কিন্তু অসমৰ অতি কমেও ৬৪ হেজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী চৰকাৰী বিদ্যালয়ৰ আৰু তেওঁলোকৰ বেছিংসংখ্যকৰে ঘৰৰ আৰ্থিক দিশটো সুচল নহয়।

এতিয়া কথা হ'ল যে অনলাইন পাঠদানৰ বাবে শিক্ষক আৰু শিক্ষাৰ্থীৰ উভয়ৰে লাগিব একোটা Android ফোন। ল'কডাউনৰ সময়ছোৱাত অনলাইন পাঠদানৰ বাবেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাতত আহি পৰিলনে একোটা Android ফোন? দোকানসমূহত যথেষ্ট বিক্ৰী হোৱাও শুনিছো। হয়তো বহু পৰিয়ালৰ মূৰত মাধ্যমৰ একোটা পৰিও কিনিবলগীয়া হ'ল আৰু কিছুসংখ্যক নোৱাৰিলে। যিসকলে কিনিলে, তেওঁলোকৰ ঘৰৰ মোবাইলটো ব্যৱহাৰ হ'লনে? অনলাইন পাঠদানৰ বাবে প্ৰযুক্তি কৌশলৰ উপৰিও অন্য এক প্ৰয়োজনীয় সমল হৈছে ইণ্টাৰনেট ব্যৱস্থা। ইণ্টাৰনেট ব্যৱস্থাৰ বাবে মাহিলি খৰচ এটা লাগিব। কোনোমতে ফোন এটা যোগাৰ কৰি দিয়া পৰিয়ালসমূহে মাহিলি ইণ্টাৰনেটৰ খৰচটো বহন কৰিব পৰাকৈ সক্ষম নহয়। লগতে বহু গ্ৰামাঞ্চলতে টেলিকম নেটৱৰ্ক সক্ৰিয় নহয়। তাৰ পাছতো অনলাইন পাঠদান পূৰ্ণগতিত চলি আছেনে নাই তাৰ তথ্য সাপ্তাহিক ভিত্তিত পৰিদৰ্শন বিভাগে বিদ্যালয়ৰ পৰা বিচাৰিছেও।

পূৰ্ণগতিত নচলা নহয়, চলিছে। বহুকেইগৰাকী শিক্ষকে বহু কষ্টও কৰিছে। কিন্তু অটাইংসংখ্যক শিক্ষাৰ্থীয়ে অনলাইন পাঠদানৰ সুবিধা লাভ কৰিব পৰা নাই। প্ৰমাণস্বৰূপে চুবুৰাৰ নাৰ্জৰীৰ আত্মহত্যা। চুবুৰাৰ হত্যা হৈছিল এইকাৰণেই যে তেওঁ অনলাইন পাঠদানৰ সুবিধা ল'বলৈ অসমৰ্থ আছিল। পৰ্যাপ্ত প্ৰযুক্তিৰ অভাৱ বুলি তেওঁক আচলতে হত্যা কৰা হ'ল। সংবাদ মাধ্যমত ডুলি থাকিল চুবুৰাৰ বাতৰি। চেমনী এজনে এনে পথ ল'ব বুলি আমি কেতিয়াও কল্পনা নকৰিলো, সামাজিক কাৰণ একোটাতেও জীৱন একোটা নোহোৱা হৈ যায়, হৈ গৈ আছে। অৱশ্যে এদিনৰ বাবে উক দি উঠা শোকৰ বন্যাত দিনদিয়েকৰ পাছত চুবুৰাৰক পাহৰি থকা হ'ল।

অনলাইন পাঠদানৰ লগতে অতিকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ এটা প্ৰশ্ন হৈছে যে শিক্ষক আৰু শিক্ষার্থী এই কৌশল লৈ সাজু হয় নে নহয়। আমাৰ বহুসংখ্যক শিক্ষক শ্ৰেণীকোঠাত থিয় হৈ ক'লাফলক আৰু চৰকাৰী পৰিকল্পনাৰ সহায়ত লিখি বুজোৱাতহে সহজ হৈ আছে। তাৰোপৰি অধিকসংখ্যক বিদ্যালয় শিক্ষকেই প্ৰযুক্তি কৌশলৰ লগত অভ্যস্ত নহয়। ফলস্বৰূপে তেওঁলোকে অনলাইন পাঠদানৰ যোগেদি শিক্ষার্থীৰ মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিব নোৱাৰে। লগতে অন্য এক সমস্যা হৈছে হোৱাটিক্সএপ, ফেক্সবুক ইত্যাদি চ'ছিয়েল মিডিয়াত ধাৰসাৰ গতিত ভাগবটোৱাৰা হৈ থকা কিছুমান বাতৰি, মন্তব্যই পাঠদান কৰি থকা অৱস্থাত শিক্ষার্থীৰ মনোযোগ লাখৰ কৰিব পাৰে।

আমাৰ দেশত ৬৩০ নিযুত মানুহে ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰে। কিন্তু গ্ৰামাঞ্চলৰ ২৫.৩% (১০০ জনৰ ভিতৰত) জনসংখ্যাই ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰে, য'ত ভাৰতবৰ্ষৰ মুঠ জনসংখ্যাৰ ৬৬% হৈছে গ্ৰামাঞ্চলৰ। তাতকৈও ডাঙৰ কথাটো হৈছে ভাৰতবৰ্ষত খুব কম সংখ্যক লোকেহে মোবাইলটো অকল মনোৰঞ্জনৰ বাবে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰতো ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি বুলি ভাবে। টিকটক জাতীয় এপবোৰ চৰকাৰে বন্ধ কৰিলেও এতিয়াও তেনেবোৰ মনোৰঞ্জনমূলক ডিভিঅ'সমূহ (যিবোৰ মনোৰঞ্জনৰ বাবে বহু বিদ্বেষ আৰু বৈষম্যমূলক ধাৰণাও সমাজত বিয়পাইছে) লৈয়েই ভাৰতবৰ্ষৰ বহু জনতাই মোবাইল একোটা ব্যৱহাৰ কৰি আছে। এয়া তেওঁলোকৰ ভুল নহয়। প্ৰযুক্তি লৈ ভাৰতবৰ্ষৰ জনতা পুঁজিবাদী ৰাষ্ট্ৰৰ জালত কোনোবা কালতেই পৰিছে। এইসমূহ সমস্যা চালিজাৰি নোচোৱাকৈ ডিজিটেল মাধ্যম বিদ্যালয় শিক্ষাৰ বাবে ভাৰতবৰ্ষত সাৰ্বজনীন নোহোৱাৰ লগতে বৰ বিশেষ উপকাৰী নহয় বুলি আমি ভাবো। তাৰ মাজতে গুণগত শিক্ষাৰ নামত আজিকোপতি চৰকাৰে কি পছা অৱলম্বন কৰিছে বুলি ক'ব প্ৰশ্ন উদ্ভৱ আমাৰ হৃদয়ত নাই। কিয়নো শিক্ষাৰ নামত চৰকাৰৰ পৰ্যাপ্ত বাজেট নায়েই। প্ৰযুক্তিগত মাধ্যমৰ লগত অপৰিচিত জনতাৰ ওপৰত হঠাতে প্ৰযুক্তি ব্যৱহাৰৰ কথা আহি পৰিলে কি ধৰণৰ সমস্যা হৈ আছে তাক দেখাৰ পাছতো যদি আমি একেই কথাতেই লাগি থাকো, বিকল্প সমাধান নাভাবো, তেনেহ'লে অনিশ্চয়তাৰ হতাশাই আৰু বহু জীৱনৰ বাবে বিপদঘণ্টা বজাব।

ল'কাডাউনৰ ফলস্বৰূপে বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠান, শৈক্ষিক বোৰ্ড অথবা বিশ্ববিদ্যালয়সমূহে পৰীক্ষাসমূহ সময়ত অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা নাই। অসমত উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাৰ ফলাফল ঘোষণা কৰা হৈছে যদিও উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে অনুষ্ঠিত হ'বলগীয়া বাছনি পৰীক্ষাসমূহ অনুষ্ঠিত নোহোৱাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত শংকা আৰু অস্থিৰতা বৃদ্ধি পাইছে। বিশ্ববিদ্যালয়সমূহেও স্নাতক আৰু স্নাতকোত্তৰ শ্ৰেণীৰ চূড়ান্ত পৰীক্ষাসমূহ কেনেদৰে অনুষ্ঠিত কৰিব, ঠিক কৰিব পৰা নাই। এনেকুৱা সন্ধিক্ষণত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ভৱিষ্যতকলৈ অস্থিৰতা সৃষ্টি হোৱাটো একো আচৰিত নহয়। মুঠৰ ওপৰত ক'ভিড-১৯ৰ বাবে অসমৰ শৈক্ষিক-কাৰ্যকলাপৰ ওপৰত গভীৰ অস্থিৰতাৰ যে সৃষ্টি হৈছে, এইটো খাটাং।

শৈক্ষিক মূল্যায়ন প্ৰক্ৰিয়াত প্ৰভাৱ : অসমৰ বাৰ্ষিক শিক্ষা ব্যৱস্থাত আভ্যন্তৰীণ পৰীক্ষাৰ জৰিয়তে ২০ শতাংশ নম্বৰৰ মূল্যায়ন কৰা হয়। বাকী ৮০ শতাংশ নম্বৰৰ বাবে বিশ্ববিদ্যালয়সমূহে শেষ বাৰ্ষিকৰ ৰূপত পৰীক্ষা অনুষ্ঠিত কৰে। অসমৰ বিশ্ববিদ্যালয়ে অনুষ্ঠিত কৰিব লগা প্ৰায় সকলোবোৰ পৰীক্ষা পিছুৱাৰ লগা হোৱাৰ উপৰিও আভ্যন্তৰীণ পৰীক্ষাসমূহ বাতিল কৰিবলগীয়া হৈছে। ফলস্বৰূপে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শৈক্ষিক মূল্যায়নৰ ওপৰত ক'ভিড-১৯ৰ প্ৰত্যক্ষ প্ৰভাৱ পৰিছে। অৱশ্যে এচাইনমেণ্ট ভিত্তিক আভ্যন্তৰীণ মূল্যায়নৰ চিন্তা-চৰ্চা কৰা হৈছে যদিও শেষ বাৰ্ষিকৰ পৰীক্ষাসমূহ কেনেদৰে অনুষ্ঠিত কৰিব পাৰি, বিশ্ববিদ্যালয়সমূহে সঠিকভাৱে একো ক'ব পৰা নাই।

চাকৰিৰ সুযোগ হ্ৰাস : প্ৰায় সকলো চাকৰি সম্বন্ধীয় পৰীক্ষা আৰু সাক্ষাৎকাৰ বাতিল কৰা হৈছে। অসমৰ মহাবিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয়সমূহত বহু শিক্ষকৰ বাবে আবেদন বিচৰা হৈছিল বা হৈছে, কিন্তু আজিৰ তাৰিখলৈ কোনো ধৰণৰ সাক্ষাৎকাৰ অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা নাই। আনহাতে বেচৰকাৰী অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানত কাৰ্যৰত উচ্চশিক্ষিতসকলৰ মাজত অনিশ্চয়তাই গা কৰি উঠিছে। তেওঁলোকৰ বহুতৰে চাকৰি ইতিমধ্যে নোহোৱা হৈছে বা আন সকলৰ চিন্তা বাঢ়িছে, কেতিয়া তেওঁলোকৰ চাকৰিত অনিশ্চয়তা আছে। নতুনকৈ চাকৰিৰ বাবে যোগা হোৱাসকলে নিজৰ সংস্থাপন এটা ঠিক কৰিব নোৱাৰাৰ ফলত অসমত নিকলুৱা সমস্যা আৰু অধিক বৃদ্ধি পাব। ফলস্বৰূপে মানুহৰ জীয়াই ধৰাৰ সংগ্ৰাম বাঢ়িব আৰু ভৱিষ্যতে উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰতি অনীহা বৃদ্ধি হ'লে আচৰিত হ'বলগীয়া একোৱেই নাথাকিব।

আকস্মিকভাৱে উদ্ভৱ হোৱা এনে পৰিস্থিতিত কিছুমান সমস্যাৰ সৃষ্টি হোৱাটো খুবেই স্বাভাৱিক। সেইদৰে কিছুমান সমস্যাৰ তাৎক্ষণিক সমাধানো নিশ্চয়কৈ সম্ভৱ নহয়। সেয়েহে আমাৰ বোধেৰে এনে ধৰণৰ অনাচ্ছত পৰিস্থিতিত প্ৰয়োজন সাপেক্ষে সমস্যাকে সহ্য কৰিব, কিছুমান সমস্যা আওকাণ কৰিও নিৰ্ধাৰিত লক্ষ্য প্ৰাপ্তিৰ দিশত দৃঢ়তাৰে অগ্ৰসৰ হোৱাৰ মানসিকতা গঢ়ি তোলাৰ আবশ্যকতা আছে। অৱশ্যে এই সকলো বাধা-হেঙাৰ, সমস্যা নেওচি অসমৰ উচ্চ শিক্ষা ব্যৱস্থাক সঁচা অৰ্থত অৰ্থবহু কৰি তোলাৰ উদ্দেশ্যে শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ উদ্যোগত শিক্ষক-ছাত্ৰৰ মাজত সমন্বয় স্থাপন কৰি সুপৰিকল্পিতভাৱে আগবাঢ়ি যোৱাৰ প্ৰয়াস কৰিব লাগিব। অৱশ্যে এইক্ষেত্ৰত চৰকাৰৰ সক্ৰিয় সহায়-সহযোগিতাও নিশ্চয়কৈ জড়িত হ'ব লাগিব।

সংগীতা শৰ্মা

সম্পাদক

নলবাৰী মহাবিদ্যালয় আলোচনী

নলবাৰী মহাবিদ্যালয় আলোচনী

ভিতৰ চ'ৰাত

চিন্তন

- ♦ সাম্প্ৰতিক অসমত কলাগুৰুৰ চিন্তা আৰু আদৰ্শৰ প্ৰাসংগিকতা & ড° বসন্ত কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য / 1
- ♦ বিশিষ্ট সাহিত্যিক মেদিনী চৌধুৰী : জীৱন আৰু কৃতি & ড° নৰনাৰায়ণ শৰ্মা / 4
- ♦ চাক কলা, নিচা আৰু পেশা & মুকুল শৰ্মা / 6 ♦ দৃষ্টিৰ প্ৰাসত অসমীয়া & দেবজিৎ ভট্টাচাৰ্য / 7
- ♦ পানী আৰু ৰাজনীতি & গৌৰৱ বিকাশ ভূঞা / 9 ♦ জাতীয়তাবাদৰ ভিত্তিত সাম্যবাদ & হেমেন কলিতা / 11
- ♦ ভাৰতৰ ৫ ট্ৰিলিয়ন ডলাৰৰ অৰ্থনীতি আৰু ইয়াৰ বাস্তৱিকতা & জাহ্নৱী বৰ্মন / 15
- ♦ ঐতিহাসিক কামৰূপ কৰ্মতাত কোঁচ ৰাজবংশীৰ সাংবিধানিক অধিকাৰ আৰু ভবিষ্যত & ৰাজ দাস / 16
- ♦ সমতাৰ প্ৰজন্ম গঢ়াত নাৰীৰ ভূমিকা & পূজা তালুকদাৰ / 19 ♦ আদিম মানৱৰ ক্ৰমবিকাশ & বিকাশ দাস / 21
- ♦ বিশ্বত মহামাৰীৰ ভ্ৰাস : আৰ্থ-সামাজিক আৰু শৈক্ষিক দিশত ইয়াৰ প্ৰভাৱ & অৰণ্যজ্যোতি তালুকদাৰ / 22
- ♦ জীৱনত গুৰুৰ মহত্ব & বিকি কলিতা / 27 ♦ আমাৰ সমাজত অন্ধবিশ্বাস আৰু ইয়াৰ সজাগতা & অনিন্দিতা ডেকা / 29
- ♦ বৰ্তমান সমাজত নম্বৰকেন্দ্ৰিক শিক্ষা -ব্যৱস্থাৰ প্ৰভাৱ & পূবালী ডেকা / 31

মুকলি আলাপ

- ♦ সাহিত্যিক ৰঞ্জু হাজৰিকাৰ সৈতে মুখামুখি / 33 ♦ কণ্ঠশিল্পী তৰালী শৰ্মাৰ সৈতে সাক্ষাৎকাৰ / 36

শব্দ শিল্প

- ♦ ৰূপকোঁৱৰ ! তুমি জীৱনৰ জ্যোতিপ্ৰপাত & বন্তিপ্ৰভা শৰ্মা / 39 ♦ ফুটপাথৰ দেশত জীৱনৰ আৰ্তনাদ & প্ৰণৱ খাৰজাৰা / 40
- ♦ আজলী & নিবেদিতা শৰ্মা / 41 ♦ উভতি যাওঁ মই তোমাৰ কাষলৈ & আফতাব ছাছেইন / 42 ♦ একুঁৰা জুই & স্মৃতি মেধি / 42
- ♦ গাওঁখন কলৈ গ'ল মা ? & ত্ৰিকেন বৰ্মন / 43 ♦ ৰোমছন & জয়ন্তী শৰ্মা / 44 ♦ মন যায় & তপস্যা কাশ্যপ / 44
- ♦ গাঁৱলীয়া & অংশুমানি হালৈ / 45 ♦ ভোগালীৰ বাৰ্ধতা & সঞ্জীৱ ৰাজবংশী / 45 ♦ স্মৃতি ৰোমছন & জিম্লী শৰ্মা / 46
- ♦ নষ্টালজিয়া & নৱাৰুন কাশ্যপ / 46 ♦ ধন্য তোৰ চহা জীৱন ! & ময়ূৰপংখী শইকীয়া / 47 ♦ বিচাৰিছোঁ & নৈখাত শৰ্মা / 48
- ♦ অনুভৱৰ বৰষুণজাক & তাপসী বৰ্মন / 49 ♦ আধোণ & নিদ্ধম্নৈ অসমীয়া / 49 ♦ অভিষাপ & জুস্মিতা ভৱদাজ / 50
- ♦ উত্তৰ পুৰুষৰ সংকটাপন্ন জীৱন & দিব্যাস্ত্ৰী সাউদ / 50 ♦ নাৰী গাথা & জ্যোতিথিতা কাশ্যপ / 51
- ♦ পুনৰুত্থান & সুপ্ৰীতি শৰ্মা / 51 ♦ খেতিয়ক & চুমন বৈশা / 52 ♦ শেষবাৰলৈ & আকাশ দাস / 52
- ♦ জীৱন তৃষণ & তৃষামনি ভট্ট / 53 ♦ হৃদয়ৰ উচুপনি & সৃজনী তালুকদাৰ / 53 ♦ জীৱন গাথা & নিকুমণি ডেকা / 54
- ♦ অৱলোকন & নিকিতা ৰহমান / 54 ♦ চানেকি জীৱনৰ & মুদুস্মিতা কাশ্যপ / 55
- ♦ খেতিয়কৰ পুতেকৰ সপোন & নেহা আফ্ৰিন / 55 ♦ অনুভৱৰ পথাৰত & জিতুমণি দাস / 56
- ♦ অভাৱী শব্দ & পুলাকেশ কলিতা / 56 ♦ বিশ্বব্যপণ & নিকিতা মালাকৰ / 57 ♦ তেজপিয়া & ভনীতা কাশ্যপ / 57
- ♦ চহা জীৱন & অনিন্দিতা তালুকদাৰ / 58

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাহিত্য শিতানৰ পৰা

- ♦ 'অসীমত যাৰ হেৰাল সীমা' & প্ৰিয়ংকা ভৰালী / 59 ♦ হৃদয়ৰ পৰা হৃদয়লৈ এখনি নীলা খামৰ চিঠি & মনস্বিতা শৰ্মা / 61

অনুবাদ শিল্প

- ♦ মৃত্যুভয় তুমি ইমান মানৱিক ? & ড° প্ৰদ্যুম্ন শৰ্মা / 62 ♦ কাগজৰ ডিঙা & ড° পূবৰী শৰ্মা / 63
- ♦ যি বাটে যোৱা নহ'ল & জংকি শৰ্মা / 64

সাম্প্ৰতিক অসমত কলাগুৰুৰ চিন্তা আৰু আদৰ্শৰ প্ৰাসংগিকতা

ড° বসন্ত কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য

প্ৰাক্তন অধ্যাপক

আধুনিক অসমীয়া কলা-সংস্কৃতিৰ ৰূপকাৰ হিচাপে যি দুগৰাকী বৰেণা ব্যক্তিলৈ আমি সততে সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনাওঁ, সেই দুগৰাকীৰ এগৰাকী হ'ল বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা আৰু আন এগৰাকী যো ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা, সেই কথা নক'লেও চলে। বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাক কলাগুৰু উপাধিৰে বিভূষিত কৰা হৈছে। এই উপাধি প্ৰদানৰ প্ৰধান কাৰণ এই যে তেওঁ অসমৰ কলা-সংস্কৃতিক নৱতম ৰূপত প্ৰতিষ্ঠা কৰাত সমগ্ৰ জীৱনটো নিয়োজন কৰি সুস্থ জীৱনবোধ আৰু প্ৰগতিবাদী সাংস্কৃতিক সচেতনতাৰ পৰিচয় দিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

কোনো এটা জাতিৰ ভাষা, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিৰ যোগেদি সেই জাতিৰ জাতীয় ঐতিহ্য তথা পৰম্পৰাৰ স্বকীয় বিশিষ্টতা প্ৰকাশ পায়। জাতি বিশেষৰ সাংস্কৃতিক সম্পদ ৰাজিত প্ৰতিভাত হয় - সেই জাতিৰ চিন্তা-চেতনা, আবেগ-অভিৰুচি আৰু জীৱন-দৃষ্টি। প্ৰকৃততে জাতি বিশেষৰ জীৱনৰ প্ৰতিলিপিয়েই হৈছে জাতীয় কলা সংস্কৃতি। সেয়ে, কোনো এটা জাতীয় সংস্কৃতিৰ ইতিহাস অধ্যয়ন কৰিলেই, সেই জাতিৰ স্বৰূপ নিৰ্ণয় কৰিব পৰা যায় যি

বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ সময়ৰ প্ৰক্ৰিয়াৰে গঢ়ি উঠা অসমীয়া জাতিৰ ভাষা, সাহিত্য আৰু সংস্কৃতি যি এক সু-প্ৰাচীন, স্বকীয় ঐতিহ্যৰে সু-সমৃদ্ধ, সেই কথা পণ্ডিতসকলে একেমুখে স্বীকাৰ কৰিছে। পুৰাতত্ত্ব আৰু বুৰঞ্জীৰ তথ্যৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি পণ্ডিতসকলে অসমীয়া কলা সংস্কৃতিৰ

প্ৰাচীনত সম্বন্ধে যি আভাস দিছে, তাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি আমি ক'ব পাৰোঁ যে সংস্কৃতিৰ অন্যতম জনপ্ৰিয় শাখা নৃত্য-বাদ্য প্ৰভৃতিৰ চিন্তা চৰ্চা খৃঃ ১ম শতিকামানৰ পৰাই এই দেশত সন্টালনি ভাবে চলিছিল।

কুমাৰ ভাস্কৰ বৰ্মাৰ ৰাজত্ব কাল (সপ্তম শতিকা)ত অসমীয়া নৃত্য-গীতৰ যে চৰম উৎকৰ্ষ সাধন হৈছিল, হিউৱেনচাঙৰ বিৱৰণিয়ে তাৰ ঐতিহাসিক প্ৰমাণ দাঙি ধৰে। তদুপৰি, বনমালা বৰ্মান, ইন্দ্ৰপাল প্ৰভৃতি ৰজাসকলৰ ৰাজত্বকালত খোদিত তাম্ৰলিপি, শিলালেখসমূহেও অসমৰ নৃত্য-গীত-বাদ্য আদি সাংস্কৃতিক বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ সম্পদসমূহৰ সন্ভেদ দিয়ে। দশম-একাদশ শতিকামানত ৰচিত কালিকা পুৰণাত পূজা-উৎসৱ আদিৰ যি বৰ্ণনা দিয়া হৈছে, তাত নৃত্য-গীত, বাদ্য আদিৰ যথেষ্ট উল্লেখ আছে। এইবোৰৰ পৰা এটা কথা নিশ্চয়কৈ ক'ব পাৰি যে অসম ৰাজ্য দূৰ অতীতৰ পৰাই কলা-সংস্কৃতিৰ চৰ্চাত অগ্ৰণী। নক'লেও হয় যে মহান শিল্পী মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ সৃজনশীল প্ৰতিভাই অসমীয়া কলা সংস্কৃতিক এক গৌৰৱময় আসনত বহুৱাই তাক জনতামুখী কৰি তোলাৰ পিছত, সি স্বকীয় বৈশিষ্ট্যৰে সমুজ্জ্বল হৈ প্ৰপদীৰূপ পৰিগ্ৰহণ কৰে। শংকৰদেৱ প্ৰতিষ্ঠিত সংস্কৃতিৰ মূল চালিকা শক্তি আছিল বৈষ্ণৱ ধৰ্মীয় মতবাদ। ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণ হ'ল এই ধৰ্মৰ উপাস্যদেৱতা। জাতি, ধৰ্মীয় গোষ্ঠী নিৰ্বিশেষে সকলো শ্ৰেণীৰ লোকৰ মাজত কৃষ্ণ মাহাত্ম্য প্ৰচাৰ কৰি ধৰ্মীয় দিশত শংকৰদেৱে যি ঐক্য-সংহতি স্থাপন কৰিব

বিচাৰিছিল, তাৰ মাজেদি তেওঁৰ উদাৰ মানব কেন্দ্ৰিক নৈতিক দৃষ্টিভঙ্গীয়েই প্ৰকাশ পাইছে। সংস্কৃতিক সৰ্বজনৰ হিতৰ অৰ্থে ব্যৱহাৰ কৰাৰ যি আদৰ্শ গুৰুজনাই অসমভূমিত প্ৰতিষ্ঠিত কৰিলে, যি অসমীয়া জাতীয় জীৱনক সুদৃঢ়ভাৱে সু-প্ৰতিষ্ঠিত কৰি তাক নৱতম ৰূপত গঢ়ি তুলিলে। কোৱা নিষ্প্ৰয়োজন যে শংকৰী সংস্কৃতিয়ে অসমৰ জনগোষ্ঠীসমূহৰ পৰম্পৰাগত সাংস্কৃতিক ধাৰাত বিপুল প্ৰভাৱ পেলাই, সিবোৰৰ সমন্বয় স্থাপন কৰিবলৈ সক্ষম হয় আৰু এই সমন্বয়ৰ প্ৰক্ৰিয়াৰে গঢ় লোৱা অসমীয়া সংস্কৃতিয়ে শতিকাৰ সীমা চেৰাই আধুনিক কাললৈকে প্ৰবাহিত হৈ বিশাল অসমীয়া সংস্কৃতিৰ চালিকাশক্তি ৰূপে বিৰাজিত হৈ আছে। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ সাংস্কৃতিক আদৰ্শৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিয়েই বিষ্ণু প্ৰসাদ বাৰাই গঢ়ি তুলিছিল সাংস্কৃতিক দৃষ্টিভঙ্গী। ৰাভাৰ আদৰ্শ পুৰুষ হৈছে, শ্ৰীকৃষ্ণ, মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ আৰু ইটালীৰ বাৰেণ্য শিল্পী লিওনাৰ্ডো দ্যা ভিন্সি। ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণ সৰ্বগুণৰ আকৰ। তেওঁ একাধাৰে গায়ক, বাদক, নৰ্তক, ৰাজনীতিজ্ঞ আৰু ধনুৰবিদ্যাবিদ। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ একাধাৰে ধৰ্মপ্ৰচাৰক, গীতিকাৰ, সুৰকাৰ, গায়ক, অভিনেতা, কবি, বাদক আৰু সমাজ-সংস্কাৰক। লিওনাৰ্ডো দ্যা ভিন্সি একেধাৰে বিজ্ঞানী, চিত্ৰকৰ আৰু ৰাজনীতিজ্ঞ পুৰুষ। বিষ্ণুপ্ৰসাদ বাৰাই উক্ত তিনিগৰাকী মনীষীৰ আদৰ্শৰে অনুপ্ৰাণিত হৈ যি দৃষ্টিভঙ্গী গঢ়ি তুলিছিল, সেয়েহে তেওঁৰ সাম্প্ৰতিৰ কালৰ অসমীয়া সংস্কৃতিক জগতৰ অনন্য শিল্পীৰূপে এখন সুকীয়া আসনত বহুৱাই থৈ গৈছে।

আধুনিক অসমীয়া সাংস্কৃতি ইতিহাসৰ এটি বিদ্যুত অধ্যায়ৰ শিৰোনাম 'বিষ্ণু প্ৰসাদ ৰাভা'। তেওঁৰ প্ৰায়বোৰে গায়ক, নৰ্তক, অভিনেতা, সুৰকাৰ, গীতিকাৰ, প্ৰবন্ধকাৰ, গল্পকাৰ, চিত্ৰশিল্পী, বাদক, ৰাজনৈতিক কৰ্মী, বিপ্লৱী আৰু নিষ্পেষিতজনৰ হিয়াৰ আমঠু। অসমীয়া কৃষ্টি সংস্কৃতিৰ পূৰ্ণ বিকাশ ঘটাই অসমীয়া জাতিক জীয়াই ৰখাৰ বাবে অহোপুৰুষাৰ্থ কৰা ৰাভাই সাহিত্য-সংস্কৃতিক মানৱ মুক্তিৰ ভাৱনা প্ৰকাশৰ বাহন স্বৰূপে গণ্য কৰিছিল আৰু নিজেও সেই ভাৱতেই অৱগাহন কৰি নিজৰ চিন্তা-চৰ্চা অব্যাহত কৰিছিল। তেওঁ মৰ্মে মৰ্মে অনুভৱ কৰিছিল যে কৃষ্টি, সংস্কৃতি আৰু সভ্যতা জীয়াই ৰাখে নিৰ্যাতিত, নিষ্পেষিত দুখীয়া কৃষক বণুৱাইছে। তেওঁৰ ভাষাত, তেতিয়াহে প্ৰকৃত শিবৰ উৎকৰ্ষ সাধন হ'ব, যেতিয়া অত্যাচাৰৰ দলৰ প্ৰকৃত স্বৰূপ উদঘাটিত হ'ব, অৱনত দূৰৱস্থা উন্নীত হ'ব আৰু তেওঁলোকে (দুখীয়া কৃষক বণুৱা) এই আহল বহল পৃথিৱীৰ

বুকুত চিৰামুক্ত, চিৰ-স্বাধীন হৈ উমলি ফুৰিব পাৰিব। যি নতুন আহিছে আৰু অসমীয়া ঠাঁচত ভালকৈ সজাই পৰাই গঢ়িব লাগিব। তেতিয়াহে আমাৰ কৃষ্টি, সংস্কৃতি আৰু সভ্যতাই পূৰ্ণ বিকাশ পাব আৰু অসমীয়া জাতি বাচিব।" বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ সমগ্ৰ জীৱনৰ সাংস্কৃতিক আৰু ৰাজনৈতিক কৰ্ম কাণ্ড, প্ৰধানকৈ নিষ্পেষিত, মুক্ত জনসাধাৰণৰ মুক্তিৰ স্পৃহাৰে সিদ্ধ। সেইকাৰণে তেওঁক মুক্তিকামী, মানৱতাবাদী শিল্পী হিচাপে ভূষিত কৰা হৈছে। প্ৰকৃত প্ৰগতিবাদী তথা সংস্কাৰমুক্ত শিল্পীয়ে নিপীড়িত, নিষ্পেষিতজনৰ চেতনাত বৈপ্লৱিক আদৰ্শৰে উদ্ধুদ্ধ কৰাৰ প্ৰয়াসেৰে শিল্প-সাধনাত ব্ৰতী হয়। এনে শিল্পীৰ কলা-কৃতি, সকলো ধৰণৰ সংকীৰ্ণতা আৰু কু-সংস্কাৰৰ পৰা মুক্ত আৰু সুন্দৰ। ইয়াৰ আদৰো বেছি। প্ৰয়োজন বেছি। বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা স্বৰূপাৰ্থত প্ৰগতিবাদী শিল্পীয়েই আছিল। তেওঁৰ প্ৰতিটো কথাই প্ৰতিটো চিন্তাই আৰু প্ৰতিটো কামেই নিষ্পেষিতজনৰ মুক্তি আৰু গতিৰ সপোন ৰচিছিল। এই কাৰণে তেওঁৰ জীৱন কৃতিৰ মূল্য আমাৰ সমাজত ক্ৰমান্বয়ে বাঢ়ি আহিছে। এই কাৰণেই তেওঁৰ প্ৰাসংগিকতা দিনক দিনে গভীৰতাৰ হৈ আহিছে।

কলাগুৰু বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ ৰাজনৈতিক আদৰ্শৰ বিষয়ে সম্যক বিশ্লেষণ কৰাটো কিছু জটিল কাম। কিয়নো, তেওঁৰ জীৱন-কৃতিত এনে কেতবোৰ বিসংগতিপূৰ্ণ চিন্তাৰ প্ৰকাশ ঘটিছে যে সেইবোৰৰ বিচাৰ-বিশ্লেষণ কৰিলে তেওঁৰ জীৱনাদৰ্শৰ নানান ৰূপান্তৰ ঘটা দেখিবলৈ পোৱা যায়। সেই কাৰণেই ৰাভাৰ জীৱন-দৃষ্টি অথবা ৰাজনৈতিক আদৰ্শৰ প্ৰসংগত আজিও বিতৰ্কৰ অন্ত পৰা নাই। ৰাভাই যেতিয়া 'পৰজনমনৰ / শুভলগনত / যদিহে আমাৰ হয় দেখা / পুৰাবানে প্ৰিয়ে / এই জনমৰ / মোৰ হিয়াৰ অপূৰ্ণ আশা / বুলি বেথাভৰা কণ্ঠে বিৰহৰ গীত গায়, তেতিয়া তেওঁক ভাৰতীয় জন্মান্তৰবা-বিশ্বাসী এগৰাকী অদৃষ্টবাদী লোক হিচাপে গণ্য কৰাত কোনো বাধা নাথাকে। সেইদৰে, তেওঁ যেতিয়া গায় মোৰ চেনেহী অসমী আই / কাৰনো মাটিৰ সানি ধূলি / নাচোঁ বাগো হাঁহি-খেলি / উলাহত হালি-জালি / মানৱ জীৱন পাই / কোন দেশনো ৰূপত চৰা / পাহাৰ-ভৈয়াম সোণ চেকুৰা / লুইতৰ ঢল খবতৰা / বে যায় আগুৱাই', তেতিয়া তেওঁক জাতীয়তাবাদী শিল্পী হিচাপে স্বীকৃতি প্ৰদান কৰিবলৈ আমি দ্বিধাবোধ নকৰোঁ। এতিয়া প্ৰশ্ন হ'ল, ৰাভা অকল জন্মান্তৰবাদত বিশ্বাসী অথবা জাতীয়তাবাদী লোকেই আছিল নে?

এইটো সকলোৰে জনা যায় যে, ৰাভাৰ সৃজনশীল প্ৰতিভা বহু শাখাত বিস্তাৰিত হ'লেও তেওঁ আছিল মূলতঃ

এগৰাকী শিল্পী আৰু শিল্পী কাৰণেই তেওঁৰ হৃদয়ত মানুহৰ প্ৰতি প্ৰেম আছিল অপৰিসীম। এই মানৱ প্ৰেমৰ তাড়নাই তেওঁ নিঃস্বার্থভাৱে ব্ৰতী হৈছিল মানৱ সেৱাত আৰু সিয়েই তেওঁৰ সৰ্বহাৰা কৃষক, শ্ৰমিক, মজদুৰ, বনুৱাৰ মুক্তিৰ বাবে বিপ্লৱৰ পথ বাছি ল'বলৈ অনুপ্ৰেৰণা দিছিল। ৰাভাই অনুভৱ কৰিছিল যে, কৃষ্টি, সংস্কৃতি আৰু সভ্যতাৰ পূৰ্ণ বিকাশৰ বাবে তথা প্ৰকৃত শিল্পীৰ উৎকৰ্ষ সাধনৰ বাবে চিৰমুক্ত, চিৰস্বাধীন এখন শ্ৰেণীহীন সমাজৰ প্ৰয়োজন। শোষণ, নিপ্লেষণ, অত্যাচাৰ, ঘৃণা-দ্বেষেৰে পূৰ্ণ শ্ৰেণী বিভক্ত সমাজত সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ পূৰ্ণ বিকাশ অসম্ভৱ। ৰাভাৰ এই অনুভৱৰ পৰিণতি হ'ল, তেওঁৰ মাৰ্ক্সবাদ-লেনিনবাদত দীক্ষা গ্ৰহণ।

ৰাভাৰ মাৰ্ক্সবাদ গ্ৰহণ, অসমৰ ৰাজনৈতিক ইতিহাসত এটি অবিস্মৰণীয় ঘটনা। এই প্ৰসংগত হেমাংগ বিশ্বাসে লিখিছে, 'ৰাভাই বুজিছিল, যিমান দিন মানুহ শোক-শোষিতত বিভক্ত হৈ থাকিব, সিমান দিন সৰ্বহাৰাৰ কল্যাণ' বুলি একো কথা ক'ব নোৱাৰিব। মাৰ্ক্সবাদৰ পৰা তেওঁ শিকিলে 'শ্ৰেণীবিভক্ত সমাজত শ্ৰেণী সংগ্ৰামেই হ'ব ইতিহাসৰ পথ। সেই সমাজত শ্ৰেণী সমন্বয় সম্ভৱ নহয়। শোষকৰ ধ্বংস অবিহনে শোষিতৰ মুক্তি অসম্ভৱ।'

ৰাভাই বিশ্বাস কৰিছিল যে, মহান শিল্পী হ'বৰ নিমিত্তে বিপ্লৱী চেতনাৰ প্ৰয়োজন। এনে চেতনাৰ অধিকাৰী শিল্পীয়েই জন জাগৰণ ঘটাই সমাজখন সুন্দৰ কৰিব পাৰে। ৰাভাই, সেই কাৰণে জনসাধাৰণক ঐক্যবদ্ধ কৰিবলৈ পণ কৰিছিল আৰু তেওঁলোকৰ জৰিয়তে ঐতিহাসিক ঘটাই সমাজখন নিপ্লেষমুক্ত কৰিবলৈ সংকল্প গ্ৰহণ কৰিছিল। ৰাভাৰ নিজৰভাষাক, 'আমি বান্ধিব লাগিব মুকুতিৰ দেউল আৰু মুকুতিৰ দেউলৰ বৰ চোতালত ৰংঘৰ, কাৰেংঘৰ সাজিব নিপীড়িত জনতাই, অৰ্দ্ধহাৰী, অনাহাৰী, প্লিষ্ট ক্লিষ্ট ৰাইজে।'

মাৰ্ক্সবাদত দীক্ষা গ্ৰহণৰ পিছৰ পৰা ৰাভাৰ গীত-মাততো তাৰ প্ৰভাৱ স্পষ্টভাৱে প্ৰকাশিত উঠিছে। যেনে-

“আমি বিপ্লৱৰ পথলৈ আওঁবাম
আমি বিপ্লৱ পথেৰে যাত্ৰী
সৰ্বহাৰাৰ মুক্তিকামী
বিজয়ৰ জয় গান গাই যাম।
আমি বিপ্লৱৰ পথলৈ আওঁবাম।
শত শত জনতাৰ
দেখি দুখ হাহাকাৰ
দেখি লাঞ্ছনা-বঞ্চনা সৰ্বহাৰাৰ

কৰিবলৈ অৱসান শোষণৰ অভিযান
গৰজি উঠিল আজি বিপ্লৱৰ প্ৰাণ।'

দেখা যায় যে ৰাভাই পোনতে মানৱতাবাদী ভাবাদৰ্শকে তেওঁৰ শৈল্পিক কৰ্ম-কাণ্ডৰ মূল চালিকা শক্তিকপে গ্ৰহণ কৰিলেও, পৰিৱৰ্তিত সমাজ-জীৱনৰ পটভূমিত তেওঁ মাজীয়া আদৰ্শলৈ, তেওঁৰ জীৱন দৃষ্টি উদ্ভাৱন কৰিছিল। এনেদৰেই তেওঁ বিমূৰ্ত মানৱতাবাদীৰ পৰা উত্তীৰ্ণ হৈছিল পূৰ্ণ মানৱতাবাদীলৈ। ৰাভাই যেতিয়া কয় 'ৰাইজ! হতচিৰি হোৱা, দুৰ্কপলীয়া হালোৱা, হজুৱা, বনুৱাভাইসকল, যেতিয়ালৈকে ধনীৰ আইনৰ পেৰা যন্ত্ৰটো আপোনালোকে ভাঙি নেপেলায়, তেতিয়ালৈকে সুখ-শান্তি আৰু মুক্তি নহয়। সেই পেৰা যন্ত্ৰটো নাশ কৰিব পাৰে বিপ্লৱ লাগে। সেই বিপ্লৱে ধনতন্ত্ৰবাদ ধ্বংস কৰিব, আইনৰ পেৰা যন্ত্ৰটো নষ্ট কৰি পেলাব, সমাজতন্ত্ৰবাদ থাকিব', তেতিয়া তেওঁক পুৰামাত্ৰাই সমাজতান্ত্ৰিক, বিপ্লৱী বুলি অভিহিত কৰাত আপত্তিৰ থল নাথাকে। আনহাতে, এই গৰাকী বিপ্লৱীয়ে আকৌ যেতিয়া ঘোষণা দিয়ে- "I am an artist. I am happy go-like type of man, I live more on imagination than on reality. I am more an artist than a communist. I always want to see everything nice and beautiful" তেতিয়া তেওঁৰ শিল্পী সত্তাৰ স্বৰূপটোহে অধিক উজ্জল ৰূপত প্ৰকট হৈ পৰে।

এইদৰে আলোচনা কৰিলে দেখা যায় যে ৰাভাৰ চৰিত্ৰত এগৰাকী সমাজতান্ত্ৰিক বিপ্লৱী আৰু এগৰাকী সুন্দৰৰ পূজাৰীৰ বৈশিষ্ট্যৰ অপূৰ্ব সমন্বয় ঘটিছে। ৰাভা একাধাৰে এগৰাকী বিপ্লৱীও আৰু এগৰাকী শিল্পীও। বৈপ্লৱিক আদৰ্শেৰে শিল্প সাধনাত ব্ৰতী, এইজনা ব্যক্তিৰ সকলো কৰ্ম-কাণ্ডৰ মাজেদি অগতানুগতিক দৃষ্টিভংগীৰ প্ৰকাশ ঘটাব কাৰণো সেইটোৱেই। তেওঁ নিজৰ জীৱনত এগৰাকী বিপ্লৱী আৰু শিল্পীৰ অবিস্মৰণীয় সংযোগ ঘটাই যি অভিলেখ স্থাপন কৰি গ'ল, সিয়েই তেওঁক অটুট অমৰত্ব দান কৰিছে। তেওঁৰ বৈপ্লৱিক আদৰ্শ আজিৰ সমাজৰ বাবেও প্ৰয়োজনীয়। বিশেষতঃ জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ, ভাষা আদিৰ নামত আমাৰ সমাজত আজি যি বিভাজনৰ সৃষ্টি হৈছে, মানৱকেন্দ্ৰিক নৈতিকতাৰ যি অৱক্ষয় ঘটিছে, তাকে ৰোধ কৰিবৰ কাৰণে বিশ্বজোড়াৰ আদৰ্শ আৰু ব্যক্তিত্বৰ চিত্ৰ-চৰ্চা আৰু তাৰ সফল ৰূপায়ণৰ বাবে অহোপূৰুষাৰ্থ কৰাৰ সময় সমুপস্থিত।

বিশিষ্ট সাহিত্যিক মেদিনী চৌধুৰী : জীৱন আৰু কৃতি

ড° নৰনাৰায়ণ শৰ্মা

প্ৰাক্তন অধ্যাপক

অসমীয়া ভাষা আৰু সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ জগতত যিবিলাক লেখকে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছে, সিবিলাকৰ ভিতৰত প্ৰবীণ সাহিত্যিক মেদিনী চৌধুৰী অন্যতম। ওৰোটো জীৱন একনিষ্ঠভাৱে, সততাৰে তেওঁ সাহিত্য সাধনা কৰি অসমীয়া

সাহিত্যক এটি মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে বুলি ক'ব পাৰি। অসমীয়া সাহিত্যৰ বিভিন্ন দিশলৈ চৌধুৰীয়ে যি অপৰিসীম অৱদান আগবঢ়াই থৈ গ'ল, অসমীয়া সাহিত্যক এটি পৰ্যায় পোৱালোঁগৈ, তাৰ বাবে অসমীয়া জাতিয়ে তেওঁক প্ৰাপ্য সন্মান দিব নোৱাৰিলে নেকি? এনেকুৱা ভাবে আমাৰ মনত ভূমুকি মাৰে। চৌধুৰীয়ে অসম চৰকাৰৰ বিভিন্ন কামত নিয়োজিত হৈ ৰেচম বিভাগৰ সঞ্চালক হিচাপে নিষ্ঠাৰে দায়িত্ব পালন কৰি অৱসৰ লয়।

যশস্বী সাহিত্যিক চৌধুৰীয়ে অসমীয়া সাহিত্যত নিজৰ পৰিচয় দিয়ে এজন চুটিগল্পকাৰ হিচাপে। তেওঁৰ প্ৰথম গল্প 'সীমাৰেখা' তাহানিৰ 'অসমীয়া' বাতৰি কাকতত প্ৰকাশ পাইছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত তেওঁৰ প্ৰথমখন উপন্যাস 'অন্য প্ৰান্তৰ'ৰ ৰচনাৰ মাজেদি অসমীয়া উপন্যাসৰ ইতিহাসত এজন অন্যতম বলিষ্ঠ উপন্যাসিক হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিবলৈ সামৰ্থ্য হয়। বিশিষ্ট কথা-সাহিত্যিক তথা সমালোচক ড° গোবিন্দ প্ৰসাদ শৰ্মাৰ এবাৰ কথা উল্লেখ কৰিলোঁ - 'ইতিহাস আৰু কিংবদন্তীৰ প্ৰাবল্যৰে ভৰা এই চমকপ্ৰদ উপন্যাসখনত অসমীয়া চেতনাস্ৰোত, স্বাভিমান তথা দেশপ্ৰেমৰ গভীৰ নিদৰ্শন প্ৰকাশ পাইছে।'

তেওঁৰ দ্বিতীয়খন উপন্যাস 'বন্ধুকা বেথৰ' অসমীয়া সাহিত্যৰ দ্বিতীয়খন জীৱনীমূলক উপন্যাস গুৰু মাধৱদেৱে

জীৱনৰ বেছিভাগ সময় কোচবিহাৰত থাকি ভক্তি ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰি মোক্ষ বা মুক্তি লাভৰ একমাত্ৰ উপায় ভক্তি বুলি প্ৰতিপন্ন কৰিছে। চৌধুৰীদেৱৰ আন এখন শ্ৰেষ্ঠ আত্মজীৱনীমূলক উপন্যাস হৈছে 'তাত নদী নাছিল'। এইখন উপন্যাসৰ মাজেৰে কামৰূপ জিলাৰ অখ্যাত গাঁওত জন্ম গ্ৰহণ কৰা এজন চফল ডেকাৰ জীৱনৰ কৰুণ কাহিনী ব্যক্ত হৈছে। ১৯৮২ চনত চৌধুৰীদেৱৰ 'ফেৰেংগাদাও' নামৰ এখন অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ জনপ্ৰিয় উপন্যাস প্ৰকাশ পায়। এই উপন্যাসখনক এজন ব্যক্তিৰ জীৱন অভিজ্ঞতাৰ সাৰ্থক চিত্ৰকৰণ বুলি অভিহিত কৰিব পাৰি। 'ফেৰেংগাদাও' উপন্যাস সম্পৰ্কত চৌধুৰীয়ে নিজে এয়াৰ কথা কৈছে - "ফেৰেংগাদাও উপন্যাসখন লিখিছিলোঁ কেইবাবছৰ অনুসন্ধান, চিন্তা-চৰ্চাৰ পিছত, বিশেষকৈ পাশ্চাত্যৰ লিখক লিটন ষ্টেচি আৰু আঁদ্রে ম'ৰাৰ কিছুমান কথা অধ্যয়নৰ পিছত। বোকাৰ পোত গৈ থকা হীৰা এডোখৰ যেন ধুই-মচি, ঘঁহি-মাজি প্ৰকৃত ৰূপত দাঙি ধৰা হৈছিল তাত। এই উপন্যাসৰ মাজেৰে কলাগুৰু বিষ্ণুপ্ৰসাদ বাভাৰ জীৱন দৰ্শনৰ আভাস চিত্ৰিত হৈছে। বিষ্ণুপ্ৰসাদ বাভা দেৱৰ অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতিৰ পথৰলৈ যি অপৰিসীম অৱদান, বৰ অসমৰ সাংস্কৃতিক বান্ধোন, জনজাতীয় ঐক্য আৰু সংহতিত বাভাদেৱৰ গভীৰ কৰ্ম-চিন্তা আদি প্ৰকট হৈ উঠিছে এই গ্ৰন্থৰ মাজেৰে। চৌধুৰীৰ কেইবাখনো উপন্যাসৰ ভিতৰত আছে - 'সপোন সপোন লাগে', 'ফাগুনৰ আজাৰৰ ফুল' আৰু 'বিপন্ন সময়'। তেওঁ 'বিপন্ন সময়' উপন্যাসখনৰ বাবে ১৯৯৯ চনত সাহিত্য অকাডেমী বঁটাৰে বিভূষিত হয়। এইখন ঐতিহাসিক উপন্যাস সন্দৰ্ভত সাহিত্য অকাডেমীৰ মত এনেধৰণৰ - "Bipanna Samay is a historical novel describing the pioneers who with sheer mental strength and conviction brought the long isolated Assamese people from the dark uncertainties following British occupation in the 19th Century to the mainstream of Indian Nation-hood. This novel is adjudged a significant addition to the Indian novel in Assamese".

চৌধুৰীৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ উপন্যাস হ'ল 'অন্য প্ৰান্তৰ'। এইখন উপন্যাস ১৯৭২ চনত প্ৰকাশ পায় আৰু এইখন অসমীয়া উপন্যাসত নতুন আঙ্গিক দেখা যায়। নামনি অসমৰ পৰা উজনি অসমলৈ বাহুত যাত্ৰী হৈ যাওঁতে এজন

যাত্ৰীয়ে তেওঁৰ নিচেই কাষতে বহি যোৱা সহ-যাত্ৰীজনক ওবাহাটি মহানগৰীকে ধৰি অসমৰ বিভিন্ন প্ৰাচীন ইতিহাস সম্বলিত ঠাইৰ বিষয়ে 'অন্য প্ৰান্তৰ' উপন্যাসত কৈ শুনায়। এই বৰ্ণনাৰ দ্বাৰাই গোটেই উপন্যাসখনত কিংবদন্তীৰে ভৰা অসমৰ কিছু ইতিহাস ৰচিত হৈছে। ইয়াত সতীত্বৰ কাহিনীৰ সৈতে বাস্তৱৰ কাহিনী সংপৃক্ত হৈ ই অতিশয় উপাদেয় হৈছে। এই উপন্যাসৰ মাজেৰে সংহত কাহিনী বিহীন বৰ্ণনা পোৱা যায়, যিটো বৰ্ণনা অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যত এক নতুন সংযোজন বুলি ক'ব পাৰি। আধুনিক অসমীয়া সমালোচকসকলে ইয়াক প্ৰতি-উপন্যাস বুলি অভিহিত কৰিছে। এই গৰাকী বিশিষ্ট লেখকৰ এখন গল্প সংকলন 'নিবন্ধিত অনুভৱ'। এই গ্ৰন্থত সন্নিৱিষ্ট গল্পবোৰে পাঠকৰ মনত মানৱ জীৱনৰ অন্তৰ্ভুক্তি, দ্বন্দ্ব প্ৰকাশ, নিপোটল কাহিনী, চৰিত্ৰ চিত্ৰণৰ গভীৰ ছাপ পেলাইছে। চৌধুৰীদেৱে অসমীয়া সমাজৰ বিভিন্ন দিশতো গভীৰ আলোকপাত কৰি অসমীয়া সমাজখনৰ স্বৰূপ আৰু কেৰোণসমূহ প্ৰকাশ কৰিছে, যাৰ বাবে ইয়াৰ গল্পবোৰে পাঠকৰ মন আকৰ্ষিত কৰিছে। এই শতিকাৰ শেষৰ পিনে অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যত পাশ্চাত্যৰ উত্তৰ আধুনিকতাবাদৰ এছাটি বা লাগিছে বুলি অনুভৱ কৰিব পাৰি। চৌধুৰীদেৱৰ উপন্যাসৰ ধাৰাটো পৰম্পৰা প্ৰসূত যদিও এটা সুসংহত কাহিনীৰ সহায়তে বিষয়বস্তু আগবাঢ়িছে।

চৌধুৰীৰ আন এখন কালজয়ী বিভিন্ন সুৰী গ্ৰন্থ হ'ল - 'লুইত, বৰাক আৰু ইছলাম'। অসম আন্দোলনৰ সময়ত এচাম দুৰ্দ্ধীৰ্ভিকাৰীয়ে অসমীয়া সমাজৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ, অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতিক আঁকোৱালি লোৱা ন-অসমীয়া ইছলামধৰ্মীসকলক নানা ধৰণে তিৰস্কাৰ কৰি ব্যতিৰিক্ত কৰিবলৈ লোৱাত চৌধুৰীয়ে অসমত বসবাস কৰা ইছলাম ধৰ্মী লোকসকল আৰু ধৰ্ম সম্বন্ধে সঠিক দিশৰ ওপৰত বাৰ্তা দিবলৈ এই মহৎ গ্ৰন্থখন প্ৰকাশ কৰিছিল। তেওঁ এজন বক্তৃতা নিষ্ঠা অধ্যয়নপুষ্ঠ উপন্যাসিক। তেওঁ এজন আপোচবিহীন আদৰ্শ ব্যক্তি আছিল। আমাৰ ৰাজ্যত জাত-পাত, ধৰ্ম-ভাষা আদিৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি গঢ়ি উঠা বিভিন্ন ভাগৰ তেওঁ বিৰোধ কৰি অসমীয়া সাহিত্যত এক বলিষ্ঠ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছিল। অসমীয়া বৃহত্তৰ সমাজে তেওঁক কেতিয়াও পাহৰি যাব নোৱাৰে। এনে এগৰাকী বিশিষ্ট লেখকক শ্ৰদ্ধা জনাই কৃতজ্ঞতাৰে সামৰিলোঁ।

চাৰু কলা, নিচা আৰু পেশা

⇒ মুকুল শৰ্মা
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

মানুহ স্বভাৱতেই এক অনুসন্ধিৎসু মনৰ অধিকাৰী। তাৰবাবেই আমাৰ মনৰ ভিতৰত সদায় কিবা এটা নতুনত্ব সৃষ্টিৰ বাসনাই আমনি কৰি থাকে। এনে নতুনত্ব সৃষ্টিৰ আমনিৰ তাগিদাতেই সৃষ্টি হয় ছবি, ভাস্কৰ্য্য, কবিতা, গল্প, চিনেমা, সংগীত, নৃত্য ইত্যাদি কলাবোৰৰ। অৰ্থাৎ যিবোৰ সৃষ্টিৰ মাজত সুন্দৰতা থাকে, আনন্দ থাকে, এক সুস্থ চিন্তা থাকে এনেবোৰ সৃষ্টিক কলা বুলি ক'ব পৰা যায়। কলাৰ পৰিধি বহুত ব্যাপক। ইয়াৰ ব্যাখ্যাও বিভিন্ন ভাৱে বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন ধৰণে দিছে।

এতিয়া আহিছে চিত্ৰশিল্পৰ মাজলৈ। আমাৰ মনৰ ভাব চিন্তা, কিছু বস্তুৰ যেতিয়া ৰেখা আৰু ৰঙৰ সহায়ত ৰূপ দিয়াৰ চেষ্টা কৰা হয়, তেতিয়াই সৃষ্টি হয় একোখন ছবি। যেনেকৈ মনৰ ভাব চিন্তাবোৰ শব্দৰ আকাৰত প্ৰকাশ হলে গল্প নাইবা কবিতা, ধ্বনি সৃষ্টি হয় সংগীতৰ, তেনেকৈ ৰেখা আৰু ৰঙৰ সমাহাৰত সৃষ্টি হয় চিত্ৰ।

চিত্ৰশিল্পী এজনে তেওঁৰ নিজস্ব চিন্তা, ধ্যান ধাৰণা, প্ৰকাশ ভংগী, ৰচনা শৈলীৰ মাধ্যমত দুই ধৰণে ছবি আঁকা দেখা যায়। যিখন ছবিত শিল্পীজনাৰ এটা চিহ্ন বিয়ৰবস্তু থাকে। বিয়ৰ বস্তুৰ প্ৰকৃত ৰূপ আৰু অভিপ্ৰায় থাকে। তেনে চিত্ৰক বাস্তৱধৰ্মী চিত্ৰ বুলি ক'ব পাৰি। আনহাতে যিখন ছবিত বিয়ৰ বস্তুৰ প্ৰকৃত ৰূপক গোঁণ কৰি, অধিক ৰসৰ মাত্ৰা প্ৰদান কৰি নিজৰ অন্তঃ দৃষ্টিৰে এক নিজস্ব ৰূপ প্ৰদান কৰি সংৰচনা কৰা হয়, সেইখন ছবিক বিমূৰ্ত্ত ছবি বুলি ক'ব পাৰি। কিন্তু চিত্ৰশিল্পক আয়ত্ত কৰিবলৈ হ'লে প্ৰথমতে বাস্তৱতা আৰু প্ৰকৃতিৰ সৈতে গভীৰ অধ্যয়ন লাগিবই। এনে

অধ্যয়ন নোহোৱাকৈ কোনো এজন চিত্ৰশিল্পী বা ভাস্কৰে বাস্তৱধৰ্মী নাইবা বিমূৰ্ত্ত শিল্প সৃষ্টিও সম্ভৱ হ'ব নোৱাৰে। সময়ে সময়ে কলাৰ ধাৰণাবোৰ সলনি হৈ আহিছে যদিও বাস্তৱতা আৰু প্ৰকৃতিক বাদ দি কলা হ'ব নোৱাৰে।

বৰ্তমান চাৰুকলা শিক্ষাৰ সুবিধা ভাৰতৰ বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানৰ উপৰিও অসমৰ গুৱাহাটী চাৰুকলা মহাবিদ্যালয়, কোকৰাঝাৰ সংগীত আৰু চাৰুকলা মহাবিদ্যালয়, শিলচৰ অসম বিশ্ববিদ্যালয়ৰ চাৰু কলা বিভাগত এনে শিক্ষাৰ সুবিধা আছে। ইয়াৰোপৰি পশ্চিমবংগত শান্তি নিকেতন, গুজৰাটৰ বৰোদাৰ এম.এছ. বিশ্ববিদ্যালয়, মুম্বাইৰ জে.জে. স্কুল অৱ আৰ্ট, দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয় ইত্যাদি উচ্চতৰ মাধ্যমিক শিক্ষা সমাপ্ত কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বাচনি পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হৈ নাম ভৰ্ত্তিকৰিব পাৰে। এনেবোৰ শিক্ষানুষ্ঠানত চাৰু কলাৰ বিভিন্ন বিভাগ যেনে, চিত্ৰকলা, ভাস্কৰ্য্য, ছপাচিত্ৰ, কলা ইতিহাস, প্ৰায়োগিক কলা ইত্যাদি বিভিন্ন বিভাগত কলা শিক্ষাৰ সুবিধা লাভ কৰিব পাৰে। উক্ত কলা শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানবোৰত কলা স্নাতক, স্নাতকোত্তৰ আৰু পি.এইছ.ডি. পৰ্যায়লৈ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি চাৰুকলা বিয়ৰক বৃদ্ধি হিচাপে গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। চৰকাৰী চাকৰিৰ উপৰিও বিজ্ঞাপন সম্পৰ্কীয় বিভিন্ন ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তৰাষ্ট্ৰীয় কোম্পানী, টেক্সটাইল কোম্পানী নাইবা নিজা বৰীয়াকৈ কাম কৰিও তেওঁলোকে নিজকে নিয়োজিত হ'ব পাৰে। ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজন, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ এক কলা সুলভ চিন্তা, সৃজনীশীলতা, পৰিশ্ৰম আৰু শুদ্ধ অনুশীলনৰ।

দুষ্কৃতিৰ গ্ৰাসত অসমীয়া

⇨ দেৱজিৎ ভট্টাচাৰ্য

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

কৃষ্টি সংস্কৃতি, ভাষা, সাজপাৰ, খাদ্যাভাস, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, পৰম্পৰা, সামাজিক ৰীতি-নীতি আদিয়েই এটা জাতিৰ পৰিচয়। অসমীয়া নামৰ জাতিটোৰ এই সকলোবোৰেই আছিল। এতিয়া কিন্তু আছে বুলি ক'ব পৰা অৱস্থাত নাই। হনুকৰণৰ গ্ৰাসত পৰি এই সকলোবোৰেই ক্ৰমাগতভাৱে বিলুপ্ত হ'বলৈ ধৰিছে, নহয় বিকৃত ৰূপ ল'বলৈ ধৰিছে। অসমৰ সংস্কৃতিৰ পথাৰখনৰ জাতীয় উৎসৱ হ'ল বিহু। বিহু আহিছিল খৃষ্টীয় পঞ্চম-ষষ্ঠ শতিকাত ঢোলৰ দেশ ম্যাংকা বা চীনৰ য়ুনান প্ৰদেশৰ পৰা ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকালৈ প্ৰব্ৰজন কৰি অহা দেউৰী-চুতীয়াসকলৰ লগত। সেই বিহু আছিল বৰবিহু। চুতীয়াসকল এই মূলুকলৈ অহাৰ সময়ত ইয়াৰ হামচৈয়াসকলে বাম মাটিত আত্মদানৰ আৰু পাহাৰত কৰিছিল কুম খেতি। চুতীয়াসকলে লগত লৈ আহিছিল দ পানীত বাওধানৰ খেতি কৰা প্ৰথা। এপ্ৰিল, মে' মাহত বাওধানৰ খেতি আৰম্ভ কৰা য়ুনান প্ৰদেশত বৰষুণৰ কাৰণে পথাৰত বা নদীৰ পাৰত ডেকা-গাভৰুৱে ঢোল, তাল, টকা, পেঁপা আদি বজাই চিঞৰি চিঞৰি গীত গাই ৰং-তামাচা কৰিছিল। তেওঁলোকে এই পৰ্বটোক কৈছিল বিহু। এই বিহুৰে অপভ্ৰংশ হয়তো বিহু। অসমীয়াৰ বাপতি সাহোন বিহু।

সেই বিহু আছিল সম্পূৰ্ণ বৰষুণভিত্তিক। বৰষুণৰ বাবে বাদ্যৰ ছেৰে ছেৰে গীত গাই যিয়ে যেনেকৈ মন যায় তেনেকৈ

সকলোৰে আনন্দত আত্মহাৰা হৈ নাচিছিল। উক্ত কাৰণতে বিহু নৃত্য নহয়, নৃত্ত বা নাচহে। নৃত্য হ'ল তাল, মান, লয়যুক্ত অভিনয়শূন্য ভাৱ প্ৰকাশৰ মাধ্যম। আনহাত নৃত্ত বা নাচ হ'ল তাল, মান, লয় যুক্ত অভিনয়শূন্য অনুভূতি প্ৰকাশৰ মাধ্যম। নৃত্যত থাকে বিভিন্ন মুদ্ৰা। নাচত থাকে কেৱল ভঙ্গিমা। কিন্তু আজিকালি সকলোৱে নৃত্যহে কৰে। নৃত্ত নকৰে বা নেনাচে। ভঙ্গিমা সৰ্বস্ব বিহু নাচ এতিয়া হৈ পৰিল মুদ্ৰাসৰ্বস্ব বিহু নৃত্য।

অনুকৰণ আৰু অনুসৰণ গ্ৰহণযোগ্য যদিও হনুকৰণ কিন্তু গ্ৰহণযোগ্য নহয়। অৰ্থাৎ এতিয়া অসমীয়া মানুহৰ গাত হনুকৰণে এনেকৈ লগিছে, যাৰ ফলত জাতিটোৰ ৰীতি-নীতি আদি পৰম্পৰা পলাই ফাটি মৰাৰ উপক্ৰম হৈছে। অসমীয়া মানুহে থিয়ৈ থিয়ৈ নাথায়। থিয়ৈ খালে হেনো কুকুৰৰ পেটলৈ যায়। সেয়েহে বহি খোৱাৰ নিয়ম। পিছে আজিকালি বিবাহ বাহৰলৈ গৈ খাব লাগে থিয়ৈ থিয়ৈ। আমন্ত্ৰিতৰ খবৰ ল'বলৈও গৃহস্থৰ নাথাকে আহৰি। যেন মাতিব লাগে মাতিছে, খাবলৈ দিব লাগে দিয়াই দিছে। খালে খাব নেখালে নাই। অতিথি আপায়নৰ বাবে সময় নিৰ্দিষ্টকৈ ধাৰ্য কৰি থোৱা হয় কাৰণে প্ৰায় সকলো একে সময়তে যাব লাগে, কোনোবাই উপায় নাথাকে বাবে তেনে বুফেৰ ব্যৱস্থা কৰাত কাৰো আপত্তি থাকিব নোৱাৰে। কিন্তু আজি সেই পদ্ধতি এক অত্যাধুনিক ফেশ্যনত পৰিণত হ'বলৈ ধৰিছে। আগতে দৰা বা কইনাই

তামোল-পাণৰ বঁটা লৈ অতিথিৰ কাষলৈ গৈ যুগ্ম জীৱনৰ বাবে শুভ-আশীৰ্বাদ বিচাৰিছিল। আজিকালি 'ৰিচিপচন'ৰ নামত দৰা-কইনা ৰাজ সিংহাসন আকৃতিৰ আসনত থম থম মদন গোপাল-গোপালনী হৈ বহি থাকে। বাকী গুৰু, জ্যেষ্ঠ-কনিষ্ঠ সকলোটি গৈ তাত দৰা-কইনাক মাৰিবগৈ লাগে চেলুট।

বৰ্তমান চৰকাৰী কৰ্মচাৰীৰ অধিকাংশৰে সংস্কৃতি হ'ল পলমকৈ কাৰ্যালয়লৈ গৈ সোনকালে ঘৰলৈ যোৱা আৰু ঘোচ খোৱা। কৰ্মচৰ অংক কৰাটো হ'ল উচ্চ পদস্থ বিষয়াবৰ্গৰ সংস্কৃতি। দেশ সেৱা কৰিম বুলি ৰাজনীতি কৰাসকলৰ সংস্কৃতি হ'ল দেহ সেৱা। নৱ-প্ৰজন্মৰ সংস্কৃতি হ'ল তিনিটা 'ম'— মোবাইল ফোন, মটৰ চাইকেল আৰু মাদকদ্ৰব্য।

'মদ' এতিয়া সমাজৰ এক অপৰিহাৰ্য সম্পদ বুলি ক'লেও হয়তো অত্যুক্তি কৰা নহ'ব। বনভোজলৈ যাব সেইকন লাগিব, কোনোবাই জন্মদিন পাতিছে সেইকন লাগিব। ঠিক সেইদৰে বিছ মাৰিব, অভিনয় কৰিব, গীত গাব, নাচিব, কাৰ্যালয়ত কাম কৰিব, শিক্ষকে শিক্ষাৰ্থীক শিক্ষাদান কৰিব, পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'ব, বিবাহ বাৰ্ষিকী পাতিব, কোনোবা দৰাৰ লগত যাব, নৱবৰ্ষ উদ্‌যাপন কৰিব আদি সকলোতে সেই টনিককন লাগিবই।

আগতে পত্নীয়ে পতিৰ নামটোও ক'ব নেপাইছিল। একান্ত প্ৰয়োজন হ'লে লিখিহে জনাইছিল। সম্বোধন কৰিছিল 'আপুনি' বুলি। মাজত হৈ পৰিল তুমি-তামা। এতিয়া উভয়ে উভয়ক নাম কাঢ়ি সম্বন্ধ ধৰাৰ লগতে সম্বন্ধ ধৰে 'তই' বুলি। সবস্বতী পূজা আদিত যুৱতীসকলে ধুনীয়া পোচাক পৰিধান কৰি ঘূৰি ফুৰা আৰু হাতত কেমেৰা লৈ তেনে ছোৱালীক বিচাৰি বিচাৰি সংবাদ মাধ্যমৰ দৃশ্যগ্ৰহণ কৰি ঘূৰি ফুৰাটোৱেই যেন এতিয়া অসমৰ সংস্কৃতি।

কেৱল যে সংস্কৃতিহে বিপন্ন তেনে নহয়। এতিয়া অসমীয়া ভাষাও বিপন্নৰ পথত। ছপাই হওক কিম্বা বৈদ্যুতিন হওক দুয়োটা সংবাদ মাধ্যমৰ একাংশত এতিয়া অসমীয়া ভাষাৰ বিকৃতকৰনত উঠিছে ধুম। কালি আৰু কাইলৈৰ স্থান দখল কৰি ল'লে অহাকালি আৰু যোৱাকালিয়ে। বাৰ বা তেৰ শতিকা বুলিলে বাৰশ বা তেৰশ চনতে বুজায় যদিও কয় আৰু লিখে বাৰশ বা তেৰশ শতিকা। নোহোৱা নোপোজা হয় নোহোৱা নুপুজা। আপোনপেটীয়া হ'ল আপোন পোটিয়া। দিয়ে যদি উদ্ভম-মধ্যম, সংবাদ মাধ্যমৰ একাংশত হয় উদ্ভম মাধ্যম। পালেহি বা আহি পালে আৰু পালেগৈ বা গৈ পালেৰ হয় আহি পালেহি, গৈ পালেগৈ। চন্দ্ৰ বিন্দুক যাৰে য'তে লগাবলৈ মন যায় ত'তে লগাই দিয়ে। বস্তু নেদেখুৱায়, দেখায়হে। সুমুৱাই নথয়, থয় সুমায়। উলিয়াইয়ো নেদেখুৱায়, ওলাই দেখায়। আজিকালি কোনো কালৈ লৈ নেথাকে, থাকে গৰু-ছাগলী ৰখাৰ দৰে ৰখি। গোহালিৰ গো মানে গৰু আৰু হালি মানে ঘৰ। সেয়েহে গোহালি বুলি ক'লেই গৰুৰ ঘৰকে বুজায় যদিও কয় বা লিখে গোহালি ঘৰ বা গৰুৰ গোহালি বুলি। ঠিক তেনেকৈ কল-পচলা (কেৱল কলৰে পচলা থাকে যেতিয়া পচলা বুলিলেই হৈ যায়), দামুৰি পোৱালি (গৰুৰ পোৱালিকে দামুৰি বোলে। দামুৰি পোৱালি বুলিলে দামুৰিৰ পোৱালিক নুবুজাব জানো?) ল'ৰাই বয়সত ডেকা আৰু ছোৱালীয়ে বয়সত গাভৰু হয় যদিও কোৱা হয় ডেকা ল'ৰা, গাভৰু ছোৱালী। পিছলৈ যোৱাকে ইঁহকা বোলে। অথচ কোৱা হয় পিচলৈ ইঁহকিছে। স্বাক্ষৰ কৰাৰ সময়ত নামৰ আগে পিচে দীঘল ডিগ্ৰী একাংশ লোকে ব্যৱহাৰ কৰে ডক্টৰেট ডিগ্ৰী। এইদৰেই জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে আমি সকলোৱে অসমীয়া ভাষাৰ বিকৃতকৰনতো যোগাই আহিছে অবিহণ।

সত্যক জানিবলৈ চেষ্টা কৰা, ই তোমাক মুক্তি দিব।

—মহাত্মা গান্ধী

পানী আৰু ৰাজনীতি

গৌৰৱ বিকাশ ভূঞা

প্ৰাক্তন অধ্যাপক

সকলো জীৱ আৰু মানুহৰ জীৱন নিৰ্ভাৰ বাবে পানী আটাইতকৈ প্ৰয়োজনীয় পদাৰ্থ। যদিও পৃথিৱীৰ সৰ্বমুঠ ৭১ শতাংশ ঠাই পানীৰে আবৃত, বৰ্তমান সময়ত জনমূৰি ব্যৱহাৰ পানীৰ পৰিমাণ অতি নিম্নমানৰ আৰু ভৱিষ্যতত ই এতিয়াতকৈ অধিক সংকুচিত হ'বলৈ গৈ আছে। জনসংখ্যা বিস্ফোৰণ, পৰিৱেশৰ অৱক্ষয়, সম্পদৰ অপব্যৱহাৰ, প্ৰদূষণ, জলবায়ু পৰিৱৰ্তন ইত্যাদিয়ে হ'ল ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ মাজত পানীৰ অভাৱৰ মুখ্য কাৰণ। ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ 'বিশ্ব জল উন্নয়ন তথ্য, ২০০৩' অনুসৰি অনাগত বিশটা বৰ্ষত ব্যৱহাৰযোগ্য পানীৰ পৰিমাণ ৩০ শতাংশলৈ হ্ৰাস পাব। তথ্য অনুসৰি বৰ্তমান সময়ত পৃথিৱীৰ মুঠ জনসংখ্যাৰ ৪০ শতাংশৰ হাতত নহি ন্যূনতম গুণসম্পন্ন ব্যৱহাৰ উপযোগী পানী।

পানী আৰু অন্যান্য জলসম্পদৰ কম-বেচ প্ৰচুৰতাক নিৰ্ভৰ কৰিয়ে আৰম্ভ হয় ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ মাজত পানীৰ ৰাজনীতি। নদী আৰু সাগৰৰ 'পানীৰ অধিকাৰ' বিষয়টোৱে সাম্প্ৰতিক সময়ত আঞ্চলিক স্তৰতেই ক্ষান্ত নাথাকি আন্তৰ্জাতিক স্তৰত কূটনীতিৰ এক মুখ্য কাৰক হিচাপে মূৰ দাঙি উঠিছে। বিশ্ববেংকৰ উপাধ্যক্ষ ইহমাইল ছিৰাজিলভিনে কৈছে, "যিদৰে বিংশ শতিকাৰ অধিকতম যুদ্ধ হৈছিল খাৰুৱা তেলৰ বাবে, ঠিকসেইদৰে একবিংশ শতিকাৰ যুদ্ধসমূহ হ'ব কেৱল পানীৰ

বাবে, যদিহে আমি ইয়াৰ পৰিচালনাৰ পথ সলনি নকৰোঁ।" গতিকে, বিশ্বায়নৰ যুগত ক্ষমতা আৰু বাণিজ্যৰ স্বার্থত 'পানী'ৰ ভাগ-বতৰা সম্পৰ্কীয় সমস্যাসমূহ কূটনৈতিকভাৱে অথবা উদাৰতাৰ সমাধান নকৰিলে মানুহৰ তথাকথিত 'অৰ্থনৈতিক বিশ্বখন যুদ্ধৰ সন্মুখীন হোৱাটো খাটাং।

পানী ব্যৱহাৰৰ ক্ষেত্ৰত এবছৰত প্ৰতিব্যক্তিৰ দ্বাৰা ২০০০ ঘন মিটাৰ পানীৰ ব্যৱহাৰৰ মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰই পৃথিৱীৰ ভিতৰতে প্ৰথম স্থান দখল কৰি আহিছে। 'অৰ্থনৈতিক সহযোগিতা আৰু উন্নয়ন সংস্থা'ৰ সদস্য দেশসমূহৰ মাজত আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ পিছতেই স্থান দখল কৰিছে কানাডাই। তথ্য অনুসৰি ফ্ৰান্সৰ প্ৰতি ব্যক্তিয়ে এবছৰত ব্যৱহাৰ কৰা পানীৰ পৰিমাণৰ দুগুণতকৈ অধিক আৰু জাৰ্মানীৰ তিনিগুণতকৈ অধিক পানী ব্যৱহাৰ কৰে কানাডাৰ প্ৰতি ব্যক্তিয়ে এবছৰত। ঠিক সেইদৰে, মধ্য প্ৰাচ্যৰ দেশসমূহতো পানী এক ৰাজনৈতিক বিষয়। ছুৱেজ কেনেল বা পাৰ্ছিয়ান গাল্ফক লৈ যি আন্তৰাষ্ট্ৰীয় ৰাজনীতি সেয়া সকলোৰে জ্ঞাত। নব্বৈৰ দশকত তুৰ্কীৰ 'দক্ষিণ-পূৱ এনাটলিয়া প্ৰকল্প'ৰ অধীনত ইউফ্ৰেটিছ আৰু টাইগ্ৰিছ নদীৰ ওপৰত বান্ধ নিৰ্মাণক লৈ ছিৰিয়া, ইৰাক আৰু তুৰ্কীৰ মাজত যথেষ্ট ৰাজনৈতিক চাপ দেখা গৈছিল। অন্যহাতে, ছিৰিয়াৰ বান্ধসমূহে

জৰ্দ্দানৰ পানী বিগত দশকজুৰি দ্ৰুতগতিত হ্ৰাস কৰি আহিছে। ১৯৯৪ চনৰ 'ইজৰাইল-জৰ্দ্দান জলচুক্তি' আছিল পানীৰ ওপৰত ৰাজনৈতিক প্ৰভাৱৰ এক অন্যতম সাক্ষী। দক্ষিণ আমেৰিকাৰ আৰ্জেণ্টিনা, ব্ৰাজিল, উৰুগুৱে, পেৰাগুৱে আদি দেশসমূহৰ মাজতো পানীক লৈ সময়ে সময়ে হোৱা তীব্ৰ উদ্বেজনা ইতিহাসত লিপিবদ্ধ হৈ আছে।

পানীৰ ক্ষেত্ৰত ভাৰতবৰ্ষৰ আন্তঃৰাজ্যিক সমস্যাসমূহৰ উপৰিও ভাৰত-বাংলাদেশ, ভাৰত-চীন, ভাৰত-পাকিস্তান আৰু কমকৈ হ'লেও ভাৰত-ভূটান ৰাজনৈতিক সমস্যা বিদ্যমান। কৰ্ণাটক আৰু তামিলনাডুৰ মাজৰ কাবেৰী নদীক লৈ যি বিবাদ সি এতিয়াও মমিমূৰ হোৱা নাই। অৰুণাচল প্ৰদেশৰ বান্ধসমূহে অসমক প্ৰতিবছৰে কিদৰে বানপানীৰ কৰাল গ্ৰাসত আৱৰিছে, অসমবাসীয়ে জানে। বিগত সময়ত অসম তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ মুখ্য নদীতন্ত্ৰ 'ব্ৰহ্মপুত্ৰ'ক চুবুৰীয়া চীনে নিজৰ নিয়ন্ত্ৰণলৈ আনিবলৈ চেষ্টা কৰি আহিছে। উচ্চ ভূমিকম্প প্ৰৱণ মণ্ডল হিচাপে চিনাক্তকৰণৰ পিছতো ভাৰত ও চীন চৰকাৰৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ ওপৰত বৃহৎ বান্ধ দি 'জল-বোমা' স্থাপনৰ সিদ্ধান্ত কেৱল আৰু কেৱল ৰাজনৈতিক মুনাফা অৰ্জনৰ নিমিত্তেহে। অন্যহাতে, ফাৰাকা বেৰেজ নিৰ্মাণ কৰি ভাৰতবৰ্ষই বাংলাদেশলৈ

বৰলগীয়া গংগাৰ পানীক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিছে। ইয়াৰোপৰি, বিগত কেইবাটাও দশক ধৰি 'কাশ্মীৰ' সমস্যাই ভাৰত-পাকিস্তানৰ মাজৰ ৰাজনৈতিক নাটকখনৰ এক সুন্দৰ দৃশ্য সমগ্ৰ বিশ্বক দেখুৱাই আহিছে। বিশ্ববেংকৰ সহায়ত দুই দেশে ১৯৬০ চনৰ ছেপ্তেম্বৰত 'সিন্ধু জল চুক্তি' ৰূপায়ণ কৰি সিন্ধুৰ পাঁচ উপনদী - ৰিলাম, বাৰি, ব্যাস, মতলুজ আৰু ভাগ-বতৰা কৰিছে। এফালে ভাৰতবৰ্ষৰ দাবী জলযুদ্ধৰেই নিঃশেষ হ'ব পাকিস্তান, আনফালে সিন্ধুৱে মচিব পৰা নাই কাশ্মীৰৰ দুখ। পাকিস্তানী ছদ্মছদ্মত কাশ্মীৰক মানৱতাৰ বধ্যভূমিলৈ ৰূপান্তৰ কৰাৰ প্ৰত্যুত্তৰ ভাৰতবৰ্ষই যেতিয়াই সিন্ধুৰ পানীৰে দিব বিচাৰিছে, তেতিয়া অধিক ন্যায় পৰায়ণ হৈ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় ন্যায়ালয় পাইছেগৈ পাকিস্তান। এই ক্ষেত্ৰত চীন আৰু পাকিস্তানৰ সুসম্পৰ্কই ব্ৰহ্মপুত্ৰক প্ৰতিহত কৰাৰ প্ৰসংগত নুই কৰিব নোৱাৰি।

সভ্যতাৰ চূড়ান্ত শিখৰত আৰোহণ কৰি প্ৰয়োজনাত্মক আধুনিকতাৰ পৰিচয় দিবলৈ গৈ 'অৰ্থনৈতিক বিশ্ব'ই পাহৰি গৈছে পানী যে প্ৰকৃতিপ্ৰদত্ত। অন্যহাতে, সাগৰৰ সংস্পৰ্শ নথকা দেশসমূহৰ আন্তৰ্জাতিক বাণিজ্যত হোৱা সমস্যাসমূহৰ শিথিলকৰণ আৰু পানীৰ সম অধিকাৰৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰসংঘই ২০১০ চনৰ ২৮ জুলাইত কিছু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় নিয়ম বান্ধি দিয়ে।

শ্ৰেষ্ঠতা প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ হ'লে এটা দলৰ বেলেগ বেলেগ সক্ষমতাৰ
প্ৰতিভাশালী খেলুৱৈ থাকিব লাগে।

—ফুটবল সত্ৰাট পেনে

জাতীয়তাবাদৰ ভিত্তিত সাম্যবাদ

হেমেন কলিতা

ষষ্ঠ শাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

জাতিসত্তা হ'ল এটা 'ঐতিহাসিকভাৱে গঢ় লোৱা সুস্থিৰ জনগোষ্ঠী বা সমষ্টি। এক উমৈহতীয়া সাংস্কৃতিক ৰূপ লাভ কৰা এক উমৈহতীয়া ভাষা, অৰ্থনৈতিক জীৱন তথা মানসিকতাৰ যোগেদি জাতিসত্তা প্ৰকাশ পায়। মনীষী ষ্টেলিনৰ ভাষাত জাতিসত্তা হ'ল "A nation is a historically evolved, stable community of people formed on the basis of a common language, territory, economics life and psychological make up manifested in a common culture."। এটা জাতিয়ে নিজৰ জাতিসত্তা সাব্যস্ত কৰাৰ বাবে নিজস্ব এক ভূখণ্ড, এক ভাষা, এক অৰ্থনৈতিক বন্ধন আদি চৰ্তসমূহ পূৰণ কৰাটো প্ৰয়োজন। জাতিসত্তাক সাব্যস্ত কৰাৰ বৈশিষ্ট্যসমূহ আহৰণ কৰাৰ পিছত বা বৈশিষ্ট্যসমূহ থকা জাতি এটাৰ জাতিসত্তাৰ বিকাশ যদি এই জাতিসত্তাৰ পীড়ন বা দমনৰ দ্বাৰা বাধাপ্ৰাপ্ত হয় তেতিয়াই উৎপীড়ক জাতিৰ শোষক গোষ্ঠী আৰু নিপীড়িত জাতিৰ জনগণৰ মাজত এক দ্বন্দ্বৰ সৃষ্টি হয়। এই দ্বন্দ্বৰ দ্বাৰা সৃষ্ট সমস্যাই হ'ল সেই জাতিৰ জাতিসমস্যা। 'জাতিসমস্যা' আৰু 'শ্ৰেণী সংগ্ৰাম' দুয়োটা যদিও পৃথক বিষয়, দুয়োটাৰ মাজত মিল আৰু প্ৰভেদো যথেষ্ট। শ্ৰেণী সংগ্ৰাম বুলিলেই সাধাৰণতে মালিক গোষ্ঠী আৰু শ্ৰমিক গোষ্ঠীৰ মাজত দ্বন্দ্বৰ সৃষ্টি হোৱা সমস্যাৰ কথাকে বুজায়। প্ৰত্যেক বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত থকা

জাতিসত্তাৰ মাজত সদায় এক শ্ৰেণীৰ শোষক গোষ্ঠী থাকে। উৎপীড়ক-নিপীড়িত দুয়োটা জাতিসত্তাৰ মাজত এই শোষক শ্ৰেণী বৰ্তমান। জাতি সমস্যাৰ ক্ষেত্ৰত নিপীড়িত জাতিৰ শোষক শ্ৰেণীটো আকৌ উৎপীড়িত জাতিৰ শোষক শ্ৰেণীটোৰ দ্বাৰা শোষিত, সেয়ে নিপীড়িত জাতিৰ শোষক শ্ৰেণীটো সদায় শোষিত শ্ৰেণীৰ অন্তৰ্ভুক্ত হয়। নিপীড়িত জাতিৰ শোষক শ্ৰেণীটোৱে যদিও নিজ জাতিক শোষণ কৰে, তেওঁলোক কিন্তু উৎপীড়ক আৰু নিপীড়িত। সমস্যা বিৰাজমান বাবেই জাতিসমস্যা আচলতে শ্ৰেণী সংগ্ৰামেই।

জাতিসমস্যাৰ উদ্ভৱৰ কাৰণ সম্পৰ্কে ষ্টেলিনে কৈছিল— "জাতি সমস্যা মাথোন এটা ঐতিহাসিক যুগৰ প্ৰশ্নই নহয়, ই পুঁজিবাদৰ বিকাশমান স্তৰৰ এক বিশেষ ঐতিহাসিক যুগৰ প্ৰশ্ন। যি প্ৰক্ৰিয়াই সামন্তবাদক ধ্বংস আৰু পুঁজিবাদক বিকশিত কৰিবলৈ ধৰে, সেই প্ৰক্ৰিয়াই একোটা জনসমষ্টিক একোটা জাতিসত্তাৰ বেটনীত একগোট খুৱায়।" জাতি সমস্যা উদ্ভৱৰ মুখ্য কাৰণবোৰ হ'ল — (১) যি ৰাষ্ট্ৰত এক প্ৰভুত্বশালী জাতিয়ে নিজৰ নেতৃত্বত আন পিছপৰা জাতিসমূহ খুপ খুৱাই বহুজাতিক ৰাষ্ট্ৰ তৈয়াৰ কৰে। (২) য'ত সামন্তবাদৰ অন্ত পৰা নাই, অথচ পুঁজিবাদ দুৰ্বলভাৱে হ'লেও বিকাশ লাভ কৰিছে। (৩) এখন ৰাষ্ট্ৰৰ পিছপৰা জাতিসমূহে নিজকে অৰ্থনৈতিকভাৱে সুসংহত কৰিব পৰা নাই। মূলতঃ বহুজাতিক দেশৰ পিছপৰা

জাতিসমূহৰ মাজত সৃষ্টি হোৱা নতুন শাসক শ্ৰেণীয়ে যেতিয়া অনুভৱ কৰে যে ইতিমধ্যে প্ৰতিষ্ঠিত প্ৰভুত্বশালী জাতিৰ হাতত নিজ জাতিৰ সমস্ত অধিকাৰ, কৰ্তৃত্ব হস্তগত হৈছে। প্ৰভুত্বশালী জাতিৰ হাতৰ পৰা অধিকাৰসমূহ নিজৰ হাতলৈ আনিবৰ কাৰণে পিছপৰা জাতিসমূহে সংগ্ৰামত লিপ্ত হয়। লগে লগে প্ৰভুত্বশালী জাতি আৰু পিছপৰা জাতিৰ মাজত এক দ্বন্দ্বৰ সৃষ্টি হয়, যি দ্বন্দ্বই জাতি সমস্যাৰ সূত্ৰপাত কৰে। ৰাষ্ট্ৰ, দেশ বা ৰাজ্যত বাস কৰা বিভিন্ন জাতিসমূহৰ এটাৰ বিকাশ যদি আন জাতিৰ দ্বাৰা বাধাপ্ৰাপ্ত হয় তেতিয়াই দুই জাতিৰ মাজত এক দ্বন্দ্বৰ সৃষ্টি হয়, এই দ্বন্দ্বই জাতি সমস্যা সৃষ্টিৰ মুখ্য কাৰণ।

বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ বাসস্থান অসম প্ৰদেশ। ঐতিহাসিক সংমিশ্ৰণৰ মাধ্যমেৰে বৃহৎ অসমীয়া জাতি গঠিত হৈছে। এফালে যিদৰে সংমিশ্ৰণৰ ফলত বৃহৎ অসমীয়া জাতি গঠনৰ প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ হৈছিল ঠিক তেনেদৰে অসমৰ পিছপৰা জনগোষ্ঠীৰ মাজত নিজ নিজ গোষ্ঠীভিত্তিক ধ্যান-ধাৰণাৰো উদ্বেগ ঘটিছিল। ৰাস্তাৰ ক্ষেত্ৰত অসমত নিপীড়িত জাতিৰ শাসক গোষ্ঠীয়ে সংবিধানৰ গণ্ডীৰ ভিতৰত থাকি নিজ জাতিক শোষণ কৰাৰ একচেটিয়া অধিকাৰ দখলৰ এক চেষ্টা দেখা যায়। অসম যদিও বহু জনগোষ্ঠীৰ বাসভূমি, অসমত সাংবিধানিক গণ্ডীৰ ভিতৰত থাকি অসমীয়াসকলেই অন্যান্য জনগোষ্ঠীৰ তুলনাত শাসনৰ সিংহভাগ লৈ আছে। সেয়ে ভাষা, সংস্কৃতি, শিক্ষা, চাকৰি আদি বিভিন্ন দিশত অসমীয়াসকলে যিমান সুবিধা পাইছে আন আন থলুৱা জনগোষ্ঠীয়ে পোৱা নাই। এইটোৱে তেওঁলোকৰ মাজত এক অসন্তোষৰো ভাব সৃষ্টি কৰিছে। যাৰ ফলত বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতিৰ কথা বৰ্তমান কাগজ-কিতাপতেই সীমাবদ্ধ হৈ ৰ'বলগীয়া হৈছে। ৰাস্তাৰ ক্ষেত্ৰত অসমৰ সমূহ জনগোষ্ঠীক এতিয়াও একত্ৰিত কৰিব পৰা হোৱা নাই।

অসমীয়া, বড়ো, ৰাভা, কাৰ্বি, মিছিং, দেউৰী, চাহ বনুৱা, ন-অসমীয়া মুছলমান আৰু বঙালীসকল অসমত বাস কৰা বিভিন্ন জনগোষ্ঠী। ইয়াৰে বড়ো, কাৰ্বি, মিছিং, ৰাভা, দেউৰী আদি থলুৱা জনগোষ্ঠী। চাহ বনুৱা, ন-অসমীয়া মুছলমান, বঙালী আদি বিভিন্ন সময়ত অসমলৈ প্ৰব্ৰজিত জনগোষ্ঠী। সংবিধানৰ গণ্ডীৰ ভিতৰত থাকি অসমীয়াসকলে লাভ কৰা সুবিধাবোৰৰ তুলনাত অসমৰ আন থলুৱা জনগোষ্ঠীয়ে লাভ কৰা সুবিধা আৰু অধিকাৰ তেনেই নগন্য।

এই সুবিধা আৰু অধিকাৰসমূহৰ প্ৰধান বঞ্চিত দিশটোৱে ভাষাৰ অধিকাৰ। অসমত কোনো অসমীয়া ভাষীয়ে নিজৰ ভাষা অধিকাৰৰ পৰা বঞ্চিত হোৱা নাই, কিন্তু বড়ো, কাৰ্বি, ৰাভা, দেউৰী, মিছিং আদি জনগোষ্ঠীয়ে নিজৰ ভাষা অধিকাৰৰ পৰা বঞ্চিত হৈছে। ইয়াক উন্নত কৰাৰ বাবে চৰকাৰ তথা ৰাইজে যি ধৰণে কাৰ্যসূচী হাতত লৈছে অসমৰ থলুৱা জনগোষ্ঠীসমূহ ভাষা-সংস্কৃতিৰ উন্নতিৰ বিশেষ কাৰ্যসূচী নাই। জাতিসমূহৰ চৰ্তমতে ভাষাৰ দমন নিপীড়নহে মাত্ৰ। জনগোষ্ঠীৰ ভাষা উন্নতিৰ বিশেষ কাৰ্যসূচীৰ অভাৱৰ বাবেই থলুৱা জনগোষ্ঠী আৰু অসমীয়াসকলৰ মাজত এক দ্বন্দ্বৰ সৃষ্টি হৈছে। যি দ্বন্দ্বৰ ফলত বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয়ে নিজৰ ভাষাৰ স্বীকৃতিৰ বাবে দাবী উত্থাপন কৰিছে। এই দাবীয়ে প্ৰমাণ কৰে যে অসমৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয়ে ভাষাৰ ক্ষেত্ৰত পাব লগা সমঅধিকাৰ আজিও পোৱা নাই আৰু ই অসমীয়া জাতি গঠনৰ প্ৰক্ৰিয়াৰ বাটত হেঙাল স্বৰূপ হৈছে।

অসমৰ জনজাতিসকলৰ পৃথক ৰাজ্যৰ দাবী সজোৱে উত্থাপিত হোৱাৰ মূল কাৰণ হ'ল অসমৰ জনগোষ্ঠীসমূহৰ সম-বিকাশৰ অভাৱ। ৰাস্তাৰ ক্ষেত্ৰত জনজাতিসকলক পৃথক ৰাজ্য দিলেই জনজাতিসকলৰ সমস্যা সমাধান নহয়। কিন্তু এই পৃথক ৰাজ্যৰ দাবীয়ে ইয়াক বুজায় যে অসমত অসমীয়াসকলে লাভ কৰা অধিকাৰ তথা সুবিধাবোৰ জনজাতিসকলে সমানে লাভ কৰিবলৈ পোৱা নাই। এই দাবীবোৰৰ মূল কাৰণ হ'ল অসমৰ পিছপৰা জনগোষ্ঠীসমূহৰ মাজত নতুনকৈ সৃষ্টি হোৱা শাসক শ্ৰেণীটোলৈ নিজ জনগোষ্ঠীক শোষণৰ অধিকাৰ আহৰণ। এনে দাবীয়ে জনসাধাৰণৰ মাজত প্ৰভুত্ব লাভ কৰাৰ কাৰণ হ'ল অসমীয়া জনগোষ্ঠীৰ জনজাতীয়সকলৰ প্ৰতি থকা দৃষ্টিভংগী। যিমানে অসমীয়া জনগোষ্ঠীৰ শাসকবৰ্গই এই দাবীবোৰ অগ্ৰাহ্য কৰিবৰ বাবে চেষ্টা কৰিব সিমানে দুই জনগোষ্ঠীৰ মাজত দ্বন্দ্ব প্ৰবল হ'ব আৰু জনজাতীয়সকলৰ মাজত এই দাবী প্ৰাধান্য পাব। যদিও বড়ো, ৰাভা, মিছিং আদি জনগোষ্ঠীৰ লগত অসমীয়া জনগোষ্ঠীৰ দ্বন্দ্বই এক স্পষ্ট ৰূপ লাভ কৰিছে, অসমীয়াসকলৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰ কৰিছে আন পিছপৰা জনগোষ্ঠীসমূহৰ লগত উদ্ভৱ হ'ব পৰা সাত্ৰাৱা দ্বন্দ্ব। গতিকে এই থলুৱা জনগোষ্ঠীসমূহৰ লগত বুজা পৰাৰ নীতি গ্ৰহণ কৰা অতি প্ৰয়োজন।

অসমৰ আন এক জনগোষ্ঠী হ'ল পূৰ্ববংগৰ পৰা অহা ভগনীয়াসকল যি বৰ্তমানলৈ অসমীয়া জাতিৰ অন্তৰ্ভুক্ত হৈছে। কিন্তু অসমীয়া জাতিয়ে এই জনগোষ্ঠীৰ বিভিন্ন গোষ্ঠী ভিত্তিক সমস্যাৰ ক্ষেত্ৰত এক আওকণীয়া মনোভাৱ লৈ আছে। প্ৰকৃতাৰ্থত এই মানুহখিনিক সম্পূৰ্ণ অসমীয়া বুলি আমি এতিয়াও গ্ৰহণ কৰি ল'ব পৰা নাই। যাৰ ফলস্বৰূপে এওঁলোকৰ মাজতো নিজস্ব গোষ্ঠীভিত্তিক এক চিন্তাৰ জন্ম হৈছে। অসমীয়াসকলৰ অৱহেলা তথা আওকণীয়া দৃষ্টিভংগীয়ে এওঁলোকক একাধৰ হোৱাত সহায় আগবঢ়াইছে। বৰ্মভিত্তিক পাৰ্থক্য থকা স্বত্বেও ভগনীয়া হিন্দু, মুছলমান সকলো অসমীয়াসকলৰ ভূমিকাৰ বাবেই এক পক্ষত যোগ দিছে। এই কাৰ্য ভবিষ্যতে অসমীয়া জাতিৰ বাবে ক্ষতি হ'ব পাৰে।

চাহ শ্ৰমিক সম্প্ৰদায় হ'ল অসমৰ অন্য এক বৃহৎ জনগোষ্ঠী। অসমীয়া জাতিৰ অন্তৰ্ভুক্ত এই জনগোষ্ঠীৰ উন্নতিৰ নামত অসম চৰকাৰ তথা ৰাইজৰ কোনো ধৰণৰ চিন্তা বা কাৰ্যসূচী নাই বুলিবই পাৰি। মাত্ৰ নিৰ্বাচনৰ সময়ৰ বাহিৰে অন্য সময়ত চাহ শ্ৰমিকৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিবৰ কাৰো অৱকাশ নাই। অসমৰ সম্ভৱ লাখ চাহ শ্ৰমিকৰ অৰ্থনৈতিক তথা অন্য দিশত বিশেষ কোনো পৰিৱৰ্তন আজিও হোৱা নাই। ফলত তেওঁলোকৰ মাজতো নিজস্ব গোষ্ঠীভিত্তিক ধ্যান-ধাৰণাৰ সৃষ্টি হোৱাটো একো অস্বাভাৱিক নহয়।

অসমৰ অন্য এক জনগোষ্ঠী বুঢ়িছ চৰকাৰৰ দ্বাৰা অসমলৈ আমদানিকৃত বঙালীসকল। অসমত নিজস্ব এক বৈশিষ্ট্য লৈ বাস কৰাৰ এক মনোভাৱ এওঁলোকৰ মাজত চিৰপ্ৰবাহমান। এই বঙালীসকলে অসমত ভৰি দিয়েই গঠনমূলক প্ৰক্ৰিয়াৰে আগবাঢ়ি থকা অসমীয়া জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত প্ৰথমটো আঘাত হানিছিল। এওঁলোকৰ প্ৰৰোচনাতেই বুঢ়িছসকলে 'বঙালী ভাষা'ক ১৮৩০ চনত অসমৰ ৰাজ্যভাষা হিচাপে স্বীকৃতি দিছিল। মূল চক্ৰান্ত আছিল বুঢ়িছৰ, কিন্তু বুঢ়িছে হুতিয়াৰ হিচাপে বাবহাৰ কৰিছিল এই বঙালীসকলক। বুঢ়িছসকলে বিচাৰিছিল অসমীয়াসকলৰ আত্মগোপন ৰলি হওক বঙালীসকল। বঙালী আৰু অসমীয়াসকলৰ মাজত এক বিৰোধ ভাৱৰ সৃষ্টি হওক, যাতে বুঢ়িছে নিজৰ শাসন-শোষণ নিৰ্বিয়ে চলাই যাব পাৰে। সেই সময়ৰ পৰাই অসমীয়াসকলৰ মনত যি বঙালী বিদ্বেষ জন্মিল সি আজিও বৰ্তমান। ফলত এই বঙালীসকলৰ মাজত নিজস্ব

গোষ্ঠীভিত্তিক ধ্যান-ধাৰণাৰ বৃদ্ধি ঘটি থাকিল, যাৰ ফলত বিভিন্ন দাবী উত্থাপন কৰিবলৈ মনোবল পালে আৰু বঙালীসকলৰ এনে কাৰ্যকলাপেই অসমৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীকো এনে দাবী উত্থাপনৰ অনুপ্ৰেৰণা যোগাইছে।

আজি অসমত অসমীয়াৰ মূল বক্তব্য হ'ল— তেওঁলোক কেন্দ্ৰৰ ঔপনিৱেশিক শাসন ব্যৱস্থাৰ বাবে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ দ্বাৰা শোষিত। আন থলুৱা জনগোষ্ঠীৰ বক্তব্য— তেওঁলোক অসমীয়াসকলৰ দ্বাৰা শোষিত। ইয়াৰ সাৰমৰ্ম এইটোৱে, কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে অসমক শোষণ কৰিছে আৰু অসমে ইয়াৰ অন্য থলুৱা জনগোষ্ঠীক শোষণ কৰিছে। অৰ্থাৎ থলুৱা জনগোষ্ঠীসমূহ দুটা শক্তিৰ দ্বাৰা শোষিত হৈছে। এই চিন্তাধাৰাৰ ফলতেই জনগোষ্ঠীসমূহৰ মাজত এক অসমীয়া বিদ্বেষী মনোভাৱে গা কৰি উঠিছে। ইয়ে পৃথক ৰাজ্যৰ দাবী উত্থাপনৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰচুৰ সহায় কৰিছে। অসমৰ সমস্ত জনগোষ্ঠীৰ সংমিশ্ৰণত গঠিত বৃহৎ 'অসমীয়া জাতি'ৰ কথা যিমান দৃঢ়ভাৱে কোৱা নহওক কিয়, অসমীয়া জাতিৰ (অসমীয়া ভাষী লোক) উন্নতি সাপেক্ষে অসমৰ অন্যান্য জনগোষ্ঠীৰ উন্নতি ন্যূনতম, ফলত বৃহৎ জাতিসত্তাৰ ক্ষুদ্ৰ জাতিসত্তাৰ ওপৰত শোষণৰ যি ধাৰা, সি অসমতো বৰ্তমান বুলি অন্যান্য থলুৱা জনগোষ্ঠীসমূহৰ মাজত এক বিশ্বাসত পৰিণত হৈছে। অসমৰ আন জনগোষ্ঠীসমূহৰ কথা বাদ দিলেও অসমৰ দুটা প্ৰধান জনগোষ্ঠী হ'ল অসমীয়া ভাষীসকল আৰু অসমৰ থলুৱা জনজাতীয় লোকসকল। যিসকলে নিজকে অসমৰ ভূমিপুত্ৰৰ দাবীদাৰ। জনজাতীয়সকলৰ বহুমূল ধাৰণা হ'ল যে অসমীয়াসকলৰ দমন তেওঁলোকৰ ওপৰত বৰ্তমান। সেয়ে এক সমপৰ্যায়ৰ জনগোষ্ঠী হিচাপে তেওঁলোকে অসমীয়াসকলৰ দমন, নিপীড়নৰ পৰা মুক্তি বিচাৰে। কিন্তু প্ৰকৃতাৰ্থত অসমীয়া জাতিসত্তা আৰু জনজাতীয় জনগোষ্ঠী (যদি ইয়াক জনজাতীয় জাতিসত্তা বুলি কোৱা হয়) দুয়োটা জাতিসত্তাই হ'ল নিপীড়িত আৰু শোষিত জাতিসত্তা। কিয়নো অসমত চলি থকা কেন্দ্ৰৰ ঔপনিৱেশিক শাসন ব্যৱস্থাই দুয়োটা জাতিসত্তাকে সমানে শোষণ কৰিছে। অসমৰ শোষিত জনগোষ্ঠীসমূহৰ একা অবিহনে কেন্দ্ৰৰ ঔপনিৱেশিক শাসন ব্যৱস্থা নিৰ্মূল কৰা অসম্ভৱ। সেয়ে কেন্দ্ৰৰ শোষণ বন্ধ কৰাৰ বাবে অসমৰ সমূহ জনগোষ্ঠীৰ মাজত এক ঐক্যশক্তি গঢ়ি তোলাটো নিতান্তই প্ৰয়োজন। ইয়াৰ বাবে থলুৱা

জনগোষ্ঠীসমূহৰ মাজত সম অধিকাৰ স্থাপন একান্ত আৱশ্যক আৰু এক গণতান্ত্ৰিক পৰিবেশ গঢ়ি তোলাটো প্ৰধান কৰ্তব্য। এই এক গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত আগভাগ ল'ব লাগিব অসমৰ অসমীয়া লোকসকলেই। নিজৰ শাসন-শোষণ অব্যাহত ৰখাৰ বাবে কেন্দ্ৰই অসমৰ শোষিত জনগোষ্ঠীসমূহৰ একত্ৰীকৰণত সদায় হেঁজাৰৰ সৃষ্টি কৰিবই। এই হেঁজাৰ ওফৰাই থলুৱা জনগোষ্ঠীৰ সংমিশ্ৰণত গঠিত হৈ ৰ'ব অসমীয়া জাতি। অসমীয়া জাতিৰ ঐক্যবদ্ধ সংগ্ৰামেহে অসমত এক জাতীয়তাবাদী চিন্তাধাৰাৰ উন্মেষ ঘটাব, যিয়ে প্ৰকৃত অৰ্থত অসমীয়া জাতিৰ জাতীয়তাবাদ হ'ব।

বহুজাতিক দেশ বা ৰাজ্যত এক জাতীয়তাবাদী আন্দোলন গঢ়ি তোলাৰ প্ৰথম চৰ্তটোৱেই হ'ল সমজাতীয় জাতিসমূহৰ মাজত ঐক্য স্থাপন। নহ'লে প্ৰত্যেক জাতিৰ মাজতেই এক জাতীয়তাবাদী চিন্তাধাৰাৰ সৃষ্টি হ'ব পাৰে, যি চিন্তাধাৰাই প্ৰকৃত অৰ্থত শোষক গোষ্ঠীকেই সহায় কৰিব। এটা

কথা আমি নুই কৰিব নেবাৰোঁ যে জাতিসত্তা থাকিলেই জাতীয়তাবাদ থাকিবই। এখন ৰাজ্যত সমূহ শোষিত ঐক্য শক্তিৰ দ্বাৰা গঠিত গণ আন্দোলনেহে শাসকবৰ্গ তথা শোষক গোষ্ঠীৰ উৎপীড়ন বন্ধ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব। অন্যথা সমভাৰাপন্ন শোষিত জাতিসমূহৰ ভিন্ন ভিন্ন জাতীয়তাবাদী আন্দোলনে দেশ বা ৰাজ্যৰ স্থিতিৰ্থাৰ কোনো পৰিৱৰ্তন আনিব নোৱাৰে।

অসমত বাস কৰা সমূহ থলুৱা জনগোষ্ঠীৰ মাজত ঐক্য স্থাপন আজি প্ৰথম আৰু প্ৰধান কৰ্তব্য। এই ঐক্যৰ ফলতে গঠিত বৰ অসমীয়া জাতিৰ জাতীয় চেতনাৰ ফলতহে অসমত প্ৰকৃত অৰ্থত এক জাতীয়তাবাদী আন্দোলন গঢ়ি তুলিব পৰা যাব, যি জাতীয়তাবাদী আন্দোলনৰ দ্বাৰাইহে অসমৰ সৰ্বাত্মক পৰিৱৰ্তন সম্ভৱ হ'ব। অসমৰ জনগোষ্ঠী সমূহৰ জাতীয় ঐক্যৰ ফলস্বৰূপে সৃষ্টি হোৱা জাতীয়তাবাদৰ ভিত্তিতেই অসমত সাম্যবাদ প্ৰতিষ্ঠা হ'ব।

ভালকৈ লিখাটোৱেই হ'ল সমাজৰ প্ৰতি এজন কবিৰ প্ৰধান কৰ্তব্য; ইয়াক পালন কৰিব নোৱাৰিলে সমাজে তেওঁক পাহৰণিৰ গৰ্ভলৈ নিক্ষেপ কৰিব।

—যোছেফ ব্ৰডস্কি (নোবেল বঁটা বিজয়ী কবি)

ভাৰতৰ ৫ ট্ৰিলিয়ন ডলাৰৰ অৰ্থনীতি আৰু ইয়াৰ বাস্তৱিকতা

— জাহ্নবী বৰ্মন

যষ্ঠ যাদ্ধাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী নৰেন্দ্ৰ মোডীয়ে ব্যক্ত কৰে যে ২০২৪ চনৰ ভিতৰত ভাৰতবৰ্ষক এখন ৫ ট্ৰিলিয়ন ডলাৰৰ অৰ্থনীতিত পৰিবৰ্তন কৰা হ'ব। ইয়াৰ পৰিকল্পনাৰ সময়সীমা বহুত কম যদিও ভাৰতৰ প্ৰত্যেকখন ৰাজ্যৰ সম্পূৰ্ণ সহযোগিতাত ভাৰতৰ ৫ ট্ৰিলিয়ন ডলাৰৰ অৰ্থনীতিৰ সপোনে বাস্তৱিক ৰূপ পাব বুলি আশা কৰা হয়। ইতিমধ্যে অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে আমেৰিকা, চীন আদি দেশবোৰে এই লক্ষ্যত উপনীত হৈছে। বৰ্তমান ভাৰতৰ অৰ্থব্যৱস্থা ২.৩২ ট্ৰিলিয়ন ডলাৰৰ। ভাৰতে বৰ্তমান বিশ্বৰ দহখন এনে দেশৰ ভিতৰত স্থান পাইছে যাৰ অৰ্থব্যৱস্থা ১ ট্ৰিলিয়ন ডলাৰতকৈ বেছি হয়। কিন্তু মুখ্য বিত্তীয় পৰামৰ্শদাতা কৃষ্ণমণি সুব্ৰমণিয়নৰ দ্বাৰা প্ৰস্তুত কৰা সমীক্ষাত এই কথা ব্যক্ত কৰা আছে যে ভাৰতৰ ৫ ট্ৰিলিয়ন ডলাৰৰ সপোন পূৰণত বহুতো বাধা আহি পৰিব। কাৰণ অতি কম সময়ৰ ভিতৰত ইয়াত সফলতা পাবলৈ কোনো এখন চৰকাৰৰ পক্ষে সহজ নহ'ব। এই ক্ষেত্ৰত বিনিয়োগৰ ভূমিকা অতিকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ। নিয়োগ, উন্নয়ন, উৎপাদন সকলো দিশতে বিকাশৰ হাৰ বৃদ্ধি কৰিবলৈ বিনিয়োগৰ গুৰুত্ব বহু পৰিমাণে আছে। বহু গুণী জ্ঞানী ব্যক্তিয়ে শংকা কৰিছে ইয়াৰ সফলতাৰ ওপৰত। কাৰণ ২০০৭ ত ভাৰতৰ অৰ্থনীতিয়ে ১ ট্ৰিলিয়ন ডলাৰৰ অৰ্থ ব্যৱস্থাৰ দেশ হিচাপে পৰিগণিত হ'বলৈ সক্ষম হয়। তাৰ পাছত ২০১৪ চনত ২ ট্ৰিলিয়ন ডলাৰ আৰু তাৰ ৫ বছৰৰ পাছত অৰ্থাৎ ২০১৯ চনত মাত্ৰ ০.৭৫ ট্ৰিলিয়ন ডলাৰৰ হে বৃদ্ধি হয়। কিন্তু

ভাৰতৰ ৫ ট্ৰিলিয়ন ডলাৰৰ অৰ্থ ব্যৱস্থাক সফল ৰূপ দিবলৈ হ'লে প্ৰতিবছৰে ৮ % ৰ পৰা ১১% লৈ ভাৰতৰ অৰ্থ ব্যৱস্থাৰ বিকাশ হ'ব লাগিব। বৰ্তমান সময়ত ইয়াৰ বিকাশ ৬%। গতিকে ৫ বছৰৰ ভিতৰত ইয়াৰ দুগুণ নাইবা ৮% বৃদ্ধি কৰোঁতেও বহুত কষ্টকৰ হৈ পৰিব। ইফালে ১২ ট্ৰিলিয়ন ডলাৰৰ অৰ্থব্যৱস্থাৰ সৈতে চীন দ্বিতীয় স্থানত আছে বিশ্বৰ ভিতৰত। চীন দেশে কম খৰচী শ্ৰমৰ ব্যৱহাৰ কৰি প্ৰধান উদ্যোগবোৰৰ বিকাশ ঘটায়। চীনে ভাৰতৰ বজাৰৰ অধ্যয়ন কৰে আৰু ইয়াৰ লোকসকলৰ ক্ৰয় বিক্ৰী ক্ষমতা আদি সকলোবোৰৰ বুজ লয়। ভাৰতত গনেশ পূজাৰ মূৰ্তিৰ পৰা আদি কৰি দীপাৱলীৰ চাকি-বস্তি সকলোবোৰ অতি কমদামত বিক্ৰী কৰি নিজৰ লাভৰ শতাংশ বৃদ্ধি কৰিবলৈ লয়। ইয়াৰ ফলত চীন দেশত উদ্যোগিক ক্ষেত্ৰ সমূহত বিকাশ ঘটিবলৈ ধৰে। তাৰ লগতে মজদুৰবোৰেও কৰ্মসংস্থাপন পাবলৈ ধৰে আৰু তেওঁলোকৰ হাতলৈ পইচা আহিব ধৰে। ভাৰতেও যদি চীনৰ এই কৌশল মানি শ্ৰম নিয়ন্ত্ৰিত কিছু পৰিবৰ্তন আনে তেনেহ'লে দেশৰ অৰ্থনীতিক ব্যৱস্থাৰ পৰিবৰ্তন হ'ব বুলি ধাৰণা কৰিব পৰা যায়। মজদুৰক নিয়োগ দিয়া, অত্যধিক পৰিশ্ৰম কৰা, উদ্যোগিক ক্ষেত্ৰৰ বিকলাংগ ব্যৱস্থা এই আটাইবোৰ সমস্যা গুৰুত্বপূৰ্ণভাৱে সমধান হৈ যদিহে দেশৰ অৰ্থব্যৱস্থা দ্ৰুতগতিৰে বৃদ্ধি হ'বলৈ ধৰে, তেনেহ'লে ভাৰতৰ ৫ ট্ৰিলিয়ন ডলাৰৰ অৰ্থনীতিৰ সপোন অহা পাঁচ বছৰত পূৰ্ণ হ'ব বুলি আশা কৰিব পৰা যায়।

ঐতিহাসিক কামৰূপ কমতাত কোচ ৰাজবংশীৰ সাংবিধানিক অধিকাৰ আৰু ভৱিষ্যত

৮ ৰাজদাস

প্ৰথম বাৰ্শাসিক, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

“পৰম ৰসিক গুৰু শ্ৰীশুক্লধ্বজ
ৰাজা নৃপতি প্ৰধান।
জয়তু জয়তু নিত্য ঈশ্বৰ কৃষক
কেলি লীলা ৰস জান।।

— ৰামবিজয় নাট।

খ্ৰীষ্টীয় চতুৰ্দশ শতাব্দীত কামৰূপ দেশৰ পশ্চিম অংশ কমতাপুৰত কোচ ৰাজবংশৰ অভ্যুত্থান ঘটে। সাধাৰণ কৃষক হাৰিয়া মণ্ডলৰ সন্তান বিশু - লৰালি কালৰ পৰাই এক বিশেষ ঐশ্বৰিক শক্তিৰ অধিকাৰী আছিল। যৌৱনপ্ৰাপ্ত হোৱাৰ পিছতে নিজ বাহুবলেৰে ওচৰৰ ক্ষুদ্ৰ ক্ষুদ্ৰ সামন্ত, জমিদাৰ আৰু ভূঞাসকলক পৰাস্ত কৰে। পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত তেওঁ কোকৰাঝাৰৰ ওচৰৰ চিকনজাৰত ৰাজধানী পাতি কোচৰাজ্যৰ পাতনি মেলে। পিছত ক্ৰমান্বয়ে ৰাজ্য বিস্তাৰ কৰি পশ্চিমে কৰতোৱা নদীৰ পৰা পূৱে বৰনদীলৈকে নিজৰ অধীনলৈ আনে। পৰৱৰ্তী সময়ত কোচবিহাৰলৈ ৰাজধানী স্থানান্তৰ কৰি নিজকে কোচ কমতাৰ মহাৰাজা ৰূপে ঘোষণা কৰি ৰাজ্য শাসন কৰিছিল। এইজন কৃষক সন্তান বিশুক ইতিহাসত “মহাৰাজা বিশ্বসিংহ” নামেৰে জনা যায়।

এনেদৰে কোচ বংশৰ প্ৰতিষ্ঠা হয় আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত মহাৰাজা নৰনাৰায়ণ তথা মহাবীৰ চিলাৰায়কে ধৰি

অসংখ্য বাঁৰ পুৰুষ, নাৰীয়ে এই বংশৰ ভেটি, সাহিত্য-সংস্কৃতি অধিকাৰ সুদৃঢ় কৰে। কোনো এক জাতিৰ ভৱিষ্যতৰ কথা আলোচনা কৰাৰ প্ৰাক মুহূৰ্তত সেই জাতিৰ ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ পৰিচয়, সাহিত্য সংস্কৃতি তথা পৰাক্ৰমৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰা দৰকাৰ। কোচ-ৰাজবংশী জনগোষ্ঠীৰ পৰিচয় দিয়াৰ আগতে ‘ৰাজবংশী কুলপ্ৰদীপ’ প্ৰণেতা ঋষিকল্প প্ৰত্নতত্ত্ববিদ পণ্ডিত মহাপুৰুষ হৰকিশোৰ অধিকাৰীৰ সৌৱৰণ অতি আৱশ্যক। কাৰণ এইজনা মহাপুৰুষে একেবাহে পূৰ্ণ পঞ্চবিংশাধিক বৰ্ষ ধৰি শ্ৰুতি, পুৰাণ আদি অগাধ সমুদ্ৰ মগ্ন কৰি সাধনালব্ধ ‘ৰাজবংশী কুলপ্ৰদীপ’ আৱিষ্কাৰ কৰি লক্ষ লক্ষ ৰাজবংশী কত্ৰিয় নৰ নাৰীৰ অদম্য হেঁপাহ পূৰণ কৰিছে। আধুনিক ভাৰতৰ যি খণ্ডত আমি বাস কৰোঁ তাৰ এটি অন্যতম বৰেণ্য জাতি হ’ল ৰাজবংশী। ইতিহাসৰ কথা ক’ব লাগিলে মহাৰাজা বিশ্বসিংহই মিথিলা প্ৰভুতি দেশৰ পৰা শাস্ত্ৰজ্ঞ ব্ৰাহ্মণ আনি এই দেশত অৰ্থাৎ কামৰূপ-কমতাৰ ভূমিত ধৰ্ম সংস্কাৰ কাৰ্য্য সম্পন্ন কৰিছিল। তেওঁলোকৰ শিক্ষা, উপদেশৰ প্ৰভাৱে অসমদেশৰ লৌকিক ক্ৰিয়া কাণ্ডসমূহ পৰিশোধিত কৰিছিল। এই সময়েই কামৰূপ কমতাৰ ইতিহাসৰ বাল্যজীৱন বুলি ইতিহাসবিদসকলে অভিহিত কৰিছে। তাৰ আগৰ ইতিহাস অপৰিস্ফুট আৰু সবহভাৱেই জনশ্ৰুতি আশ্ৰয়ীভূত।

ভাষা-সাহিত্য সংস্কৃতিয়ে কোনো এটা জাতিৰ পৰিচয় সমাজত উজ্জ্বল হৈ তোলে। যি জাতিৰ ভাষা সাহিত্য, সংস্কৃতিৰ স্বৰূপ বৰ্ণায় আৰু বৰ্ণিল সেই জাতিয়ে বিশ্বত মূৰ দাঙি থিয় দিব পাৰে। সেইবাবে ভাষা সাহিত্যৰ গতিথান বিকাশমুখী হ'লেহে জাতিটোৰ ভৱিষ্যত সুৰক্ষিত কৰা সম্ভৱ। কামৰূপ কমতাৰ ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ মংগোলীয় জনগোষ্ঠী কোচ ৰাজবংশীসকলৰ নিজস্ব সাজপাৰ, খাদ্য-সজ্জাৰ অনেক স্বকীয় বৈশিষ্ট্য দেখা যায়। তাৰোপৰি তেওঁলোকে কেবাটাও উৎসৱ জনগোষ্ঠীটোৰ স্বকীয় পৰম্পৰামতে পালন কৰা চকুত পৰে। কোচ ৰাজবংশীসকলৰ মাতৃভাষা হ'ল ৰাজবংশী। ৰাজবংশী ভাষাই পূৰ্ণবিকাশ লাভ কৰে কোচ ৰজাসকলৰ ৰাজত্বকালত। বিশেষকৈ মহাৰজা নৰনাৰায়ণৰ দিনত এই ভাষা সকলোৰে মাজত প্ৰচলিত হৈ পৰিছিল। আনকি প্ৰাচীন কমতাপুৰত ৰাজবংশী ভাষাৰেই সাহিত্যৰাজি সৃষ্টি হৈছিল।

বয়ন শিল্পত কোচ ৰাজবংশী মহিলাসকল প্ৰাচীন কালৰে পৰা অতি পাৰ্গত। পলু পুহি তাৰ লেটাৰ পৰা সূতা কটাতো কোচ ৰাজবংশী মহিলাৰ এক সুকীয়া বৈশিষ্ট্য। মহিলাসকলে নিজৰ পোছাক 'পাটানী' নিজে বৈ লয়। পাটানীত ফুল নাথাকে। ইয়াত পাঁচটা পাৰি থাকে। পাটানীখন পাতল হালধীয়া ৰঙৰ। পুৰুষবিলাকে ঘৰত দীঘল গামোচা পিন্ধে। ইয়াক আংছা বোলা হয়। জাৰৰ দিনত পুৰুষ মহিলা উভয়ে কোচ ৰাজবংশীৰ অভিজাত্যৰ চিনস্বৰূপ 'এৰি পাছৰা' ব্যৱহাৰ কৰে। বিয়াত বাবহুত কাপোৰবোৰ হ'ল - তেলৰ আঙুছা, তেল পাটানী, পঞ্চডৰঙী পাটানী, দোপাটি আদি। বিয়াত দৰাৰ মূৰত মেৰিয়াই লোৱা কাপোৰখন হ'ল 'ফালি'। এখন ফালি একেদিনাই বুই উলিওৱাৰ নিয়ম। তাৰোপৰি তিব্বতাবোৰে গলত পিন্ধে হাণ্ডা, নেওচি, কাণত অস্ত্ৰি, নাকত পিন্ধে নোত, নকল, হাতত খাৰু আৰু ভৰিত ঠেং খাৰু আদি অলংকাৰ পিন্ধে।

কোচ ৰাজবংশী জনগোষ্ঠীৰ প্ৰধান আহাৰ হ'ল ভাত। কোচ ৰাজবংশীসকলৰ প্ৰিয় আঞ্জা হৈছে 'চেকাশাক'।

কোচ ৰাজবংশী লোকসকলৰ মাজত প্ৰচলিত কেইবাটাও নৃত্য বা লোক নৃত্যানুষ্ঠান দেখা যায়। তাৰে ভিতৰত উল্লেখনীয় -

(১) কুশানগান বা কুশান নৃত্য :-

কোচ ৰাজবংশীসকলে গোৱা গানৰ পৰা কুশান শব্দৰ

উদ্ভাৱন হোৱা বুলি বহুতে বিশ্বাস কৰে। আৰু এনেদৰে জনশ্ৰুতি মতে এনে গানক কুশান গান বুলি জনা যায়।

(২) গোৱালিনী নৃত্য :-

এই প্ৰকাৰৰ নৃত্যও মূলত কৃষি প্ৰধান। ল'ৰা-ছোৱালীৰ মিলনৰ লগত কৃষিৰ সম্পৰ্ক প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ এই নৃত্য প্ৰদৰ্শিত হয়।

ইয়াৰোপৰি বৰমুণকেন্দ্ৰিক হুদুম নৃত্য, দেওধনী নৃত্য, বাশ নৃত্য আদি অতি জনপ্ৰিয়।

সাহিত্যৰ দিশতো মহাৰজা নৰনাৰায়ণ, বীৰ চিলাৰায় আৰু আন আন কোচ ৰজাৰ পৃষ্ঠপোষকতাত বৈষ্ণৱ তথা ভক্তি আন্দোলনে পূৰ্ণতা লাভ কৰিছিল। বীৰ চিলাৰায় নিজেই এজন প্ৰবল সাহিত্যানুৰাগী ব্যক্তি আছিল।

এনে পৰ্বতময় বিশাল ঐতিহ্যপূৰ্ণ ইতিহাসেৰে সমৃদ্ধ হোৱাৰ পিছতো একমাত্ৰ পৰ্যাপ্ত সাংবিধানিক অধিকাৰৰ অভাৱত কোচ-ৰাজবংশী জনগোষ্ঠীৰ ভৱিষ্যত অন্ধকাৰময় হৈ পৰিছে।

আচলতে ১৯৪৯ চনত মহাৰজা চাৰ জগদ্বীপেন্দ্ৰ নাৰায়ণ ভূঞা বাহাদুৰৰ সময়ত ভাৰত চৰকাৰৰ লগত হোৱা চুক্তিৰ দ্বাৰা কোচ সাম্ৰাজ্যৰ অবসান ঘটিছিল। তাৰ পিছতেই কালৰ কুটিল গতিত হেৰাই যাবলৈ আৰম্ভ হয় এক ঐতিহ্যপূৰ্ণ জাতি। সৌৰ্য্য বীৰ্য্যৰে মহীয়ান জাতি এটা আজি বিলুপ্তিৰ পথত। নিজৰ ভূমিত যেতিয়া আনে ৰাজ্য পাতি শাসন কৰে, য'ত নিজৰ মুখৰ ভাষা হেৰুওৱাৰ উপক্ৰম হয়, যেতিয়া সমগ্ৰ জাতিটোৰে প্ৰাপ্য সাংবিধানিক অধিকাৰৰ পৰা বঞ্চিত হয়, তেতিয়াই ভৱিষ্যত সুৰক্ষিত কৰাৰ স্বার্থত নিজকে স্বাধীন চিত্তীয়া হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সংগ্ৰাম কৰাৰ বাহিৰে বিকল্প একো নাই। কাৰণ অন্যায় অনীতিক বাধা দিয়াটো আৰু নিজৰ অধিকাৰ সাৰাঙ কৰিবলৈ বিচৰাটো দোষ হ'ব নোৱাৰে।

কোচ ৰাজবংশীসকলে নিজৰ ভৱিষ্যত সুৰক্ষিত কৰাৰ স্বার্থত নিজকে অনুসূচিত জনজাতিত তালিকাভুক্ত কৰিবলৈ ১৯৬৭ চনৰ পৰা আন্দোলন কৰি আহিছে। কিন্তু অতি দুখ আৰু পৰিতাপৰ কথা যে অসমৰ বিভেদকামী শক্তিৰ প্ৰৰোচনা আৰু ভাৰত চৰকাৰৰ কুচক্ৰান্তৰ বাবে আজিকোপতি কোচ ৰাজবংশীসকলৰ জনজাতিকৰণত আপত্তি দৰ্শাই বাধা প্ৰদান কৰিছে যিটো ন্যায়সংগত নহয়। কিয়নো জনজাতিকৰণৰ মৰ্যাদা দাবী কৰাটো এক সাংবিধানিক তথা ৰাজনৈতিক

অধিকাৰ। মন্বেলীয়া জনগোষ্ঠীৰ লোক হিচাবে কোচ ৰাজবংশীসকল জনজাতিভুক্ত হোৱা উচিত। অধিকাৰ লাভৰ গণতান্ত্ৰিক আন্দোলনটোৱে মাজে সময়ে থমকি ৰ'ব লগা হৈছে। সংগঠনসমূহৰ নেতাসকলৰ ক্ষমতালোভী স্বার্থপরতাৰ বাবে। ক্ষমতা বা গাদীৰ লোভত বহুতো শীৰ্ষস্থানীয় নেতাই মূল লক্ষ্য উদ্দেশ্যক জলাঞ্জলি দি সংগঠনটোক বহু বিভক্ত কৰা অৰ্থাৎ জাতিটোক ভাগ কৰাৰ চেষ্টা কৰিলে যাৰ বিনিময়ত এটি সুস্থ গণতান্ত্ৰিক আন্দোলনে ইজিত লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত বাধা আহি পৰিছে।

১৯৯৪ চনৰ ৯ আগষ্টত অসম চৰকাৰে অসমৰ কোচ-ৰাজবংশীসকলক জনজাতিৰ মৰ্যাদা দিয়াৰ পক্ষে চূড়ান্ত অনুমোদন জনাই কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰলৈ পত্ৰ প্ৰেৰণ কৰিছিল। Assam Institute of research for ST, SC য়েও এই অনুমোদনত সমৰ্থন জনাইছিল। ইয়াৰ উপৰিও Registrar General of India য়েও ২১-০৮-১৯৯৫ তাৰিখৰ পৰা কোচ ৰাজবংশীসকলৰ ভৱিষ্যত সুৰক্ষিত কৰাৰ বাবে অনুমোদন জনাই আহিছে। এনেবোৰ অনুমোদনৰ আধ্যাদেশ

নং ১৯-১৯৯৬ যোগে ২৭-০১-১৯৯৩ তাৰিখে কোচ ৰাজবংশী সকলক জনজাতি তালিকাত ভুক্ত কৰে। কিন্তু অতি উদ্বেগজনক কথা যে তিনিবাৰকৈ ৰাষ্ট্ৰপতিৰ অনুমোদন লাভ কৰিও এই আধ্যাদেশখন সংসদত যথাবিহিত বিল হিচাপে গৃহীত নহল। যাৰ ফলত জনগোষ্ঠীটোৱে ১৯৯৭ চনৰ ৩ এপ্ৰিলত অধ্যাদেশৰ ম্যাদ উকলি যোৱাত কোচ ৰাজবংশীসকলে জনজাতিৰ মৰ্যাদা হেৰুৱায়। কিন্তু প্ৰকৃত কথা এয়াই যে কোচ ৰাজবংশী জনগোষ্ঠীৰ জনজাতিকৰণ তেওঁলোকৰ সাংবিধানিক সুৰক্ষাৰ মহাকৰচ, লগতে ভৱিষ্যত সুৰক্ষিত কৰাৰ এক মাধ্যম।

সদায় উদাৰ মনৰ পৰিচয় বহন কৰা কোচ ৰাজবংশীসকলে আজি নিজৰ ভূমি, ভাষা তথা অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ বাবে পৃথক ৰাজ্যৰ দাবীৰ পৰ্যায় পাব লগা হৈছে। যি জাতিয়ে বীৰ চিলাৰায়ৰ নিচিনা মহাবীৰৰ জন্ম দিছে, নৰনাৰায়ণৰ দৰে উদাৰ, পৰাক্ৰমী ৰজা দিছে সেই জাতি বিশ্বৰ মানচিত্ৰত সদায় জিলিকি থাকিব লাগিব। লাগে মাথো জাতিৰ স্বার্থত সকলোৱে ঐক্যবদ্ধ হোৱাৰ প্ৰৱণতা।

আমি মাতৃভাষাৰ উন্নতি কৰিবলৈ সঁচাসচিকৈ লাগো বুলি লগা
নাই। আমি মুখেৰে কওঁ, কাৰ্যত নকৰো বা কৰিবলৈ হেলা কৰোঁ।
—লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

সমতাৰ প্ৰজন্ম গঢ়াত নাৰীৰ ভূমিকা

পূজা তালুকদাৰ

পঞ্চম বাণ্যাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

ভাৰতীয় সংবিধানত উল্লেখ থকা মৌলিক অধিকাৰ সমূহৰ ভিতৰত অন্যতম এটা অধিকাৰ হ'ল “সমতাৰ অধিকাৰ”। জাতি-ধৰ্ম-বৰ্ণ-ভাষা নিৰ্বিশেষে সকলোকে সম অধিকাৰ প্ৰদান কৰাটোৱেই হ'ল ইয়াৰ মূল উদ্দেশ্য। ল'ৰা-ছোৱালী বুলি কোনো ভেদ ভাৱ নাৰাখি সকলোকে সমাজত একে আসন দিয়াটো প্ৰয়োজন।

কিন্তু, কথাবোৰ যেন সংবিধান, কিতাপ, বাতৰি কাকত, মেল-মিটিঙৰ ভাষণ ইত্যাদিবোৰতেই সীমাবদ্ধ হৈ পৰিছে। বাস্তৱ ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱ শূন্য যেন পৰিলক্ষিত হয়। যদিও সমাজৰ প্ৰতিজন মানুহে নাৰী পুৰুষৰ সম অধিকাৰ, সম-স্থানৰ কথা দোহাৰে, তথাপি এইখন সমাজতেই নাৰীক আজিও নিম্নস্থান দিয়া হয়। এইখন সমাজতেই নাৰীক আজিও অৱহেলাৰ দৃষ্টিৰে চোৱা হয়। প্ৰতিটো দুৰ্বল বস্তু বা প্ৰতিটো দুৰ্বল সত্তা নাৰীৰ লগত তুলনা কৰা হয়। সকলো ক্ষেত্ৰত সমান বুলি ক'লেও, ভাবিলেও আমাৰ সমাজত পুৰুষৰ স্থান সদায় অগ্ৰপ হ'লেও উন্নত, অগ্ৰপ হ'লেও সুকীয়া।

ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱে কৈছিল, - “মানুহে মানুহৰ বাবে”, কিন্তু প্ৰথমতে “নাৰী নাৰীৰ বাবে” হওক। হৈ যোৱাবোৰ হৈ গ'ল। কিন্তু আহি থকা প্ৰজন্মটোৰ মাজত সমতা প্ৰতিষ্ঠা কৰিবৰ বাবে নাৰীৰ কৰণীয় বহুখিনি আছে।

নাৰীৰ মনৰ কথা নাৰীয়েহে বুজে। নাৰী কোনখিনি

পুৰুষৰ সমান অধিকাৰৰ পৰা বঞ্চিত হৈছে, কোনখিনি নাৰী অৱহেলিত হৈছে সেইখিনি কথা এজন পুৰুষতকৈ এগৰাকী নাৰীয়ে বেছি ভালকৈ অনুধাবন কৰিব পাৰিব। নাৰী অৱহেলিত হৈছে, নাৰী বৰ্জিত হৈছে, নাৰীয়ে পুৰুষৰ তলত বাস কৰিছে এনেবোৰ কথা কৈ থকাতকৈ এইবোৰ নোহোৱা কৰাতহে গুৰুত্ব দিব লাগে। এগৰাকী মাতৃয়ে নাৰী হিচাপে নিজে যিখিনি অৱহেলাৰ সন্মুখীন হৈছে সেই একেখিনি অৱহেলা যাতে তেওঁৰ ছোৱালীজনীয়ে পাবলগীয়া নহয় তাৰ বাবে মাতৃ মাতিব লাগে। বাহিৰলৈ গ'লে, বাহিৰত ঘূৰিলে মানুহে কি ভাবিব এইবোৰ ধাৰণা এৰি প্ৰতিগৰাকী নাৰীয়ে আন এগৰাকী নাৰীৰ অনুপ্ৰেৰণাৰ উৎস হৈ উঠিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে।

কিৰণ বেদী আমাৰ আদৰ্শ হওক, কল্পনা চাওলা আমাৰ আদৰ্শ হওক, মহানগৰীত ই বিজ্ঞা চলাই নাৰী শক্তিক প্ৰমাণ কৰা সেই মহিলা দুৰ্গৰাকী আমাৰ আদৰ্শ হওক, ফুটপাথত পাচলি বিক্ৰী কৰা নাৰীগৰাকী আমাৰ আদৰ্শ হওক, নিজৰ ধৰ্মগৰ কেচ নিজে দি অহা নাৰীগৰাকী আমাৰ আদৰ্শ হওক, হিমা দাস আমাৰ আদৰ্শ হওক, বীমা দাস আমাৰ আদৰ্শ হওক, বান্দীৰ ৰাণী লক্ষ্মীবান্দি আমাৰ আদৰ্শ হওক, কনকলতা আমাৰ আদৰ্শ হওক, প্ৰতিগৰাকী নাৰী, প্ৰতিগৰাকী নাৰীৰ আদৰ্শ হওক, সাহস হওক, উৎসাহ হওক।

প্ৰতিগৰাকী মাতৃয়ে নিজৰ ল'ৰা সন্তান আৰু ছোৱালী সন্তানৰ মাজত কোনো বিভেদ সৃষ্টি কৰিব নালাগে, সামাজিক অসমতাবোৰ আচলতে ঘৰুৱা অসমতাৰ পৰাই সৃষ্টি হয়। নিজৰ পুত্ৰ সন্তানটোক যিমানখিনি সা-সুবিধা দিয়ে, কন্যা সন্তানজনীকো সিমানেই দিব লাগে। কোনো কথাতেই “সি ল'ৰা” বা “তুমি ছোৱালী, তুমি নোৱাৰা” এনেধৰণৰ মনোভাৱ সুমুৱাই দিব নালাগে। “নাযাবি”, “নকৰিবি”, “নক'বি” এইবোৰ বাধাৰ পৰা ছোৱালীবোৰক আঁতৰত ৰাখিব লাগে।

অসমীয়াত এঘাৰ কথা আছে, “নাৰীয়েই নাৰীৰ প্ৰধান শত্ৰু”। নাৰীয়ে নাৰীৰ প্ৰতি থকা হিংসা, ঈৰ্ষা, অহংকাৰ আদি দূৰ কৰিব লাগিব। ইজনীয়ে আনজনীক হিংসা কৰিলে, ঠাট্টা কৰিলে সমাজত, প্ৰজন্মৰ মাজত কেতিয়াও সমতা প্ৰতিষ্ঠা নহয়। এজনী নাৰীৰ দুখ-দুৰ্দশাখিনি আনগৰাকী নাৰীয়ে বুজি লৈ সেইটো কেনেকৈ নোহোৱা কৰিব পাৰি

তাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিব লাগিব।

অকল পুৰুষেই নাৰীক দমন কৰি ৰাখে বুলি ক'লে ভুল হ'ব। আওপূৰণি মনোভাৱৰ কিছুমান নাৰীয়েও নিজৰ জীয়াৰী বোৱাৰীক অৱহেলা কৰে। আচলতে অসমতা এইবোৰতেই থাকে। কিন্তু আমি সেইসকল নাৰীকো বুজাব লাগিব যে আজিৰ নাৰীসমাজ বহু শক্তিশালী। নাৰী আৰু অৱহেলিত নহয়। পুৰুষ-নাৰী সমান হিচাপে বিবেচিত হ'ব। নাৰী নাৰীৰ বাবে হ'ব লাগিব। প্ৰত্যেকগৰাকী নাৰী প্ৰত্যেকগৰাকী নাৰীৰ সাহস হওক অনুপ্ৰেৰণা হওক। মাতবোৰ ডাঙৰ হওক। মানুহক শ্ৰদ্ধা কৰিবলৈ শিকক ভয় কৰিবলৈ নহয়। শিক্ষিত হ'ব লাগিব, স্ব-নিৰ্ভৰশীল হ'ব লাগিব। তেতিয়াহে সমাজত এটা সমতাৰ প্ৰজন্ম গঢ়ি উঠিব। নাৰীৰ গুৰুত্ব অবিহনে সমতাৰ প্ৰজন্ম এটা গঢ়ি তোলাটো কেতিয়াও সম্ভৱপৰ নহয়।

যদি জীৱনত কৃতকাৰ্য হ'বলৈ বিচৰা, তেনেহ'লে নেৰানেপেৰা চেষ্টাক বন্ধ কৰি লোৱা, অভিজ্ঞতাক উপদেষ্টা কৰি লোৱা, সাৱধানতাক জ্যেষ্ঠ ভাতৃ আৰু আশাক অভিভাৱক কৰি লোৱা।

—জোচেফ এডিচন

আদিম মানৱৰ ক্ৰমবিকাশ

বিকাশদাস

তৃতীয় বাণ্যাসিক, ইতিহাস বিভাগ

আদিম মানৱৰ ক্ৰমবিকাশ আজিৰ পৰা বহু হাজাৰ বছৰ আগতে পৃথিৱীত হৈছিল। পৃথিৱীৰ প্ৰথম নৱকপী আৰ্ৱিভাৱ হৈছিল ৫.৬ নিযুত বৰ্ষ পূৰ্বে। ইয়াৰ পিছত বিভিন্ন পৰ্যায়ত বিতৰণ ঘটি, এই মানৱকপী প্ৰাণীবোৰৰ অস্তিত্ব লোপ পাইছিল। বৰ্তমানৰ আমাৰ লগত মিল থকা মানৱকপী প্ৰাণীৰ (এতিয়া আধুনিক মানৱ বুলি উল্লেখ কৰা হয়) সৃষ্টি হৈছিল আজিৰ পৰা ১,৬০,০০০ বছৰ আগতে।

আমি প্ৰথমতে ৩৬-২৪ নিযুত বছৰ পূৰ্বে মানৱ বিবৰ্তনৰ এনে অগ্ৰগতিবোৰৰ সম্বন্ধ পাই। মানৱ সম্পৰ্কে ৩৬ নিযুত বছৰ পূৰ্বে ধাৰণা হৈছিল। এইটো সময় আছিল যেতিয়া স্তন্যপায়ী প্ৰাণীৰ এটা শাখা প্ৰাইমেৰীবোৰৰ এছিয়া আৰু আফ্ৰিকা মহাদেশত উৎপত্তি হৈছিল। ২৪ নিযুত বৰ্ষ পূৰ্বে হমিন্ড বোলা প্ৰাইমেলৰ এটা উপশাখাৰ বিকাশ হৈছিল। সমগ্ৰ খৰানেজীয়া বান্দৰ প্ৰজাতি ইয়াৰ অন্তৰ্ভুক্ত।

হমিনিডৰ পৰাই হমিনিডৰ বিতৰণ হৈছিল। দুয়োৰে কিছুমান উমৈহতীয়া লক্ষণ আছিল আৰু দুয়োৰো মাজত পাৰ্থক্যও আছিল। হমিনিডৰ মগজু হমিনিডতকৈ যথেষ্ট নমনীয়। ইয়াৰ বিপৰীতে হমিনিডবিলাকে দুই ভৰিৰ ওপৰত দণ্ডায়মান হৈ খোজকাঢ়িব পাৰিছিল। ইহঁতৰ হাতবোৰো হমিনিডতকৈ বহুত পৃথক, যিবোৰ আহিলা নিৰ্মাণ আৰু ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ বেছি উপযোগী।

আমি তথ্যৰ পৰা জানিব পাৰো যে আফ্ৰিকা মহাদেশতে প্ৰথমে ইহঁতৰ উৎপত্তি হৈছিল। আদিম মানৱৰ ৫৬ নিযুত বৰ্ষ পূৰ্বে অষ্ট্ৰেলপিথেকাচ জাতৰ প্ৰাচীনতম হমিনিডৰ জীৱাশ্ম পূব আফ্ৰিকাত পোৱা গৈছে। দুই ভৰিৰ ওপৰত খোজকাঢ়াৰ ৩৬ নিযুত বৰ্ষ পূৰ্বে পুৰণি পৰোক্ষ প্ৰমাণ আছে। এইবোৰ বীজানিয়াৰ লীটলিত উদ্ধাৰ হৈছে।

২.৫ নিযুত বৰ্ষ পূৰ্বে কালছোৱাত তুয়াৰ যুগৰ আৰম্ভণি হৈ বিস্তীৰ্ণ অঞ্চলত ডাঠ তৰপে ঢাকি ধৰিছিল। এই কালছোৱাত উদ্ভিদ ভাগত তথা জলবায়ুৰ সাংঘাতিক পৰিবৰ্তন ঘটিছিল। ইয়াৰ ফলত বিস্তীৰ্ণ অৰণ্যবিলাক ৰূপান্তৰিত হৈ তৃণভূমিৰ সৃষ্টি হৈছিল। পৃথিৱীৰ উষ্ণাৱ কমি গৈছিল অভাবনীয়ভাৱে। ইয়াৰ ফলত আদিম ৰূপৰ অষ্ট্ৰেলপিথেকাছ বিলাকৰ বিলুপ্তি ঘটিছিল আৰু নিজকে সুস্থ বাতাবৰণত নতুন প্ৰজাতিৰ উন্নত অষ্ট্ৰেলপিথেকাছে আগৰ স্থান ললে। আদিম হম' (Homo) জাতো ইহঁতৰ অন্তৰ্ভুক্ত আছিল।

হম' (Homo) হ'ল এটা লেটিন শব্দ, যাৰ অৰ্থ হ'ল পুৰুষ। ইহঁতৰ মৌলিক বৈশিষ্ট্যৰ দ্বাৰা বিভাজন কৰা হয় আৰু ইয়াৰ নাম ৰখা হয়। যেনে - হম' হেবিলিছ (Homo Habilis) অৰ্থাৎ আহিলা নিৰ্মাতা, হম ইৰেক্টছ (Homo Erectus) অৰ্থাৎ দণ্ডায়মান পুৰুষ, (The Upright man) আৰু হম' চেপিয়েঞ্চ (Homo Sapiens) অৰ্থাৎ জ্ঞানী চিন্তাশীল পুৰুষ (The wise and thinking man)।

হম' হেবিলিছৰ জীৱাশ্ম হমিও পিয়াৰ অম (omo) আৰু তাঞ্জানিয়াৰ আণ্ডোৱাই গিৰিখাটত আৱিস্কৃত হৈছে। হম' হেবিলিছৰ জীৱাশ্মবোৰ কোবিফা (Koobi Fara), পশ্চিম তুকাৰ্না (West Farkana), কেনিয়া আদিত উদ্ধাৰ কৰা হৈছে। আফ্ৰিকাতকৈ এছিয়াৰ জীৱাশ্মবোৰ বহু পিছৰ।

যাক আমি এতিয়াৰ আধুনিক মানৱ বুলি কওঁ সেয়া হৈছে হম'চেপিয়েঞ্চ। হাজাৰ বছৰ আগতে অষ্ট্ৰেলিয়াত ইয়াৰ প্ৰমাণ পোৱা যায়। আধুনিক মানৱৰ পূৰ্বপুৰুষসকল হম'চেপিয়েঞ্চৰ অন্তৰ্ভুক্ত আছিল আৰু ইয়াৰ পৰাই আধুনিক মানৱৰ আৰ্ৱিভাৱ হয়।

বিশ্বত মহামাৰীৰ ত্ৰাস : আৰ্থ-সামাজিক আৰু শৈক্ষিক দিশত ইয়াৰ প্ৰভাৱ

অৰ্ণৱজ্যোতি তালুকদাৰ

চতুৰ্থ মান্বাসিক, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

“সৃষ্টিৰ দিনাৰে পৰা
নিয়তিৰ সৈতে হেৰা
মানুহৰ সংগ্ৰাম অক্ষয়।

- দেৱকান্ত বৰুৱা

নানা সংকটৰ মুহূৰ্ত্তই যুগে যুগে মানুহৰ শক্তি পৰীক্ষা কৰি আহিছে আৰু মানুহেও সেই পৰীক্ষাত সুকলমে উত্তীৰ্ণ হৈ আহিছে। বিশ্বযুদ্ধৰ বিশ্বজোৰা বা-মাবলী বিশ্ব মানৱৰ মূৰৰ ওপৰেদি পাৰ হৈ গৈছে। তাৰ চিতাভস্মৰ কলীয়া চামনি ভেদি মানৱৰ সভ্যতা-সংস্কৃতি পুনৰ মূৰ দাঙি উঠিছে। বনজুই, বন্যা, খৰাং, দুৰ্ভিক্ষ, ভূঁইকঁপ, মহামাৰীয়ে কাল মূৰ্ত্তি ধৰি খেদি আহিছে। বীভৎস-বিকৃত বিনাশৰ বীজ ছটিয়াই দিছে - তাৰ পিছতো থিয় হৈ আছে আহত মানুহ। কিন্তু পৃথিৱীত যিমান বাৰেই জটিল মহামাৰীয়ে দেখা দিছে। সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক, শৈক্ষিক, নৈতিক, ঐতিহাসিক - সকলো ক্ষেত্ৰতে তাৰ সুদূৰপ্ৰসাৰী প্ৰভাৱ পৰিছে।

যুগে-যুগে বিশ্ব মহামাৰী :

ইতিহাসৰ আদিমতম পৃষ্ঠা লুটিয়ালে দেখিম যে এতিয়ালৈ প্ৰায় অৰ্ধশতাব্দিক মহামাৰীৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ ঘটিছে। অনেক সময়ত দেখা যায় যে এটা ক্ষুদ্ৰ অঞ্চলত ঘটা ৰোগ নানা কাৰণত বিশ্বৰ বহু অঞ্চললৈ ব্যাপ্ত হৈ পৰে। তেতিয়া

এই মহামাৰীয়ে কপ লয় বিশ্ব মহামাৰীৰ। বিশ্বৰ প্ৰথম মহামাৰী বুলি চিহ্নিত কৰা হৈছে ৪৩০ খ্ৰীষ্টপূৰ্বত স্পাৰ্টান আৰু গ্ৰীচৰ যুদ্ধ চলি থকা সময়ত হোৱা ‘প্লেগ অফ এথেন্স’ নামে পৰিচিত প্লেগ মহামাৰীৰ। অন্য ইতিহাসবিদৰ মতে অৱশ্যে এই মহামাৰীৰ কাৰণ প্লেগ নহয় ওটিবসন্তহে আছিল। এই ৰোগত এথেন্সৰ প্ৰায় ৩০,০০০ লোকৰ মৃত্যু ঘটিছিল। ৫৪১ খৃষ্টাব্দত সমগ্ৰ মিচৰকে ধৰি কেবাখনো দেশত বিয়পি পৰিছিল ‘জাষ্টিনিয়ান প্লেগ’ ৰোগ। এই প্লেগ ৰোগৰ মূল বাহক আছিল এন্দুৰ। প্ৰায় দহ কোটি লোকৰ প্ৰাণহানি হৈছিল এই ৰোগত। একাদশ শতাব্দীত ইউৰোপত প্ৰাণঘাতি ৰোগ হিচাপে দেখা দিছিল কুষ্ঠ ৰোগে।

আধুনিক বিশ্বৰ ইতিহাসত ১৩৪৬ চনৰ পৰা ১৩৫৩ চনৰ ভিতৰত মধ্য ইউৰোপ আৰু এছিয়া মহাদেশত প্লেগ ৰোগত সেই সময়ৰ পৃথিৱীৰ মুঠ জনসংখ্যাৰ এক তৃতীয়াংশ লোকৰ মৃত্যু ঘটিছিল। পৃথিৱীক কঁপাই তোলা এই মহামাৰীক ইতিহাসত ‘ব্লেক ডেথ’ বা ‘কল্যা মৃত্যু’ বুলি গণ্য কৰা হয়। ১৫১৯ চনত মেক্সিকোত ‘সক আই’ (স্মল পক্স) ৰোগত মৃত্যু ঘটিছিল প্ৰায় আশী লাখ মানুহৰ। ১৬৩৩ চনত গ্ৰেট ব্ৰিটেইন, নেডাৰলেণ্ড আদিত স্মল পক্সৰ বাবে কোটিৰো অধিক মানুহৰ মৃত্যু হৈছিল।

১৬৬৫ চনত পুনৰ একে ধৰণৰ প্লেগ মহামাৰীৰ উদ্ভৱ হৈছিল। তেতিয়া এই ৰোগত ইংলেণ্ডৰ মুঠ জনসংখ্যাৰ বিশ শতাংশ লোকৰ মৃত্যু ঘটিছিল। ১৮১৭ চনত ৰাছিয়াত দেখা দিছিল কলেৰা মহামাৰীয়ে। এই মহামাৰীত ৰাছিয়াতে প্ৰায় দহ লক্ষাধিক মানুহৰ মৃত্যু হৈছিল। ৰাছিয়াৰ পাছতে স্পেইন, আফ্ৰিকা, ইণ্ডোনেছিয়া, চীন, জাপান, ইটালি, জাৰ্মান আদি দেশলৈকো এই মহামাৰী বিয়পি পৰিছিল য'ত নেকি প্ৰায় ডেৰ লাখ মানুহ মৃত্যুমুখত পৰিছিল। ১৭৯৩ চনত আমেৰিকাৰ ফিলাডেলফিয়াত জুণ্ডিছ ৰোগে (ইয়েল ফিভাৰ) মহামাৰীৰ ৰূপ ধাৰণ কৰে আৰু নগৰখনৰ দহ ভাগৰ এভাগ অৰ্থাৎ প্ৰায় ৪৫ হাজাৰ লোকৰ মৃত্যু হয়। ১৮৮৫ চনত তৃতীয়বাৰৰ বাবে প্লেগ মহামাৰীৰ আক্ৰান্ত হৈছিল চীন দেশত। ক্ৰমান্বয়ে এই মহামাৰী ভাৰতবৰ্ষলৈকে সম্প্ৰসাৰিত হৈছিল। প্ৰায় এক কোটিতকৈও অধিক মানুহৰ এই মহামাৰীত মৃত্যু হৈছিল। ভাৰতক এই মহামাৰীয়ে কোভা কৰি পেলাইছিল। ১৮৮৯ চনত চাইবেৰিয়া, কাজাখাস্তান, মস্কো, ফিনলেণ্ড আৰু পোলেণ্ডত এক প্ৰকাৰৰ ফ্লু মহামাৰীত প্ৰায় চাৰে তিনি লাখ মানুহৰ মৃত্যু ঘটিছিল। ১৯১৬ চনত আমেৰিকাৰ নিউয়ৰ্কত পলিঅ' ৰোগত ন হাজাৰৰো অধিক মানুহ আক্ৰান্ত হৈছিল আৰু সেই ৰোগে মহামাৰীৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিছিল। আক্ৰান্ত হোৱা ন হাজাৰ লোকৰ ভিতৰত ছয় হাজাৰ লোকেই মৃত্যুবৰণ কৰিছিল। নিউয়ৰ্ক চহৰত আৰম্ভ হোৱা এই পলিঅ' ৰোগ সমগ্ৰ বিশ্বলৈ সম্প্ৰসাৰিত হৈছিল যদিও মৃত্যুৰ সংখ্যাৰ প্ৰকৃত তথ্য পোৱা নাযায়। ১৯৫০ চনত পলিঅ'ৰ ভেকচিন আৱিষ্কাৰ হোৱাৰ পাছত এই ৰোগ নিয়ন্ত্ৰিত হয়। ১৯১৮ চনত প্ৰথম বিশ্বযুদ্ধৰ সমাপ্তি হোৱাৰ পাছতেই চীন দেশত উৎপত্তি হৈছিল 'স্পেনিছ ফ্লু'ৰ। চীনা শ্ৰমিকসকলৰ মাধ্যমেদি এই মহামাৰী কানাডা হৈ সমগ্ৰ ইউৰোপকে চানি ধৰিছিল। চীনত আৰম্ভ হৈছিল যদিও স্পেইন দেশৰ মাদ্ৰিদত এই বেমাৰে মহামাৰীৰ ৰূপ লৈছিল বাবে ইয়াক স্পেনিছ ফ্লু আখ্যা দিয়া হৈছিল। সমগ্ৰ বিশ্বত এই স্পেনিছ ফ্লুত প্ৰায় পাঁচ কোটি মানুহৰ মৃত্যু ঘটিছিল। ১৯৫৭ চনত পোন প্ৰথম চীন দেশৰ হংকঙত 'এছিয়ান ফ্লু' আৰম্ভ হয় আৰু ছমাহমানৰ ভিতৰতে এই ৰোগ যুক্তৰাষ্ট্ৰ পৰ্যন্ত বিয়পি পৰি ১৯৫৮ চনত মহামাৰীৰ আকাৰ লাভ কৰে। এই এছিয়ান ফ্লুত সমগ্ৰ বিশ্বৰ প্ৰায় এখাৰ লাখ লোক মৃত্যু মুখত পৰিছিল।

১৯৭০ চনত ভাৰতত মহামাৰী আকাৰে দেখা দিয়ে বসন্ত ৰোগে। খুব কম সময়ৰ ভিতৰতে এই ৰোগত লক্ষাধিক লোক আক্ৰান্ত হয় আৰু কেইবাহাজাৰ লোকৰ মৃত্যু ঘটে। ১৯৭৫ চনত ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ সহায়ত ভাৰতবৰ্ষক বসন্তমুক্ত ৰাষ্ট্ৰ হিচাপে ঘোষণা কৰিব পৰা হয়। পৰৱৰ্তী ১৯৮৪ চনত 'এইডছ' (AIDS : Acquired Immunodeficiency Syndrome Respiratory Syndrome) ৰোগৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ ঘটে। সেই বছৰেই এই ৰোগত আমেৰিকাত মৃত্যু ঘটে চাৰে পাঁচ হাজাৰ লোকৰ। ২০০৩ চনত 'চাৰ্চ' (SARS : Severe Acute Respiratory Syndrome) ৰোগ আৰু ২০১২ চনত 'মাৰ্চ' (MERS : Middle East Respiratory Syndrome) ৰোগত সমগ্ৰ বিশ্বত পাঁচ লাখৰো অধিক লোকৰ মৃত্যু ঘটে। একেদৰে ২০১৪ চনত আফ্ৰিকাত দেখা দিয়া ইব'লা জ্বৰে সংহৰী ৰূপ ধাৰণ কৰে।

আকৌ ২০১৯ চনৰ নৱেম্বৰ-ডিচেম্বৰ মাহত চীন দেশৰ উহান (Wuhan) প্ৰদেশত লী-ৱেন-লীয়াঙ নামৰ চিকিৎসকজনৰ তৎপৰতাত পোন প্ৰথমে আৱিষ্কাৰ কৰা হৈছিল মাৰাত্মক "SARS-CoV2 ভাইৰাছ" আৰু এই ভাইৰাছৰ দ্বাৰাই বৰ্তমান আৰম্ভনি হৈছে। বিশ্ব মহামাৰী কোভিড-১৯ ৰোগৰ বিশ্বজুৰি ধ্বংসযজ্ঞ। পৰিসংখ্যাৰ দিশটো যদি প্ৰথমে চাওঁ তেন্তে, বৰ্তমান সমগ্ৰ বিশ্বত ক'ৰ'না আক্ৰান্তৰ সংখ্যা ৫১ লাখ অতিক্ৰম কৰিছে। মৃতকৰ সংখ্যা তিনি লক্ষাধিক। আমাৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষত মুঠ আক্ৰান্তৰ সংখ্যা ১৪,১২,৩৫৯ আৰু মৃত্যু হৈছে ১৯২০০ গৰাকীৰ (২১-০৫-২০২০ ইং তাৰিখলৈ যুগুতোৱা তথ্য অনুসৰি)। আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰ, স্পেইন, ইটালী আৰু ব্ৰাজিলত এই ৰোগে এতিয়াও সংহৰী ৰূপ ধাৰণ কৰি আছে। বৰ্তমান সময়ত এই ৰোগৰ কোনো প্ৰতিষেধক আৰু ঔষধ উদ্ভাৱন হোৱা নাই। সেয়েহে ইয়াক প্ৰতিহত কৰাৰ বাবে সামাজিক দূৰত্ব মানি চলা, সমগ্ৰ শৰীৰ মূলতঃ হাতখন বীজানুমুক্ত (Sanitize) কৰি ৰখা, দৈনিক শাক-পাচলি আৰু চি ভিটামিনযুক্ত খাদ্য খোৱাৰ বাবে 'বিশ্ব স্বাস্থ্য সংস্থা'ই আহ্বান জনাইছে। এই ৰোগ অধিক বিয়পাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াই সমগ্ৰ দেশতে ২০২০ চনৰ ২৪ মাৰ্চ তাৰিখে প্ৰথম পৰ্য্যায়ৰ, ১ এপ্ৰিল তাৰিখে দ্বিতীয় পৰ্য্যায়ৰ, ৪ মে' তাৰিখে তৃতীয় পৰ্য্যায়ৰ আৰু অতি সম্প্ৰতি ১৭ মে' তাৰিখে চতুৰ্থ পৰ্য্যায়ৰ লকডাউন ঘোষণা কৰিছে।

আৰ্থ-সামাজিক ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱ :

আধুনিক সমাজ বিজ্ঞানত মানুহৰ জীৱন নিৰ্বাহৰ মানক আৰ্থিকভাৱে পৰিমাপ কৰা বিষয়টো বুজাবলৈ 'আৰ্থ-সামাজিক' শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰা হয়। সমগ্ৰ বিশ্বতে মহামাৰীসমূহে ত্ৰাস চলোৱাৰ পিছত কিছুমান খণ্ডৰ আৰ্থিক বৃদ্ধিৰ হাৰ কিছু পৰিমানে বাঢ়িছিল কিন্তু অৰ্থনৈতিক বৈষম্য এতিয়াও নহিকীয়া হোৱা নাই। ১৬৬৫ চনত ইংলেণ্ডত দেখা দিয়া প্লেগ মহামাৰীয়ে সেই সময়ৰ গাঁৱলীয়া অঞ্চলৰ আৰ্থ-সামাজিক ব্যৱস্থাত যথেষ্ট পৰিমানে বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলাইছিল। কৃষিভিত্তিক আৰ্থ-সামাজিক ব্যৱস্থাৰ নেতিবাচক পৰিৱৰ্তনে মানুহৰ জীৱন নিৰ্বাহতো পৰিৱৰ্তন আনিছিল। ২০১৪ চনৰ ইব'লা জ্বৰেও পশ্চিম আফ্ৰিকীয় দেশ সমূহৰ আৰ্থ-সামাজিক ব্যৱস্থাত কিছু প্ৰতিবন্ধকতাৰ জন্ম দিছিল।

'কোভিড - ১৯' মহামাৰীৰ বিষয়ে যদি ক'বলৈ যাওঁ, তেন্তে ই সমগ্ৰ বিশ্বৰ আৰ্থ-সামাজিক ব্যৱস্থাতোক অৱৰুদ্ধ কৰি তুলিছে। যাৰ বাবে 'স্বক্ষমতা (Freedom)' আৰু 'সক্ষমতা' (Capability) বিষয়দুটি প্ৰাসংগিক কৰি তুলিছে। সাম্প্ৰতিক কালত বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশে লকডাউন কাৰ্য্যসূচী গ্ৰহণ কৰি নাগৰিকক এই ৰোগ সংক্ৰমিত হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিছে। কিন্তু ইয়াৰ বিপৰীতে ই দেশৰ অৰ্থনীতিলৈ এক বিপদজনক পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰিছে। OXFAM নামৰ এক সংস্থাৰ প্ৰতিবেদন অনুসৰি কোভিড - ১৯ ৰোগৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ প্ৰায় ৫৫ কোটি লোক দাৰিদ্ৰ সীমাবেখাৰ তললৈ আহিছে। উল্লেখ্য যে এই পৰিমাণ হৈছে বিশ্বৰ মুঠ জনসংখ্যাৰ ৮ শতাংশ। কোভিড - ১৯ ৰোগ প্ৰতিৰোধৰ বাবে ঘোষণা কৰা লকডাউনৰ হেতু অভিজাত শ্ৰেণীৰ মাজত বহুত বেছি সমস্যা হৈ দেখা দিয়া নাই। কিন্তু দৈনিক মজুৰি কৰা মজদুৰ, শ্ৰমিক সকলৰ যথেষ্ট অসুবিধাৰ সৃষ্টি হৈছে। "বেচন কাৰ্ডৰ জৰিয়তে লকডাউনৰ আগতে সংগ্ৰহ কৰা চাউলখিনি শেষ হৈ আহিছে। লগে লগে মৰাতকৈ বিক্ৰাখন লৈ ওলাই আহিছে। কালি ৭০ টকা মানৰ ভাড়া মাৰিছিলো যদিও আজি এটকাও ভাড়া পোৱা নাই। ঘৰত চাউলখিনি আৰু অলপ দাইল থকাৰ বাহিৰে অন্য পাচলি নাই। এতিয়া দৈনিক দুসাজৰ ঠাইত এসাজ খাই জীয়াই আছে। হতাশ আৰু বিষমতাৰে ভৰা, আৰ্থিক সংকটত ভোগা গুৱাহাটীৰ ৰতন বৈশা নামৰ দ্বিজাচালক এজনৰ এয়া দুখজনক মন্তব্য। ইয়াৰ পৰাই অনুমান

কৰিব পাৰি যে এই মহামাৰীয়ে কিদৰে আৰ্থ-সামাজিক দিশটোক ক্ৰমান্বয়ে কোঙা কৰি আনিছে। চুবুৰীয়া ৰাজ্য নগালেণ্ডৰ পৰা এসাঁজ আহাৰৰ বাবে হাহাকাৰ কৰিবলগীয়া হোৱা ভালেসংখ্যক শ্ৰমিকে নিৰাপত্তাহীনতাৰ সন্মুখীন হৈ খোজকাঢ়িয়েই অসমৰ দিশে অগ্ৰসৰ হোৱাৰ সন্ধান ঘটনা নিয়মীয়াকৈ সংঘটিত হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। কামৰূপ জিলাৰ খেহেনীপাৰা মৃৎশিল্পৰ ক্ষেত্ৰত এখন চহকী গাঁও। কোনোমতে দুবেলা দুমুঠি খাই থকা সেই অঞ্চলৰ কুমাৰ আৰু হীৰা সম্প্ৰদায়ৰ লোকসকল এতিয়া তীব্ৰ আৰ্থিক সংকটত ভুগিছে আৰু গাঁওৰ পৰিয়ালবিলাকৰ জীৱন নিৰ্বাহৰ সামাজিক মানদণ্ড যথেষ্ট অৱনমিত হৈছে। কৃষিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল কৃষকে বিজ্ৰীৰ বাবে বজাৰ পোৱা নাই। যাৰ ফলত কুইটলে কুইটলে শাক-পাচলি খেতি পথাৰতে নষ্ট হৈ গৈছে। এয়াই হৈছে তুনমূল পৰ্য্যায়ত কোভিড - ১৯ মহামাৰীয়ে আৰ্থ-সামাজিক ক্ষেত্ৰত সৃষ্টি কৰা বেমেজালিৰ চিত্ৰ। অৱশ্যে একাংশ উদ্যমী যুৱকে চল চাই কঠিয়া নপৰা নহয়। নিবনুৱা হৈ ঘৰতে হাত সাৱতি ৰখি থকাতকৈ এই চেগতে মাংস তথা পাচলিৰ ব্যৱসায় (বৈধ ভাবে)ত হাত উজান দিয়া দেখা গৈছে। যিয়ে সাধাৰণ খাটি খোৱা লোকৰ আৰ্থ-সামাজিক দিশটোক কিছু পৰিমানে উন্নত কৰিছে আৰু 'স্বক্ষমতা'ৰ উৰ্বত 'স্বক্ষমতা'ক প্ৰতিষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। তদুপৰি, সাম্প্ৰতিক বিপৰ্য্যয়ে আৰ্থ-সামাজিক ব্যৱস্থাত এটা কথা সৰল ৰূপত প্ৰতিষ্ঠিত কৰিলে যে ধৰ্মীয় ব্যাখ্যাৰে মানুহক মানসিক শান্তি দিব পৰা নাযায়। সুস্থ দেহত যদি সুস্থ মনে বাস কৰে তেন্তে প্ৰথমেই প্ৰয়োজন দৈহিক সুস্থতা। ধৰ্মীয় উপাসনাকৃষ্ণৰ সলনি চিকিৎসালয় নাইবা উন্নত বৈজ্ঞানিক গবেষণাগাৰহে আৰ্থ-সামাজিক উন্নয়ন তথা মানৱ সম্পদ উন্নয়নৰ বাবে অধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ।

বৰ্তমান বিশ্বত এক আৰ্থিক মন্দাবস্থাৰ সৃষ্টি হৈছে। যিয়ে আমাৰ জীৱনশৈলী অথবা যাক লাইফ ষ্টাইল বুলিও কোৱা হয়। সেয়া কিছু পৰিমানে পৰিৱৰ্তন কৰিছে। মানুহে মিতব্যয়ী হ'বলৈ শিকিছে, ক'ৰ'না ত্ৰাসৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ চাবোনেৰে হাত ধুৱাৰ অভ্যাস গঢ়িছে। ঘৰৰ বাহিৰলৈ ওলাব নোৱাৰে বাব অনলাইন বিদ্যুতৰ বিল পৰিশোধ কৰিবলৈ শিকিছে। ক'বলৈ গ'লে সমাজ জীৱনত এক অনন্য প্ৰভাৱ পৰিছে।

ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ তথ্য অনুসৰি বিগত দুমাহত ভাৰতবৰ্ষই

আৰ্থিকভাবে সৰ্বমুঠ ৩৪৮ মিলিয়ন ডলাৰৰ লোকচানৰ সন্মুখীন হৈছে। তথাপিও ক'ৰণাতন্ত্ৰত ব্ৰহ্মমান আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰক ভাৰতবৰ্ষই সৌহাৰ্দপূৰ্ণ আন্তৰিকতাৰে বিনামূল্যে প্ৰয়োজনীয় হাইড্ৰক্ল'ৰ'কুইন যোগান ধৰা কথাটোৱে সমগ্ৰ বিশ্বৰ সন্মুখত আৰ্থ-সামাজিক ক্ষেত্ৰখনত এক বহুল ভিত্তিত চিৰকলীয়া যোগাত্মক প্ৰভাৱ পেলাইছে।

শৈক্ষিক দিশত ইয়াৰ প্ৰভাৱ :

প্ৰতিটো মূদ্ৰাৰে যেনেকৈ দুখন পিঠি থাকে, ঠিক একেদৰে বিশ্ব মহামাৰী সমূহে ছাত্ৰ জীৱনত তথা শৈক্ষিক দিশত ধনাত্মক আৰু ঋণাত্মক উভয় প্ৰভাৱ পেলাৱা পৰিলক্ষিত হৈছে।

যেতিয়া ইংলেণ্ডত প্লেগ মহামাৰীয়ে দেখা দিছিল তেতিয়াও লোকসকলক সম্ভাৱ্য পৰিমাণে ঘৰৰ বাহিৰ হ'বলৈ মানা কৰা হৈছিল। সেই সময়ছোৱাতেই শ্বেল্লপীয়েৰে 'কিং লীয়েৰ' নাটখন ৰচনা কৰিছিল। তদুপৰি ১৬৬৫ চনৰ হোৱা প্লেগ মহামাৰীৰ সময়ত বিশ বছৰীয়া আইজাক নিউটন আছিল কেন্দ্ৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ট্ৰিনিটি কলেজৰ ছাত্ৰ। ঘৰতেই সোমাই থাকিব লগা হোৱাত তেওঁ সেই সময়খিনিৰ সদ্যৱহাৰ কৰি প্ৰিজমৰ ওপৰত গবেষণা চলাইছিল আৰু কেলকুলাছৰ প্ৰাথমিক তত্ত্বসমূহ উদ্ভাৱন কৰিছিল। বৰ্তমানেও কোভিড - ১৯ মহামাৰীৰ ফলত ঘোষণা কৰা লকডাউনৰ ফলত শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ বন্ধ হৈ পৰে। যাৰ ফলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে পুথিগত জ্ঞানৰ বাহিৰেও নৈতিক প্ৰমুখ্য গঠনৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বাহিৰা কিতাপ পঢ়িবলৈ যথেষ্ট সময় লাভ কৰিছে। তদুপৰি যোৰহাট কৃষি বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উদ্যোগত 'অনাৰ্টাৰ' (Radio) আৰু 'সমূহীয়া অনাৰ্টাৰ' (Community radio) ৰ যোগেদি পাঠদান প্ৰক্ৰিয়া চলাই থকা হৈছে। যিয়ে পুনৰবাৰ বিশ্বায়নৰ যুগত ছাত্ৰ জীৱনত অনাৰ্টাৰ (Radio) ৰ ভূমিকা সৰল ৰূপত প্ৰকট কৰি তুলিছে।

ধনাত্মক প্ৰভাৱৰ তুলনাত ঋণাত্মক প্ৰভাৱ সাগৰসম। পশ্চিম আফ্ৰিকাত ইৰ'লাৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱৰ ফলত হোৱা জৰুৰী অৱস্থাত (২০১৪-১৬) প্ৰভাৱিত দেশসমূহৰ শিক্ষাখণ্ডৰ বিস্তৰ ক্ষতি হৈছিল। মহামাৰীৰ পৰৱৰ্তী সময়ছোৱাত সকলো শিশুক বিদ্যালয়লৈ পুনৰ ঘূৰাই অনাটো এক বৃহৎ প্ৰত্যাহ্বান আছিল। উচ্চ হাৰত শিক্ষাৰ্থীয়ে বিদ্যালয় এৰিছিল আৰু মহামাৰীয়ে বিধ্বস্ত কৰা তেওঁলোকৰ ঘৰৰ অৰ্থনৈতিক

প্ৰয়োজন পূৰাবলৈ বিভিন্ন কামত নিয়োজিত হৈছিল। অতি শেহতীয়াকৈ কোভিড - ১৯ মহামাৰীৰ ফলত ঘোষণা কৰা লকডাউনৰ ফলত শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ বন্ধ হৈ পৰিল। বিদ্যালয় শিক্ষাত দ্বাদশ শ্ৰেণী পৰ্যন্ত বৰ্তমান ভাৰতত ৩২ কোটি শিক্ষাৰ্থী এই বন্ধৰ দ্বাৰা আক্ৰান্ত হৈছে। অসমতো বিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত প্ৰায় সত্তৰ লাখ শিক্ষাৰ্থী আজি গৃহবন্দী হৈ আছে। এয়া নিশ্চয় এটি উদ্বেগৰ বিষয়। বিদ্যালয়সমূহৰ পুনৰ আৱৰ্ত্তণৰ ক্ষেত্ৰত আহি পৰা অনিশ্চয়তাই এই বিষয়টো অত্যন্ত জটিল আৰু স্পৰ্শকাতৰ কৰি তুলিছে। UNESCO ৰ ডাইৰেক্টৰ জেনেকেল আড্ৰে আৰ্জুলেৰ মতে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত ইমান বাধা ইতিহাসৰ এক নজিৰবিহীন ঘটনা। বন্ধৰ ফলস্বৰূপে শিক্ষানুষ্ঠানৰ নিয়মীয়া পাঠদান ব্যাহত হৈ পৰিল। অনলাইন বা বিকল্প মাধ্যমত বৰ্তমান গৃহ স্কুলিং ব্যৱস্থা কৰা হৈছে যাতে শিক্ষাৰ্থীৰ শিকন প্ৰক্ৰিয়া স্তব্ধ হৈ নাযায়। এই ক্ষেত্ৰত শিক্ষিত আৰু স্বচ্ছল অৱস্থাৰ অভিভাৱকসকলে বিকল্প শিক্ষাৰ মাধ্যমসমূহৰ লগত নিজকে জড়িত কৰি নিজৰ সম্ভাৱন শিক্ষা সুনিশ্চিত কৰিছে। কিন্তু আমাৰ দেশৰ লক্ষ লক্ষ শিক্ষাৰ্থীৰ অভিভাৱকৰ এই বিকল্প শিক্ষাৰ মাধ্যমত নিজকে জড়িত কৰিব পৰা শিক্ষা, অভিজ্ঞতা, আৰু সমল অভাৱ। বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোবাইল অথবা কম্পিউটাৰত ইণ্টাৰনেটৰ ব্যৱস্থা কৰি ল'বৰ পইচাৰ অভাৱ হৈছে, একাংশই কৰিছে যদিও নেটৱৰ্ক পাৰ পৰা ঠাইত নাই। ফলত বৰ্তমান পৰিস্থিতিত বিশ্বৰ দুখীয়া-নিছলা, শ্ৰমিক আৰু পিছপৰা সম্প্ৰদায় বা অঞ্চলৰ শিক্ষাৰ্থীসকলৰ শিকনত ব্যাপক ক্ষতি প্ৰত্যক্ষ প্ৰভাৱ পৰা দেখা গৈছে। শিক্ষানুষ্ঠানৰ নিয়মীয়া কাম-কাজ এক পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত দিনপঞ্জী মতে চলে আৰু দিনপঞ্জী পালনৰ বাধ্যবাধকতাত শিক্ষাৰ্থীৰ জীৱন সু-সংস্থানিত আৰু সুস্থিৰ ৰূপত পৰিচালিত হয়। কিন্তু সাম্প্ৰতিক বন্ধই শিক্ষাৰ্থীসকলৰ সুনিৰ্দিষ্ট দিনপঞ্জীত ব্যাঘাত জন্মালে, মনত অনিশ্চয়তা আৰু চাপৰ সৃষ্টি কৰিলে। ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ আন্তৰ্জাতিক শিশুৰ জৰুৰীকালীন পুঞ্জিয়ে বৰ্তমান চলি থকা শিক্ষানুষ্ঠান বন্ধৰ ফলত শিক্ষাৰ্থীসকল নিৰাপত্তাহীনতা, হতাশা আৰু উৎকণ্ঠাত ভুগিছে বুলি সদৰী কৰিছে। বিদ্যালয়সমূহ হ'ল সমাজৰ ক্ষুদ্ৰ ৰূপ। ইয়াত শিক্ষাৰ্থীয়ে এক সামাজিক জীৱন কটায়। এই সামাজিক জীৱনৰ মাধ্যমেদি শিক্ষাৰ্থীৰ শিকন আৰু মানসিক স্বাস্থ্য দুয়োটাই অটুট থাকে। কিন্তু বৰ্তমান

পৰিস্থিতিয়ে শিক্ষাৰ্থীসকলক বিদ্যালয়ৰ প্ৰাণচঞ্চল পৰিৱেশৰ পৰা নিসংগ কৰি ঘৰতে ঘৰতে আৱদ্ধ কৰি ৰাখিছে। ইয়াৰ ফলত বিশেষকৈ আমাৰ নিম্নবৰ্গৰ পৰিয়ালৰ শিক্ষাৰ্থীসকলৰ শিকন কাৰ্যত আৰু মানসিক স্বাস্থ্যত বিস্তৰ প্ৰভাৱ পেলাইছে।

সাম্প্ৰতিক বিদ্যালয় বন্ধই শিক্ষকসকলকো প্ৰচণ্ড চাপ আৰু বিভ্ৰান্তিত ৰাখিছে। এনেকুৱা অভূতপূৰ্ব পৰিস্থিতিত শিক্ষকসকলে নিজৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য সম্পৰ্কে অনিশ্চিত হৈ পৰিছে। শিক্ষাৰ্থীৰ লগত এই বন্ধকালীন অৱস্থাত কিদৰে যোগাযোগ ৰাখিব বা শিকন কাৰ্যত সহায় কৰিব সেই সম্পৰ্কে কোনো পূৰ্ব নিৰ্দিষ্ট নীতি-নিৰ্দেশনা, অভিজ্ঞতা বা প্ৰয়োজনীয় দক্ষতা আৰু প্ৰশিক্ষণ নথকাত বহু শিক্ষক বিবুধিত পৰিছে। ইয়াৰ মাজতে শিক্ষা বিভাগৰ উৰ্ধতন কৰ্তৃপক্ষৰ অপৰিহাৰ আৰু হঠকাৰী নীতি-নিৰ্দেশনাত বিভ্ৰান্ত বহু শিক্ষকে বৰ্তমান প্ৰচণ্ড চাপ আৰু অনিশ্চয়তাত নিজৰ কৰ্তব্য পালন কৰিব লগা হৈছে। বৰ্তমান পৰিস্থিতিৰ প্ৰেক্ষাপটত শিক্ষাৰ্থীসকলে দূৰৱৰ্তী শিক্ষাৰ মাধ্যমত ঘৰতে থাকি শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি আছে, য'ত শিক্ষাৰ্থীৰ কাষত শিক্ষক নাই। সেয়ে এই নতুন ব্যৱস্থাত অভিভাৱকৰ ভূমিকা অধিক প্ৰত্যক্ষ আৰু নিয়ামিকৈ হৈ পৰিছে।

সাম্প্ৰতিক মহামাৰী বিধস্ত বিশ্বৰ আৰ্থ-সামাজিক অৱস্থাটোৰ পুনৰুদ্ধাৰ কৰিবলৈ যাওঁতে সৰ্বাধিক গুৰুত্ব দিব লাগিব মানুহৰ স্বক্ষমতা আৰু সক্ষমতাৰ পৰিধি বহল কৰাৰ ক্ষেত্ৰত। ইয়াৰ বাটৰ প্ৰত্যক্ষ হস্তক্ষেপ অৱশ্যেই গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু তাৰ লগতে প্ৰকৃত গণতান্ত্ৰিক মূল্যবোধৰ অনুশীলনক উদগণি দিয়াটো অধিক জৰুৰী। তদুপৰি, শিক্ষাখণ্ডৰ কথা

ক'বলৈ গ'লে এটা কথা মনত ৰখাটো দৰকাৰ যে এক শক্তিশালী শিক্ষানুষ্ঠান শিক্ষা ব্যৱস্থা- এক শক্তিশালী দেশ গঢ়াৰ বুনিয়াদ। শিক্ষানুষ্ঠানৰ বন্ধৰ নামত কেৱল মাত্ৰ অনলাইন পাঠদান প্ৰদান কৰিলেই নহ'ব, বহু দিশ বিবেচনা কৰি বিদ্যালয় শিক্ষাক এক জৰুৰীকালীন অৱস্থাতেই নহয় ভৱিষ্যতেও শক্তিশালী কৰি ৰাখিব লাগিব আৰু তাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় হৃদয়কালীন অথবা দীৰ্ঘকালীন পৰিকল্পনা এতিয়াই প্ৰস্তুত কৰি ওপৰত উল্লেখ কৰা ঋণাত্মক দিশসমূহৰ প্ৰভাৱ হ্ৰাস কৰিব লাগিব। অৱশ্যে, শেহতীয়াভাৱে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ে মহামাৰীৰ সময়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শিক্ষা গ্ৰহণত হোৱা অসুবিধাবোৰ নাইকিয়া কৰাৰ বাবে 'টাঙ্ক ফোৰ্ছ' গঠনৰ বাবে কৰা চিন্তা-চৰ্চা এক আদৰ্শীয় পদক্ষেপ।

পৰিশেষত ক'ব লাগিব যে শিক্ষা হৈছে সমাজৰ সৰ্বভাৱৰ লোকক সাঙুৰি লোৱা এটি অতি-সংবেদনশীল বিষয়। সেইবাবে মহামাৰীৰ এই সংকট কালত কোনো এক শৈক্ষিক সিদ্ধান্ত লোৱাৰ আগতে- সম্পূৰ্ণ প্ৰযুক্তিৰে পৰিপূৰ্ণ কোনো বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অভিজ্ঞত ছাত্ৰ এজনৰ পৰা আৰম্ভ কৰি কোনো জকাইচুকীয়া গাঁওৰ পিছপৰা পৰিয়ালৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰজনলৈ- সকলো দিশ চালি-জাৰি চোৱা উচিত। শিক্ষাৰ লগতে জড়িত হৈ আছে আৰ্থ সামাজিক দিশটো। অদূৰ ভৱিষ্যতে যাতে বিশ্বৰ মানৱ সমাজে, মূলতঃ অৱহেলিত শ্ৰেণীৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে উচ্চ হাৰত অৰ্থনৈতিক আৰু সামাজিক মূল্য ভৰিব নালাগে তাৰ বাবে উপযুক্ত সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰাটো নিতান্তই প্ৰয়োজনীয়।

শান্তি মানেই যুদ্ধৰ অনুপস্থিতিক বুজায়। ই হৈছে মনৰ এক পবিত্ৰ অৱস্থা; মহত্ব, ন্যায় আৰু বিশ্বাসৰ প্ৰতি সমৰ্পন।

—মধ্য যুগৰ দাৰ্শনিক বাৰচ স্পিনোহা

জীৱনত গুৰুৰ মহত্ব

২ বিকিকলিতা

প্ৰথম বাৰ্মাসিক, সংস্কৃত বিভাগ

“গুৰুহি কৃপা কেবলম্” বুলি কথাষাৰৰ জন্ম লগাৰে পৰা শুনি আহিছে। ‘গু’ মানে আশ্ৰয় ‘ক’ মানে পোহৰ, অৰ্থাৎ যি আশ্ৰয়ৰ পৰা পোহৰলৈ বাট দেখুৱাই দিয়ে, তেওঁকেই ‘গুৰু’ বোলা হয়। এই গুৰুসকলক আৰু বিভিন্ন ভাগত ভাগ কৰি দেখুওৱা হৈছে। গুৰু সম্বন্ধে বিভিন্ন শাস্ত্ৰত বিভিন্ন মতামত থাকিলেও জন্মদাতৃ পিতৃ-মাতৃক আদি গুৰু আখ্যা দিয়া হৈছে। পিতৃ মাতৃৰ পাছতেই স্থান লাভ কৰিছে শিক্ষাগুৰু। শিক্ষাগুৰুৰ পাছতেই দীক্ষাগুৰু ইত্যাদি। পিতৃ-মাতৃক শ্ৰেষ্ঠ গুৰু আখ্যা দিয়া হয়, এই কাৰণেই যে পিতৃ-মাতৃয়ে প্ৰথমতে পোহৰ দেখুৱাই দিয়াৰ লগতে জ্ঞান গৰিমনে আমাক মহীয়ান হ’বলৈ শিক্ষাদীক্ষা প্ৰদান কৰে। যৰ্থানেই হৈছে প্ৰকৃত শিক্ষানুষ্ঠান। গুৰু সম্বন্ধে ভক্তি ৰত্নাকৰ গ্ৰন্থ লিখিছে এনেদৰে—

আনো যত সবে আছে পূজনী আছয়।
সবাতো অধিক পিতৃ পূজনী হোৱয়।
কহিলো প্ৰথম গুৰু শুনিলো ইহাক।
শুনিলো দ্বিতীয় গুৰু বোলয় যাহাক।
গুণবন্ত সন্ত অতি শুদ্ধ দ্বিজোত্তম
সদ্ কৰ্মশালী মহা বেদজ্ঞ পৰম।
যজ্ঞ সুত্ৰ লৈয়া তান্ত্ৰ বেদ অভ্যাশয়।
ইহাক দ্বিতীয় গুৰু বোলয় নিশ্চয়।

হিন্দু সনাতন ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ সমূহতো সকলোকে গুৰুমুখী হ’বলৈ নিৰ্দেশ দিয়া হৈছে। শাস্ত্ৰৰ নীতি নিয়ম মতেই বিদ্যা শিক্ষাৰ প্ৰাথমিক জ্ঞান লাভ কৰাৰ পাছতে গুৰুৰ ওচৰত শৰণ ভজন লোৱা হয়। গুৰু ভটিমাত মাধৱদেৱে আমাক বাৰে বাৰে কৈছে যে “বিনা গুৰু চৰণে ভক্তি মুক্তি কৰণ নোহয়।” অৰ্থাৎ গুৰু নোহোৱা ভক্তি অৰ্থহীন। সং গুৰুৰ কথাও শাস্ত্ৰসমূহত উল্লেখ কৰা হৈছে। কেবল গুৰু হ’লেই নহ’ব, গুৰুজন সং হ’ব লাগিব। জিকিৰ গীততো সংগুৰুৰ কথা কোৱা হৈছে এনেদৰে সং গুৰু ভেটিবা, আত্মাক চিনিবা, সিজিব জীৱনৰ কাম।

শাস্ত্ৰত ‘গুৰু’ক ভগৱানৰ লগতো বিজনি কৰি থোৱা হৈছে - অৰ্থাৎ পৰম ব্ৰহ্মকো গুৰু বোলা হৈছে।

গুৰু ব্ৰহ্মা গুৰু বিষ্ণু গুৰুদেৱ মহেশ্বৰঃ

গুৰু সাক্ষাৎ পৰমব্ৰহ্মতস্মৈ শ্ৰীগুৰুৱে নমঃ।

আকৌ “গুৰুজন বস্ত্ৰ প্ৰসন্ন হওক “বা” দুজনা গুৰু প্ৰসন্ন হওক” বুলি নামাচাৰ্য্যসকলে গুৰুৰ হৈ এটি আশীৰ্বাদ নাম-কীৰ্ত্তনৰ পাছত দিয়াও দেখা যায়।

এতিয়া আহো আমি পৰম শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকলৰ ওচৰলৈ -

অজ্ঞানং তিমিৰান্ধস্য, জ্ঞানাজ্ঞ শলাকয়া।

চক্ষু কক্ষীলিতং তস্মৈ শ্ৰীগুৰুৱে নমঃ।।

সকলো শিক্ষা-দীক্ষাৰ কাম স্ব-গৃহতে শ্ৰেষ্ঠ গুৰুৱে সমাপ্ত কৰিব নোৱাৰে। তেওঁলোকে এটা পৰ্য্যায়লৈকে শিক্ষাদান দিছিল। প্ৰাথমিক শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰি যথা সময়ত গুৰুৰ আশ্ৰমত বা গুৰুটোলত অভিভাৱকে গুৰুক সন্তানটি শিক্ষা-দীক্ষাৰে সু-সজ্জিত কৰিবলৈ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰিছিল। এই গুৰুসকলে বিভিন্ন উপায় অৱলম্বন কৰি হাতে ভৰিয়ে ধৰি ছাত্ৰ বা শিষ্যজনক উপযুক্ত কৰি তুলিব লাগিছিল। আগৰ দিনত গুৰুগৃহত থাকি সংস্কৃত টোলত শিক্ষাগ্ৰহণ কৰি পূৰ্ণ পৰ্য্যায়তহে স্বগৃহলৈ গৃহাভিমুখী হ'ব পাৰিছিল। উদাহৰণস্বৰূপে গুৰু বাম্বীকিৰ আশ্ৰমত ল'ব কুশ, দ্ৰোণাচাৰ্যৰ আশ্ৰমত পঞ্চ পাণ্ডৱ, এশ কৌৰৱ, অশ্বখমা, কণ্ঠমুনীৰ আশ্ৰমত শকুন্তলা, মহেন্দ্ৰ কন্দলীৰ টোলত শংকৰদেৱ, হৰশিঙাৰ টোলত মাধৱদেৱ ইত্যাদি। সেই সময়ৰ সমাজ ব্যৱস্থাৰ বাবে গুৰু দ্ৰোণাচাৰ্য্যই একলব্যক শিক্ষাদান কৰিব পৰা নাছিল যদিও অন্তৰৰ আশীৰ্বাদ যাচিছিল, যাৰ বাবে একলব্যই গুৰু দ্ৰোণাচাৰ্য্যৰ মূৰ্ত্তি নিৰ্মাণ কৰি গুৰু মানি শিক্ষা লৈ ধনুবিদ্যাত পাৰদৰ্শিতা লাভ কৰিছিল।

গুৰুগৃহত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰা পদ্ধতিৰ পৰিৱৰ্তন হৈ নগৰে চহৰে, গাঁৱে-ভূয়ে বিদ্যালয় নিৰ্মাণ হৈ শিক্ষাদান পদ্ধতি আৰম্ভ হোৱাৰে পৰা শিক্ষা বিভাগৰ আমূল পৰিৱৰ্তন হৈছে। শিক্ষকসকলে আধুনিক যুগত বহু কষ্ট আৰু ত্যাগ স্বীকাৰ কৰি শিক্ষাদান কৰিব লগা হৈছে। এসময়ৰ ছাত্ৰজন এসময়ত শিক্ষক হৈ পৰে আৰু এজন সং শিক্ষক নিজৰ অধ্যাবসায় আৰু সং কৰ্মৰাজিৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰপতিও হ'ব পাৰে। আমি প্ৰতিবছৰে ৫ চেপ্তেম্বৰত পালন কৰা শিক্ষক দিৱসটিও তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ মহোদয়ে প্ৰথমতে এজন ছাত্ৰ হিচাপে তাৰ পিছত শিক্ষক আৰু শেষত দেশৰ সৰ্বোচ্চ পদ, ৰাষ্ট্ৰৰ

গৰাকী হ'বলৈ সক্ষম হৈছিল। এই সকলোবোৰ সমাধা হৈছিল চেষ্টা, আস্থা আৰু সততাৰ বাবে।

সম্প্ৰতি প্ৰাইমেৰী বিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰু সকলেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জীৱনৰ গঢ় দিওঁতা। বৰ্ণমালাৰ লগত এই গুৰুসকলেই চিনাকী কৰি দিয়াৰ লগতে জীৱনটো সুচাৰুৰূপে চলিবলৈ আচাৰ-নীতি সম্বন্ধে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক প্ৰাথমিক জ্ঞান প্ৰদান কৰে। এই সময়খিনিত যদি অভিজ্ঞ গুৰুৰ পৰা প্ৰয়োজনীয় শিক্ষা-দীক্ষা পোৱা নাযায়, তেতিয়াহলে জীৱনটো অসার্থক বা ভুলৰ সমাপ্তি হৈ বিষময় হৈ উঠিব পাৰে। সেইকাৰণে শিক্ষক সকলক নিৰ্বাচন কৰোঁতে নিযুক্তি সমিতিয়ে সকলো দিশৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিহে নিযুক্তি দিয়া উচিত। মাজে সময়ে চৰকাৰে কৃতি শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীক বঁটা, সন্মান প্ৰদান কৰি সন্মানিত কৰা দেখা যায়। আমাৰ সমাজৰ বাবেই ই ভাল বতৰ। সকলোকে সন্মানিত কৰা কেতিয়াবা চৰকাৰৰ পক্ষে সম্ভৱ নহ'বও পাৰে, এনেক্ষেত্ৰত সমাজৰ মাজৰ পৰা সভা-সমিতি পাতি সন্মান প্ৰদান কৰা উচিত।

শেষত আমি এটা কথাত উপনীত হ'ব লাগিব যে গুৰুৰ কৃপা অবিহনে আমি কোনো কাম সামাধা কৰিব নোৱাৰো। এতেকে উপযুক্ত গুৰুৰ শৰণাপন্ন হৈ ধৰ্ম, অৰ্থ, কাম, মোক্ষ আদিৰ বিষয়ে অধ্যয়ণ কৰি নিজে সুখী হোৱাৰ লগতে সমাজখনকো সুখী কৰি ৰাখিব পাৰো। শেষত গুৰুৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰি এটি মহান শ্লোকেৰে মই মোৰ লিখনি সামৰণি মাৰিলোঁ।

ধ্যানমূলং গুৰুমূৰ্ত্তিঃ পূজামূলং গুৰুঃ পদম্।

মন্ত্ৰ মূলং গুৰু বাক্যং মোক্ষমূলং গুৰুঃ কৃপা ॥

ওঁম শান্তি, ওঁম শান্তি, ওঁম শান্তি ॥

শিক্ষকৰ প্ৰভাৱ চিৰন্তন, তেওঁ কেতিয়াও ক'ব নোৱাৰে তেওঁৰ
প্ৰভাৱৰ অন্ত ক'ত হ'ব।

—হেনৰি ব্ৰুকচ আদামচ্

আমাৰ সমাজত অন্ধবিশ্বাস আৰু ইয়াৰ সজাগতা

— অনিন্দিতা ডেকা

প্ৰথম শাখাসিক, ইতিহাস বিভাগ

অন্ধবিশ্বাস হৈছে এনে এটি ব্যাপি যি ব্যাধিয়ে অতীজৰে পৰা ভাৰতবৰ্ষৰ লগতে ভাৰতৰ সৰু সৰু ৰাজ্যবোৰক জৰ্জৰিত কৰি আহিছে। অতীজৰে পৰা ভাৰতবৰ্ষত সতীদাহ প্ৰথা, বাল্যবিবাহ আদিৰ দৰে ভয়াৱহ অন্ধবিশ্বাসে আমাৰ ভাৰতীয় সমাজক গ্ৰাস কৰি আহিছিল। কিন্তু আমাৰ পূৰ্ব পুৰুষসকলে কোন কাহানিতে ইয়াৰ দৰে ভয়ংকৰ ব্যাপিক মৰ্মমূৰ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল যদিও অতি দুখৰ বিষয় এইটোৱে যে কোন তাহানিতে আমাৰ পূৰ্ব পুৰুষসকলে এই ভয়ংকৰ সমস্যাক মৰ্মমূৰ কৰিছিল কিন্তু আজি বিজ্ঞানৰ উন্নতিৰ দিনতো এই ভাৰতীয় সমাজতে ধৰ্ম, ডিহনী হত্যা, যৌতুকৰ বাবে নিৰ্যাতন, নাৰী-নিৰ্যাতন আদিৰ দৰে সমস্যা এতিয়াও বৰ্তমান এই বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ উন্নত সভ্য সমাজতো সংঘটিত হৈ আহিছে। এই ভাৰতৰে জীয়াবী কল্পনা ছাওলাই মহাকাশত অৱতৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল কিন্তু আজিও এই ভাৰতবৰ্ষৰ বহুতো জীয়াবীয়ে নিজকে ওৰণিৰ তলত সামৰি লৈছে। এনেকুৱাও বহুত ঘটনা আছে যে নাৰী নিৰ্যাতিতা হৈও সমাজৰ ভয়াত নিজৰ নিৰ্যাতনৰ বিষয়ে মাত নামাতি নিজৰ হাততে নিজৰ জীৱন অৰ্পণ কৰিছে।

আমাৰ সমাজখন উন্নতিৰ জখলাত দোপতদোপে আগবাঢ়িছে। কিন্তু এই উন্নতিৰ সফলতাই যিদৰে আমাৰ

বাৰে আশীৰ্বাদ। বিফলতাই যি আমাৰ বাবে অতি ভয়ানক অভিশাপ। এই বিফলতাই যি আমাৰ উদাহৰণ হিচাপে অসমৰ অভিনীত হত্যাও এই আজিও গোটেই অসমতে জোকৰি থৈ যায়। নিৰ্ভয়া, দামিনী এই ঘটনাবোৰ আমাৰ চকু এতিয়াও সেমেকা কৰে। সভা, সমিতি, বাইজামেল আদিত এইবোৰৰ বিষয়ে বহুতো আলোচনা কৰা হয়। বহুত ধৰণৰ তথ্যচিত্ৰও নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। তথাপিহে আমাৰ সমাজত এই ধৰণৰ ঘটনাবোৰৰ অন্ত নাই। হয়তো বহুতে প্ৰতিবাদ কৰিছে আৰু সফলো হৈছে। কিন্তু যিবিলাকে সমাজৰ ভয়াত এতিয়াও প্ৰতিবাদ কৰা নাই বা নিৰক্ষৰ বুলি ভাবি নিজকে বান্ধি ৰাখিছে। সেই নিৰক্ষৰ খিনিক আমি সাক্ষৰ সকলে সাক্ষৰ কৰি তোলাটো আমাৰ সমাজৰ প্ৰতি থকা কৰ্তব্যৰ লগতে এক গধুৰ দায়িত্ব।

এই অন্ধবিশ্বাসৰ ক্ষেত্ৰত অসমো কোনোপধ্যে পিছ পৰি থকা নাই। যিখন অসমত হিমা দাসৰ দৰে ছোৱালীয়ে নিজকে ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰেক্ষাপটত দাঙি ধৰিবলৈ সক্ষম হৈছে কিন্তু সেই অসমতে ২০০১ চনৰ পৰা ২০০৭ চনলৈ ১৯৩ টা ডিহনী হত্যাৰ গোচৰ পঞ্জীয়ন হৈছে।

চিন্তাজনক কথা যে বৰ্তমানৰ পৃথিৱীখনত নানা অত্যাধুনিক বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিবিদ্যাই সভ্যতাৰ শিখৰলৈ তুলি দিয়াৰ পাছতো অঞ্চলবিশেষে অন্ধবিশ্বাসৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ কমা

নাই। আজিৰ সময়তো ভালকৈ সভ্যতাৰ পোহৰ নপৰা অঞ্চলৰ কথা বাবেই অত্যাধুনিক সা-সুবিধাৰে পুষ্ট চহৰঞ্চলত বাস কৰা বহুতো শিক্ষিতলোকৰ মনতো অন্ধবিশ্বাসৰ শিপাডাল এতিয়াও বৰ্তি থকা পৰিলক্ষিত হয়। প্ৰায়েই দেখা যায় যে বৈজ্ঞানিক ধ্যান-ধাৰণাৰে পুষ্ট হোৱাৰ পাছতো বহুতো শিক্ষিত লোকেই ওজা-বেজালি তাত্ত্বিক আদিৰ তথাকথিত অতিশক্তিৰ ওচৰত মূৰ দোৱায়। ইয়াৰ প্ৰমাণ স্বৰূপে বাতৰি কাকতৰ দুটামান পৃষ্ঠা লুটিয়ালেই দেখা পোৱা বিভিন্নধৰণৰ বেজ-বেজালিৰ সন্দেহজনক বিজ্ঞাপনৰ কথাকেই ক'ব পাৰি। বৰ্তমানৰ অত্যাধুনিক প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ অৱদান কৃত্ৰিম উপগ্ৰহৰ সংকেত ব্যৱহাৰ কৰি বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা একে সময়তে কেইবাটাও সংস্কৰণ প্ৰকাশ কৰা বাতৰি কাকতসমূহত প্ৰকাশিত বেজ-বেজালিৰ বিজ্ঞাপনবোৰে বিজ্ঞানৰ জয়যাত্ৰাক ভেঙুচালি কৰা নাইনে বাক ?

একেদৰে দেখা যায় যে বৈদ্যুতিন সংবাদ মাধ্যমসমূহৰ সংবাদ আহৰণ তথা প্ৰচাৰৰ প্ৰতিটো খোজতেই বিভিন্ন অত্যাধুনিক বৈজ্ঞানিক উপকৰণৰ ব্যৱহাৰ হয়। পিছে প্ৰতিটো পূৰ্বতেই বেছিভাগ টি.ভি. চেনেলতেই কোনোবা এজন স্বয়ম্ভু বিশাৰদে আজিৰ দিনটো কেনেদৰে যাব বা প্ৰতিকাৰ হিচাপে কি পদ্ধতি লাগিব তেনেবোৰ বিষয়ত জ্ঞান-প্ৰদান কৰাৰ অনুষ্ঠানহে সাধাৰণ দৰ্শকৰ প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ সৌভাগ্য হয়। সেই স্বয়ম্ভু ভবিষ্যৎ দ্ৰষ্টাজনে সন্মুখত অত্যাধুনিক লেপটপ এটা লৈ সৌৰজগতত অস্তিত্বহীন ৰাছ কেতু নামৰ গ্ৰহ দুটাৰ বিশেষ ৰাশিৰ জাতক-জাতিকাৰ ওপৰত পৰা প্ৰভাৱৰ জ্ঞান প্ৰদান কৰে। প্ৰতিটো প্ৰভাততে তেখেতসকলৰ দৰে সমগ্ৰ পৃথিৱীৰ জীৱকুলৰ ভূত-ভৱিষ্যতৰ কথা গাই আৰু আমিও বিশ্বাস কৰি তেওঁৰ মতে চলিবলৈ চেষ্টা কৰো।

এনেধৰণৰ সৰ্ববিদ্যাবিশাৰদ সকলে কিছু কিছু ব্যক্তিগত তেখেতসকলৰ 'বেয়া নজৰ' থকা বুলি ঘোষণা কৰি প্ৰতিকাৰ হিচাপে হেজাৰটকীয়া তাবিজ কৰাচ মাডুলীৰ বিজ্ঞাপনো অহৰ্নিশে প্ৰচাৰ কৰা হয়।

সুখৰ কথা যে লাগে লাগে সমগ্ৰ পৃথিৱীতেই এনেবোৰ অন্ধবিশ্বাসী তথা কুচক্ৰীলোকৰ ভয়ংকৰ চক্ৰান্তৰ বিৰুদ্ধে জনমত গঢ়ি উঠিছে। অসমতো এই ঘৃণনীয় প্ৰথা ৰোধ কৰিবলৈ চৰকাৰী বা বেচৰকাৰীভাৱে ইতিমধ্যে বহুত প্ৰচেষ্টা আৰম্ভ হৈছে। অসমত ডাইনী হত্যাৰ বিৰুদ্ধে জনমত

গঢ়ি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰা বিৰুৱালা ৰম্ভা, অসমৰ পুলিচ প্ৰজেক্ট গ্ৰহী, সামাজিক সংগঠন 'ব্ৰাদাৰ্চ' তথা আন বহুতো সামাজিক সংগঠনৰ পৰা কৰা প্ৰচেষ্টা এই ক্ষেত্ৰত উল্লেখযোগ্য। আনকি ২০১৫ চনত অসম বিধান সভাত 'অসম ডাইনী অপৰাধ আইন, ২০১৫' প্ৰণয়ণ কৰি এই ভয়ংকৰ ব্যাধিক নাকী লগাবলৈ চলোৱা হৈছে।

তথাপিহে দুখৰ বিষয় যে চৰকাৰী বা বেচৰকাৰীভাৱে কাগজে পত্ৰই ডাইনী হত্যা বা অন্ধবিশ্বাস ৰোধৰ ক্ষেত্ৰত এনেবোৰ উদ্যম চলি থকাৰ মাজতো এনেধৰণৰ ভয়ংকৰ কাণ্ড ঘটাব পৰা প্ৰতিহত কৰিবলৈ এতিয়াও সক্ষম হোৱা নাই। সমাজৰ প্ৰতিটো স্তৰতে শিপাই থকা এনে অন্ধবিশ্বাসে কোঙা কৰা এখন পৃথিৱীক মুক্ত কৰিবলৈ হয়টো আৰু কিছু সময়ৰ প্ৰয়োজন হ'ব। এনেধৰণৰ কথা কাণ্ডৰ এতিয়াও চলি থকাৰ মূৰত দেখা যায় যে সমাজৰ নেতৃস্থানীয় ব্যক্তিসকলৰ বৌদ্ধিক অনাগ্ৰসৰতাৰেই এই বিষয়ৰ মূল কাৰক।

এই ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-সংগঠনবোৰে এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিব পাৰে। পিছে বেছিভাগ ছাত্ৰ-সংগঠনবোৰকে এনেবোৰ সামাজিক সমস্যা সমাধানৰ বাবে আগবাঢ়ি অহাতকৈ বিভিন্ন ৰাজনৈতিক সমস্যাক ক্ষেত্ৰতহে জপিয়াই পৰা পৰিলক্ষিত হয়। এনেবোৰ সিদ্ধান্তৰ ক্ষেত্ৰত ভৱিষ্যতৰ ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰখনত তথাকথিত ছাত্ৰ-নেতাসকলৰ ব্যক্তিগত লাভালাভৰ প্ৰশ্নইহে প্ৰাধান্য পোৱা দেখা যায় য'ত বেছিভাগ জলন্ত সামাজিক সমস্যাক ক্ষেত্ৰত এনেবোৰ ছাত্ৰ সংগঠনৰ ভূমিকা একেবাৰে নিষ্ক্ৰিয় বুলি কলেও মিছা কোৱা নহয়।

অকল চৰকাৰী পৃষ্ঠপোষকতা বা আইন প্ৰণয়ণ কৰি এনেবোৰ সমস্যাক মুখিমূৰ কৰাটো সহজ নহয়। এনেবোৰ বিষয়ত দোষীক দৃষ্টান্তমূলক শাস্তি দিবলৈ কঠোৰ আইনৰ প্ৰয়োজন আছে। পিছে সৰ্বসাধাৰণৰ মনত শিপাই থকা অন্ধবিশ্বাসৰ ঘৰি শিপাডাল পুলিয়ে পোখাই উভালিবলৈ সামাজিক সংগঠনসমূহৰ দায়বদ্ধতা উলাই কৰিলে নহ'ব। চৰকাৰী শাসনযন্ত্ৰৰ সঠিক ব্যৱহাৰ কৰি সাধাৰণ লোকৰ মাজলৈ বিজ্ঞানভিত্তিক শিক্ষাৰ প্ৰচলন তথা সাধাৰণ লোকৰ মনত যুক্তিবাদী মানসিকতাক গঢ়ি তোলাত যত্নপৰ হ'ব।

উৎস :- সাহিত্য ডট অৰ্গ

বৰ্তমান সময়ত নম্বৰকেন্দ্ৰিক শিক্ষা-ব্যৱস্থাৰ প্ৰভাৱ

— পূবালী ডেকা

প্ৰথম যান্মাসিক, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

শিক্ষা হৈছে এগছি জ্বলন্ত চাকি, যিয়ে সমগ্ৰ জগতৰ অজ্ঞানতাৰ আন্ধাৰ আঁতৰ কৰি জ্ঞানৰ জ্যোতিৰে চৌদিশ পোহৰাই তোলে। মহান দাৰ্শনিক এৰিষ্টটলৰ মতে, “শিক্ষাই সুস্থ দেহত সুস্থ মনৰ সৃষ্টি কৰে।” সমাজৰ প্ৰগতিত শিক্ষাৰ ভূমিকা অপৰিহাৰ্য। ব্যক্তিয়ে জন্মৰ পৰা মৃত্যুলৈকে শিক্ষা আহৰণ কৰিব পাৰে বাবে শিক্ষক এক ‘জীৱনযোৰা প্ৰক্ৰিয়া’ বোলা হয়।

প্ৰাচীন যুগৰ মহান মনিষীসকলে শাস্ত্ৰ অধ্যয়ন কৰি, প্ৰাকৃতিক ঘটনাজি লক্ষ্য কৰি, নিজ চিন্তা-ধাৰাৰে অগাধ পাণ্ডিত্যৰ অধিকাৰী হৈছিল। তেওঁলোকৰ মহান আদৰ্শৰাজিয়ে উত্তৰ প্ৰজন্মক প্ৰভাৱিত কৰি আহিছে। কিন্তু, বৰ্তমান সময়ত শিক্ষাৰ প্ৰকৃত মূল্য যেন হেৰাই গৈছে। বৰ্তমান শিক্ষা ব্যৱস্থাটো বিশেষকৈ পাঠ্যপুথিৰ জ্ঞানৰ মাজতেই সীমাবদ্ধ হৈ পৰিছে। বিদ্যালয়ত শিক্ষাৰ্থীয়ে পাঠ্যপুথিৰ মাজেৰে শিকে – দুখীয়াক ঠাট্টা নকৰিবা, বিপদত পৰা ব্যক্তিক সদায় সহায় কৰিবা, আনক হিংসা নকৰিবা, সদায় সঁচা কথা ক’বা ইত্যাদি। কিন্তু, যদি শিক্ষাৰ্থীয়ে বিদ্যালয়ত দুখীয়াক ঠাট্টা নকৰিবা বুলি পঢ়ি, বাস্তৱত দুখীয়া ভিক্ষাবীজনক নিন্দা কৰে, তেন্তে সেই শিক্ষাৰ কোনো মূল্য নাথাকে। এই শিক্ষা তেতিয়াহে ফলপ্ৰসূ হ’ব যেতিয়া বাস্তৱ জীৱনত ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰা যাব। শিক্ষাৰ প্ৰকৃত লক্ষ্য হৈছে – সমাজৰ পৰা

অন্ধবিশ্বাস, কু-সংস্কাৰ, নিৰক্ষৰতা দূৰ কৰি এখন সুস্থ সবল প্ৰগতিশীল সমাজ গঠন কৰা।

তদুপৰি, বৰ্তমান সময়ত, জ্ঞান আহৰণৰ বাবে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাৰ বিপৰীতে শিক্ষা-ব্যৱস্থাটো অধিক নম্বৰকেন্দ্ৰিক হ’ব ধৰিছে। গতিকে, বৰ্তমান প্ৰচলিত শিক্ষা-ব্যৱস্থাটো এক প্ৰকাৰৰ ‘নম্বৰকেন্দ্ৰিক শিক্ষা-ব্যৱস্থা’ বুলি ক’লে ভুল কোৱা নহ’ব। পাঠ্যপুথিত থকা কথাখিনি মুখস্থ কৰি পৰীক্ষাত একে সদৃশ কৰি লিখি নম্বৰ পোৱাজন যে প্ৰকৃত জ্ঞানী ব্যক্তি হ’ব এই ধাৰণা ভুল। উপযুক্ত শিক্ষা লাভ কৰি নিজস্ব চিন্তা আৰু বুদ্ধিৰে সুস্থভাৱে বিভিন্ন দিশবোৰ যুক্তিৰে বিবেচনা কৰিব পৰা দক্ষতাৰ অধিকাৰী ব্যক্তিজনেই হৈছে প্ৰকৃত জ্ঞানী। কিন্তু, বৰ্তমান অধিকাংশ শিক্ষাৰ্থীয়ে কেৱল নম্বৰ লাভৰ বাবেহে পঢ়িছে, কিন্তু উপযুক্ত জ্ঞান অৰ্জনৰ দিশে আওকান কৰিছে। আনকি অভিভাৱকসকলেও নিজৰ সন্তানৰ জ্ঞানৰ স্তৰ-নিৰ্ণয়ৰ বিপৰীতে কেৱল তেওঁ পৰীক্ষাত কিমান শতাংশ নম্বৰ পাই উদ্ভীৰ্ণ হৈছে সেইটোৰ ওপৰতহে অধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰে। এই নম্বৰকেন্দ্ৰিক শিক্ষাৰ প্ৰভাৱতেই অনেক সময়ত গুৰুত্বপূৰ্ণ পৰীক্ষাবোৰত প্ৰশ্নকাকত ফাদিল, কোনো এজন পৰীক্ষাৰ্থীৰ বিপৰীতে আন এজনে পৰীক্ষাত বহাৰ দৰে অনেক ঘটনাৰ উদ্ভৱ হৈছে। আকৌ, পৰীক্ষাত আশা কৰা

মতে নম্বৰ লাভ নকৰি অনেক মেধাৱী ছাত্ৰই হতাশাত ভুগি আত্মহননৰ দৰে ভয়ানক পথ বাছি ল'বলৈ বাধ্য হৈছে। মেধাসম্পন্ন হৈও উপযুক্ত নম্বৰৰ অভাৱত উচ্চ আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠানত নামভৰ্তিৰ পৰা বঞ্চিত হোৱা শিক্ষাৰ্থীসকল বহুসময়ত হতাশাৰ তথা অনেক মানসিক চাপৰ সন্মুখীন হৈছে। তদুপৰি অনেক শিক্ষাৰ্থীয়ে উপযুক্ত কৰ্মসংস্থাপনৰ অভাৱত মাদক দ্ৰব্য সেৱন, তথা অনেক অপৰাধজনিত কাৰ্যত লিপ্ত হ'বলৈ বাধ্য হৈছে। গতিকে, এই নম্বৰকেন্দ্ৰিক শিক্ষাই বহুসময়ত শিক্ষাৰ্থীক বিপথে পৰিচালিত কৰিছে।

মুঠৰ ওপৰত, প্ৰচলিত শিক্ষা-ব্যৱস্থাক এক সঠিক পথ দিয়াটো অতি প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰিছে। এই ক্ষেত্ৰত

বুদ্ধিজীৱীসকলে উপযুক্ত চিন্তা চৰ্চা কৰা উচিত। প্ৰকৃত শিক্ষাৰ মূল্য যেন নম্বৰৰ বিপৰীতে জ্ঞানেহে নিৰূপন কৰে সেই বিষয়টো সমাজৰ প্ৰত্যেকজন সচেতন নাগৰিক তথা অভিভাৱকে নিজৰ সম্ভাৱনক শিক্ষা গ্ৰহণৰ বাবে এক সুস্থ আৰু মুক্ত পৰিৱেশ প্ৰদান কৰি স্বাধীনভাৱে জ্ঞান আহৰণৰ বাবে আগ্ৰহী কৰাৰ প্ৰয়োজন।

সুস্থৰ পৰিৱেশত স্বাধীনভাৱে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব পাৰিলেহে এগৰাকী শিক্ষাৰ্থীৰ প্ৰতিভাৰ সম্পূৰ্ণ বিকাশ হ'ব আৰু ইয়াৰ পৰিণামস্বৰূপে দেশত আনন্দৰাম বৰুৱা, জৱাহৰলাল নেহৰু, ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰৰ দৰে মহান ব্যক্তিৰ চিৰদিন জন্ম হৈ থাকিব।

ভাষা প্ৰয়োগত সাৱধান হোৱা দৰকাৰ, অসাৱধানী শব্দ-বাক্যৰে আনক
আঘাত দিলে আপোনাৰ প্ৰতি মৰম-বেথাও কমি যায়।

—অৰুন্ধতি বয় (লেখিকা-সমাজকৰ্মী)

সাহিত্যিক ৰঞ্জু হাজৰিকাৰ সৈতে মুখামুখি

(১) বহুসংখ্যক সাহিত্যিক জগতখনত প্ৰৱেশ কৰা সময়ত কোনবোৰ কথা বা ঘটনাই আপোনাক প্ৰভাৱিত কৰিছিল?

উত্তৰ :- মোৰ প্ৰায়ভাগ লিখনিয়েই বাস্তৱ জীৱনৰ সৰু বৰ ঘটনাৰ আলমলৈ লিখা। আমাৰ চৌপাশে ঘটি থকা, বাস্তৱিকতাত প্ৰকাশ পোৱা সৰু সৰু ঘটনাবোৰকেই বিস্তৃত ৰূপ দি মনোগ্ৰাহী ভাষাত সজাই পৰাই লিখাৰ চেষ্টা কৰোঁ। মূলতঃ বাস্তৱৰ ঘটনাৰাজিয়েই মোৰ লিখনিৰ প্ৰধান উৎস।

(২) কাক আপোনাৰ সাহিত্য জীৱনৰ আদৰ্শ বুলি ভাবে?

উত্তৰ :- এই ক্ষেত্ৰত নিৰ্দিষ্ট কোনোবা এজনৰ নাম ল'ব নোৱাৰিম। বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন জন ব্যক্তিক মোৰ আদৰ্শ হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছোঁ। এইচ. জি. ৱেলচ, জুল ভাৰ্ন, সুনীল গংগোপাধ্যায়, সত্যজিত ৰায় ইত্যাদি লিখকৰ কিতাপ মোৰ খুবৈ প্ৰিয়। তদুপৰি বহুসংখ্যক বাস্তৱ জীৱনত সন্নিধ লাভ কৰা কিছুলোকৰ ব্যক্তিত্বই মোক বাৰুকৈয়ে প্ৰভাৱিত কৰি আহিছে। যিসকল লোক বিখ্যাতো নহয়, প্ৰখ্যাতো নহয়।

(৩) আপোনাৰ কৰ্মজীৱনৰ আৰম্ভণি ক'ত, কেতিয়া হৈছিল?

উত্তৰ :- শৈশৱতেই কলম হাতত তুলি লৈছিলোঁ। হাইস্কুলীয়া জীৱনত লিখা কেইবাটাও গল্প, কবিতা, বিভিন্ন আলোচনী তথা বাতৰি কাকতত প্ৰকাশিত হৈছিল। ১৯৭৩ চনত মোৰ প্ৰথম উপন্যাস 'বহুৰূপী' প্ৰকাশ পায়, যিখন মই ১৯৬৬ চনত ১৬ বছৰ বয়সতে লিখিছিলোঁ। প্ৰথমবাৰৰ বাবে লিখিবলৈ লওঁতে মই কাঠৰ ডাষ্টবিন এটা তৈয়াৰ কৰি থৈছিলোঁ আৰু ডাষ্টবিনটোৰ ওপৰত লিখি লৈছিলোঁ। "A dustbin of the stories and novels of Ranju Hazarika" ডাষ্টবিনতস্থান পোৱা সেই লিখনিসমূহেই পৰৱৰ্তী সময়ত ইখমৰ পিছত সিখনকৈ কিতাপৰ ৰূপ পাইছিল। প্ৰথম উপন্যাস বহুৰূপীকে ধৰি মোৰ কোনো লিখনি আজি পৰ্যন্ত প্ৰকাশৰ দ্বাৰা প্ৰত্যাখিত হ'বলগীয়া হোৱা নাই। অলপ আগতেই মই ১৯ খন কিতাপ ছপা কৰিবলৈ দি আহিছোঁ। প্ৰকাশকে বসিকতা কৰি কৈছে আৰু মাত্ৰ ৩১ টা পাণ্ডুলিপি দিয়ক, একেলগে ৫০ খন ছপা

কৰি উলিয়াম। বহুতেই মোক লিখাৰ মেচিন বুলি কয়। তোমালোক আহি পোৱাৰ আগলৈও মই লিখিয়েই আছিলোঁ। (৪) আপোনাৰ জীৱনত এনে কোনো চৰম অভিজ্ঞতা আছে নেকি? যিয়ে আপোনাক ভৌতিক সাহিত্যৰ জগতখনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ বাধ্য কৰি তুলিছিল?

উত্তৰ :- নিশ্চয় আছে। দুটামান ভৌতিক কাহিনী মই সম্পূৰ্ণৰূপে বাস্তৱৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিয়েই লিখিছিলোঁ। এবাৰ হঠাৎ টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই হাত এখনে মোৰ শোৱনিকোঠাত বিচৰণ থকা দেখিছিলোঁ। সেই ঘটনাটোৱে মোক ভৌতিক সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত প্ৰৱেশ কৰাত বাককৈয়ে প্ৰভাৱিত কৰিছিল।

(৫) সৰ্বাধিক গ্ৰন্থৰ লেখক হিচাপে সময়ৰ সৎ ব্যৱহাৰ সম্পৰ্কে আপোনাৰ পৰা আমাৰ যথেষ্টখিনি শিকিবলগীয়া আছে। এই সম্পৰ্কে নৱ-প্ৰজন্মৰ প্ৰতিনিধি সকলক আপুনি কি ক'ব?

উত্তৰ :- ফেচবুক, হোৱাটছ এপ ইত্যাদি ছ'চিয়েল মিডিয়াবোৰেই আজিৰ যুৱ-প্ৰজন্মৰ সময় খৰছ কৰাৰ একমাত্ৰ আহিলা হৈ পৰিছে। বহুতৰ বাবে ছ'চিয়েল মিডিয়া হৈ পৰিছে এক আসক্তি কিম্বা নিচাৰ নাম। সময়ৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে প্ৰয়োজন অনুসাৰে বিজ্ঞান, প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ ব্যৱহাৰ আমি জানিব লাগিব। কিন্তু যিজনো সময়ৰ সৎ ব্যৱহাৰ কৰিব জানে, তেওঁ কেতিয়াও ছ'চিয়েল মিডিয়াক নিচা হিচাপে নলয়। মোৰ বোধেৰে ফেচবুকত like কৰিব পৰাৰ লেখীয়াকৈ dis-like কৰিব পৰাও বাৱস্থা থকাহেঁতেন বহুতেই এইবোৰৰ পৰা আঁতৰি থাকিলহেঁতেন। আজিকালিৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক দিনৰ এঘাৰ বাৰ বজাত টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই উঠা দেখিলে আঁচৰিত হওঁ। মোৰ নিতৌ পুৰতিনিশা তিনি বজাতেই শোৱাপাটি এবাৰ অভ্যাস।

(৬) আমাৰ সমাজত দেখিবলৈ পাওঁ গায়কৰ সন্তান গায়ক হয়, খেলুৱৈৰ সন্তান খেলুৱৈ হয়। ঠিক সেইদৰে সু-সাহিত্যিক হ'বলৈ হ'লে পৰিয়ালৰ কোনোবা এজন সাহিত্যিক হোৱাটো প্ৰয়োজনীয় বুলি আপুনি ভাবে নেকি?

উত্তৰ :- কেতিয়াও নাভাৱোঁ। অধ্যৱসায়, একাগ্ৰতা তথা আগ্ৰহ থাকিলে যিকোনো ব্যক্তিয়ে ভাল লিখিব পাৰে। মোৰ পৰিয়ালত তেনে কোনো প্ৰখ্যাত সাহিত্যিক নাছিল। মোৰ পৰিয়ালত তেনে কোনো প্ৰখ্যাত সাহিত্যিক নাছিল। দুৰ

সম্পৰ্কীয় দুই-এগৰাকী সাহিত্য চৰ্চা কৰা ব্যক্তি আছিল যদিও যি সময়ত মই লিখা-মেলা আৰম্ভ কৰিছিলোঁ, সেই সময়ত তেওঁলোকক চিনিয়েই পোৱা নাছিলোঁ। তাৰোপৰি মই ভাবো সাম্প্ৰতিক সময়ত কোনো সাহিত্যিকে নিজৰ সন্তানক সাহিত্যিক হ'ব লাগিব বুলি নকয়।

(৭) যুৱ প্ৰজন্মৰ সাহিত্যৰ প্ৰতি ধাউতি কমিছে বুলি সততে উত্থাপিত হোৱা অভিযোগ সম্পৰ্কত আপোনাৰ মতামত কি?

উত্তৰ :- এই অভিযোগ মিছা নহয়। এই ক্ষেত্ৰত প্ৰধান জগৰীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ঘৰখন। খুব কম সংখ্যক অভিভাৱকেহে বহুৰোতো দুই এখন বাহিৰা কিতাপ নিজ সন্তানৰ হাতত তুলি দিয়া পৰিলক্ষিত হয়। পূৰ্বতে গাঁৱে-ভূঞা পুথিভঁৰালবোৰ আছিল। আজিকালি এইবোৰো নাইকিয়া হ'ল। শিক্ষানুষ্ঠান সমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক পাঠ্য-পুথিৰ মাজতে আৱদ্ধ নাৰাখি বাহিৰা কিতাপ অধ্যয়নৰ পৰিৱেশ এটা গঢ়ি তোলাৰ এয়া উপযুক্ত সময়। মই কলিয়াবৰ হাইস্কুলত পঢ়ি থকা সময়ত পুথিভঁৰাললৈ যোৱাৰ বাবে বিশেষ ক্লাছৰ ব্যৱস্থা আছিল। শিক্ষকসকলে শ্ৰেণীকোঠাত 'Uncle Tom's Cabin' কে ধৰি বিশ্ববিখ্যাত সাহিত্যৰাজিৰ বৰ্ণনা দাঙি ধৰিছিল। যাৰ ফলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনত স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে সেই কিতাপবোৰ পঢ়ি চোৱাৰ আগ্ৰহ উপজিছিল। বৰ্তমান সেই পৰিৱেশ নাই। সকলো প্ৰতিযোগিতাৰ ধামধুমীয়াত ব্যস্ত। অইন ভাষাৰ কিতাপ নালাগে, অসমৰ অধিকাংশ ল'ৰা-ছোৱালী আজি “বুঢ়ী আইৰ সাধু” সম্পৰ্কে সম্পূৰ্ণ অজ্ঞ, ইয়াতকৈ পৰিতাপৰ বিষয় আৰু কি থাকিব পাৰে।

(৮) মেল-মিটিঙত আপোনাৰ উপস্থিতি খুৱেই কম। কিবা বিশেষ কাৰণ?

উত্তৰ :- মেল মিটিঙলৈ গৈ বেয়া পাওঁ। কেতিয়াবা এবাৰ নোৱাৰা কাৰণতহে দুই-এখনত উপস্থিত থাকিবলগীয়াত পৰোঁ। তাহানিতে বাংলা প্ৰৱন্ধ এটাত পঢ়িছিলোঁ - ভাল লিখকে কেতিয়া বেয়া লিখে, যেতিয়াই তেওঁ মেল-মিটিঙলৈ যাবলৈ আৰম্ভ কৰে।

(৯) অসমৰ গণ্য-মান্য সাহিত্যিকসকলে বহস্য অথবা ভৌতিক সাহিত্যৰ দিশটোক আওকাণ কৰি চলা দেখা যায়। ইয়াৰ অন্তৰালত কি কাৰণ থাকিব পাৰে বুলি আপুনি ভাবে?

উত্তৰ :- অধ্যৱসায়ৰ অভাৱেই ইয়াৰ একমাত্ৰ কাৰণ। ইংৰাজী অথবা বাংলা সাহিত্যৰ বহু প্ৰখ্যাত সাহিত্যিকে

এবাবলৈ হ'লেও বহুসাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত ভূমুকি মাৰিছে। আশাপূৰ্ণা দেৱী, সত্যজিত ৰায় ইত্যাদি লেখকৰ নাম এইক্ষেত্ৰত বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। সেই সকলহে প্ৰকৃত সাহিত্যিক, যিসকলে সকলো বিষয়তে লিখিব পাৰে। বহুসাহিত্য অন্য সাহিত্যৰ তুলনাত যথেষ্ট কঠিন। সাধাৰণ সাহিত্য সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত লেখকে যেন পোহৰ থকা গলিয়েদি বিচৰণ কৰি ফুৰে। আনহাতে বহুসাহিত্য সৃষ্টিৰ সময়ত অন্ধকাৰ গলি এটাৰ ভিতৰলৈ ক্ৰমশঃ সোমাই গৈ থাকিবলগীয়া হয় প্ৰতিগৰাকী লেখকে 'হতাকাণ্ড' এটা কিয় হৈছে, কিদৰে হৈছে তাক শব্দেৰে উপস্থাপন কৰিবলৈ যাওঁতে মনোবিজ্ঞানকে ধৰি বিষয়ৰ ওপৰত গভীৰভাৱে অধ্যয়ন কৰিবলগীয়া হয়। ডঃ ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াই বহুসাহিত্য লিখিবলৈ লৈছিল যদিও পৰৱৰ্তী সময়ত তেখেতে এই দিশটোৰ পৰা আঁতৰি অহা পৰিলক্ষিত হয়।

(১০) ছাত্ৰ সমাজৰ বৌদ্ধিক উত্তৰণৰ দিশটোত অসম সাহিত্য সভা তথা বিভিন্ন ছাত্ৰ সংগঠনসমূহে নিজৰ ভূমিকা সঠিকভাৱে পালন কৰি আছে বুলি আপুনি ভাবেনে?

উত্তৰ :- নাভাবোঁ। অসম সাহিত্য সভাৰ সৃষ্টিশীলতা একেবাৰেই হ্ৰাস পাইছে। ছাত্ৰ সংগঠনসমূহৰ সদস্যসকলে প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাৱে ৰাজনীতিৰ মেৰপাকত সোমাই পৰিছে। প্ৰতিভাৱান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ওপৰত দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ যে আহৰিয়েই নাই। প্ৰতিভাসমূহ চিনাক্ত কৰি উলিয়াবলৈ তৃণমূল পৰ্যায়ৰ পৰাই বিভিন্ন পদক্ষেপবোৰ হাতত ল'ব লাগে। প্ৰথমে প্ৰতিখন বিদ্যালয়ৰ পৰা ভাল সাহিত্য চৰ্চা কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বাছনি কৰি উলিয়াব লাগে। তাৰ পিছত পৰ্যায়ক্ৰমে আগবাঢ়িব লাগে। পূৰ্বতে ভাষা-সাহিত্যৰ লগত সংগতি ৰাখি বিভিন্ন অনুষ্ঠানবোৰ গঢ় লৈ উঠিছিল। বৰ্তমান তেনে অনুষ্ঠানৰ সংখ্যা নগন্য।

(১১) ছদ্মনামেৰে কিয় লিখিবলৈ ল'লে?

উত্তৰ :- প্ৰথমাৱস্থাত নিজৰ নামেৰে (কুমুদ চন্দ্ৰ হাজৰিকা) লিখি পঠিওৱা লিখনিবোৰ প্ৰকাশ নোহোৱা দেখি দাদা এজনৰ পৰামৰ্শ মৰ্মে ৰঞ্জু হাজৰিকা নামটোৱে লিখিবলৈ ল'লোঁ। তাৰ পিছতেই আচৰিতভাৱে ইটোৰ পিছত সিটোকৈ লিখনি প্ৰকাশিত হ'ল। লিখনিবোৰে অতি কম সময়তে যথেষ্ট জনপ্ৰিয়তাও অৰ্জন কৰিলে। মাজে-সময়ে অতীন্দ্ৰ নেওগ, গৌতম পৰাশৰ, মিনতি বৰা ইত্যাদি অন্যান্য ছদ্মনামেৰেও

লিখো। কবিতাও এক বিশেষ ছদ্মনামেৰে লিখো, যিটো অবশ্যে কাৰোৱেই আগত মই আজিলৈ প্ৰকাশ কৰা নাই।

(১২) আপুনি জ্যোতিষ শাস্ত্ৰত বিশ্বাসী নেকি?

উত্তৰ :- পূৰ্বতে বিশ্বাসী নাছিলোঁ। বিশ্বাসী বহুজনৰ লগত তৰ্কাতৰ্কিতো লিপ্ত হৈছিলোঁ। এদিন ইয়াৰ বিপক্ষে লিখিম বুলি মনতে ঠিৰাং কৰি বিষয়টোৰ ওপৰত পুথানুপুথ্যভাৱে অধ্যয়ন আৰম্ভ কৰিলোঁ। যিমানৈ বিষয়টোৰ গভীৰলৈ সোমাই গৈ থাকিলোঁ, মোৰ ধাৰণাবোৰো সলনি হৈ গৈ থাকিল ক্ৰমাৎ। এটা সময়ত ৰত্নাকৰ বাল্মিকী হোৱাৰ লেখীয়াকৈ ময়ো জ্যোতিষ শাস্ত্ৰৰ বিশ্বাসী হৈ পৰিলোঁ।

(১৩) মৃত্যুৰ সিপাৰে কি আছে আপোনাৰ মতে?

উত্তৰ :- আত্মাৰ মৃত্যু নাই। এই কথাৰ মই গভীৰভাৱে বিশ্বাস কৰোঁ। মানুহ এজন ঢুকালে আমি মানুহজনক নহয়, মানুহজনৰ মৃতদেহটোকহে জ্বলাই দিয়াৰ কথা কওঁ। প্ৰচলিত প্ৰবাদ অনুসৰি মৃত্যুৰ পিছত সাতটা স্তৰ অতিক্ৰম কৰাৰ পিছতহে মুক্তি পোৱা যায়। মোৰ বোধেৰে মানুহে মৃত্যুৰ পিছত পুনৰ মানুহ ৰূপেই জন্ম লাভ কৰে।

(১৪) সকলৰা-শ্বেৱালীৰ বিভিন্ন কাৰ্টুন চৰিত্ৰ বা চিনেমাবোৰত দেখুওৱাৰ নিচিনাকৈ মানৱ শৰীৰতো কিবা বিশেষ শক্তি (Super Power) থাকিব পাৰে বুলি আপুনি ভাবেনে?

উত্তৰ :- থাকিব পাৰে। মানুহৰ মগজুত লক্ষাধিক কোষ থাকে। তাৰ মাত্ৰ দহ হেজাৰ মান কোষহে সক্ৰিয় অৱস্থাত থাকে। আনবোৰ কোষ নিষ্ক্ৰিয় হৈ থাকে। সুপ্ত অৱস্থাত থকা এই বৃহৎ সংখ্যক কোষ জাগ্ৰত হৈ উঠিলেই মানুহ এগৰাকী বিশেষ শক্তিৰ অধিকাৰী হৈ উঠিব বুলি মোৰ ভাব হয়। ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণ অথবা মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ মগজুৰ সক্ৰিয় কোষৰ সংখ্যা সাধাৰণ মানুহৰ তুলনাত কেবাগুণো বেছি আছিল। তাৰোপৰি বহুতো বৌদ্ধ ভিক্ষুৱে এনে কাৰণতেই পানীৰ ওপৰেৰে খোজ কাঢ়ি যাব পাৰে, বিচৰণ কৰি ফুৰিব পাৰে মহাশূণ্যৰ বুকুত।

(১৫) কোনখিনি সময়ত আপুনি লিখা মেলা কৰে?

উত্তৰ :- মোৰ লিখাৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট সময় নাই। নিত্য-নৈমিত্তিক কামবোৰৰ মাজে মাজে সময় উলিয়াই লিখো। টি.ভি.ত খেল চাই থকাৰ সময়তো লিখো। জ্বলন্তুলীয়া পৰিৱেশত লিখি ভাল পাওঁ।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণ : সম্পাদনা সমিতি

কণ্ঠশিল্পী তৰালী শৰ্মাৰ সৈতে সাক্ষাৎকাৰ

(১) সংগীতৰ জগতখনৰ প্ৰতি কিদৰে আকৰ্ষিত হ'ল জানিব বিচাৰিম।

উত্তৰ :- শৈশৱৰে পৰাই ঘৰত সংগীত চৰ্চাৰ পৰিবেশ দেখিছোঁ। দেউতাৰ বাঁহীৰ সুৰ শুনিয়েই আমি ডাঙৰ হৈছোঁ। দেউতাৰ ওচৰত সৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে গান শিকিবলৈ আহিছিল। খুড়াহঁতৰ লগতো সংগীতকেন্দ্ৰিক আলোচনাবোৰত ভাগ লৈ নিজৰ অজ্ঞাতেই সংগীতৰ

জগতখনতো মানোনিবেশ কৰিছিলোঁ। ১৯৮৮ চনত, অষ্টম শ্ৰেণীত পঢ়ি থকা সময়ত মই প্ৰথমটি গীত গাইছিলোঁ। কেশৱ দত্তই লিখা গীতটিৰ সুৰ মই নিজে কৰিছিলোঁ। ১৯৯৯ চনত মোৰ প্ৰথমটি একক এলবাম 'অভিমান' এ মুক্তি লাভ কৰিছিল।

(২) বৰ্তমান সময়ত আপুনি কি কাম কৰি আছে?

উত্তৰ :- মোৰ নিজৰ এলবাম 'ডেউকা' আৰু 'ভকতি'ৰ কামত

বাস্তৱ আছে। সমান্তৰালভাৱে ছবিৰ কামো কৰি আছে। প্ৰকাশ ডেকাৰ 'Fire Flies' নামৰ ছবি এখন শেহতীয়াকৈ সম্পূৰ্ণ কৰিলোঁ। বৰ্তমান পৰমানন্দ ৰাজবংশীৰ 'কমলা কুঁৱৰী' ছবিৰ কাম কৰি আছে। 'Moon-beams' বেণ্ডৰ কামো কৰি আছে।

(৩) সংগীতৰ উপৰিও অন্য কোনবোৰ বিষয়ত আপোনাৰ ৰাপ আছে?

উত্তৰ :- কিতাপ পঢ়ি ভাল পাওঁ। ভৱিষ্যতে কিতাপ এখন লিখাৰ খুব মন আছে। তথ্যচিত্ৰ এখনো বৰ্তমান বনাই আছে।

জগতখনৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হৈ পৰিছিলোঁ। 'হোলী চাহন্দ' জ্বলত পঢ়ি থাকোঁতে আমাৰ এটা মিউজিকেল বেণ্ড আছিল। সন্দিকৈ কলেজৰ শ্ৰেষ্ঠ কণ্ঠশিল্পী হোৱাৰ পিছত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়তো শ্ৰেষ্ঠ কণ্ঠশিল্পীৰ বঁটা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। এইদৰে অধ্যয়নৰ সমান্তৰালভাৱে সংগীতৰ

(৪) সংগীতৰ জগতখনত সফলতা অৰ্জন কৰিবলৈ কি কি গুণৰ প্ৰয়োজন?

উত্তৰ :- কেৱল সংগীত জগতত বুলিয়েই নহয়, সকলো কামতে সফলতা লাভ কৰিবলৈ তিনিটা 'D' মানি চলাটো খুৱেই প্ৰয়োজনীয় বুলি মই ভাবোঁ - Determination, Dedi-

ecation আৰু Devotion। সংগীতৰ প্ৰতি নিষ্ঠা, ভক্তি অবিহনে, নিৰন্তৰ সাধনা অবিহনে সফলতা লাভ কৰাটো প্ৰায় অসম্ভৱ।

(৫) নতুন গীতবোৰৰ তুলনাত পুৰণি গীতবোৰ বহুক্ষেত্ৰত শ্ৰেষ্ঠ আছিল বুলি ভাবে নেকি ?

উত্তৰ :- নৱ প্ৰজন্মৰ গায়ক সকলৰ কণ্ঠ, সুৰ যথেষ্ট ভাল। কিন্তু তেওঁলোকৰ বহু সংখ্যকে গীতৰ কথাৰ ওপৰত কমকৈ গুৰুত্ব দিয়া পৰিলক্ষিত হয়। কথা ও সাহিত্যৰ এটা অংশ। একেবাৰে সাধাৰণ কথা হ'লেও সি এক বিশেষ অৰ্থ বহন কৰিব পাৰিব লাগিব।

আজিকালি দহটা গানৰ ভিতৰত সাতটা গানৰ কথায়েই মোৰ পছন্দ নহয়। কণ্ঠশিল্পীসকলে 'গ্লেমাৰ'ৰ পিছত দৌৰা উচিত নহয়। ভাল কামক কিছুদিন পলমকৈ হ'লেও মানুহে আদৰি ল'বই।

(৬) ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰত কাম কৰাৰ অভিজ্ঞতা সম্পৰ্কে জনাবচোন। অসমৰ বাহিৰত ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰৰ জনপ্ৰিয়তা বৃদ্ধি কৰাৰ ক্ষেত্ৰত অসমে কিবা ভূমিকা ল'ব পাৰে নেকি ?

উত্তৰ :- থিয়েটাৰত কাম কৰাৰ অভিজ্ঞতাই সুকীয়া। যিসকল ব্যক্তিয়ে এই উদ্যোগত কাম কৰিছে, তেওঁলোকেহে ইয়াৰ বিশালতাৰ উমান পাইছে। সময়ানুৰ্ভূতি, নিয়মানুৰ্ভূতি সকলোবোৰ থিয়েটাৰৰ পৰাই শিকিব পাৰি। নাট এখনৰ জৰিয়তে দৰ্শকলৈ যাতে যোগাত্মক বাৰ্তা এটা প্ৰেৰণ কৰিব পাৰে, তাৰ বাবে প্ৰতিগৰাকী কলা-কুশলীয়ে অহোপুৰস্বাৰ্থ কৰে। থিয়েটাৰে জীৱনটোক এক সুকীয়া দৃষ্টিৰে চাবলৈ শিকায়।

অসমৰ বাহিৰত থিয়েটাৰৰ জনপ্ৰিয়তা বৃদ্ধি কৰাৰ ক্ষেত্ৰত মুখ্য ভূমিকা চৰকাৰেই ল'ব লাগিব। চৰকাৰে বিভিন্ন আঁচনি প্ৰস্তুত কৰি উলিয়াব লাগিব, যাৰ দ্বাৰা নাট এখন অসমৰ বাহিৰত প্ৰদৰ্শন কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিব পৰা যাব। থিয়েটাৰৰ প্ৰযোজকসকলো এই ক্ষেত্ৰত একত্ৰিত হৈ আগবাঢ়ি আহিব লাগিব।

(৭) নিশাৰ ভাগত সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানবোৰলৈ গ'লে সুৰক্ষিত অনুভৱ কৰেনে? যিহেতু সাম্প্ৰতিক সময়ত নাৰী সুৰক্ষাৰ দিশটোত প্ৰায়েই প্ৰশ্ন উত্থাপিত হয়।

উত্তৰ :- মই ভাবোঁ 'Precaution is better than cure.'। নিজে সাৱধান হৈ চলিব লাগিব। সাৱধানীৰ মৰণ নাই। লগতে ব্যক্তিত্ব এনেকুৱা হ'ব লাগিব যাতে অকাৰণত কোনেও কাষ চাপিবলৈ সাহস নকৰে। স্কুলীয়া অৱস্থাৰ পৰাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নাৰীৰ প্ৰতি সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ শিকাব লাগে।

(৮) কোনো অনুষ্ঠানত সংগীত পৰিবেশন কৰি থাকোঁতে দৰ্শকৰ পৰা কেনেধৰণৰ সঁহাৰি বিচাৰে ?

উত্তৰ :- শিল্পী এগৰাকীয়ে যেতিয়া মঞ্চত গীত পৰিবেশন কৰিবলৈ উঠি যায়, দৰ্শকসকলৰ সেই শিল্পী গৰাকীৰ গীত শুনাৰ প্ৰতি এক হাবিয়াস কিম্বা শিল্পীগৰাকীৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা থকাটো খুৱেই প্ৰয়োজনীয়। গীত এটি শেষ হোৱাৰ পিছত দৰ্শকৰ হাত-চাপৰিচয় শিল্পী গৰাকীক যথেষ্ট উৎসাহিত কৰে। শিল্পী এগৰাকীৰ কাৰণে দৰ্শকেই ভগৱান স্বৰূপ।

(৯) দৰ্শকে ভাল পোৱাৰ স্বাৰ্থতেই নিজৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে গৈও কেতিয়াবা কোনো কথাত মাত মাতি বলগীয়া হৈছে নেকি ?

উত্তৰ :- এতিয়ালৈ হোৱা নাই। ভৱিষ্যতেও নহওঁক, সেয়াই কামনা কৰোঁ।

(১০) বহু শিল্পীয়ে অসমত থাকিলে ভাল কাম কৰাৰ সুযোগ নাপাব বুলি ভাবি অসমৰ বাহিৰলৈ ওলাই যায়। এইক্ষেত্ৰত আপোনাৰ মতামত কি? অসমত থাকি ভাল কাম কৰাটো সঁচাকৈ অসম্ভৱ নেকি ?

উত্তৰ :- তেনে কোনো কথা নাই। শিল্পী এগৰাকীয়ে কোন ঠাইত থাকি কাম কৰিছে, সেইটো ডাঙৰ কথা নহয়। কি কাম

কবিতা খুজিছে আৰু কবিতা বিচৰা কামটোৰ উদ্দেশ্য কি, সেইটোহে গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা। মহাপুৰুষ শ্রীমন্ত শংকৰদেৱ অথবা জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাই অসমৰ বাহিৰলৈ যাবলগীয়া হোৱা নাছিল, তেওঁলোকক বিচাৰিহে বাহিৰৰ পৰা অসমলৈ মানুহ আহিছিল।

(১১) আপুনি ৰাষ্ট্ৰীয় পুৰস্কাৰো লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। সেইটোৱেই জীৱনৰ শেষ প্ৰাপ্তি বুলি ভাবেনে?

উত্তৰ :- মানুহৰ আশা-আকাংক্ষাৰ শেষ নাই। এইটোৱেই শেষ প্ৰাপ্তি নহয় নিশ্চয়। এতিয়াও বহু দূৰ আগুৱাব আছে, বহু কথা শিকিব আছে।

(১২) সংগীতৰ যাত্ৰা কেতিয়ালৈকে চলাই নিব, কিবা পৰিকল্পনা আছেনে?

উত্তৰ :- মোৰ শেষ উশাহলৈ এই যাত্ৰা চলাই নিম। সংগীত মোৰ জীৱনৰ প্ৰথম প্ৰেম। সংগীত অবিহনে মই অসম্পূৰ্ণ।

(১৩) বৰ্তমান সময়ৰ কোন কেইগৰাকী কণ্ঠশিল্পীৰ গীত আপোনাৰ প্ৰিয়?

উত্তৰ :- বহুতৰেই গীত প্ৰিয়। তাৰ ভিতৰত কল্পনা পাটোৱাৰী, সুবাসনা দত্ত, বৰ্ণালী কলিতা, নীল আকাশৰ গীত অধিক প্ৰিয়।

(১৪) আপোনাৰ বাবে সংগীতৰ ক্ষেত্ৰখনৰ আদৰ্শ কোন?

উত্তৰ :- লতা মংগেশকাৰ, হেমলতা, যশোদা, ৰবীন্দ্ৰ জৈন, গুলজাৰ, দিপালী ৰবঠাকুৰ, মোৰ প্ৰয়াত পিতৃ-মাতৃ আৰু খুড়াক সংগীত জগতৰ আদৰ্শ হিচাপে গণ্য কৰোঁ।

(১৫) যিকোনো ক্ষেত্ৰত সফলতা অৰ্জন কৰিবলৈ পৰিয়ালৰ সহায়-সহযোগিতাৰ প্ৰয়োজন আছে বুলি ভাবেনে?

উত্তৰ :- নিশ্চয় প্ৰয়োজন আছে। ৰাতিপুৱা শুই উঠিয়েই বা

ৰাতি শোৱা পাটীলৈ যোৱাৰ পূৰ্বে যিকৈগৰাকী মানুহৰ সৈতে মুখামুখি হওঁ, তেওঁলোকৰ সহায়-সহযোগিতা অবিহনে আগবাঢ়ি যোৱাটো প্ৰায় অসম্ভৱ।

(১৬) জীৱিত কালত বহু শিল্পীয়ে তেওঁলোকৰ প্ৰাপ্য স্বীকৃতি লাভ নকৰে। এই ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ মতামত কি? চৰকাৰক কিবা অনুৰোধ জনাব নেকি?

উত্তৰ :- গাঁৱে-ভূঞা এনে বহু শিল্পী আছে, যিসকলে নীৰবে সাধনা চলাই গৈছে। কোনো সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানতো তেওঁলোক কোনোদিনে আমন্ত্ৰিত নহয়। মোৰ বোধেৰে এই সকল শিল্পীক সমাজৰ আগত চিনাকি কৰাই দি তেওঁলোকৰ প্ৰাপ্য স্বীকৃতি প্ৰদান কৰিবলৈ চৰকাৰে অতি শীঘ্ৰেই এখন কমিটি গঠন কৰি উলিওৱা উচিত।

(১৭) বৰগীত, লোকগীত আজিও অৱহেলিত যুৱ-প্ৰজন্মৰ মাজত। কাৰ ভুলৰ বাবে?

উত্তৰ :- বৰ্তমানৰ পৰিৱেশেই ইয়াৰ বাবে প্ৰধান জগৰীয়া। স্কুলীয়া পাঠ্যক্ৰমত 'Cultural Studies' বিষয়টো অন্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ এয়া উপযুক্ত সময়। পাঠ্যপুথিত পঢ়িবলৈ পালেহে যুৱ-প্ৰজন্ম অসমৰ থলুৱা লোক-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হ'ব।

(১৮) নৱ-প্ৰজন্মক কি বাৰ্তা দিব বিচাৰিব?

উত্তৰ :- সকলোৰে মৰম-আন্তৰিকতা, ভাতৃত্ববোধৰ বান্ধোনেৰে বান্ধ খহি থাকিলেহে সমাজৰ পৰা বিশৃংখলাবোৰ আঁতৰি যাব। পৃথিৱীখন ধুনীয়া হৈ থাকিব।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণ : সম্পাদনা সমিতি

কপকোঁৱৰ! তুমি জীৱনৰ জ্যোতিপ্ৰপাত

বসন্তি প্ৰভা শৰ্মা
সহকাৰী অধ্যাপিকা
অসমীয়া বিভাগ

*We must never forget that arts is not a form
of propaganda ; it is a form of truth.*
- John F. Kennedy.

হে জ্যোতিপ্ৰসাদ !
তুমি মোৰ দেশৰ মানুহৰ
জীৱনৰ জ্যোতিপ্ৰপাত !!

তোমাৰ গানৰ সুৰৰ চুমাত
মোৰ দেশৰ মানুহে সাৰ পায়
মাজৰাতিও কলাঘুমতি ভাঙি
আঁকি যায় ছবি সখী চিত্ৰলেখী

হে কপকোঁৱৰ!
তোমাৰ বাদুদণ্ডৰ স্পৰ্শত
মোৰ ধৰণী সেউজী হয়
গছে গছে ফুলৰ শৰাই পাতে
বাংঢালী নিমাতী-লাজুকী কুঁৱৰীৰ
ওঠৰ অমিয়া মাতে মৌ বৰষে

হে জ্যোতিপ্ৰসাদ !
তুমি জ্ঞানৰ জ্যোতিৰে
কৰ্মৰ জ্যোতিৰে
সুৰৰ জ্যোতিৰে
আজিও মোৰ দেশমাতৃৰ বুকুত
বিপ্লৱৰ অগনি জ্বলাই ৰাখিছে
মোৰ দেশৰ মাটিত সোণগুটি ধানৰ
থোকে থোকে বিয়পি আছে
বিপ্লৱৰ অগনি শিখা
যি শিখাই
আজিৰ ডেকাক
আজিৰ গাভৰুক
কৰ্ম কৰাৰ মহামন্ত্ৰেৰে
কৰিছে উদ্ধুদ্ধ
কৰিছে অনুপ্ৰাণিত
প্ৰতিটো বৰ্ষৰ সোতৰ জানুৱাৰী
মোৰ দেশৰ মানুহৰ শিল্পী সত্তাৰ
পুনঃ উদ্‌গীৰণ মুহূৰ্ত
জন জাগৰণৰ মুহূৰ্ত
সোণৰ জখলাৰে নামি
সোণৰ অসম গঢ়াৰ মুহূৰ্ত

ফুটপাথৰ দেশত জীৱনৰ আৰ্তনাদ

(পথশয্যাৰ নিদ্ৰিতা মহীয়সী নাৰীৰ কথা
কমৰেডৰ প্ৰতি)

প্ৰণৱ খাৰজাৰা

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

পতিমান সময়ৰ লৌহ আঘাতত
ক্ষত-বিক্ষত আমাৰ দেহ-মন
প্ৰতি আঘাততে সাৰ পাই উঠে নতুন দিনৰ চেতনা
ৰ'দে-বৰষুণে গুচি যায় দিনবোৰ
আমি এতিয়াও শুবলৈ শিকা নাই
কমৰেড,
এনে বহু উৰুঙা নিশা সাৱে আছোঁ আমি খাবলৈ নাপাই
হৃদয় ভঙা মানুহৰ দৰে
শীৰ্ষকায় আমাৰ দেহৰ আৱৰণ,
এন্ধাৰৰ মাজেদিয়েই অগৰবাঢ়ো
আমি ভোক নিৰাৱৰণৰ বাবে।
আমাৰ বুকু ভঙা হ্ৰন্দনৰ প্ৰতি টোপাল চকুলোৱে
কৰি উঠে অনমনীয় প্ৰতিবাদ
দেশৰ অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে,
পেটৰ ভোগত জুই দপদপকৈ জ্বলিছে
কমৰেড,
আমাৰ সন্তানৰ জন্ম হৈছিল আৰু খাবলৈ নাপায়
জীৱাশ্ম হৈ গৈছে।
তথাপি আক্ষেপ নাই
সেই পৃথিৱীৰ স্বপ্নকে বুকুত সাৱতি জীয়াই আছে
য'ত স্বাধীনভাৱে সকলোৱে
ভোক নিৰাময় পথত ব্ৰতী।

পথশয্যাৰ নিদ্ৰিতা নাৰী আমি
আমাৰো সপোন থাকে
হৃদয় থাকে,
থাকে এবুকু মৰম
আমি কিয় পৰি বৰ্ণ এলাগী হৈ
নিঃসঙ্গ হৈ ৰাজপথত
কমৰেড ??
তাৰপিছত
কমৰেড হৈ উঠে বিষাদৰ কবি
আৰু উভটি আহে যোৱা পথেদি।

আজলী

নিবেদিতা শৰ্মা
প্রাক্তন ছাত্ৰী

মোৰ শুকান বালি চাপৰিৰ
সিটো পাৰত এজনী
দেওলীয়া পাগলী।
তাইৰ নাম, ঘৰ, পৰিচয়
মই একোৰে নাজানো
নিতৌ পুৰা-গধূলি তাই গায়,
অমিয় মাধুৰ্যৰ সুৰৰ গীতালি।
তাইৰ লৰণু কোমল
দুগালেৰে বাগৰিছে
দুখাৰি অবুজ চকুলো,
এখনি বস্ত্ৰই মাথোন
ঢাকি ৰাখিছে তাইৰ
লাস্যময়ী দেহটি
তাই ভয় নকৰে
লাজ নকৰে কাঁলোকো
মোৰ মনে যেন নামানে
সুখিয়ে পেলালো,
তাই মাথো চিঞৰি ক'লে
ক'ম ক'ম মই
সকলো ক'ম
মোৰ জীৱন বৃত্তান্ত
সকলোকে বুজাই ক'ম।
দিনে নিশাই তাই হেনো
ধানত বিভোৰ, কি ভাবে
তাইৰ সদ্যস্নাতা হৃদয়ে
বাৰুকৈয়ে কি বিচাৰে

ও বুজিছোঁ
তাই বিচাৰিছে কি ?
তাই বিচাৰিছে কি ?
তাইৰ মন মন্দিৰত
কোন হ'ব বাক
তপস্যাৰ পূজাৰী
দুখ লাগে এই দেহী
তোৰ প্ৰেমত যেন
ময়েই জনাইছোঁ সহাঁৰি।
পাৰিলে আহিবি এবাৰ মোৰ কাষলৈ
ইটো পাৰত লগ হ'ম
দুয়ো একেলগে বহিম
নাথাকে তাত অকনো হীন - পৰ।
প্ৰেমৰ পখিলা হৈ উৰি ফুৰিম
দূৰ দিগন্ত বিয়পি।
বুকুৰ মাধুৰী কপহী ৰঙিলী
ৰাখিবিনে তই ?
নাৰী জাতিৰ মান
তেনেকৈ বহি নাথাকিবি দেই
বৰ বেয়া দেখি এই
তোক জোকৰ আজলী বুলি
তই লাজ নাপাবিনে ?
আহ ওলাই আহ
মনৰ বেজলৰ দূৰতে বিদূৰ কৰি
ময়েই হ'ম যা তোৰ
জীৱন বাটৰ লগৰী।

একুৰা জুই

স্মৃতি মেধি
চতুৰ্থ বান্ধাসিক
ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

উভতি যাওঁ মই তোমাৰ কাষলৈ

আফতাব হুছেইন
ষষ্ঠ বান্ধাসিক, অসমীয়া বিভাগ

উভতি যাওঁ মই নিচাত মাতাল হোৱাৰ দেশলৈ
য'ত মোৰ বুকুৰ চিন্তায়নৰ জুইশলা নুমাৰ।
আকাশৰ দিশে, বতাহৰ অণুৱে অণুৱে
য'ত তোমাক বিচাৰি পাও, উভতি যাওঁ মই
সেই দেশলৈ।
জন অৰণ্যত এদিন যাবলৈ মন
য'ত তোমাৰ বতাহজাক বলি থাকে।
মই চয়তান, সুবিধাবাদী, মদাহী।
মদৰ নিচাত মই উভতি যাওঁ
তোমাৰ ভালপোৱাৰ দেশলৈ।
আকাশৰ সিপাৰে কি আছে
মেঘে জানিব পাৰে।
মৰুভূমিৰ সিপাৰে কি আছে
মৰীচিকাই জানিব পাৰে।
মোৰ মনত কি আছে
সেইটো তুমিয়ে জানিব পাৰা।

স্থলনৰ উত্ৰাবল নিচাই চাই কৰিব তোকে
তোৰ আকাংক্ষা, তোৰ বক্তাপিপাসু
শৰীৰৰ বন্ধত তেজাল চামনিৰ টো
মই একুৰা বিমুক্ত জুই
মই কলিৰ জুই ॥

ধ্বংসৰ তেজেৰে লুতুৰি-পুতুৰি মই,
নবদেহৰ তেজ পাণ কৰি
প্ৰাণ পাই উঠা মই
জীৱন জুইৰে তিতি ফুৰা
বজ্জপাত মই ॥

জীয়াশিলক প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া
কহিট মই,
জুইৰ সোঁতেৰে ধুই নিব পৰা
প্ৰৱাল মই ॥

সৰু কণিকাৰ কাপেৰে
সেউজীয়াৰে ধোৱাৰে ধূসৰিত কৰা
বাউলি মই ॥

অশ্রুসিক্ত নয়নেৰে জীপাল কৰা
শস্যৰ আত্মহতী মই,
একুৰা কৰুণ বিধ্বংসী
জুই মই ॥

গাওঁখন ক'লৈ গ'ল মা ?

ত্ৰিকেন বৰ্মন

ষষ্ঠ শাস্ত্ৰাধিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

মা,

গাওঁখন ক'লৈ গ'ল,
য'ত মই তোমাক 'মা' বুলি মাতিবলৈ শিকিছিলোঁ ?
আলিবাটবোৰ, গছ-গছনিবোৰ
আৰু যে সেই খেৰৰ পজাবোৰ
ক'ত হেৰাল মা ?
অযুত শৈশৱে যৌৱনপ্ৰাপ্ত
হয় নে এতিয়াও সেই গাওঁখনত ?
এতিয়াও খেলেনে হেজাৰ
যৌৱনা গাভৰুৱে প্ৰাণঢালি বহাগৰ বঙীন খেল ?

মা,

তুমি যে কৈছিলি,
দুৰ্দিনৰ ভৰত কোণ্ডা হোৱা
ধনী খেতিয়কৰ কথা,
ক'ত থাকে বাক এতিয়া মানুহজন ?
তাহানিৰ সেই বঙীন গাওঁখনৰ
ল'ৰাবোৰে এতিয়া কিয়
কান্ধত মোনা লৈ ঘূৰি ফুৰে
কোম্পানীৰ পদূলিয়ে পদূলিয়ে ?
খেতি পথাৰবোৰ ক'লৈ গ'ল মা ?
ৰ'দ কাঁচিয়লি পুৰাত,
সেউজীয়াবোৰ লৈ ওলাই যোৱা
হালোৱাবোৰ এতিয়া ক'লৈ গ'ল মা ?

মা,

গাওঁখনে মোক বিঙিয়াই মাতে এতিয়া।
উভতি যাওঁ ব'লা না মা।
মই ধূলিবোৰৰ প্ৰেমত পৰিব খোজো মা
আৰু যে নিৰৱৰি নৈ খন,
তাক যেন গাত মেৰিয়াম ল'ম।
খেৰৰ পঁজাত শুই ভাগৰ টোপনি,
আইতাৰ কোলাত জহৰ ৰাতি
আকাশৰ তৰা গণি,
বাৰিষাত পথাৰৰ বোকা মানি,
মই যেন গৰিলীয়া হৈ যাম মা।
মা, বোলা উভতি যাওঁ !
বোলা না।
গাওঁখন ক'লৈ গ'ল মা ?
সেই গাওঁখন ।

বোম্ভুন

জয়ন্তী শৰ্মা

পঞ্চম বাৰ্ণাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

মন যায়

তপস্যা কাশ্যপ

পঞ্চম বাৰ্ণাসিক, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

মন যায় ক'লে

মোৰ মনৰ কথা -

"তোমাৰ হাঁহো-নাহাঁহো ওঁঠদুটি,

কওঁ-নকওঁ চকুযুৰি

মোৰ মোতকৈও আপোন" !!

কিন্তু কি লাভ কোৱা

সঠিককৈ জানো ক'ব পাৰি,

'তুমি মোৰ হ'বা'

নাইবা

'মইয়ে তোমাৰ হ'ব পাৰিম' বুলি ?

কেতিয়াবা এই অনিশ্চিত সম্বন্ধবোৰো ভাল লাগে!

এই যে তোমাৰ ফোনকলটোলৈ বৈ থকা,

মেছেজ এটালৈ বাট চাই থকা,

আদৰসনা কথাবোৰৰ মাজত

'বন্ধু নে আন কিবা' বিচাৰি ফুৰা

নিশ্চয়তাৰ বান্ধোনত নো এইবোৰ ক'ত আছে!

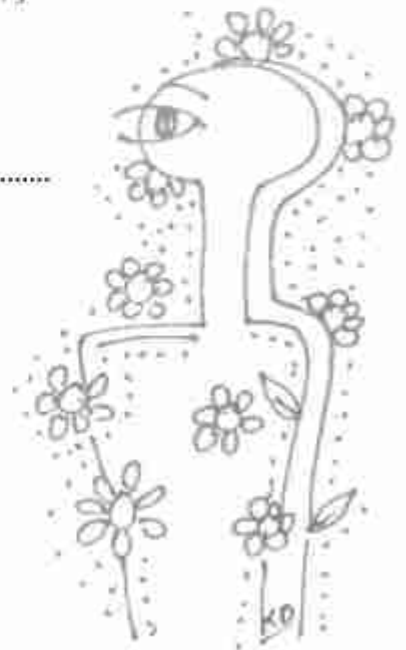
এনেকৈয়ে থাকক দিয়া ;

একো নক'লেও চোন

দূৰো দূৰোৰেই!

তুমি মোৰ

আৰু মই তোমাৰ

মনোত পৰে

সেই সৰুকালৰ

দিন্‌গিলাক লেগি

ভাবাই নাহলু

আমিও ডাঙাৰ হ'ম

ডাঙাৰ হৈ কিবা কৰিম

ধূলা-বালাৰ মাজোত

থকা হ'ব পাইছিলু

জীৱনটু

ইটোই-সিটোক কৰা

জোকো-জোকি

আৰু যি কতো কি

এই বিজ্ঞানৰ দিনোত

সেই তেইতাৰ

ধূলা-বালাৰ মাজোত

পাৰ কৰা

দিনকেইটাৰ কথা

বৰ্কে মনোত পৰে

আৰু ঘূৰি যাবা মন যায়

সেই পাহৰিবা নৰা দিন কেইটাক লেগি।

গাঁৱলীয়া

অংশুমনি হালৈ

চতুৰ্থ বাৰ্ষিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

সহজ সবল জীৱন ধৰে তেওঁলোকে
বুজে মানৱীয়তাৰ কথা।
মাটিৰ গোল্ড গাত লেপি
দৰিদ্ৰতাকো হৰুৱাব খোজে তেওঁলোকে।
সেউজীয়া পথাৰখনক নিজৰ কৰি,
জীৱন ৰঙীন কৰিব খোজে তেওঁলোকে।
তেওঁলোক হৈছে সেই কৃষক সকল
যিয়ে নাঙলৰ খুঁটিত হাত ঘূৰাই
পুৰায় সেই বজা সকলৰ পেট।
তেওঁলোকেইতো হৈছে সেই ৰোৱনী সকল
যিয়ে মাটিৰ লেপ গাত লৈ
চলায় নিজৰ জীৱন।
কেতিয়াবা বুজিব খুজিছেনে পথাৰখনক;
তাৰ সেউজীয়াৰ মাজত
ধকা অনুভৱখিনি !!
এই অনুভৱৰ মাজতেতো
লুকাই থাকে জীৱনৰ আচল
সতেজতাৰ কথা।
য'ত লুকাই থাকে ব্যক্তিত্বৰ কথা।
পথাৰখনেও বুজাব খোজে;
আচল সেউজীয়া কি,
জীৱনৰ আচল অৰ্থ কি।
এইখনেই সেইখন চহা সমাজ
যান্ত্ৰিকতাৰ মাজত সোমাই গৈ
যাব অস্তিত্বৰ কথা বুজিব
নোখোজে আপোনালোকে।
বুজিব নোখোজে জীৱনৰ
আচল অৰ্থ ক'ত লুকাই থাকে।
বুজিব নোখোজে আনন্দ আৰু
সুখেৰে ভৰা সেই পথাৰখনৰ
আচল সৌন্দৰ্যৰ কথা।
মাটি-বোকাৰে ভৰা সেই সেউজীয়া
পথাৰখন
য'ত লুকাই থাকে চহা জীৱনৰ অৰ্থ

য'ত সোমাই থাকে সৌন্দৰ্য্যভৰা
আত্মসন্তুষ্টি
এবাব ৰৈ চাব চোন !!
বুজি উঠিব জীৱনৰ আচল
অৰ্থ
আচল আনন্দ
যি সোমাই থাকে কেবল
'চহা সমাজৰ সেই
সেউজীয়া পথাৰখনৰ লগত ॥

ভোগালীৰ ব্যৰ্থতা

সঞ্জীৱ ৰাজবংশী

ষষ্ঠ বাৰ্ষিক, অসমীয়া বিভাগ

ভোগালীৰ ভোগৰ ব্যৰ্থতাৰ ভ্ৰষ্ট
নব্য সমাজ
তাহানিৰ ৰং আজি আৰু নাই
তুমি আৰু মই যে
আজিৰ নব্যসমাজৰ।
কৃত্ৰিমতাত আমি সকলো গ্ৰাস
বিলাসীতাৰ পোহৰত আমি সকলো উন্মাদ,
অতীত বোম্বুদনৰ আজি বৰ প্ৰয়োজন
নহ'লে বিলুপ্তিৰ পথত আজিৰ
নব্য অসমীয়া জন।

স্মৃতি বোম্বুদন

নষ্টালজিয়া

জিমলী শৰ্মা

চতুৰ্থ শাস্ত্ৰাসিক, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

নবাকণ কাশ্যপ

দ্বিতীয় শাস্ত্ৰাসিক, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

কোলাহলৰ মাজত সুখ বিচাৰোঁ বুলি
এশ-এবুৰি কবিতা লিখোঁ বুলি
ডিপাৰ্টমেণ্টৰ ওপৰৰ চাদত গৈ
ওচৰৰ গছজোপাৰ ছাঁতে বহি ব'লো,
ৰাতিপুৱাৰ বৰষুণজাকৰ পিছত
ওলোৱা কাঁচিয়ালি ৰ'দৰ পোহৰত,
সেউজীয়া ঘাঁহনিৰ ওপৰত
বৰষুণৰ টোপালবোৰ তেতিয়াও জিলিকি আছিল।
দূৰৈত থকা পুখুৰীটোৰ পানীত
জিলমিলাই উঠিছিল
ৰ'দৰ পোহৰত।।

নীলা আকাশনলৈও এবাৰ মূৰ তুলি চালো;
বলিয়া মেঘবোৰৰ আন্দোলন দেখিলো;
তাৰ মাজতে ল'ৰালিত ককাৰ স'তে কৰা
ধেমালিবোৰো মনত কৰিলো।

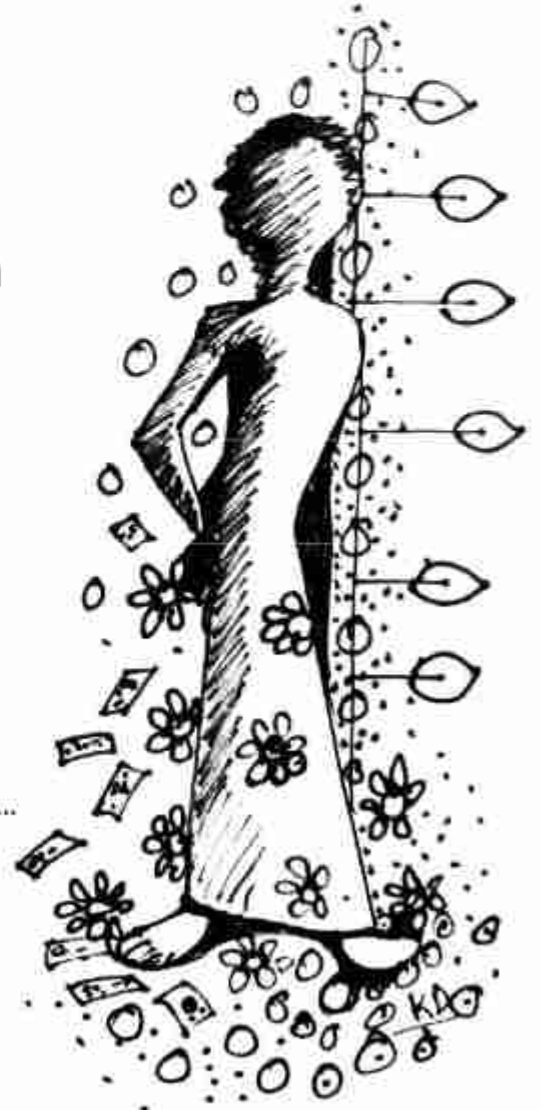
আউলি বাউলি মোন মন ময়ূৰী
শৈশৱৰ দিনবোৰলৈ যায় যে ঘূৰি ঘূৰি,
কিমান যে পাইছিলো মনৰ আনন্দ বিচাৰি
চোতালতে কৰা গোন্ধৰ গোলাপ পাহৰ ৰূপ দেখি,
(ভাবিলো) চোৱাচোন বাক,
কাইটীয়া ৰাস্তাৰে গতি কৰি
তাই এদিন মোহনীয় গোন্ধৰজনী হৈছিল
তেন্তে,
মোৰোতো জীৱন একে গতিৰে আবৃত্ত
তেন্তে,
মইনো নোৱাৰিম কিয়?
সেই গোলাপপাহৰ দৰে
এদিন সুৰভি বিলাব।
হঠাতে, লগৰজনীৰ চিঞৰ শুনি
শৈশৱৰ আৱেগিক দিনৰ স্মৃতিৰ কিতাপখন বন্ধ কৰি
বৰ্তমানলৈ উভতি আহিলোঁ;
আৰু আৰু সকলো পাহৰি আগৰ দৰেই
ক্লাচলৈ বুলি লগৰজনীৰ লগতে আহি আহিলোঁ।

পথাৰৰ মাজে মাজে সপোনৰ ছাঁ
এবি অহা দিনবোৰ,
আহিয়ে উচুপি গৈ পায় পিতাইৰ কাষ
ক'ত হেৰাল সপোনবোৰ?
আহি আহি বহুদূৰ জীৱনৰ বাট
উভতি চাওঁ নেপাওঁ বিচাৰি
সোণোৱালী গাঁওৰ মৰমী মাত
ভাগৰুৱা জীৱন সমৰত সাঁতুৰি - নাদুৰি।
কত সপোন, কত আশা
সোণালী শইচৰ ঘৰ-মৰণা,
দৰিদ্ৰতাই কোজা কৰা অতীত গাঁথা
জীৱনৰ শেষত মাথোঁ জুনিয়াহ।
বিনাসী জীৱন-যাপনত ক'ত পাম
আহিৰ মৰম সনা পিঠা-পনা,
যাত্ৰিকতাত দিনক দিনে হেৰাই যাম,
লৈ জানো উভতিম চিকেন-তণ্ডুৰা?
পিতাইৰ নাঙলৰ ছাব্ আজি হেৰাল,
আজি উদং সাতাম-পূৰুষীয়া ভঁৰাল।
নাই আই, নাই চেনেহৰ আঁচল
দৈনন্দিন জীৱন-যাপনত আমিবোৰ অচল অবিকল।
পথাৰৰ মাটিৰ গোন্ধ এতিয়া ক'ত?
কবিতা লিখিবলৈ নাই কাণ্ডন - চ'ত!
বুকুৰে বুকুৰে বাগৰে উদং বসন্ত,
স্বপ্ন বাহিন হৈ দৌৰিছে অপাৰ অনন্ত।
মন যায় যেতিয়া মেলি দিব ডেউকা
উৰি যাম আপোন গাঁৱলৈ
পথাৰত হাল বাম, সকলোৱে মুখে - মুখে গাম
আপোন গান, মাটিৰ গান।
গান্ধী সানিম আকৌ এঠাল মাটিৰ এঠা
গাঁৱৰ পৰম্পৰা, বাঁহৰ চুজা পিঠা
পথাৰৰ ৰাতিপুৱা নিয়াৰ সেমেকা
ঘূৰাই লাগে মোক, ঘূৰাই দিয়া।
কত দূৰ বুলিম বাট
হেৰোৱা সপোনৰ ছাঁত?
বহুদূৰত মতলীয়া আঁঠি বুলি
গাওলীয়া ঘানি গাম সপোন-সুৰীয়া।

ধন্য তোৰ চহা জীৱন !

ময়ূৰপংখী শইকীয়া
দ্বিতীয় বাৰ্ষিক, ইৰোজী বিভাগ

নাঙল আৰু গোন্ধকেই সাৰথি কৰে চলে যাৰ জীৱন বথ
হে মহান মানৱ তোমাক প্ৰণাম ।
মাটিকেই সাৰথি কৰি, ধানক লখিমী মানি
চলে তোৰ জীৱনৰ এই অক্লান্ত বণ,
চিন্তাবিহীনভাৱে থাইছে দুবেলা দুমুঠি
সেয়া তোৰে পৰিশ্ৰমেই ফল ।
ধন্য তোৰ জীৱন ! ধন্য তই মানৱ !
তোৰ পৰিশ্ৰমে কৰিছে আমাৰ জীৱন সুচল,
কপালৰ ঘাম মাটিত পেলাই কৰিছা তই অক্লান্ত পৰিশ্ৰম
তোৰ বাবেইতো সম্ভৱ হৈছে সিহঁতৰ বিলাসী জীৱন
চাহাবৰ দৰে বহি খাবলৈ পাইছে সিহঁতে
নুবুজে তহঁতৰ পৰিশ্ৰম, নিচিনে চহা জীৱন
কিয়নো সিহঁতৰ চিনাকী কৰল “বেংক বেলেঞ্চ” আৰু সম্পত্তিৰ লগত ।
ধন্য তই ৰোৱনী ! ধন্য তই দাৱনী ! ধন্য তই খেতিয়ক !
তহঁতৰ হাড় ভঙা পৰিশ্ৰমে পথাৰত সোণগুটি উপচায়,
তহঁতৰ দেহে চিনে মাটিৰ গোন্ধ
ধন্য তহঁতৰ চহা জীৱন ।
সৰলতা, কৰ্তব্যপৰায়ণতা তহঁতৰ যে প্ৰধান সম্বল ...
নাই কোনো কৃত্ৰিমতা তহঁতৰ হৃদয়ত
এবাৰ বন্ধ কৰি দি চাচোন, তহঁতৰ এই পৰিশ্ৰম
দেখা যাৰ তেতিয়া কোনে কটায় বিলাসী জীৱন ...
কিন্তু, জানো মই ... নোৱাৰ তহঁতে এনে কৰিব ...
কাৰণ কাৰণ তহঁত বৰ অঁজলা, বৰ অঁকৰা
এবাৰ যি প্ৰতিজ্ঞা লৈছা চন পৰা মাটিত সোণোৱালী সপোন গজাবলৈ ...
নোৱাৰা তহঁতে কেতিয়াও সেই প্ৰতিজ্ঞা ভংগ কৰিবলৈ
পথাৰৰ ধান, বাৰীৰ তামোল পাণ, চাপৰিৰ খেতি
এই সকলো তোৰেই সম্পত্তি
সেইবাবেই ...
ধন্য তই ৰোৱনী, ধন্য তই দাৱনী
ধন্য তই খেতিয়ক, ধন্য তহঁতৰ এই চহা জীৱন

বিচাৰিছোঁ

নৈশ্বত শৰ্মা

দ্বিতীয় যাদ্ৰাযিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

দুৰাৰখন খুলি দিলে বজাৰ কাৰেং যেন লগা
ঘৰটোৰ ড্ৰয়িং কামত বহি কিবা বিচাৰি আহোঁ অ' মা।
মই কিবা বিচাৰি আহোঁ অ' দেউতা।
3D টেলিভিছনৰ সন্মুখত বহি আছে,
মই কিন্তু টি.ভি. চোৱা নাই।
মই কিবা এটা বিচাৰি আহোঁ।
চাকৰি মোৰ ডাঙৰ
টকা-পইচাও বহুত আছে।
মোৰ ঘৰত দুটা ঠাণ্ডা হোৱা কোঠাও আছে।
তথাপি মই কি বিচাৰি আছে জান নে মা ?
আমাৰ সেই টকা পইচা নোহোৱা দৰিদ্ৰ
গাওঁখন বিচাৰি আহোঁ অ' দেউতা।
ৰাতুলৰ লগত বৰশি বাই উঠি নৈত ডুব দিয়া
সেই দিনবিলাক বিচাৰি আছে মই।
সেই সুখবিলাক বিচাৰি আছে মই।
সদায় গধূলি সন্ত ককাইৰ দোকানৰ সন্মুখত
বহি সমগ্ৰ গাঁওখনৰ কথা পাওলা সেই কথাবোৰ
আজি বাৰুকৈয়ে মনত পৰিছে অ' মা।
ভোগালী বিহু আহিলে যে কেনেকৈ গাঁৱৰ
কুলাই-পাচিয়ে নধৰা হৈছিল ডেকাবোৰৰ স্মৃতি!
ভেলাপুজিত উঠি নাৰ জাপি থাকোঁতে এবাৰ
পৰাগৰ ভৰিখনত এডাল বাঁহ সেমাই গৈছিল।
কামত থকা নগেন খুৰাই কিমান যে শুশ্ৰূষা কৰিছিল।
মনত পৰে অ' মা সেই গধূলিবোৰ য'ত
আমি আটহিবোৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে ভবেন ককাৰ
সাধু শুনিবলৈ সিহঁতৰ ঘৰলৈ বুলি লৰ দিছিলোঁ।
পিঠা, লাডু আৰু ক'ত যে কি বিবিধ বস্তুৰে
আমাক কামিনী আইতাই চাহ কৰি আনি দিছিল।
এবাৰ পথাৰলৈ যাওঁতে মোৰ ভুলৰ বাবে দেউতাই
মোক দিয়া গালিবোৰ তই চাগৈ নিশ্চয় পাহৰা নাই ন মা ?

সেই সুখবোৰ আজি ক'লৈ গ'ল অ' দেউতা ?
মই চোন বিচাৰি পোৱা নাই।
ভাবিলে এতিয়াও হাঁহি উঠে, কেনেদৰে
সন্ধিয়া সাত বজাৰ লগে লগে গোটেই গাঁওৰ
মানুহ গৈ বাবেন মাষ্টৰৰ ঘৰত থুপ হৈছিল,
“মহাভাৰত” চাবলৈ।
মা অ', মাজে মাজে বুকুখন কিবা এটা অজান
দুখত খুউব বিষায়।
আকৌ ঘূৰি যাবলৈ মন যায় আমাৰ সেই
আপোনৰো আপোন, বুকুৰ কুটুম গাঁওখনলৈ
আকৌ এবাৰ সেই কাঠৰ দলংখনৰ ওপৰত
জুৰিৰ লগত সেই মধুৰ স্মৃতিবোৰ
সোঁৱৰিবলৈ মন যায়।
এতিয়া মই সেই কথাবোৰ ক'লে
মোৰ লগৰবোৰ কাষৰ পৰা উঠি যায়।
কিবা বোলে বোৰ হয়।
হবও দিয়া চোন।
এতিয়া গাঁজাৰত গৰম হোৱা পানীৰে
গা ধোৱা মানুহে কেনেকৈ গম পাব
নদীৰ পানীৰ সোৱাদ।
আচলতে দোষ মোৰেই অ' মা।
সেইবাবে এতিয়া অকলে বিচাৰি ফুৰিছো
আমাৰ সেই সৰুকালৰ সুখবিলাক,
সেই মৰমবিলাক।

অনুভৱ বৰষুণজাক

আঘোণ

তাপসী বৰ্মন

প্ৰথম বাৰ্ষিক, ইংৰাজী বিভাগ

নিষ্কৰ্মনা অসমীয়া

উঃ মাঃ প্ৰথম বাৰ্ষিক, বিজ্ঞান শাখা

অনুভৱ সেই বৰষুণজাকত তুমি জানো তিতিছা ?
 মই তিতিছোঁ একেবাবে প্ৰাণভৰি তিতিছোঁ
 টোপা-টোপ স্মৃতিৰ টোপালবোৰে
 বাৎকাৰ তুলিছে মোৰ হৃদয়ৰ কোনো অংশত
 বহুতো অসংলগ্ন স্মৃতিৰ টোপালে ...
 খুলি দিছে মোৰ হৃদয়ৰ জপনা সংগোপনে
 হৃদয়ত গুপ্তৰিত হোৱা এই অনুৰাগৰ ধ্বনি
 তুমি বাক অনুভৱ কৰিছানে ...
 অনুভৱ কৰিছানে মোৰ ব্যাকুলতাক ...
 নাজানো তুমি কি ভাবা ...
 কিন্তুএই বৰষুণজাকতএবাৰ তিতি চাবাছোন
 অনুভৱ কৰিবা এখন ব্যাকুল হৃদয়ৰ ভাবা
 তোমাক আকৃষ্ট ডুবাই ৰাখিব পৰা
 এই হৃদয়ৰ অনুভৱৰ আগমনৰ কিমান বিস্তৃত
 শুভ্ৰ দলিচা পাৰি তোমাৰ আগমনৰ অপেক্ষাত অপেক্ষাৰ
 এই অনুভৱবোৰৰ পাখিত উঠি মই
 গুচি যাওঁ কেতিয়াবা দূৰ-দিগন্তলৈ
 আৰু কেতিয়াবা এই স্মৃতিবোৰৰ বালিখৰ সজাই
 কটাও বহুটো উজাগৰী নিশা
 তোমাৰ চকুৰ এধানি ভাবা আৰু এটি হাঁহিয়ে
 মোৰ হৃদয়ক তিয়াই জুৰুলী - পুৰুলী কৰে
 কেতিয়াবা আহিবাচোন
 মোৰ অনুভৱবোৰৰ সৈতে তোমাক চিনাকি কৰাই দিম
 আৰু দুয়ো প্ৰাণভৰি তিতিম বৰষুণজাকত
 মোৰ সমগ্ৰ সত্তা তোমাৰেই
 তোমাতেই বিলীন মোৰ সমগ্ৰ অস্তিত্ব
 তোমাৰ বাবেই মোৰ এই অনুৰাগৰ বৰষুণ
 আৰু এই সকলোবোৰ হ'ল বৰষুণজাক
 যাৰ অনুভৱ টোপা-টোপ স্মৃতিত
 তুমি প্ৰৱেশ কৰা মোৰ হৃদয়ত ...
 সংগোপনে

পকা ধানৰ ডাঙৰিটো লৈ
 অস্তগামী সূৰ্য্যে প্ৰকাশিত কৰা পথত,
 ওছি গ'ল তেওঁ।
 আলিয়ে-আলিয়ে এৰি থৈ
 সোণগুটি,পথাৰৰ।

পথাৰে-পথাৰে ৰৈ গ'ল
 সাঁচ তেওঁৰ দুভৰিৰ
 মাটিৰ গোন্ধৰ সতে,
 কপ্তন কেঁচা ঘাম কৰি মিহলি।

সূৰ্য্যৰ হেঙুলীয়া বহণক কৰি সান্ধী,
 মাত দি গ'ল তেওঁ হৰেনক।
 মাৰি দিবলৈ মৰণা
 তেওঁৰ সতে অহকালি,
 তেওঁৰ সোণোৱালী ধানৰ।

কেঁচা বাঁহপাতে সাজেবা পথেৰে
 আগবাঢ়িল তেওঁ।
 শইচৰ পৰিপূৰ্ণ ভঁৰাল এটিৰ
 সৰু সাপোন লৈ।
 মাছে ভৰা পুখুৰী, তামোল-পাণৰ বাৰী,
 এয়ে ইচ্ছা তেওঁৰ সৰু জীৱনৰ।
 বৰ্তাই ৰাখিব তেওঁ মৰমৰ চহা জীৱনক
 চিৰদিনলৈ।

উত্তৰ পুৰুষৰ সংকটাপন্ন জীৱন

অভিশাপ

জুস্মিতা ভৰদ্বাজ

চতুৰ্থ বান্ধাৰিক, জীৱবিজ্ঞান বিভাগ

দিব্যাত্মী সাউদ

দ্বিতীয় বান্ধাৰিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

এজাক পশ্চিমীয়া বতাহ
এটাৰ পৰা আনটো পৌৰিলৈ
গতি কৰিছে,
অবিৰতভাৱে।
তেজে তেজে, সিৰাই সিৰাই
বিয়পিছে
পৰিবৰ্ত্তনৰ ৰং।
সময়ৰ এক সমুদ্ৰ পৰিধি
নিৰ্মল সিন্ধু জোনাকো যেন
স্নান হোৱাৰ দিশে গতি কৰিছে।
ঘড়ীৰ কাঁটা যিমানৈ যুৰে
বসুন্ধৰায়ো সিমানৈ পৰিবৰ্ত্তনৰ
পোছাক সলাইছে।
খৰস্ৰোতা নৈৰ দৰে এই পৰিবৰ্ত্তন,
এই নৈতে সাঁতুৰিব লাগিব
আমাৰ উত্তৰ পুৰুষ।
তেওঁলোকেই হয়তো হ'ব
পৰবৰ্ত্তী উজাগৰী নিশাৰ প্ৰহৰী।
বিশ্ব সম্পত্তিত অধিকাৰী
লগতে পূৰ্বৰ নিকৃষ্ট কামৰ ভুক্তভোগী।
সংগ্ৰাম কৰিব লাগিব
জীৱনৰ লগত,
কৰিব লাগিব
পূৰ্ব পুৰুষৰ পাপৰ প্ৰায়শ্চিত্ত।
হয়তো এইয়া আশীৰ্বাদ নহয়,
হ'ব এক কপটীয়া কলীয়া ডাবৰ
অপ্ৰত্যাশিত অনাহতৰ অভিশাপ।।

কৃত্ৰিমস্তাৰ হোন্দোলোনিত
আজি নিজৰ অস্তিত্ব হেৰুৱাব উপক্ৰম।
মানৱতা যেন আজি
বিচাৰি পাবলৈকে নাই।
কি কৰো বাকু ???
উস্ মূৰটো যেন আচন্দ্রাই কৰিছে।
চাৰিওফালে আন্ধাৰে আবৰি ধৰিছে।
হত্যা, হিংসা, প্ৰতাপবাদ, দাৱানালোৰে
বজ্জাল হৈ পৰিছে জীৱন।
শত্ৰুতাৰ আৱেষ্টনীৰ বেৰ ভাঙিব পাৰিম নে বাকু ??
ককা, আজোককা, পূৰ্বপুৰুষে আমাক দি থৈ যোৱা পৃথিৱীখন
ঘূৰাই দিব পাৰিমনে ? পিছৰ প্ৰজন্মক, আমাৰ উত্তৰ পুৰুষক।
আজি দেখোন যিফালে চাওঁ
চাৰিওফালে সাম্প্ৰদায়িকতাৰ সংঘাত
এয়াই আছিল নেকি আমাৰ
সূৰ্য উঠা দেশৰ অস্তিত্ব ???
সচাকৈ এয়াই আছিল নে ???
উত্তৰ দে দে উত্তৰ
নাই নোৱাৰ, কোনেও নোৱাৰ তহঁতে
আচলতে এই প্ৰশ্নৰ সমিধান ক'ত ?
এয়া চা আকৌ এটা প্ৰশ্ন
এনেকুৱা প্ৰশ্নবোৰৰ তহঁতে জানো উত্তৰ
দিব পাৰিব ??
নোৱাৰ
আজি তহঁতে নোৱাৰ, মানি লৈছে
কিন্তু উত্তৰ পুৰুষে যেতিয়া এই একোটা
প্ৰশ্ন কৰিব !!!
তেতিয়া কি কৰিব, ক'ত লুকুৱাবি
নিহুৰ মুখ।
সেয়ে কৈছে,
ওলাই আহ !! আহ ওলাই আহ
বৰ গোঁৱৰেৰে কৰ দেখোন
আমি লাচিত, চিলাৰায়ৰ দেশৰ সন্তান।
আহ হাতে-কামে কৰি তাক প্ৰমাণ কৰ
আক চিৰজুগী কৰি যা নিজৰ অস্তিত্ব, জাতীয় অস্তিত্ব
উত্তৰ পুৰুষৰ আগত ।।
যাতে সিহঁতেও ক'ব পাৰে গৰ্বৰে
হয় "আমি তেওঁলোকৰে উত্তৰ পুৰুষ।।"

নাৰী গাঁথা

জ্যোতিষ্মিতা কাশ্যপ

ষষ্ঠ শাস্ত্ৰাংগিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

নাৰী তুমি অনন্যা, নাৰী তুমি অভিশপ্ত সত্তা
শতযুগৰ অপবাধৰ গ্লানি সহি
নিপীড়িত, নিৰ্যাতিতা, নাৰী তুমি অনন্যা।
সভ্যতাৰ দীঘল ভাষণৰ বিষয় হোৱা
নাৰী তুমি বীৰাংগনা।।
আদৰ্শ সৃষ্টিৰ প্ৰতীক, নাৰী তুমি
যুগে যুগে ধৰ্মিতা, লাক্ষিতা।
প্ৰাপ্তি-অপ্ৰাপ্তিৰ দোমোজাত
দিশভ্ৰষ্ট জীৱনৰ পথিক তুমি
চাকিগছৰ দৰে নিজক জ্বলাই পোহৰ বিলোৱা
নাৰী তুমি আগুণগিৰিৰ শিখা।।
জাগা নাৰী সজাগ হোৱা
বিপ্লৱী ধুমুহাৰ প্ৰকোপ হৈ
কণ্টকময় জীৱনৰ দুৱাৰ ভাঙি
সপ্তৰঙী পৰাবীন সত্তা
নাৰী তুমি জাগ্ৰত গ্ৰহী হৈ ৰোৱা।।

পুনৰুত্থান

সুপ্ৰীতি শৰ্মা
প্ৰথম শাস্ত্ৰাংগিক
সংস্কৃত বিভাগ

অনুশোচনাৰ অগ্নিত
জ্বলি পুৰি মৰিছে।
আত্মোপলব্ধিয়ে হৃদয়ত
দুখৰ কাংকাৰ তুলিছে।
এতিয়া যেন মৃত্যুলৈকে
ভয় নোহোৱা হৈছে।
“কৰিম কিম্বা মৰিম” ধৰ্মি
অহৰহ বাজি আছে।
এইবাৰ নিদিও শাস্ত হ'ব
এই অদৃশ্য অগ্নিশিখাক।
কেৱল জাহ দি যাম
মোৰ আত্মাৰ চঞ্চল সত্তাক।
আৰু জন্ম হ'ব
এক নবীন সত্তাৰ।

খেতিয়ক

চুমন বৈশ্য

ষষ্ঠ মাধ্যমিক, পৰিসংখ্যা বিভাগ

ধানৰ ডাঙৰিটো কান্ধত লৈ

ওলাই আহিছে মদন কাই

ককৰকাই দাঙি লৈ ফুৰিছে কান্ধৰ বোজাটি

তথাপিও যেন তেওঁ অনুভৱ কৰিব পৰা নাই।।

পৰিয়ালৰ দুবেলাৰ দুমুঠিৰ চিন্তাত

আহৰি নাই মদন কাইৰ।

কি দিন, কি ৰাতি, সকলো সময়তে

তেওঁক কোঙা কৰি পেলাইছে

পৰিয়ালৰ চিন্তাই।

পথাৰত সোণগুটি সিঁচি, মদন কায়ে

সিঁচে সপোন।

আঘোৰৰ পথাৰত তেওঁ অনুভৱ

কৰিব পাৰে তেওঁৰ কষ্টৰ পৰিমাণ।

জীয়াই থাকক হাজাৰ হাজাৰ

মদন কাইৰ এই সপোনবোৰ

কিয়নো এই হাজাৰটা মদন কাইৰ,

বাবে আমি খাবলৈ পাওঁ

দুবেলা দুমুঠি।।

শেষবাৰলৈ

আকাশ দাস

তৃতীয় মাধ্যমিক, পদার্থ বিজ্ঞান বিভাগ

শেতেলিত পৰি থাকিব তাইৰ চৈচা দেহ

এটা শোতোৰ-মোতোৰ কংকালময় শৰীৰ।

কাষত বৈ থাকিম মই ছমুনিয়াহ কাটি।

একেবাৰে মৌন হৈ ৰ'ম কিজানি।

কাৰোবাক মাতিবলৈও হয়তো বল নাথাকিব,

কেনেকৈনো কম - “মোৰ বুঢ়ীটো আৰু নাই।”

কঁকাল পৰিব মোৰো।

তথাপি আইৰ মূৰটো কোলাত ল'ম,

আৰু এবাৰ চুমি চাম শেষবাৰলৈ একালৰ মসূন কপালখন।

জীৱন তৃষ্ণা

তৃষামনি ভট্ট
ষষ্ঠ শাণ্মাসিক
উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

তোমাক পোৱাৰ কিমান হেঁপাহ,
তুমি বুজি নাপাবা,
জীৱন মৰুৰ কেন্দ্ৰাচত
তোমাবেই প্ৰতিচ্ছবি সেইয়াও হয়তো নেদেখিবা,
চহা-জীৱনৰ বাট বাউলি হৈ থকা
তোমাৰ মনে ক'ত বা দেখিব
মোৰ মনৰ মৌসমা ভালপোৱাৰ কোলাহল।
হ'ব পাৰে দৰিদ্ৰতা মোৰ পৰিচয়,
তথাপিও মৰমৰ দুখীয়া নহয়।
তোমাৰ এটা হাঁহিত পূৰ্ণ হয় জানো,
মোৰ হৃদয়ৰ হেজাৰটা সন্ধিয়া।
তোমাৰ এটা চাৰনিত মোৰ
বুকুৰ প্ৰেমৰ চোতালত বৰষুণ বোৰেও
জোনাক হৈ সৰে।
তোমাৰ বিলাসিতা মোৰ লোভ নহয়।
মাথো এঘাৰ মৰমৰ মাত।
নৈপৰীয়া বালিৰ সীমাত আৱদ্ধ
ৰঙা ভালপোৱাৰে ৰঙাব খোজো,
সোণাৰ সমস্ত হালবিয়াবোৰ তোমাৰ
আচলত পেলাব খোজো।
তথাপিও তুমি বুজি নোপোৱা।
টুকুৰা টুকুৰা মোৰ
অস্থিৰ মনৰ শব্দবোৰক
ভালপোৱাৰে বান্ধিবানে ?
বৈ আছে, হয়তো বৈ থাকিম,
কেৱল তোমাৰ বাবে
জীৱন বেলি লহিওৱালে।

হৃদয়ৰ উচুপনি

সৃজনী তালুকদাৰ
পঞ্চম শাণ্মাসিক
বসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

শুনিছোঁ প্ৰতিধ্বনি আজি হৃদয়ৰ
অন্তহীন আৰ্তনাদ
উমি-উমি জ্বলি থকা বস্তু গছিয়ে
মোক যেন কিবা গুণ গুণাই কৈ যায়
হেঙুলী আভাৰ কিৰণত
বুৰ যোৱা মোৰ সত্বাই
যেন বিচাৰে নিবিড় শব্দত
চন্দ্ৰমাৰ স্নান জ্যোতি।।
বিপ্লৱৰ চিয়াঁহী অন্তৰত আঁকি লৈ
বিচাৰি ফুৰিছোঁ একাঁজলী ব'দ
অজ্ঞানৰ শিখাত দহিত মোৰ অস্তিত্ব
কাঁচিজোনৰ আভাত মুখবিত হৈছে যেন
অতীতৰ হাঁহিৰ পঁজা
মই মাথোঁ শুনো মৰণাকাতৰ চিৎকাৰ ...
সময়বোৰ যেন স্তব্ধ
ধূলিবোৰ উৰিব ধৰিছিল.....
ফৰকাল আকাশখন যেন মেঘাচ্ছন্ন
নীৰৱতাৰ মাজত শব্দৰ কল্লোল।।
বকুত আবেগবোৰে সাগৰৰ টোৰ দৰে খুন্দিয়াইছিল
নিয়ৰৰ টোপালবোৰে শেৰালীৰ বুকুত আঘাত দিছিল ...
ৰূপিবোৰ ক্ৰমান্বয়ে হেৰাই গৈছিল ...
শব্দবোৰ প্ৰদূষিত হ'বলৈ ধৰিছিল
“প্ৰাণ আছে ; কিন্তু উশাহবোৰ নাই..... ”।।

জীৱন গাঁথা

নিকুমণি ডেকা

ষষ্ঠ শাস্ত্ৰায়িক, প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

অবলোকন

নিকিতা বহমান

প্ৰথম শাস্ত্ৰায়িক, ইংৰাজী বিভাগ

সি কৈছিল,
“এদিন মোৰো সময় আহিব”
সুখৰ চোলাটো সিও পিন্ধিব।
দুখৰ পোছক যোৰ যে
বৰ লেতেৰা হৈছে।
নাঙলৰ মূৰটো বোকাত থৈ
সি চাইছিল,
সৌ আকাশখনলৈ,
য’ত নাচি থাকে তৰাবোৰে।
তাৰ হেনো বৰ মন,
আকাশৰ তৰাবোৰৰ লগত
খেলা কৰিব।

সি কৈছিল,
আষোণৰ সোণোৱালী ধানবোৰৰ আগত
তাৰ সপোনাবোৰৰ কথা।
সোণোৱালী ধানবোৰ নাচিছিল
তাৰ সপোনৰ বতৰা পাই।
সি তেতিয়া হাঁহিছিল
আকাশলৈ উৰা মৰা বগলীজাকলৈ চাই।
কাষৰ বিলখনত
সাঁতুৰি থকা হাঁহকেইটাই তাক
সমৰ্থন কৰিছিল,
সহযোগ কৰিছিল
তাৰ হাঁহিবোৰৰ লগত।

শব্দবোৰে এতিয়া আৰু তাইক
উন্মাদিনী নকৰে।
কাৰণ, আইদেউৰ গোৰোহাত এতিয়া
জোকে নধৰে,
হিলে বিচ্ছেদ।
হেল’জেন লাইটৰ পোহৰত
জোনাকী বিচাৰি
হাবাথুৰি আৰু নাখাবা,
পোনাকণৰ চেপাত হেনো এতিয়া
খলিহনাৰ চটফটনি নুঠে
কাগজৰ নোট ফাঁচে !
তিতা চুলিৰে এতিয়া আৰু তাইৰ
ব্লাউজ নিতিতে।
আয়ে বোৱা বঙা পাৰিৰ
বগা চাদৰখন যে মদৰুৱা হ’ল !
আইনুজমীৰ চকুৰ মণিত
দিনৰ পাহাৰখনো নানাচে !
নিয়ন লাইটৰহে জ্বলিকণি !
বেলিফুলজোপা মৰি
পিটুনীয়া বগালেও
শব্দবোৰ নেবেচিবা
কিজানি তাইৰ
আয়ত চকুৰ নীলাখিনি
কাঁচিজনটো এতিয়াও ডুবে!

চানেকি জীৱনৰ

মদুমিতা কাশ্যপ

ষষ্ঠ বান্ধাষিক, ইংৰাজী বিভাগ

হালখন লৈ ওলাল পিতাই
ধলপুৰাতে পথাৰলৈ বুলি,
শাওন মইয়া পথাৰত
পিতায়ে ৰচিব সেউজী সপোনৰ কবিতাটি।
কপালৰ ঘামেৰে পথাৰ তিতাব,
অপেক্ষা কৰিব আঘাণৰ সোণালী পথাৰখনলৈ,
পিতাইহঁতে চহকী কৰিবই লাগিব অসমীয়া চহা জীৱন।

দুপৰীয়া ভাত খাই
আয়ে তাঁত বৈ আছে,
কাপোৰত সপোন ৰচা
মোৰ আয়ে চহকী কৰিব
অসমীয়া চহা জীৱন।

ককাইদেৱে মনপুতি সাজিছে
বাঁহ-বেতৰ সামগ্ৰী।
অসমীয়া চহা জীৱনৰ
চানেকি দাঙি ধৰা বাঁহ-বেতৰ সামগ্ৰীৰে
ককাইদেৱে দেখিছে
স্ব-নিৰ্ভৰশীল হোৱাৰ সপোন।
আঘাণৰ সোণোৱালী ধান দাবলৈ যাওঁ মই
সোণওটিৰে ভঁৰাল ভৰাব লাগিব
বছৰটোলৈ ভাতকেইটা যোগাব কৰিব লাগিব।
দাঙি ধৰিবই লাগিব
অসমীয়া চহা জীৱনৰ চানেকি।

খেতিয়কৰ পুতেকৰ সপোন

নেহা আফ্ৰিন

দ্বিতীয় বান্ধাষিক, ইংৰাজী বিভাগ

নিজৰ গাটো খেপিয়াই খেপিয়াই
অদ্ভুত চিঞৰ এটা মাৰিলে
যেন বহুত সুখী আজি সি
নিজকে স্বৰ্ণ অলংকাৰেৰে আবৃত পাই
হৃদয়ৰ ভাষা শব্দৰেও বৰ্ণনা কৰিব পৰা নাই।

অই উঠ। উঠ। উঠ হাল ল'।
দেউতাৰ ৰাতিপুৰাতে গ'ল খেতিলৈ
আধৰুৱা সপোন ভাঙি সিও দৌৰিলে
দেউতাকৰ লগত খেতিলৈ বুলি
প্ৰখৰ ৰ'দত ভেকুলীৰ দৰে ডিঙি মুখ মেলি।

এয়াই তেওঁলোকৰ যন্ত্ৰণাদায়ক জীৱন
খেতি কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰে
ক'বলৈহে আচলতে খেতি কৰি
নিজৰ পেটৰ ভোকহে গুচায়
তাৰ বাবে যেন অন্য একো ভাবিবলৈ নাই।

কিন্তু ৰংমনৰ বহুত সপোন
সি স্কুললৈ যাব ডাঙৰ মানুহ হ'ব।
সি দেউতাকৰ ঘাম আঙুৰা দেহাটিক
জাবত কাপোৰ দুখনেৰে ঢাকিব
আৰু ৰ'দত ছাতিৰে ধৰি থাকিব।

অনুভৱৰ পথাৰত

জিতুমণি দাস

প্ৰথম শাখাসিক, অসমীয়া বিভাগ

মোৰ অনুভৱৰ পথাৰত
তুমি বৈ যোৱা

যেন এটি সপোন
মোৰ মনৰ অবাস্তৱ কল্পনা

যেন এখনি ছবি
মোৰ হৃদয়ত গোপনে অকা

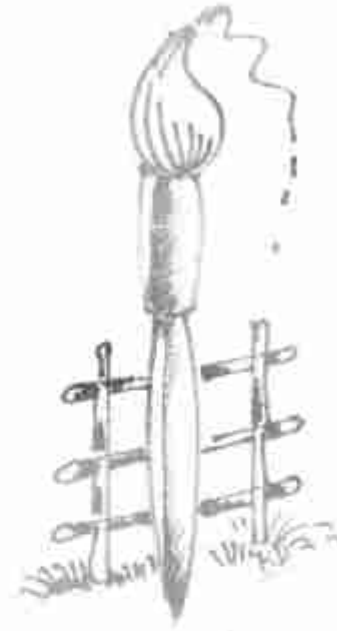
যেন এটি গীত
নীৰে শুনিব পৰা।

তোমাক বাদ দি
মই একো কৰিব পৰা নাই

মোৰ অনুভৱক তুমি
বাৰে বাৰে বন্দী কৰিছা !

সিমানৈ আঁতৰি আহিব খোজো
সিমানৈ দীঘলীয়া হৈ গৈ আছে,
মোৰ অনুভৱৰ পৃষ্ঠা।

মোৰ হৃদয়ৰ বিলত যেন
তুমি পদুম হৈ ধোপনি পুতিছা।

অভাৱী শব্দ

পুলকেশ কলিতা

পঞ্চম শাখাসিক, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

প্ৰতিটো বাক্যৰ প্ৰতিটো শব্দ
নিঃসৃত হৈ উৰি ফুৰিছে;
শালীকি পুৰাৰ বঁদলি দেখাৰ দৰেই
মনত আজি কিহৰাৰ প্ৰকাশ দেখিছো
ভাবিলোঁ অন্তৰৰ নিভৃত কোণৰ পৰা
উলিয়াই আনি ডায়েৰিত প্ৰকাশ কৰোঁ,

নাই

সিহঁত হেনো ওলাই নাহে
কুমলীয়া মনটোৰ ভিতৰতে
নুমলীয়া পো হৈ থাকিব বিচাৰে ॥

অৱশেষত ময়েই সুধিলোঁ
“আহিবানে তোমালোক
ভাৱৰ জৰিয়তে,
কলমৰ টিপেৰে,
পাৰিবানে বাক
উকা-বহল মোৰ কাগজখনত ??”

বিশ্লেষণ

নিকিতা মালাকৰ

উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ

হৃদয়খন আজিও কঁপাই তোলে
অনাকাংক্ষিত বিশ্লেষণৰ সেই প্ৰতিধ্বনিয়ে
আজিও উচুপে সমগ্ৰ অসমে
সেই দিনটোৰ কথা ভাবি,
বহুতৰ দুচকুৱেদি লুইতৰ সোঁত বয়
সেই হৃদয় কেইখনে মাথোন
এটাই প্ৰশ্ন কৰে সময়ক
কিয় কাঢ়ি নিলে আমাৰ আপোনবোৰক ?
কিয় অকলে মৃত্যুক সাৱটি ল'লে
মোৰ পোনাকনে,
মোৰ পিতৃ-মাতৃয়ে
বহুতে আজিও হিয়া থাকুৰি কান্দে
একোজন ঘাট-মাউৰা হৈ,
দিশহাৰা হৈ কান্দে একোটি অনাথ শিশু অথবা
এগৰাকী স্বামী বিহীন বিধৱা হৈ,
২০০৮ চনৰ ৩০ অক্টোবৰৰ দিনা
সময়ৰ নিষ্ঠুৰতা আৰু সন্ত্ৰাসবাদীৰ কবলত পৰি
অসমী আয়ে কান্দিলে
চিৰদিনৰ বাবে
কালধুমুহা নামি অহা
এই অভিশপ্ত দিনটোত
শহীদসকলৰ আত্মাৰ চিৰশাস্তিৰ বাবে
সমগ্ৰ অসমৰ বাহিৰে একোজালি অশ্ৰুৰ সৈতে
শহীদসকললৈ যাচিলে শতকোটি প্ৰণাম
(এগটি বন্তিৰে অভিশপ্ত ৩০ অক্টোবৰক সুঁৱৰি)

তেজপিয়া

ভনিতা কাশ্যপ
প্ৰথম বাৰ্ষিক
উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

এটা বিষাক্ত তেজপিয়াই
চুহি নিলে মোৰ সপোন
মোৰ বাস্তৱ, মোৰ জীৱন
তাৰ প্ৰিয় খেল হেনো স্বাৰ্থ
যাৰ বাবে সি বিক্ৰি কৰিব পাৰে
নিজৰ ইমান, নিজৰ বিবেক।
যাৰ ভয়ত মই উচ্চতাৰ পৰা
সৰি পৰিছিলো,
যি উচ্চতাৰ পৰা পৰিলে
পুনৰাই থিয় হোৱা দুঃসাধ্য।
যাৰ বেদনা মৃত্যুকৈয়ো মৰ্মান্তিক।।
আজি দেশখন তাৰ হাতত থকা বাবেই
ইয়াত কিলবিলাই ফুৰিছে
অসংখ্য তেজপিয়া, যিয়ে কাঢ়ি নিয়ে
আনৰ সপোন,
আনৰ বাস্তৱ,
আনৰ জীৱন।।

চহা জীৱন

অলিম্ভিতা তালুকদাৰ

ষষ্ঠ শাস্ত্ৰাধিক, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

চহা জীৱনবোৰ বৰ মনোমোহা
কিয়নো,
আমি আমাৰ সপোনৰ ঘৰখন
বিচাৰি পাওঁ।
বিচাৰি পাওঁ আপোনবোৰক।
কিন্তু,
এতিয়া যান্ত্ৰিকতাৰ মায়াজালত
পৰি মৰমবোৰ হেৰাই গ'ল।
বৰকৈ মনত পৰে অ' আগৰ
দিনবোৰলৈ।
য'ত আমাৰ সৰু গাঁওখনত
ককা আইতাৰ ঢাৰিত বহি
সাধু শুনাইছিল। কিন্তু
এতিয়া কংক্ৰিটৰ মহানগৰত
সোমাই পৰাত সকলোবোৰ
যেন হেৰাই গ'ল।
সন্ধিয়া গোহালিত গৰু সোমোৱাত
ধূপ-ধূগা লগাই, সেৱা কৰি।
মনটো শান্তি লগোৱা দিনবোৰ যেন
ক'ত হে'বাল!!!
ভাবিলে মনটো কঁপি উঠে অ'
সচাকৈ অ'
গাঁৱলীয়া জীৱন আৰু কংক্ৰিট
মহানগৰৰ মাজত বৰকৈ বিভেদ
দেখা যায়।
এতিয়া যেন সকলোবোৰ
শুনিলে বুঢ়ি আইৰ সাধু যেন লাগে।
আমাৰ আইতাই যে কৈছিল,
আই তই কংক্ৰিট মহানগৰলৈ
গলে জীৱনটো সুন্দৰ হ'ব।
কিন্তু

ক'তা, মইচোন শান্তি
বিচাৰি নোপোৱা হ'ল।

য'ত মোৰ মনৰ শান্তিয়ে নাপাও,
মোক মোৰ চহা জীৱনটো
আকৌ লাগে অ'।
কিন্তু মইচোন এতিয়া
মোৰ গাঁৱৰ জীৱনটো বিচাৰি
হাবাথুৰি খাই পৰিছে
সচাকৈ,
মোক চহা জীৱনটো
আকৌ আনি দিয়ানা
আইতা।

“অসীমত যাৰ হেৰাল সীমা”

প্ৰিয়ংকো ভৰালী

ষষ্ঠা যান্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

গ্ৰন্থ : অসীমত যাৰ হেৰা সীমা
 লিখক : কাঞ্চন বৰুৱা (প্ৰকৃত নাম প্ৰয়াত ভূবন
 মোহন বৰুৱা)
 প্ৰথম প্ৰকাশ : ১৯৪৫ চন
 ভাষা : অসমীয়া
 প্ৰকাশক : জ্যোতি প্ৰকাশন
 ভাগ : উপন্যাস

‘অসীমত যাৰ হেৰাল সীমা’ অসমীয়া সাহিত্য প্ৰেমী পাঠকৰ মাজত এখন অতি জনপ্ৰিয় উপন্যাস। ১৯৪৫ চনতে প্ৰকাশ পোৱা এই গ্ৰন্থখনৰ জনপ্ৰিয়তা আজি পৰ্যন্ত কিঞ্চিতমানো হ্ৰাস পোৱা নাই। বিংশ শতিকাত বচনা কৰা এই গ্ৰন্থ তথা উপন্যাসখন এখন সামাজিক উপন্যাস। ইয়াক কল্প কাহিনীও বুলিব পাৰি। বাস্তৱ আৰু কল্পনাৰ সংমিশ্ৰণ তথা জন্মান্তৰবাদৰ ভেটিতেই ‘অসীমত যাৰ হেৰাল সীমা’

উপন্যাসখনৰ কাহিনী গঢ় লৈ উঠিছে।

বাস্তৱ আৰু কল্পনাৰ সংমিশ্ৰণতে একো একোটি সপোনৰ জন্ম হয়। “অসীমত যাৰ হেৰাল সীমা” উপন্যাসখনৰ আৰম্ভণিতে কাহিনীবোৰৰ এটি সৰু সপোন। এই সপোনটোৱে পূৰ্ণতা পোৱাৰ আগতে কাহিনীকাৰৰ চাৰিবন্ধুৰে তেওঁৰ সপোনত দখল দিয়ে। এই চাৰিবন্ধুৰ এজন প্ৰফেচৰ, এজন ডাক্তৰ, এজন কবি আৰু এজন কাহিনীকাৰৰ দৰেই কেবাৰী। এই পাঁচ বন্ধুৰে নাৱেৰে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰে অজান মূলকলৈ, যি জনসমাগমৰ পৰা বহুত দূৰত। বিভিন্ন বিপদ-বিঘিনি নেওচি তেওঁলোকে যাত্ৰা কৰে যদিও হঠাতে হোৱা এক ধুমুহা তাণ্ডেৰে উপন্যাসখনৰ কাহিনীকেই সলনি কৰি দিয়ে। প্ৰফেছৰ বন্ধুজন ওচি যায় তেৰশ বছৰ আগৰ তেওঁৰ অতীত জীৱনলৈ, আগৰ জন্মভূমিলৈ আৰু তাৰ পৰা আৰম্ভ হয় উপন্যাসখনৰ মূল কাহিনীটো।

“অসীমত যাৰ হেৰা সীমা” এনে এখন উপন্যাস যিয়ে প্ৰতি গৰাকী পাঠকৰে হৃদয় চুই যায়। ইয়াৰ মূল কাহিনীটো অতি আকৰ্ষণীয় যদিও কল্পন। যিয়ে পাঠকৰ চকুত চকুপানী উলিয়াই দিবলৈ সক্ষম হয়। মূল কাহিনীটো কমলনগৰ, প্ৰফেছৰ বন্ধুজনৰ আগৰ জন্মভূমি আৰু তাৰ মানুহখিনিক লৈ বৰ্চিত হৈছে। উপন্যাসখনৰ মূল কাহিনীটো কাৰ্জনিক যদিও ইয়াত যিবোৰ চৰিত্ৰ অংকন কৰা হৈছে সিয়ে কাহিনীটোত এক বিশেষ মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে। উপন্যাসখনৰ মূল চৰিত্ৰসমূহ হ’ল চন্দন, গৌৰী, চম্পা, অশোক, উমা, লক্ষ্মীনাৰায়ণ, বাৰা, ৰমা, বকুলী, যদুখুড়া আৰু বথকেইজন। উপন্যাসখনৰ ‘চম্পা’ নামৰ চৰিত্ৰটো অতি বহুসময়ী চৰিত্ৰ। এই চম্পা হ’ল চন্দনৰ পতি লোৱা ভনী। গ্ৰন্থকাৰে চম্পাৰ বুদ্ধিমত্তা অতি কৌশলভাৱে অংকন কৰিছে। চম্পা এনেকুৱা এজনী ছোৱালী যিয়ে নিজৰ দুখ থাকি আনৰ সুখত হাঁহি

বিলাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। কাহিনীটোৰ ঘটনা অনুসৰি চন্দন আৰু গৌৰী যেতিয়া প্ৰথম লগ হয়, তেতিয়া তেওঁলোকৰ মাজত কাজিয়াৰ সূত্ৰপাত হয় যদিও পিছলৈ তেওঁলোকৰ হৃদয়ত প্ৰেমৰ বা বলে। ইয়ে উপন্যাসখনৰ মূল কাহিনীটোক অতি আকৰ্ষণীয় কৰি তুলিছে। কিন্তু সময় এক নাথাকে - গ্ৰন্থকাৰে উপন্যাসখনৰ মাজেৰে ইয়াকে ফুটাই তুলিছে। কমলনগৰ ঠাইখনত আৰম্ভণিতে আছিল শান্তিৰ নিজৰা, পিছলৈ যুদ্ধই এই ঠাইখনৰ প্ৰাণ কাঢ়ি নিয়ে। চন্দন চিৰদিনলৈ ঘূৰীয়া হয়। চম্পাৰ মৃত্যু হয়। চম্পাৰ মৃত্যুৰ পিছতে চন্দনে উপলব্ধি কৰে চম্পাৰ হাঁহিৰ আৱৰণৰ অৰ্থ।

উপন্যাসখনৰ আন এক মনকৰিবলগীয়া দিশ হ'ল ইয়াত প্ৰয়োগ কৰা সংলাপ। উপন্যাসখনৰ সংলাপবোৰ চুটি চুটি, কিন্তু অৰ্থবহু। ইয়ে গ্ৰন্থখন পাঠকৰ মাজত সমাদৃত হোৱা অন্যতম কাৰণ।

উপন্যাসখনৰ ভাষা প্ৰাঞ্জল আৰু অতি সাবলীলভাৱে গ্ৰন্থকাৰে ভাষা প্ৰয়োগ কৰিছে। শব্দৰ বাহকবনীয়া প্ৰয়োগে চৰিত্ৰসমূহৰ লগত একাত্ম হোৱাত পাঠকক সহায় কৰিছে। যি সময়ৰ কাহিনী ইয়াত বৰ্ণনা কৰা হৈছে সেই সময়ৰ কাহিনী অতি নিখুঁতভাৱে প্ৰকাশ কৰিছে।

এইবোৰৰ উপৰিও উপন্যাসখনত পোৱা যায় অসমীয়া সংস্কৃতিৰ উল্লেখ। মাঘ বিহু, ম'হযুজৰ বৰ্ণনা, মেখেলাৰ বৰ্ণনাও গ্ৰন্থকাৰে অতি দক্ষতাৰে উপন্যাসখনত দাঙি ধৰিছে।

কাহিনী, শব্দ, সংলাপ চৰিত্ৰ আদিৰ ক্ষেত্ৰত গ্ৰন্থকাৰে যথেষ্ট কৃতিত্ব অৰ্জন কৰিছে যদিও গ্ৰন্থখন পঢ়ি মোৰ এনেকুৱা লাগিছে যে গ্ৰন্থখনত কিছুমানে বৰ্ণনা অতি ৰঞ্জিত হৈছে। উদাহৰণস্বৰূপে, গ্ৰন্থখনৰ আৰম্ভণিতে কাহিনীকাৰৰ এটি সৰু সপোনৰ কথা বৰ্ণনা কৰিছে, কিন্তু কাহিনীকাৰৰ মূল কাহিনীটোৰ লগত কোনো সম্পৰ্ক নাথাকে। এইটো কথাও নোহোৱা নহয় যে গ্ৰন্থখনৰ কাহিনীকাৰৰ সপোনটোৱে আমাক মূল কাহিনীটোৰ আভাস দিয়ে। কিন্তু প্ৰথম খণ্ডটো নিদিলেও মূল কাহিনীটো বুজাত পাঠকৰ নিশ্চয় কোনো অসুবিধা

নহ'লহেঁতেন। (এয়া মোৰ ব্যক্তিগত অনুভৱহে)

দ্বিতীয়তে, পাঠক হিচাপে মই অনুভৱ কৰিছোঁ যে উপন্যাসখনৰ মাজেৰে আমি মনোৰঞ্জন যথেষ্ট পাইছোঁ, কিন্তু হৃদয়ে উপলব্ধি কৰিব পৰা তেনে কোনো উপদেশ উপন্যাসখনত নাই। সাধাৰণতে এগৰাকী গ্ৰন্থ লিখকৰ উদ্দেশ্য হ'ব লাগে গ্ৰন্থখনৰ মাজেৰে মনোৰঞ্জন (Entertainment) আৰু উপদেশ (Instruction) দুয়োটিই দিয়াটো। কিন্তু 'অসীমত যাব হেৰাল সীমা' উপন্যাসখন পঢ়ি আমি অভিভূত হওঁ, ৰস পাওঁ, দুখ লাগে, কিন্তু মানুহৰ মন সলনি কৰিব পৰা কোনো ধৰণৰ উপদেশ পাঠক হিচাপে মই উপন্যাসখনত বিচাৰি নাপালোঁ।

প্ৰয়াত ভূৱনমোহন বৰুৱাদেৱ অসমীয়া সাহিত্য জগতৰ এগৰাকী বিশিষ্ট লেখক। এনে এগৰাকী লেখকৰ গ্ৰন্থৰ সমালোচনা কৰাৰ ধৃষ্টতা মোৰ নাই। তথাপিও সামান্য জ্ঞানেৰে পাঠক হিচাপে গ্ৰন্থখন পঢ়ি মই যি অনুভৱ কৰিছোঁ, সেইখিনি ইয়াত ব্যক্ত কৰিছোঁ।

সকলো বস্তুৰে কিছু দোষ ত্ৰুটি থাকেই। তথাপিও আমি স্বীকাৰ কৰিবই লাগিব যে সুন্দৰ আৰু সাবলীলভাৱে ৰচিত অসীমত যাব হেৰাল সীমা গ্ৰন্থখন অসমীয়া সাহিত্য জগতৰ এক অনুপম সংযোজন। ইয়াত পোৱা যায় এক কাব্যিক সুৰ যিয়ে প্ৰতিগৰাকী পাঠককে গ্ৰন্থখন বাবে বাবে পঢ়িবলৈ আকৰ্ষিত কৰে। নিঃসন্দেহে, এই প্ৰশ্নখনে অসমীয়া সাহিত্য জগতৰ ভঁৰাল চহকী কৰি তুলিছে। ভূৱন মোহন বৰুৱাদেৱৰ বৰ্তমান আমাৰ মাজত নাই, তথাপিও "অসীমত যাব হেৰাল সীমা" গ্ৰন্থখনৰ লগতে যিবোৰ গ্ৰন্থ তেখেতে অসমীয়া পাঠকৰ মাজত বিলাই দিছে, তাৰ বাবে তেখেত অসমীয়া পাঠকৰ মাজত সদায়েই স্মৰণীয় হৈ ৰ'ব। শেষত প্ৰয়াত ভূৱন মোহন বৰুৱাদেৱক মোৰ দৰে উপন্যাস প্ৰেমী পাঠকৰ মাজত "অসীমত যাব হেৰাল সীমা"ৰ দৰে এখন শ্ৰেষ্ঠ উপন্যাস উপহাৰ দিয়া বাবে তেখেতৰ ওচৰত কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

হৃদয়ৰ পৰা হৃদয়লৈ এখনি নীলা খামৰ চিঠি

মনস্বিতা শৰ্মা

তৃতীয় বাণ্যাসিক, জীৱ বিজ্ঞান বিভাগ

মৰমৰ অনুভৱ,

অতীত মানে পাহৰণি নহয়। এবুকু তিতা-মিঠা সোঁৱৰণি। সপোন বৃষৰ হ'লে স্মৃতিয়ে দুহাত মেলি সাৱটি ধৰে। সেউজৰঙী সপোন এটাক অনুসৰণ কৰি গৈ থাকোতেই হঠাৎ কিদৰে হেৰাই থাকিলো তুমি, সেয়া আজিও মোৰ বাবে সাঁঘৰ। তোমাৰ হাতত ধৰিয়েই বিচৰণ কৰি ফুৰিছিলোঁ পৃথিৱীৰ প্ৰতিটো আন্ধাৰ আৰু পোহৰৰ উপত্যকা, চুই চাইছিলোঁ প্ৰেম নামৰ বসন্তটিৰ বঙবোৰ। প্ৰতিপল বিচাৰি ফুৰিছিলোঁ তোমাৰ হৃদয়ৰ গভীৰতালৈ সোমাব পৰা এটা মসৃণ বাট। মোৰ উৰুখা পঁজাৰ শেতেলীত নিশা উজাগৰে থাকি অন্ধ ঈশ্বৰক মিনতি কৰিছিলোঁ তোমাৰ কুশল কামনাৰে। দুচকুত তোমাৰ ভিন্নৰঙী সপোনবোৰে ধূপ খাই থকা দেখি ভ্ৰমি ফুৰিব খুজিছিলোঁ প্ৰতিটো ভাবনাৰ প্ৰান্তৰে প্ৰান্তৰে। হেঁপাহ জাগিছিল তোমাৰ বুকুৰ উপত্যকাত কাপন হৈ ফুলি উঠাৰ অথবা তোমাৰ প্ৰেমত হালধীয়া হৈ নচাৰ। মানুহৰ বন্দৰ নাই, সময়ৰ তটৰেখা নাই। সময় মাথোঁ বৈ যায়, হৃদয়ৰ নিৰ্বাক কোঠালীত খোদিত হৈ বৈ যায় স্মৃতিবোৰ। কলেজীয়া দিনবোৰলৈ বৰকৈ মনত পৰে জানা। যি সময়ত তুমি অঁকা প্ৰেমৰ কেনভাচত জীৱন ভাস্কৰ্য হৈ উঠিছিলোঁ মই। যিসময়ত পিয়াপি দি ফুৰা মোৰ অস্থিৰতাক স্থিৰ কৰিব পৰাকৈ প্ৰেমৰ অমিয়া যেন লগা সুমধুৰ কথাৰ এখন গভীৰ সাগৰ কঢ়িয়াই ফুৰিছিলো তুমি। নাহৰৰ তলে তলে হাতে-হাত ধৰি খোজকঢ়া সেই বৰ্ষাসিক্ত দুপৰীয়াটো তোমাৰ মনত আছে নহয়? লগৰবোৰে জোকাইছিল, ঠঠ টিপি মই হাঁহিছিলোঁ। তুমি যে কৈছিলো, লাজতে হেনো সাইলাখ উমিয়াম লে'কত ফুলি উঠা গুলপীয়া চেৰী ফুলপাহ হৈ পৰিছিলোঁ। পাহৰা নাই, পৰা নাই পাহৰিব তুমি একেধৰে বহুপৰ মোলৈ চাই থাকিলে মোৰ সোঁগালৰ তিলটোৱে তোমালৈ চাই কুইজৰ উত্তৰৰ দৰে উপৰাই মুখ পাতি ধৰে অথবা ক'লা বেচমী চুলিখিনি আগফালে উৰি মুখত লাজৰ ওৰণি টানে বুলি কোনোবা শীতৰ সন্ধিয়া অকস্মাৎ কৈ উঠা কবিতা যেন লগা কথাবোৰ। কেতিয়াবা কোনোবাটো ক্ষণত যেন আমালৈ চাই বতাহে সুধৰি বজাইছিল, চৰাইবোৰে কিৰিলি পাৰি উঠিছিল, আকাশেও মেলি দিছিল নীলা ছাতি। ফাগুন গ'ল, চ'ত গ'ল, ব'হাগো গ'ল— উভতি নাহিলা যি নাহিলাই। তাচপাতৰ দৰে বহাই থৈ গ'ল মোৰ হৃদয়ৰ কাৰেঙৰ আৰু তোমাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰ প্ৰাচীৰ। সন্ধ্যা যেতিয়া নামে, জোনাকৰ মৃদু সুবাসত তোমালৈ মনত পৰে। পূবতী নিশা শেৰালীৰ সুৰভি বতাহত বিয়পি আহি মোক যেতিয়া আমনি কৰে, তেতিয়াও তোমালৈ বৰকৈ মনত পৰে। পিছে, কল্পনাৰ ৰঙেৰে কিমাননো আকিম আৰু জীৱনৰ কেনভাচ। পলে পলে আজি শংকা, তুমি অবিহনে কেনেকৈ অহিন কাৰোবাৰ নামত শিৰত ৰোলাই ল'ম ৰাঙলী আঙঠাৰ ৰং, কেনেকৈ তেওঁৰ দুওঁঠৰ হাঁহিত বিচাৰি পাম সৰি পৰা জোনাকবোৰ। জীৱন বাটত কেঁকুৰি কিমান তোমাক কেনেকৈ বুজাওঁ, আগুৱাব খুজিলেই আলতীয়া বোকা অথবা ক'লা মেকুৰীৰ অগা-ডেৰা। কঠিন, সঁচাকৈ বৰ কঠিন....।

জানো, তোমাৰ ওচৰত মূল্যহীন আজি আৱেগৰ আবেদন। এয়াও জানো যাত্ৰিকতাৰ এই যুগত কাউৰীঠেঙীয়া আখৰেৰে লিখা চিঠি এখন পকেটৰ একোণত জাপি নথয় কোনেও। তথাপিও আজি তোমালৈ বুলি চিঠি এখন লিখিলোঁ। জানোচা চিঠিখন পঢ়ি তোমাৰ বাস্তৱতাৰ জীৱনৰ সুৰুঙাইদি বৈ যায়েই এছাটি শীতল বতাহ। বহুদিন মোৰ পৰা জানিব বিচাৰিছিলো প্ৰেমৰ সংজ্ঞা। আজি কওঁ শুনা। প্ৰেম অমৃত আৰু গৰলৰ মাছৰ বিনন্দীয়া অথচ বহুসাময়ী কিবা এটা। যি প্ৰেমে আমাক অমৰত দিয়ে, সেই প্ৰেমেই দিব পাৰে মৃত্যুৰ সিপাৰলৈ অন্তহীন যন্ত্ৰণা। বহুদিন সুখিছিলো প্ৰেমৰ বৰণ। মোৰ দৃষ্টিত প্ৰেম শুভ্ৰ। কিয়নো শুভ্ৰতাত শান্তি আছে, ৰঙা ৰঙত মাথোঁ বিৰহ-বেদনা।

এয়া সন্ধিয়াৰ চাকিগছি জ্বলাই লৈ মনতে প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ, তুমি কুশলে থাকা।

তোমাৰ

'পাহি'

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত প্ৰথম জ্ঞানপ্ৰাপ্ত নীলা খামৰ চিঠি)

মৃত্যুভয় তুমি ইমান মানৱিক ?

মূলবাংলা : সুব্রত বসু
অসমীয়া ভাষান্তৰ : ড° প্রদ্যুম্ন শৰ্মা
সহযোগী অধ্যাপক, ইতিহাস বিভাগ

আকাশখন আজি অকণ বেছি নীলা
বগা বগলীজনী বহুত বেছি বগা

শাহীনবাগত ঘূৰি ফুৰিছে পাৰ চৰাই
নাগৰিকপঞ্জীলৈ ঘূৰি ফুৰিলে কোনো যে নাই
মিসকলে কৈছিল, গাঁতিয়াই বাহিৰ কৰি দিব
এই দেশৰ পৰা,

নিজেই তেওঁলোক এতিয়া স্বেচ্ছা নিৰ্বাসনত

কাশ্মীৰত কোনেও আৰু শিল দলিওৱা নাই
কোনো জেহাদীয়ে দিয়া নাই কোনো বোমা
তিৰহাৰে ঢকা লাচৰ মিছিলো বন্ধ হৈ গৈছে

ৰাঙল গান্ধীয়ে মোদীৰ প্ৰশংসা কৰিছে
দিদিয়ে প্ৰথমবাৰৰ বাবে মোদীক গালি নপৰাকৈ
ঢপলিয়াই ফুৰিছে হস্পিতালে হস্পিতালে।

হে মৃত্যুভয় মই জনা নাছিলো
তুমি সাম্যবাদ আনি দিব পাৰা

কোনো জ্ঞানো ক'লে - ডলফিন আহিছে মেবিন ড্ৰাইভলে
নভী মুম্বাইৰ ফ্লেমিংগোবোৰে কৈছে
এইবাৰ কিছুদিন বেছিকৈ থাকিব
এই বছৰ হেনো সিহঁতৰ উভটি যোৱাৰ বাবে
সিমান হৰাছৰি নাই

ছাদত উঠিছিলো
আকাশত তৰা দেখা গৈছে
চৈচা বতাহে চুই গৈছে কপাল
Sector 48 ৰ শনি মন্দিৰৰ দৰজাত তলা
পূজাৰী পলাই গৈছে

Sector 50 চুমি সকলৰ মছজিদত
গুৰুবাবাৰৰ নামাজ বন্ধ।

আজি প্ৰথমবাৰৰ বাবে JNU চূপ
যাদৱপুৰ চূপ
কানহাইয়া চূপ
ভিগানেশ চূপ
ব্ৰাহ্মণ-দলিত চূপ
হিন্দু-মুছলমান চূপ

হে মৃত্যুভয়, মই জনা নাছিলো যে
তুমি মানুহক মানুহ গঢ়িব পাৰা
ঈশ্বৰ, আত্মাহু, বীণুৱে যি পৰা নাই
তুমি কৰি দেখুৱালা-হাঁহি হাঁহি
হে মৃত্যুভয়, মানুহক মানুহ কৰি দিলা।

কাগজৰ ডিঙা

মূল ইংৰাজী ৰচনা : কবিগুৰু ৰবীন্দ্ৰ নাথ ঠাকুৰ

কবিতা : *Paper Boats*

অনুবাদক : ড° পূৰ্বী শৰ্মা

সহকাৰী অধ্যাপিকা, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

নিতৌ পুৱাই এখন এখনকৈ
মই মোৰ কাগজৰ
ডিঙা মেলি দিওঁ
বোৱতী সুঁতিৰ অবিৰত পানীত।
ডাঙৰ ডাঙৰ ক'লা আখৰেৰে
খোদিত কৰি পঠিয়াওঁ তাত মোৰ নাম আৰু
ঠিকনা।।

মোৰ আশা কোনোবা অচিনাকি ঠাইৰ
কোনোবা অজানা পথিকে সেই ডিঙাবোৰ বিচাৰি
পাব
আৰু জানিব মোৰ কথা।

পুৱাতে ফুলা মোৰ বাগিচাৰ
শুভ্ৰ শেৱালীৰে পৰিপূৰ্ণ
মোৰ ডিঙাসমূহ অতি সযতনে
আলফুলে লাগি ৰ'ব কোনোবা
অজান এক নিশাৰ নগৰীত।।

প্ৰতিদিনে পানীত কাগজৰ
ডিঙা মেলি দি
আকাশলৈ চাই ৰওঁ
আৰু দেখোঁ শুভ্ৰ ডাবৰৰ অগাদেবা কৰি থকা

উৰহা পালতৰা ডিঙা।
মই নাজানো মোৰ কোন অজান বন্ধুৰে
সেই পালতৰা ডিঙাবোৰ
মেলি দিছে আকাশত
মোৰ ডিঙাবোৰৰ সৈতে প্ৰতিযোগিতাৰ দৌৰত
অকতীৰ্ণ হ'বলৈ।।

নিশা মাৰ দুবাহুত
মুখ গুজি লোৱাৰ পৰত
থিতাতে মন উৰি যায় সপোনপূৰীলৈ
য'ত মই দেখা পাওঁ
মোৰ কাগজৰ ডিঙাসমূহ ওপঙি গৈ আছে গভীৰ
নিশাৰ তৰাভৰা আকাশৰ তলোৱে

যিবোৰত উঠি ভনি ফুৰিছে
অলেখ নিদ্ৰাপৰী
হাতত ভৰাই লৈ মুঠি মুঠি
সপোনৰ খৰাহী।।

যি বাটে যোৱা নহ'ল

মূলঃ ৰবাৰ্ট ফ্ৰস্ট (Robert Frost)

ভাবানুবাদঃ জংকি শৰ্মা

পঞ্চম বাৰ্ষিক, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

(১)

শুকান পাতৰ অৰণ্যখনিত বাট দুটা পৃথক হৈছিল,
মই দুঃখিত, দুয়োটা বাটেৰে মোৰ যোৱা নহ'ল
যিহেতু মই নিঃসঙ্গ পথিক,
বহু সময় জুৰি মোৰ দুই ভৰি থিয় হৈ ৰ'ল।
চাই ৰ'লো জুমি জুমি, যি বাটে মই যাম
যি বাটে মই যাম, অৰণ্যৰ শুকান ঘনত্বই বাধিছিল আৱৰি।

(২)

তেতিয়াই মই দ্বিতীয় বাটে গ'লো,
কিয়নো প্ৰিয়তম মোৰ দুয়োটা বাট
কিজানিবা এয়াই জীৱনে বিচৰা বাট
কিয়নো এই বাট আছিল সেউজ আৰু পৰিত্যক্ত
গৈ গৈ যি পালোঁ,
সেয়াও আছিল ঠিক অইন বাটৰ দৰেই বিদ্ধ।

(৩)

কিন্তু সেইটো ৰাতিপুৱা, দুয়োটা বাট একেই আছিল
দুয়োটা বাটেতেই সেউজী পাতৰ প্ৰলেপ
কোনেও গছকি যোৱা নাছিল
প্ৰথমটো বাট মই অন্য এদিনৰ বাবে সাঁচি ৰাখিছিলো
যদিওবা মই জানিছিলো,
এই বাটৰ অন্তত এক অন্য বাট
উভতি আহি নাপামগৈ কোনোদিনে, মোৰ পুৰণি বাট।

(৪)

গভীৰ এটি উশাহত, কোনোবা দূৰ ভৱিষ্যতত
মই এই কথাকে ক'ম,
শুকান পাতৰ অৰণ্যখনিত বাট দুটা পৃথক হৈছিল
সেই বাটে মই গৈছিলো,
যাৰ সেউজ ঘাঁহনি সহস্ৰজনে গছকা নাছিল
আৰু এনেদৰেই সকলো সলনি হৈছিল।

বাসু

জংকি শৰ্মা

পঞ্চম ব্ৰাহ্মসিক, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

প্ৰথম খণ্ড

মনত আছে। প্ৰথম মই তাক দেখা পাইছিলো হোষ্টেলৰ কৰিড'ৰত, যেতিয়া মই মোৰ হ'বলগীয়া কমটোৰ বাবে বেডিং খুলি আছিলো। কুটিল বেকা হাঁহি এটাৰে সি দৰ্জাৰ কোণতে বৈ আছিল। সি ভদ্ৰ আৰু লাজকুৰীয়া বুলি মই ভাবি লোৱা কথাটো মনত পৰিলে নিজকে মোৰ সাংঘাতিক মূৰ্খ প্ৰাণী যেন লাগে। কিজানি সি মোৰ মাৰ ওচৰত শান্ত হৈ দেখুৱাইছিল। মায়ে তাক নামটো সোঁপোতে বাসু বুলি কৈ সি আমুল গাখীৰৰ পেকেট দুটা হাতেৰে জোকাৰি জোকাৰি ওচি গৈছিল। আঁঠুৱা তৰাৰ বাবে মই গজাল বিচাৰি হাবাথুৰি খাইছিলো। মহৰ কামোৰলৈ যে মোৰ তলতীয়া ভয় অথবা মেলৈৰীয়া হোৱাৰ মৃত্যু সংকটত যে মই ভুগিছিলো তেনে নহয়। আচলতে আঁঠুৱা তৰাৰ অভ্যাসটো আমাৰ ঘৰত সৰুৰে পৰা তেজত সোমাই দিয়া হৈছিল, আমিও পতিয়ন গৈছিলোঁ। আমিহে এইটো কথাতো পতিয়ন গৈছিলো যে মাহে নিজৰ মাকৰ হেৰোৱা কাণফুল বিচাৰি মানুহৰ কাণে কাণে আমনিদায়ক শব্দ কৰি ফুৰিছিল। এইবাৰ বাসু আহিছিল হাতুৰীটো জোকাৰি জোকাৰি, হাতত কেইটামান প্ৰয়োজনতকৈ ডাঙৰ যেন লগা গজাল। মাৰ ফালে দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰি সি পুনৰ বেকা কুটিল হাঁহিটো মাৰিছিল। যুদ্ধকালীন ক্ষীপ্ৰতাৰে চাৰিদিশে চাৰিটা

গজাল মাৰি দি সি আঁতৰি গৈছিল। অলপ সময় পাছত মাক দিনটোৰ শেষ বাছখনত উঠাই দি মইও নিমাওমাও যেন কমটোলৈ উভতি আহিছিলোঁ।

চহৰখনলৈ মই আগতেও আহিছিলো যদিও নিজকে তেতিয়াও নতুন নতুন লাগি আছিল। ইয়াত বৰষুণ বহুত কম হয়, যিটো মোৰ পছন্দ নহয় বুলি মাক ফোনতে আপত্তি জনাইছিলো। মায়ে কিন্তু দক্ষ প্ৰশাসকৰ দৰে এডজাষ্টমেণ্টৰ বাদে বেলেগ এটা এটা উচ্চাৰণ নকৰিছিল। হোষ্টেলৰ কমবোৰ নতুন চেহেৰাৰে ভৰ্তি হৈ আহিছিল। মোৰ কমটোও লাহে লাহে বেছ টিপ-টপ হৈ উঠিল- টেবুল, ট্ৰাঙ্ক, এখন আলনা, এখন ষ্টেণ্ড ফেন আৰু টেবুলত কোৰ্চৰ কিতাপতকৈ বেছি জেগা বন্দী কৰি ৰখা বেলেগে বেলেগ কিতাপবোৰ - সৌৰভ শইকীয়া, প্ৰণৱ কুমাৰ বৰ্মনৰ কবিতাৰ কিতাপৰ পৰা শৰৎ চন্দ্ৰ চট্টোপাধ্যায়, মুখৰী প্ৰেমচন্দ, চাৰ্লজ ডিকেন্স, হোমাৰলৈ। হোষ্টেলৰ পৰিত্যক্ত ছাদৰ কাঠৰ চকীখনত বহি কিতাপৰ পাত লুটিওৱা আৰু সন্মুখৰ ছোৱালী হোষ্টেলখনত নিম্ন দৃষ্টিৰে দেখি থকাজনীক নেদেখা ৰূপত দেখিবলৈ যত্ন কৰি থাকোঁতেই বেলি মাৰ যায়।

- "ঐ বাবা, কি কৰিছ?" বাসুৰ কৰ্কশ ধমকক মই কেৰেপ নকৰোঁ।

- “প্লাছ-মাইনাচ-মাইনাচ”

- “কি”

- “জীৱনৰ অংক” - তাৰ ফালে নোচোৱাকৈয়ে কৈ দিওঁ মই। দুবাৰ অশ্লীল মাত মাতি ভোৰভোৰাই আঁতৰি যায় সি।

বাসুদেৱ, ওৰফে বাসু। তিনিমহলীয়া এই ছাত্ৰনিবাসটোৰ একমাত্ৰ ঠাকুৰ, অৰ্থাৎ ৰাক্ষসী। জিভাৰ পাকে পাকে অনবৰতে অশ্লীল শব্দ, আঁটল দেহা, বেসুৰা কৰ্কশ মাতেৰে যোজ্ঞ বহুৰীয়া অদ্ভুত ল'ৰাজন। ৰাতিপুৱাৰে পৰা দোভাগ নিশালৈ প্ৰতিজন ছাত্ৰনিবাসীয়ে গায়ত্ৰী মন্ত্ৰৰ দৰে নাম আওঁৰাই থকা বাসুৱে সোৱাদ নলগা ভাত-আজ্ঞা বন্ধাৰ বাহিৰেও ছাত্ৰনিবাসৰ বহুখিনি যাবতীয় কাম-কাজ তীব্ৰ বিৰক্তিকৰ মেজাজেৰে কৰি আহিছিল। তাৰ উশুংখল চাল-চলনে ভিতৰি ভিতৰি মোক তাৰ অজানা শব্দ হিচাপে গঢ়ি তুলিছিল। “বাসু ভাত দে” - বুলি ক'লে তাৰ মুখমণ্ডলৰ কাঁচিজনৰ দৰে বেঁকা হৈ পৰা দৃশ্যটোতে পেটৰ ভোক মাৰ গৈছিল। দিনটোৰ ভাগৰৰ অন্তত বাসুৰ হাতৰ পানী পানী লগা দাইল আৰু নিমখ, মছলাবিহীন তৰকাৰী খাইও হোষ্টেলনিবাসীয়ে কোনোদিন প্ৰতিবাদ নকৰা কথাটোত খুবেই আচৰিত হৈছিলো। ভাত খাবলৈ মতাৰ পিছত দেৰিকৈ আহিলে প্ৰথমতে বাসুৰ অশ্লীল গালি-গালাজৰ প্ৰসাদকণ খাই ল'ব লাগিছিল। ভাতৰ মুখতেই কেতিয়াবা ইণ্ডো-পাক যুদ্ধৰ দৰে কাজিয়া লগাব পিছতো আমি বাসুৰ হাতৰ খানা খাই উঠি আহিছিলো। ৰাতি দুপৰালৈ বাসুৱে অকলেই ভোৰভোৰাই থাকিছিল। যিমানখিনি মই হোষ্টেল আবাসীৰ মুখত শুনিছিলো, তাৰ পৰা মই গম পাইছিলো যে বাসুৰ দেউতাক নাছিল; ঘৰত কেৱল মাক আৰু ভনীয়েক। দহ মাইল দূৰৰ পৰা সি হোষ্টেলত কাম কৰি ঘৰ চলাইছিল। কোনোৱে কোৱা মতে, সি চহৰৰ বাহিন চ'পৰিলাকত মাল চাপ্ৰাই দিও দুই-এপইছা গোটাইছিল। হোষ্টেলত প্ৰায় এমাহ পাৰ হৈ যোৱাৰ পাছতো তাৰ লগত মোৰ কোনো বিশেষ মিতৰালি জমি উঠা নাছিল। মই আছিলো শান্ত-শিষ্ট, মৌন, বাসুৰ বেসুৰা মাত আৰু অশ্লীল গালি-গালাজ খাটিৰ নকৰা ধৰণৰ। সিও নামতিছিল; আচলতে অচিলা বিচাৰি পোৱা নাছিল।

দ্বিতীয় খণ্ড :

চহৰখনলৈ সন্ধিয়াৰ লগে লগে উদাস এজাক বতাহো নামি আহে। মুখ চাবলৈ লোৱা আইনাখনত নিজৰ চহৰখনৰ সন্ধিয়াৰ বাট-পথ ভাঁহি উঠে। বাসুৱে সন্ধিয়া নিয়মীয়াকৈ চাহ নপগাই বাবে আৰু চাহ খুজিবলৈ গৈ তাৰ জাবৰ জাবৰ লগা কথাত মুখ খজুৱাবলৈ মই ভাল নাপাওঁ বাবেই চাহ খাবলৈ মই সদায় বাহিৰলৈ ওলাই যাওঁ। চহৰখনৰ অচিনাকি বাট-পথ, দোকান-পোহাৰৰ লগতো চিনাকি পৰ্ব এটি সামৰি থৈ আহোঁ।

ইংৰাজী ‘এল’ আখৰ আকৃতিৰ হোষ্টেলখনত মোৰ দৰে চাহৰ জ্বৰ আৰু কাৰোৱেই নাছিল। ওপৰ মহলাৰ দুই এজন চিনিয়ৰ নিবাসীয়ে কেৱল মাজে মাজে ক’ফি হাইচৰ চুকত আড্ডা দিছিল। তেওঁলোক বাসুৰ দৰে অসম্ভা আৰু বেসুৰা নাছিল যদিও বয়সৰ তাগিদাত তেওঁলোকৰ লগতো মোৰ জমি উঠা নাছিল।

মই যোৱা একেইটা বছৰে ভাল পাই অহা নিজৰ চহৰখন এৰি থৈ আহি এখন নতুন চহৰক উপযাচি ভাল পাবলৈ আৰু উদাসীন দিনবোৰ ভাললগা বুলি নিজক পতিয়ন নিয়াবলৈ কষ্ট কৰিবলগা হৈছিল। মাজে মাজে ফোনত পুৰণি বন্ধুৰ ‘দুই এদিনতে এডজাষ্ট হৈ যাব’ ধৰণৰ কথা শুনিহে ইমানদিনে বাসুৰ দৰে কীটটোৰ বেচিজিল চাল-চলন সহ্য কৰি আছিলো। ভাল লগা কথা এইটোৱেই আছিল যে হোষ্টেলৰ কাষৰতে দুখনকৈ চাহ দোকান, টি-মাৰ্ট আৰু কপালীম আৰু দুই-তিনি মিনিট বাটৰ সিপাৰত ইউনিভাৰ্চিটি এনট্ৰেন্সৰ সন্মুখত কাদম্বৰী ৰেস্তোঁৰা। ঘৰত চাহৰ কাপৰ বাবে মাক চলাহী কথাৰে মন ভুলোৱাৰ দৰে ইয়াত সন্ধিয়া চেমা ধৰিবলৈ তেনেকুৱা কোনো নাছিল। চাহৰ দোকানত বহি মই চাহৰ কাপৰ আঁৰে আঁৰে সকলোৰে অগোচৰ দৃষ্টিৰে চিনাকি, অচিনাকী মানুহৰ চাল-চলন লক্ষ্য কৰি থাকিছিলো স্বাৰল'ক হোমচৰ ভঙ্গীমাত। বাসুৱে বাক সদায় চাৰিটাকৈ আমুল গাখীৰৰ পেকেটেৰে কৰে কি, এইটো কথা ভাবিয়েই কেতিয়াবা একেখন টেবুলতে সন্ধিয়াৰ পৰা ৰাতি কৰি দিছিলো। কেতিয়াবা আকৌ চহৰৰ অলিয়ে-গলিয়ে গৰমৰ দিনত বৰফ বেপাৰীয়ে চিএণ্ডৰি চিএণ্ডৰি ঘূৰাৰ দৰে বিনাকৰণেৰে তহল দি ফুৰিছিলো - জ্যোতিনগৰ, কৃষ্ণনগৰ, লাচিতনগৰ আৰু ৰাজ্জিগতভাৱে খোলা গাৰ্জছ হোষ্টেলবোৰ

চঞ্চল চকুৰে চাই ফুৰিছিলো। দুই-এজনী ক্লাছৰে চিনাকী ছোৱালীৰ সৈতে দেখা-দেখি হ'লেও লাজত কাণ-মূৰ বগা পৰি আঁতৰি অহা ধৰণৰ ল'ৰা মই নাছিলো। ইউনিভাৰ্চিটি কেম্পাচৰ পিছপিনে কোনো মোহময়ী নাৰীৰ চুলিৰ দৰে ঘেৰি থকা ইউকেলিপ্টাছৰ জোপোহাৰ আঁৰতেই সদায় বেলি মাৰ যোৱা চাবলৈও কেতিয়াবা ইয়ালৈ আহিছিলো। কোনো ভৌতিক ফিল্মৰ দৃশ্যপটৰ নায়ক যেন লাগিছিল কেতিয়াবা নিজকে। দিনবোৰ অকলশৰে ঠিকেই পাৰ হৈ গৈ আছিল। যিমানদূৰ সম্ভৱ বাসুৰ কথা নাভাবিবলৈ চেষ্টা কৰি গৈছিলো।

“তোমাৰ নাভিলৈকে বিয়পি পৰা বেগিহানত

মই আফগানি পখিক

তোমাৰ দুপুঠৰ পিয়াহত

মই চিফুং গীত।”

হোষ্টেল ছাদৰ কাঠৰ চকীখনত বহি মই নিঃশব্দত আওঁৰাই আছিলো। একেডাল সবলৰেখাত পৰি যোৱাকৈ মোৰ চকুৰ সন্মুখত ছোৱালী হোষ্টেলখন। বাসুৱে যেন কিবা এটা বুজি উঠিছিল। মেলি থোৱা গেঞ্জী দুটা একেথাপে বাওঁ কান্ধত তুলি চকুদুটা খেলুৱিয়া কৰি মোলৈ চাইছিল। মুখত বেকা কুঠিল হাঁহিটোতকৈ ফুটি আছিল।

— “কি গান বাবা ?” - সি আশা কৰিছিল যে মই কোনোবা যুৱতীৰ ভৌগোলিক আকৃতি সম্পৰ্কে ব্যাখ্যা আগবঢ়াম তাৰ আটলি দেহা উদ্ভেজিত কৰিব পৰাকৈ।

— “গানৰ উৰ্দ্ধত, তোৰ ঘূণে খোৱা মাথাই ঢুকি নোপোৱাকৈ।”

— “ঐ বাবা, কথা ভালকৈ ক'ৰি। অহা দুবছৰ তই মোৰ খানাকে খাবি। কি খুৱাই দিওঁ পান্ডাই নাপাবি।” - তাৰ মুখত বিজয়ৰ হাঁহি।

— “ভাত নিসিজা হাতেৰে গোবৰেইতো খাব লাগিব।”

প্ৰচণ্ড খঙত সি চটফটাই উঠে। কাণৰ পৰা নাকলৈকে সেন্দূৰবৰণীয়া হৈ উঠে। নাকটো চুন খোৱা জোকৰ দৰে কোচ খায়। তীব্ৰ ঘৃণাৰ চাবনি এটা মোৰ ফালে এৰি দি অস্বাভাৱিকভাৱে গধূৰ গধূৰ খোজেৰে সি গুচি যায়। মই অৱশ্যে তাক ইমান অমৰ্জিতভাৱে ঠাট্টা কৰাৰ পাছতো অনুতপ্ত নহওঁ। সি ভিতৰি ভিতৰি মোক কিমান অশ্লীল শব্দৰ প্ৰলেপ সানি নিজৰ মন পাতলাইছে, সেই কথা ভাবিব লাগে বুলিও মই

নাভাবো। তাৰ পাতল অশালীন চৰিত্ৰৰ অনুপাতে মোৰ এই ঠাট্টাকণ অৱশ্যেই প্ৰয়োজন আছিল। সেইদিনা ৰাতি ভাত খাবলৈ যাওঁতে সি মোৰ ফালে চোৱা নাছিল। তাৰ মুখত কুঠিল বেকা হাঁহিটো নাছিল। মই অইনদিনা খোৱা ভাততকৈ চকুত পৰাকৈ কম পৰিমাণে ভাত বাঢ়ি দি সি তাৰ কঁমত সোমাইছিল। একেবাৰে জিভাত নলগা ভাত খায়ো সিদিনা সেইখন চহৰত প্ৰথমবাৰৰ বাবে মোৰ ভাল টোপনি আহিছিল।

এটা ডাঙৰ আলমীৰা আৰু এটা তাতকৈ সৰু আলমীৰা লগ লগাই দিলে হ'ব পৰা আকাৰৰ বাসুৰ কঁমটোৰ পৰা প্ৰায়ে কিছুমান আধা বুজা, আধা নুবুজা ফুচফুচনি শুনা গৈছিল। গ্ৰাউণ্ড ফ্ল'ৰত বাস কৰা বহুজন নিবাসী সেই ফুচফুচনিৰ সাক্ষী আছিল। আমি আৰু আমাতকৈ দুই-তিনি বছৰ পুৰণি নিবাসীয়ে বাসুৰ সেই আলমীৰা যেন কঁমটোক ঠাকুৰশালা নামেৰে বিশেষভাৱে লোকপ্ৰিয় কৰি তুলিছিলো। মই আছিলো ঠাকুৰশালাৰ নিকটতম কঁমৰ নিবাসী। গতিকে বাসুৰ দোভাগ ৰাতিৰ ফুচফুচনিবোৰে আনতকৈ বেছি মোৰ কাণ চোবাইছিল। অৱশ্যে এই ফুচফুচনিবোৰ বাসুৰ স্বাভাৱিক বেসুৰা মাত কথাতকৈ বহুখিনি বেলেগ আছিল। কথাবোৰ আছিল আমাৰ দৰে অকলশৰীয়া মানুহে কেতিয়াও নপতা ধৰণৰ। ৰাতিলৈকে শুনি আমি নলগা ধৰণৰ। কিছুমান কথা মই চাই খোৱা দুই-এখন চিনেমাৰ সংলাপৰ লগতো মিল খোৱা মনত পৰে। বাসুৱে কাণত তৰ্জনী আঙুলিৰে হেঁচি ধৰা ফোনটোৰ সিপাৰৰ মুখখন চাবলৈকো মন গৈছিল। বাসুৰ মামৰে ধৰা খহটা মনটো কাৰ মাতত বৰফ গলাদি গলিল সেই কথা তাক সুধিবৰ কোনো উপায় নাছিল। কেৱল ইমানখিনিলৈকে অনুমান কৰিছিলো যে হোষ্টেলৰ ভাত, দালি, আঞ্জা বান্ধি আঁটোৱাৰ পিছৰ সময়কণ কটাবলৈ বাসুৱে কিবা বিশেষ যোগাৰ লগাইছিল। এইজন আমি নেদেখা নে দেখিব নোখোজা বাসু (১)

তৃতীয় খণ্ড :-

কাহিনীটো ইয়াতেই আৰম্ভ হৈছিল। কেম্পাচটোত সকলোৰে বৈ থকা উৎসৱটোৰ প্ৰস্তুতিত আমাৰ হৈ-চৈবোৰ আৰম্ভ হৈছিল। প্ৰতিজনৰে ভীষণ ব্যস্ততা, কিছুমানৰ অনর্থক লৰা-ঢপৰা। এইটো বতৰতে ইউনিভাৰ্চিটিৰ আত্মগোপনকাৰী দেৱদাসৰ দল এটি বিশেষভাৱে সৰব হৈ উঠিছিল।

বতাহত পেঙলামৰ দৰে দুলি থিয় হৈ থকা ইউকেলিপ্টাছৰ শাৰীবোৰত ৰাতি ৰাতি হেল'জেন পেলোৱা হৈছিল। কাদম্বৰীৰ পৰা দোভাগ ৰাতি চাহ উতলোৱাৰ গোন্ধ ভাহি আহিছিল। উৎসৱৰ প্ৰস্তুতিত হাত বটোৱাৰা কৰি কৰি ভাগৰি পৰা সকলে কাদম্বৰীতে ৰাতিৰ শেষ আড্ডাখন সামৰিছিল। নতুনতকৈ নতুন লেইলা, হেলেনাসকলৰ হাঁহি খিলিকনিয়ে কেম্পাচৰ ডেকা সমাজত এক নতুন চমক লগাইছিল। নৱাগতক আদৰাৰ প্ৰস্তুতিত সমগ্ৰ ইউনিভাৰ্চিটি কেম্পাচ ডিজনী লেণ্ডৰ নিচিনাকৈ সজাই তোলা হৈছিল। সকলোতে সকলোবোৰ ধুনীয়া লাগিব ধৰিছিল। অ'ডিট'ৰিয়ামবোৰত নিজকে ব'ব মাৰ্লী সজাই ভাল পোৱা বহুজনৰ বিশেষ দিনটোৰ বাবে আখৰা হৈছিল। মুকলি পথাৰখনিৰ সেউজীয়া ঘাঁহনিডৰাত ৰঙা কাপেটৰ প্ৰলেপ পেলোৱা হৈছিল। আমি দিনটোৰ বহুখিনি সময় পেঙেল সাজি থকা মানুহজাকক চাইয়েই পাৰ কৰি দিছিলো। এটি কৰ্মী দল বাহেৰে বিশেষ কৌশলত নিৰ্মাণ কৰি থকা উৎসৱৰ মুখ্য তোৰণৰ আশে-পাশে বান্ধ হৈ পৰিছিল। কেম্পাচটোৰ কিছুমান জেগাত নাক কোচাবলগীয়া কৰি ৰখা পথিৰ আৱৰ্জনাৰোৰ চিকুণোৱা হৈছিল। ঠায়ে-ঠায়ে চিত্ৰনলাৰ মিশ্ৰণ চটিওৱা হৈছিল। টি-মাৰ্ট, ৰূপালীমৰ পৰা কাদম্বৰীলৈ গোটেইখন বিয়াঘৰৰ ৰাফ্‌নীশাল যেন কৰি ৰাখিছিল ইউনিভাৰ্চিটিৰ জাক জাক ডেকা-ডেকেৰীয়ে। আমিও তাৰ মাজতেই সেই দিনকেইটাত আঁঠে ফুটাৰ ফুটি আছিলো।

হোষ্টেলবোৰক বাৰ্ষিক উৎসৱটোৰ বতাহে দুগুণে কঁপাই ৰাখিছিল। আবাসীবোৰৰ গাত যেন জ্বলি থকা জুইকুৰা নাচি উঠিছিল এক স্বভাৱসুলভ শিহৰণত। তল আৰু ওপৰ মহলাৰ প্ৰতিটো ৰুমতে যেন ৰেড এলাৰ্ট জাৰি হৈছিল, এনেকুৱা এটি চেতনাই জগাই ৰাখিছিল সকলোকে। আড্ডাবোৰ প্ৰায় পূৰ্বতি নিশালৈকে চলিব ধৰিছিল। উৎসৱত কোন হোষ্টেলৰ গাভৰু চমকিব, কোনবোৰত কোনে কি বটল কিনিব, কোনজন দেৱদাস এঙ্কাৰ চুকত কোন চম্ৰমুখীৰ সৈতে জ্বলিব, এইবোৰেই আছিল হোষ্টেল আবাসীৰ মাজত ৰাতিৰ আলোচ্য বিষয়। বাসুৰে কোনো অভিজ্ঞ এজেন্টৰ দৰে সকলোফালেই চকু ৰাখিছিল। দিনৰ দিনটো সি এখন দৰ্জাৰ পৰা আনখন দৰ্জালৈ ঘূৰুটিয়াই ফুৰিছিল। তাৰ চকুদুটা ৰাতি ৰাতি নিয়ন লাইটৰ দৰে জ্বলিছিল। কিবা এটা জনাৰ উদ্ভেজনা অস্থিৰ

হৈ উঠিছিল বাসু।

“এ শকুনী মামা, কি জাল গুঠিছ?” - আমাৰ কথাৰ উত্তৰ হিচাপে তাৰ পৰা কেৱল দুৱাৰ তীব্ৰ অশ্লীল ইতিকিং শুনা গৈছিল।

দিনবোৰ চকাৰ দৰে বাগৰিছিল। ইউনিভাৰ্চিটি কেম্পাচত বতৰৰ ফুলৰ নিচিনাকৈ ফুলিছিল এটা দিন ৰাতি। আমিও নিজৰ ধৰণেৰে কামৰ আখৰাত নামি পৰিছিলো। দিনটো সেউজীয়া হৈ থাকিলে ষ্ট্ৰীট লাইটৰ হালধীয়া ব্ল'ব ফৰ্ম যেন পোহৰে ডুবাই ৰাখিছিল। সাজেজান-কাচোন সম্পূৰ্ণ হৈ উঠিছিল, ভিতৰ-বাহিৰ সকলো।

উৎসৱলৈ মাজত মাত্ৰ এটা ৰাতি শেষ হ'বলৈ আছিল। সিদিনা হোষ্টেলৰ পৰিবেশটো এনেকুৱা হৈ পৰিছিল যিটো তাৰ ঠিক এবছৰ আগতেহে শেষ বাৰলৈ হৈ গৈছিল। দিনটো আমি হোষ্টেলৰে কৰি অটাবলগীয়া কামবোৰ কৰি আছিলো। বিশেষ দিনটোত জ্বলাবলৈ অনা লাইটৰ তাৰবোৰ ছত্ৰাবাসৰ চাৰিওফালে লতাজাতীয় বনৰ দৰে ওলমাই ৰখা হৈছিল। ছত্ৰাবাসৰ গাতে গা লগাই হেলান দি থকা দেৱদাসকেইজোপাৰ বাবে বহু সময় ধৰি আমি এক স্নান যুঁজও দিবলগীয়া হৈছিল। দিনৰ ব'দ শেষ হোৱালৈকে আমি ছাদত বহি পিছদিনাৰ পৰিকল্পনা সম্পৰ্কে হৈ থকা বৈঠকত বিবিধ বিষয় আৱিষ্কাৰ চেপ্টাতে ব্যস্ত হৈ আছিলো। বাসুক বহু আগতেই জনাই দিয়া হৈছিল যে সেইদিনা খানা বন্ধাৰ প্ৰয়োজন নাই। দুপৰীয়া আৰু ৰাতিৰ খানাৰ বাবে সকলোৱে কিবা নহয় কিবা এটা যোগাৰ লগাই ৰাখিছিল। কিন্তু বাসুৰে ক'ত কি যোগাৰ লগাব সেই কথা অৱশ্যে কোনেও জনা নাছিল, সুধিবলৈও হয়তো সময় মিলা নাছিল।

সেইদিনা ৰাতি আমি চন্দ্ৰটো আকাশৰ একানলৈকে নোযোৱালৈ ইউনিভাৰ্চিটি কেম্পাচতে ৰাতিৰ অঘৰী কুকুৰৰ জাকটোৰ নিচিনাকৈ তহল দি ফুৰিলো। এটাও ভাঁজ নলগাকৈ পাৰি ৰখা ৰঙা কাপেটবোৰ আমি ৰাতিতেই গছকি অহিছিলো। ইউকেলিপ্টাছ কেইজোপা সাঁচি-কাঁজি ন-কইনা যেন হৈ উঠিছিল। ইউনিভাৰ্চিটিৰ নতুনকৈ বন্ধা চাইল্স ব্লকৰ বৃহৎ অট্টালিকাটোত সিহতেই যেন ওৰণিখন টানি ধৰিছিল। ৰাতিটো ঘন হোৱাৰ লগে লগে মায়াবীও হৈ উঠিছিল। আহিম আহিম বুলি বৰষুণজাক নাছিল। কেৱল বতাহ এজাক বলি থাকিল কঁপি কঁপি, দেহত শিহৰণ জাগি থাকিল।

চতুৰ্থ খণ্ড :-

দোভাগ ৰাতি কৈ আমি ইউনিভাৰ্চিটিৰ পৰা উভতিছিলো। হালধীয়া পোহৰেৰে এটি ৰহস্য কাহিনী যেন আৰু সোঁমাজেৰে বৰালী মাছৰ পিঠিৰ নিচিনাকৈ বৈ পৰা সৰলৰেখাৰ আমি ঘূৰি আহিছিলো হোষ্টেললৈ। নিমাওমাও চহৰখনত তেতিয়াও হোষ্টেলখন জাগি আছিল টোপনিৰ ভাও ধৰি। লোমালোমে ওলমি থকা লাইটৰ তাৰবোৰ ওৱান কালৰ ম'ডত জ্বলি আছিল। মৌনতাই জয়াল কৰি ৰাখিছিল তিনিমহলীয়া অট্টালিকাটো। ঠাকুৰশালাৰ কাষেৰে পাৰ হ'ব খোজতেই আমাৰ কাণত পৰিল কিছুমান অস্ফুট কোলহল, বাসুৰ চিনাকি কৰ্কশ মাত। কাৰোবাৰ লগত যেন বাকযুদ্ধৰ উদ্ভেজনা পূৰ্ণ পৰ্যায়টো পাইছে মাত্ৰ। জানিবলৈ উৎসুক আমি আটাইয়ে আছিলো। সোমাই গ'লো আলমীৰা যেন কোঠাটোত। কোনোপ্ৰকাৰে পাঁচজন ডেকাক চম্ভালি ল'লে কোঠাটোৱে। কোঠাৰ ভিতৰত বাসুৰ এফাল সদায় ডাষ্টবিন যেন হৈ থকা বিচনাখনৰ আনটোফালে তীব্ৰ অসন্তুষ্টিৰ মুদ্ৰা এটাত বহি আছিল ছাত্ৰাবাসৰ নতুন আবাসী যুগললোচন মণ্ডল আৰু স্বয়ং বাসু। যুগললোচন মণ্ডল আছিল কোকৰাঝাৰৰ বঙালী ল'ৰা। আমি বেছি দীঘলীয়া কৰিবলৈ বেয়া পোৱা বাবেই সকলোৱে তাক মণ্ডল বুলিয়েই সম্বোধন কৰিছিলো। ভগ্না ভগ্না অসমীয়া কোৱা আৰু গোটেই ছাত্ৰাবাসটোৰ একমাত্ৰ বঙালী ছোৱা হেতুকে সি সকলোৰে লগত মিলি থাকিছিল আলুৰ নিচিনা। ডাঙৰে-দীঘলে মোটামুটি বাসুৰ দৰেই। চালাক বাসুৱে সুবিধাটো লৈ পেলাইছিল। আচলতে নবাগত উৎসৱত ইউনিফ'ৰ্মত যোৱাটো বাধ্যতামূলক কৰি দিয়া হৈছিল। কেম্পাচত মৃদুভাৱে প্ৰতিবাদ এটা উঠিছিল যদিও উৎসৱৰ গৰিমাত্ৰ স্বাৰ্থত তল পৰিছিল। বাসুৰ পৰিকল্পনা মৰ্মে, সি মণ্ডলৰ দ্বিতীয়যোৰ ইউনিফ'ৰ্মত যাব আৰু উৎসৱ চাব। আৰু কি কি কৰিব সি সেইয়া অনুচ্চাৰিত শব্দৰ দৰে জিভাতে বৈ গ'লেও আমি ভালদৰে বুজি পাইছিলো।

- নোৱাৰিবি, মই নিদিও বুলি কোৱাটো উদ্ভূত ক'ব লাগে নেকি? - মণ্ডল তীব্ৰভাবে অসন্তুষ্ট।

- "তোৰ ইউনিফ'ৰ্ম মই আঞ্জা নাখাও বাবা। বৃহৎ চকাচক। পৰহি কেম্পাচত হীৰাৰ দৰে জিলিকি থাকিব।"

বাসুৰ বেসুৰা মাত মোৰ সহ্য নহয়। মই ঠাকুৰশালাৰ পৰা ওলাই আহোঁ। ৰাতি ইমানখিনি হৈছিলগৈ যে একাৰো

টোপনি গৈছিল। বহুকেইজন আবাসী তেতিয়াও জাগি আছিল। বোধহয় পিছদিনাৰ উদ্ভেজনা হৈ শুবলৈ দিয়া নাছিল। দক্ষিণৰ ফালে বহু দূৰত পোহৰৰ উৎস কিছুমান দেখা গৈছিল। হয়তো কেম্পাচৰ ডেক'ৰেছনৰ বাবে বহুবা লাইটবোৰ। নিঃশব্দ মোৰ কম্বোচৰ সৈতে মইও জাগি আছোঁ। মোৰ থিৰিকীৰে কোনটো চৰাইৰ কৰুন মাত আহি কাণত বাজি আছিল মই চিনি নাপাওঁ। বতাহ এজাকে গৰমৰ দিনটোত ফেন নচলোৱাকৈ থাকিব পৰা উষ্ণতাতো বজাই ৰাখিছিল। থিৰিকীৰ কাষত বহি বহিয়েই শংকা হ'বলগীয়াকৈ সময় বাগৰিল। ঠাকুৰশালাৰ পৰা অহা শব্দবোৰ বন্ধ হৈছিল। বাসু অথবা মণ্ডল কোনোৱে হয়তো পৰাজয় বৰণ কৰি শুই পৰিল। সেইবোৰৰ সৈতে মোৰ সঁচাকৈয়ে কোনো লেন-দেন নাই। বৰঞ্চ বাসু যিকোনো কথাতো হাৰি যোৱাটোৱেই মই বিচাৰোঁ। নাজানো কিয় ইমান আক্ৰোশ, কিহৰ বাবে ইমান ঘৃণা।

পঞ্চম খণ্ড :-

সময় তেতিয়া লাইট নজলালে ইজনে-সিজনেৰ মুখৰ ভূ-অবয়ববোৰ চকুৰে মণিব নোৱাৰাৰ। চৰকাৰী হালধীয়া লাইটবোৰ কেতিয়াবাই জলাই দিয়া হৈছিল পথৰ দুয়োকাষে। দিনত সকলোৰে বাবে আমনিদায়ক বুলি প্ৰমাণ হৈ যোৱা মুকলি সভাখনৰ পাছত মূল উৎসৱ তেতিয়া পূৰ্ণগতিত চলিছিল। পূৰ্ণোদ্যমত নাচি উঠিছিল ডেকা-ডেকেৰীৰ সৰ্বশৰীৰ। এটা হাইভ'ল্টৰ টোৱে যেন কোবাই আছিল সমগ্ৰ কেম্পাচ। ৰক্তা নীলা ভ্ৰাম্যমান লাইটবোৰ চক্ৰাকাৰে ঘূৰিছিল, ইজনেৰ পিছত সিজনেৰ শৰীৰেৰে বগাই ফুৰিছিল। মঞ্চত পেৰেড মাৰি মাৰি অগ্নি সুৰ আৰু প্ৰয়োজনতকৈ উচ্চ মিউজিকত গান পৰিৱেশন কৰি থকা গায়কজনে সমগ্ৰ কেম্পাচকে নচুৱাই আছিল। অসংখ্য পিং-পং বল একেলগে উথলি উঠা ধ্বজাৰ এটি ভঙ্গীমা ধাৰণ কৰি সন্ধিয়াৰ আকাশৰ তলত একেলগে জপিয়াই আছিল সকলো আমিও। থামত ভিজি আমাৰ কাপোৰবোৰ বাৰিষাৰ চপচপীয়া চোতাল যেন হৈ পৰিছিল। মাজে মাজে সমগ্ৰ কেম্পাচতে সমস্বৰে উল্লাসৰ এক অদ্ভুত কিৰলী শুনা গৈছিল। গান কোনেও শুনা নাছিল শুনিছিল কেবল ভিন ভিন উৎসৱ পৰা অহা শব্দৰ মিশ্ৰণ। কেম্পাচৰ দেৱদাসৰ দলটো ব্যস্ত হৈ পৰিছিল কমকৈ পোহৰ পৰা চুকবোৰত। নতুন-পুৰণি লেইলা হেলেনাসকলৰ হাঁহিবোৰে

শূণ্যতে কটাকটি কৰিছিল কোনবোধিনিত। সকলোফালে এটা আচৰিত চমক লাগিছিল। ইউকেলিপটাসছৰ শাৰীবোৰো সিদিনা বেশ্যাৰ দৰে সুলভ পণ্য হৈ পৰিছিল। হৈ পৰিছিল। দূৰত হোষ্টেলবোৰ অমৃতসৰৰ সোণালী মন্দিৰৰ দৰে জ্বলি আছিল। লাহে লাহে হাই-উৰ্মিয়ে মধ্যত বাজি থকা সংগীতকতো তল পেলাই এক প্ৰকাৰৰ কল্প কপ ধাৰণ কৰিছিল। উত্তেজিত হৈ পৰিছিল কেম্পাচ, উত্তেজিত আমিও।

ঠিক তেনেতে অকস্মাৎ ঘটিছিল ঘটনাটো। বিশেষ দিনটো উদ্‌যাপনৰ স্বাৰ্থত আমাৰ ধৰ্মাঙ্ক দেহাবোৰে নাচি আছিল অজান সুৰত, অজান কাৰণত। তেনেতে কথাটো ওলাই আহিছিল কোনোবা অজান উৎসৰ পৰা। প্ৰথমতে সুৰকৈ, লাহে লাহে মহামাৰীৰ দৰে ইজনৰ পাছত সিজনৰ গাত থকা ঋণী কথাটো আমালৈ আহিছিল। কেম্পাচৰ প্ৰভাৱশালী সংগঠনটোৰ কেইজনমান ছাত্ৰই হেনো কোনোবা এজন বহিৰাগতক বৰ ভালকৈ কিল খুৱালে। মানুহবোৰে কোৱা-কুই কৰিলে, ল'ৰাজনৰ বয়স বেছি নহয়; ছোৱালীৰ লগত ইটো সিটো কৰিবলৈ ঠাই আৰু নাপালে; ইউনিভাৰ্চিটিৰ ষ্টুডেণ্ট হ'বই নোৱাৰে, তাৰ চলনে কয় সেই কথা; ইউনিফৰ্মৰ মালিকো ফচিব তাৰ লগত; সংগঠনৰ বাহুবলীৰ চকুত পৰিছে যেতিয়া সাৰি যোৱাৰ সুৰুঙা নাই। আমি শুনিছোঁ কেৱল, ঘটনা সম্পৰ্কে এটি সম্যক ধাৰণা ল'বলৈ যত্ন কৰিছোঁ। আমাৰ চকু আৰু কাণবোৰ সঘনাই চাৰিদিনে ঘূৰিছে। কিছু বুজিছোঁ, কিছু এৰিছোঁ। কিছু পাওলিয়াই ভাবিছোঁ। জাপি থোৱা পানৰ দৰে ভিতৰ মাজতো ঘটনাৰ উৎসলৈ ডিঙি মেলি মেলি চাবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ। ভিৰৰ এটা সোঁত সেইফাললৈকো ববলৈ ধৰিছে। বাকীবোৰ বেসুৰা গায়কৰ গানতেই মচুওল হৈ হাতে-ভৰিয়ে মুদ্ৰা ধৰি আছে। কথাটো তেওঁলোকেও শুনিছে যদিও অন্যমনস্ক হাঁতোৰাৰে উফৰাই দিছে।

ঘটনাটো ভৰাতকৈ বেছি আকস্মিক আছিল। কেম্পাচৰ উখলি উঠা গীতৰ লহৰত ঘটনাটোৰ লহৰ হেৰাই পৰিছিল। ভিতৰৰ মাজৰ পৰা ফালৰি কাটি ঘটনাৰ উৎপত্তিস্থললৈ গতি কৰা এটি সোঁতৰ লেণ্ডৰ ধৰি আমিও আঙুৰাই গ'লো। ইটো দীঘল, সিটো ছুটি খোজেৰে আমি গৈ আছোঁ। ইজনে ঠেলিছে, সিজনে খুন্দিয়াইছে। ভৰিত নিজৰ নিয়ন্ত্ৰণ হেৰুৱাই গৈ আছোঁ। ক'লা ক'লা মূৰবোৰেৰে কেম্পাচটো কিম্বুট কিমাকাৰ দেখা গৈছে। চেঙেলবোৰ আমি

বহু কষ্টেৰে ভৰিৰ সংস্পৰ্শত ৰাখিছোঁ। আমি মাথোঁ আঙুৰাইছোঁ সোঁতত। আনৰ গতিয়ে আমাকো গতি দিছে, এক নিৰ্দিষ্ট উৎসলৈ। বুজন-অবুজনৰ শিহৰণ এটি শিপাইছে সকলোৰে মায়ুৰ ফাঁকে ফাঁকে। সকলোৰে চকুৰ মণিত ওলমি আছে এটি এটি প্ৰশ্নবোধক চিন। কাৰোবাৰ চেহেৰাত খঙৰ ৰঙা প্ৰলেপ, কাৰোবাৰ চেহেৰাত কৌতুহলৰ চামনি। দুই এজন চেহেৰাতহে কাঁচিং ৰং দেখা গৈছিল। ধীৰে ধীৰে ভিৰৰ কোলাহলত দুলি দুলি আমি ঘটনাৰ প্ৰায় উৎপত্তিস্থললৈ ভৰি থোৱাৰ উপক্ৰম কৰিছোঁহি। ভিতৰৰ মাজতে চকু পৰিছে হাতীপটি তাৰকাৰাজ্যৰ নিচিনা আপেক্ষিকভাৱে গোলাকাৰ এক গণসমষ্টি। যেন কোনো দত্যকায় নক্ষত্ৰক কেন্দ্ৰ কৰি চলি আছে বিপ্লৱ কেন্দ্ৰত স্থিতি লৈবা বহিৰাগত জীৱটোক কোনোৱে গোদোহা হাতেৰে প্ৰহাৰ কৰিছে, কোনোৱে অশ্লীল মাত মাতি চিৎকাৰ কৰিছে। কোনোৱে অভিনৱ কৌশলেৰে মাঘৰ পথাৰত নৰা কটাদি তাৰ চুলি কাটিছে। যিকোনো প্ৰকাৰে সকলোৰে নিজৰ মাজত কঁৰাল বান্ধি থকা ন-পুৰণি খং, ফ্ৰোডৰ বিনামূলীয়া পৰিচ্ছন্ন কৰিছে বহিৰাগত অপৰাধী জীৱটোৰ ওপৰত। কাৰো মুখমণ্ডলত কোমলতাৰ পোহৰ নাই। ভিৰৰ মাজত আমি ঘনাই নিজৰ স্থান সলাইছোঁ, ডিঙি আৰু চকুৰ কোণ সলাইছোঁ। কিন্তু যুৱকজনৰ মুখখন চিনিবলৈ বিফল হৈছোঁ। ক'লা ডাঙৰ-সূৰ মূৰবোৰ আৰু ধৰ্মাঙ্ক দুৰ্গন্ধময় শৰীৰবোৰে আমি চাব বিচৰা দৃশ্যটো ঢাকি ৰাখিছে। ভিৰৰ মাজত ইকাটি-সিকাটি কৰিবলৈ দিগদাৰ। আমাৰ হাত-ভৰিবোৰ পেৰালিছিছ বোগীৰ দৰে শুবিৰ হৈ পৰিছে। দেহৰ হাড়বোৰে পৰস্পৰে কটাকটি কৰিছে। খোজবোৰে ইটোৱে সিটোৱে ওপৰেৰে ৰগাব ধৰিছে। চাৰিদিনে আমনিদায়ক কোলাহল, অশ্লীল গালি-গালাজ আৰু হাত-ভৰিৰ সুলভ কচৰং। নিৰুপায় হৈ আমি শৰীৰৰ সমস্ত শক্তি একত্ৰিত কৰি আঙুৰাই গ'লো ঠেলি-হেঁচি। আঙুৰাই গৈ য দেখিলোঁ, সেয়া আমাৰ বহলকৈ প্ৰসাৰণ ঘটা গোলাকাৰ হাত, ভৰিৰ তীব্ৰ প্ৰহাৰ সহ্য কৰি থকা বহিৰাগত জীৱটো আন কোনো নাছিল, আছিল বাসু।

কিছু সময় ধৰি প্ৰস্তৰ মূৰ্তিৰ দৰে আমি তাত থিয় হৈ সেই আমনিদায়ক দৃশ্যত চকু পেলাই থাকিলোঁ। আমাৰ হৃদয়ত শিলৰ প্ৰলেপ পৰা নাছিল। মনে মগজে আমি হৈ পৰিছিলো শূণ্য। উদন্ত জন অৰণ্যৰ মাজৰ পৰা বাসুক বন্ধুত্ব কৰচেৰে আকোঁৱালি ল'বলৈ আমাৰ হাত নলৰিল,

বুকু নকঁপিল। হয়তো আমাৰ চকুত চমক লাগিয়েই আছিল। বাসুক আৱৰ্জনাৰ ককবকাই থকা দেখি আমাৰ হৃদয়ে উদ্‌যাপন কৰা নাছিল। তাক নিৰ্জনতাৰ কেন্দ্ৰত উকমুকাই থকা দেখি আমি উল্লাসৰ হাঁহি মৰা নাছিলোঁ। তাৰ মুখৰ হনু ফুলি সুমথিৰা যেন হৈ উঠিছিল। চকুৰ ওপৰত তেজে ডোঙা বান্ধিছিল। ইউনিফৰ্মৰ চোলাটো জেগাই জেগাই ফাটি আঁঠুলৈকে ওলমি পৰিছিল। তাৰ চকুপানীবোৰ ব'দ লাগি শাৰীত লগোৱা বাখৰৰ দৰে জিলিকিছিল। সি আমাক দেখা পাইছিল; নেদেখা ভাওঁ জুৰি মুখখন বেলেগ দিশে ঘূৰাই ৰাখিছিল। আমি একোকে নকৰিলো। আমাৰ দুহাতত শূণ্যতাৰ মুঠিবোৰ বন্ধা থাকিল। জখৰ ভৰিবোৰ শীতৰ্থ

নিশাৰ দৰে গোটি মাৰি থাকিল। হৃদয়ত বিস্তৃত এটি দাগ চিৰকাললৈ বহি থাকিল। শেষৰ প্ৰহাৰটোলৈ বাসুৰে আমাৰ পৰা একোকে নিবিচাৰিলে। নিবিচাৰিলে আমাক সি খুবহি অহা ভাৱৰ দাম।

ঘটনাৰ পিছদিনাৰ পৰা বাসু আৰু হোষ্টেললৈ নাহিল। সেই দিনটোৱে বুকুৰ ভিতৰত চহৰখন সলাইছিল। দিনটো সেই বছৰৰ আটাইতকৈ গোমা তাৰিখ আছিল। মই হোষ্টেল সলালোঁ। বাসুৰ হাতৰ পানী লগা দাইল, মুখৰ কুৎচিং বেকা হাঁহিটো, জিভা পাক থকা যোৱা অশ্লীল শব্দবোৰতো এক আচৰিত নিচা আছিল। সেই নিচা এই তিনিমহলীয়া ছত্ৰ আবাসত আৰু বাকী নাছিল।

যিসকলে কৰ্ম কৰিবলৈ সাহস কৰে, প্ৰায় তেওঁলোকেই কৃতকাৰ্য হয়। আৰু সিয়কলে ভীৰু আৰু কামৰ পৰিণতিৰ প্ৰতি ভয়াতুৰ, তেওঁলোকে কেতিয়াবাহে কৃতকাৰ্য হয়।

—জৱাহৰলাল নেহৰু

অনুভৱ

শ্ৰেষ্ঠ নৃত্য শিল্পী হোৱাৰ অনুভৱ

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ বুকুত প্ৰাণ পাই উঠে হেজাৰ প্ৰতিভা। কলেজীয়া জীৱনৰ প্ৰথম খোজতেই অনুভৱ কৰিব পাৰিছে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক, বৌদ্ধিক দিশৰ লগতে সাংস্কৃতিক দিশৰ গৰিমা। নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ লগত জড়িত হৈ আছে আমাৰ আবেগ, আমাৰ স্বভিমান।

মোৰ সপোন নৃত্যকলা আৰু মোৰ প্ৰতিভাক যিখিনি সন্মান প্ৰদান কৰি মোক উৎসাহ যোগাইছে তাৰ বাবে অশেষ ধন্যবাদ।

সাংস্কৃতিক দিশৰ লগতে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতিৰ কামনা কৰিলো।

বশিষ্ঠা কলিতা (তৃতীয় বাৰ্ষিক)

শ্ৰেষ্ঠ নৃত্য শিল্পী ২০১৯ বৰ্ষ

উইশ ইউ এ ভেৰী হেপী মেৰিড্ লাইফ

নবাকণ কাশ্যপ

দ্বিতীয় বাণ্যাসিক, পদার্থ বিজ্ঞান বিভাগ

চিগাৰেটৰ ধোৱাবোৰ মাদুজিকভাৱে কোঠাটোৰ চৌদিশে ঘূৰিছে একাৰৰ পম খেদি খেদি। ধোৱা বোৰো যেন এক পথৰ সন্ধানত, এটি সুৰজা যাতে পাৰ হৈ যাব পাৰে মুকলিলৈ। একাৰ কোঠাটোৰ মাদকতাই যেন বেলেগ। ইলেক্ট্ৰিক বালবটো জ্বলাই দিলেই পোহৰৰ প্ৰেমত পতংবোৰে বালবটো আওৰি ধৰে আৰু কিছু সময় পিছত সেই প্ৰেমেই হৈ পৰে সিহঁতৰ মৃত্যুৰ কাৰণ। কিন্তু সি নিবিচাৰে পতংগবোৰৰ অকাল মৃত্যু পোহৰৰ প্ৰেমৰ নামত

ভেণ্টেলেটৰ ওপৰেদি হোষ্টেলৰ বাহিৰত থকা ষ্ট্ৰীট লাইটৰ পৰা অহা ক্ষীণ পোহৰৰ পতি এটাই কোঠাটোক পোহৰাবলৈ যত্নবোনাস্তি চেষ্টা কৰিছে যদিও একাৰৰ ওচৰত নিৰ্লজ্জভাৱে আত্ম সমৰ্পন কৰিছে। বাহিৰত কুকুৰ কেইটাপ ভুক ভুকুনিয়ে নাইট গাৰ্ডজনৰ টোপনিত ব্যাঘাত জন্মাইছে। আনহাতে বিলিৰ বি বিয়নিয়ে নিশাৰ নিৰ্জনতাত সংগীত জুৰিছে।

সি শুব পৰা নাই। আকৌ এটা চিগাৰেট মুখত লৈ লাইটাৰটো জ্বলাই মুখৰ ওচৰলৈ আনিবলৈ থমকি ব'ল সি। নিশাৰ নিৰ্জনতাৰ লগত সুৰ মিলাই নিজীৱ হৈ পৰি থকা মোবাইলৰ ডিছ প্লে খন জ্বলি উঠিল হঠাৎ

"I am sorry. I will miss you."

কাহিলৈ ন-কইনা হৈ এটা যুগ্ম জীৱনৰ পাতনি মেলিবলৈ ওলালেও তালৈ তাই এবাৰ হ'লেও মনত পেলাইছে। হাতখন তাৰ অলপ বেজিকৈয়ে কঁপিল। লাইটাৰ টোৰে চিগাৰেটটো জ্বলাই চকু দুটা মুদি দিলে সি। দিওঁ-নিদিওঁকৈ তাইলৈ মেছেজ পঠিয়ালে।

"Wish you a very happy married life."

লাহেকৈ থিৰিকীখন মেলি দিলে সি।

সকলো নিশাৰ গভীৰতাত নিমগ্ন। চৌদিশে কেৱল নীৰৱতা বিৰাজ কৰিছে জি.এম.চি. এইছ.ব বয়েজ হোষ্টেলখনৰ। এজাক চিনাকী যেন লগা অচিনাকি বতাহে

খিৰিকীৰ ফাঁকেৰে আহি খুন্দিয়ালে তাক আৰু সিও তাৰ মনৰ ডেউকা মেলি দিলে অতীতৰ স্বপনীয় আকাশৰ মাজত.....

“সাতে এক গুণ সাত
সাত দুই গুণ চৈধ্য
সাত তিনি গুণ
সাত তিনি গুণ

অংকৰ মাষ্টৰৰ বেতনে ৰংচঙীয়া ফুল তুলিলে সমৰৰ পিঠিখনত। সৌমিতা ঘৰলৈ আহি উচুপি উচুপি সমৰৰ হাত খনত ধৰি সুধিলে, “বৰ দুখ পালি নেকি ও ? ? ?”

দুয়োৰে শৈশৱৰ বালিঘৰে ৰূপ লৈছিল যৌৱনত তাজমহলৰ। সি যেন হৈ পৰিছিল ছাহজাহান আৰু তাই মমতাজ আৰু সিহঁতৰ আপোনবোৰ তাজমহল। অন্যথা সোৱণশিৰীৰ বলুকাত দুয়ো হৈ পৰিছিল। ডাণ্টে-বিয়েট্ৰিছ, ৰোমিঅ’-জুলিয়েট আৰু লাইনা-মজনু। সৌমিতাক বোৱাৰী কৰি অনাৰ এক সপোন মনে মনে হ’লেও সাঁচি ৰাখিছিল সমৰৰ মাকে।

সৌমিতাৰ হাঁহিবোৰত যেন তাৰ সফলতা আৰু চকুপানীবোৰত বিফলতা। তাই সিদিনা হয়তো প্ৰাণ খুলি হাঁহিছিল যিদিনা সমৰে ডাক্তৰৰ প্ৰৱেশ পৰীক্ষাৰ হেঙাৰ খন পাৰ কৰিছিল। দুয়োৰে সপোনবোৰ যেন সিহঁতৰ সংগী। সপোনবোৰে যেন সিহঁতৰ ভালপোৱাৰ সুবিশাল আকাশখনৰ নীলাখিনিক ৰঙা ৰং দি পিন্ধাই দিছিল সৌমিতাৰ সেউতাত। সপোনবোৰৰ টো খেদি খেদিয়েই সিহঁতে পাৰ কৰিছিল জীৱনৰ বৌবিশটা বসন্ত।

- “ঐ হানিমুন ক’ত যাবি সমু ?”

- “ঐ পাগল, আগতে তই ডাক্তৰ হৈ আহ। তাৰ পিছত বিয়া আৰু হানিমুন। বুজিলি ?”

- “নাই বুজা।”

- “কিয় ?”

- “ক’ত যাবি ক না পিজ। মোৰেই শপত।”

- “মই কলৈকো নাযাওঁ। তোৰ সপোনবোৰত আঁকি দিব খোজো আমাৰ সাতোৰঙী সপোনৰ হেঙুল- হাইতাল। তোৰ মৰমৰ কঠিয়াতলীত সদায় ওমলি থাকিহ বিচাৰো অ’ সমৰ।”

- “পাগলী”

সপোন বোৰে গজালি মেলে, আশাৰ মালা গুঠে,

সপোন বোৰে জীৱন গঢ়ে। সপোনে শিকায় হাঁহিবলে, জীয়াই থাকিবলে। সপোনবোৰৰ স্বাৰ্থতেই কেতিয়াবা অভিমানী হৈ পৰে দুখন হৃদয় আৰু সেই অভিমানেই দিয়ে হয়তো প্ৰেমৰ সংজ্ঞা।

- “ঐ বৰবুণ দিছে অ’ ফেঁচী”

- “তই মোতকৈ এনেও বেছি তিতিব নোৱাৰ, ফেঁচা”

- “দেখা যাওঁক কোনে বেছি তিতিব পাৰে”

- “তই নোৱাৰ সমৰ, মই পাৰিম”

- “নহয় অ’ পাগলী..... মই পাৰিম”

কিন্তু যেতিয়া সপোন ভাগে ? যেতিয়া সপোন ভাগে, তেতিয়া জীৱন হেৰায়। প্ৰতিশ্ৰুতি, আশা সকলো ধূলিসাং হৈ যায় ধড়ীৰ বুৰঞ্জীত। তেতিয়া কোনোবা হয়তো হৈ পৰে দেৱদাস। মুখাজী আৰু পাৰোৰ নামত শেষ কৰি পেলায় নিজকে। কোনোবাই যতি পেলায় সপোনবোৰৰ, আশাবোৰৰ। কিন্তু সেয়া জানো উচিত ? ? কোনোবা পাৰোৰে ৰাজ-অট্টালিকাত বহি নতুন সপোন ৰচে আৰু কোনোবা দেৱদাস হাতত তুলি লয় দেশী-বিশেষী সুৰাৰ বটল। ভগা সপোনে নতুন সপোনো আনিব পাৰে হয়তো। ৰচি দিব পাৰে নতুন মৰম, নতুন ভালপোৱা আৰু নতুন সপোনৰ মাদকতা।

কিন্তু ভাল লগা সপোনবোৰ থাকি যায় স্মৃতি হৈ হৃদয়ত এচুকত -

- “তই মই অবিহনে সুখী হ’ব পাৰিবি সমু ?”

- “নেজানো”

- “এতিয়া নেজানিলে কেনেকৈ হ’ব ?”

- “মা-দেউতা হঁতৰ কথা মই পেলাব নোৱাৰো সমৰ। অহা মাহত মোৰ বিয়া ঠিক কৰিছে।”

- “কিন্তু মই”

- “মোক ক্ষমা কৰি দিবি সমৰ।”

- “কিন্তু মোৰ সপোন বোৰ ?”

- “সাঁচি থৈ দে।”

- “মোৰ উশাহবোৰ যে ছমুনিয়াহ হ’ব।”

- “সাঁচি ৰাখ। কাৰোবাৰ বাবে সেই ছমুনিয়াহবোৰ আকৌ উশাহ হ’ব।”

কাইলৈ তাইৰ বিয়া। হয়তো বিয়াৰ দিনা কইনা মাজত তাইক চাব নোৱাৰিব সি আৰু সেয়ে আজি তাইলৈ শুভকামনা যাচিছে - “Wish you a very happy mar-

ried life." চকুপানীবোৰে হয়তো নুবুজে যে প্ৰেমৰো এক পৰিধি আছে। তাইৰ সেউতাত আন কাৰোবাৰ নামত আঁকি লোৱা ৰজা ৰংটোৱে আমনি কৰিব তাক। কিন্তু তাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি বোৰ? ?

কাইলৈৰ পৰা তাৰ মৰমৰ পাগলী জনীৰ এটা নতুন জীৱন আৰম্ভ হ'ব আৰু আজি সি তাইৰ নামত কটাইছে উজাগৰী নিশা। কিছুদিন পিছত সাংসাৰিক ব্যস্ততাত তাৰ মৰমৰ পাগলীজনীয়ে হয়তো পাহৰি যাব তাক।

জোনাক নিশা কেতিয়াও হয়তো মনত নপৰিব তাৰ অভিমান বোৰৰ কথা। হয়তো আৰু কাজিয়া নালাগে।

"বৰষুণত কোনে বেছি তিতিব পাৰে?" কিন্তু সেই কথাষাৰ - "অহা জনমত মই তোৰেই হ'ম অ' সমৰ।"

জিঃ তাই তাক লোভ দেখুৱাইছে। ভাল পোৱাতো লোভ? ঘৃণা ওপজে তাৰ তেনেকুৱা ভালপোৱাৰ ওপৰত। সি নেজানে জীৱনৰ কোনোবা এটা সন্ধ্যাত সি তাইক লগ পাব নে নাই। নেজানে তাই তাৰ ভালপোৱাবোৰ হৃদয়ৰ এচুকত সঘতনে ৰাখিবনে নাই!

নেজানে সি

সি মাথো এটাৰ পিছত এটাকৈ আজি হপি গৈছে চিগাৰেট। খিৰিকী খন বন্ধ কৰি সেই চিনাকী - অচিনাকি বতাহজাকক ঠেলি পঠিয়ালে সি আৰু এক্সাৰৰ বুকুত আকৌ এবাৰ সপি দিলে নিজকে। নাই টোপনি লগা নাই তাৰ। কুকুৰ কেইটাও চাগে হোষ্টেলৰ নাইট গাৰ্ড জনৰ দৰে টোপনিত লাল-কাল। চৌদিশে আৰু বেছি নিৰ্জনতা। চিগাৰেটৰ পেকেটটোৰো শূণ্যতাই যেন তাক ভেঙুচালিহে কৰিছে। ধোঁৱাবোৰেও নিজেই এটা সৰু সৰুঙা বিচাৰি মুকলি লৈ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছে। হোষ্টেল কেম্পাছৰ হাচনাহানা জোপাৰ পৰা যেন এক অভিমানী সুবাসে চুই গৈছে তাক। আজি সেই হাচনাহানা জোপাবোৰে প্ৰতিটো পাতেই নিশ্চুপ, অভিমানী তাৰ ওচৰত। অকলশৰীয়া সি

হঠাৎ ফোনটো ৰাজি উঠিল

- "মা"

- "টোপনি অহা নাই অ' মা"

- "মা তইও শুৱ পৰা নাই?"

- "আই লাভ ইউ মা।"

আৰু ক'ব নোৱাৰিলে সি। উচুপি উঠিল সি। মাকৰ কোলাত মূল থৈ উচুপি উচুপি কান্দিব মন গৈছে তাৰ। মাকৰ চাঁদৰৰ আঁচল খনেৰে চকুপানী বোৰ মচি দিবলৈ মন গৈছে তাৰ। মাকেও হয়তো অনুভৱ কৰিছে তাৰ উজাগৰী নিশাৰ অনুভৱ।

সি নিজকে বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছে মাকৰ হাঁহিবোৰৰ স্বাৰ্থত, দেউতাকৰ সপোনবোৰৰ স্বাৰ্থত আগুৱাই যাব সি, থমকি নৰয় কেতিয়াও কাৰণ সি এতিয়াও ভাগৰি পৰা নাই, হাৰি যোৱা নাই সময়ৰ সোঁতত। শূণ্যতাই যিহেতু পূৰ্ণতাৰ আৰম্ভণি, উপলব্ধি কৰিলে সি মাতৃস্নেহ পৃথিৱীৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ, অকৃত্ৰিম আৰু নিস্বাৰ্থ ভালপোৱা। সি তাৰ সপোনবোৰক সাৰ্থকতাৰ সাগৰত মেলি দিব। মচি পেলাব সি মনৰ পৰা সৌমিতাময়ী ভালপোৱাৰ স্মৃতি। সি এতিয়া নতুন সপোন, নতুন মৰমৰ সন্ধানত

সৌমিতা তাৰ জীৱনৰ এটা অতীতে গৰকা অধ্যায় হৈ ৰ'ব, যিটো অধ্যায়ৰ পৃষ্ঠাবোৰে তাক হহুৱাৰ অথুবা কন্দুৱাব। কিন্তু সৌমিতাৰ ভাল হোৱাটোৱেই কামনা কৰে সি। সি তাৰ ডেউকা মেলি দিব আকৌ এবাৰ আকাশ খন চুই চোৱাৰ হেঁপাহত। তাক উৰিবলৈ সাহস দিব মাকৰ মুখখনে, দেউতাকৰ হাঁহিবোৰে আৰু সৌমিতাৰ প্ৰত্যাশা বোৰে।

সৌমিতাৰ ফোন নাম্বাৰটো তাৰ মোবাইলৰ পৰা বিসৰ্জনে দিয়াৰ আগতে সি আকৌ এটা তাইলৈ মেছেজ পঠিয়ালে।

- "তুমি সুখী ৰৈ ৰোৱা।"

- এয়া শুভকামনা, শুভাঙ্গীক, শুভলগনত

পংকজ দত্ত বৰুৱা

সহযোগী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

প্রচণ্ড বতাহ। বতাহত থিৰিকীৰ পাটবোৰ ধাম ধাম কোবাইছে। বাহিৰত পদূলিৰ বকুলজোপা ভয়ংকৰ ভাবে লৰিছে, যেন যিকোনো মুহূৰ্তত উভালি পৰিব। শিপাবোৰে বৰ দলৈকে খামুচি ধৰি আছে কাৰণেই কিজানি ইমান বতাহতো উভালি পৰা নাই। মাথোন সৰু সৰু ডাল-পাতবোৰ চিগি সিঁচৰিত হৈ পৰিছে।

ঘৰৰ ভিতৰৰ সামগ্ৰীবোৰো বতাহত তেনেই তচ্-নচ্ হৈ পৰিছে। বেৰত থকা গান্ধী-বিবেকানন্দৰ ফটো কিখনো বৰকৈ কপি উঠিছে। সেই মুহূৰ্ততে বতাহৰ চাটি লাগি বেৰত থকা সিহঁতৰ বিয়াৰ পিচত উঠা ফটোখন এৰ খাই পৰি ভাগি থাকিল।

সি লাহেকৈ থিৰিকীখন বন্ধ কৰি দিলে। তথাপিও বতাহৰ কোব আৰু গুম-গুমনিয়াে ঘৰৰ ভিতৰতো ধুমহাৰ প্রকোপ অব্যাহত ৰাখিলে। বন্ধ যুক্ত অবেধ ভাবে প্রৱেশ কৰা বতাহে যেন তাণ্ডবহে চলাইছে।

সি অনুভৱ কৰিবলৈ যত্ন কৰিলে, ধুমহাৰ প্রকোপ

ভিতৰতো বাহিৰৰ সমানেই আছিলে? প্রকোপ বাহিৰত চাব নে ভিতৰত? বাহিৰৰ ধুমহাৰ প্রকোপ সকলোতে সমানেই লাগে। কিন্তু ভিতৰৰ প্রকোপ অকল তাৰ ওপৰতেই পৰিছে। সেইবাবে পোতাশালৰ কয়দীৰ দৰে যেন তাক থেকেচি থেকেচি মাৰিব লাগিছে।

বতাহৰ গুম-গুমনিৰ মাজত তাৰ কাণত পৰিল —

এই মোৰ শেষ গান

জীৱন নাটক

শেষ ৰাগিনিৰ

কল্যাণ খৰমান....

এয়াচোন তাৰ মোবাইলটোৰ ৰিং টোন। ফোনটো ধৰিবলৈ গৈ ওচৰ পাওঁতেই ফোনটো কটা গ'ল। মোবাইলটো হাতত লৈও তাৰ কল বেক কৰিবলৈ মন নগ'ল। এনেয়ে চিনাকি নম্বৰ হ'লে সি কল বেক কৰে। কিন্তু এই সময়ত নম্বৰটো

পৰীক্ষা কৰিবলৈ তাৰ মন নগলি। ফোনটো সি থৈ থিৰিকীৰ
ওচৰ পালে। তেতিয়াও ধুমুহাৰ প্ৰকোপ একেদৰেই আছে।

ধুমুহাত ভাগি যোৱা ফটোখন সি হাতত তুলি ল'লে।
ফটোখনত লাগি থকা ভগ্না আইনাৰ টুকুৰাবোৰ আঁতৰাই
পৰিস্কাৰ কৰি উঠি ফটোখনত চকু ফুৰালে। কিছু বছৰ আগৰ
ফটো-বিয়াৰ পিছতে উঠা। হঠাৎ ভৱিৰ ওপৰত কিবা টোপাল
এটা পৰাৰ অনুভৱ কৰি চাওঁতে দেখিলে - তেজ। ফটোখন
পৰিস্কাৰ কৰোঁতে কেনেবাকৈ আইনাৰ টুকুৰাই কাটিলে।
এতিয়াহে সি অকণ অকণ বিষ অনুভৱ কৰিবলৈ ধৰিলে।
তথাপিও সি কটা আঙুলিটো পৰিচাৰ্য কৰিবলৈ মন নকৰিলে।
মাথোন একেখন হাতৰ আনটো আঙুলিৰে হেচুকি ধৰি
থাকিল। তাৰ দৃষ্টি মাথোন ফটোখনত।

সিহঁতৰ বিয়াত বভাতলিত পুৰোহিতে বুজা-নুবুজা
ভাষাত কিবা-কিবি মন্ত্ৰ মাতিছিল। সেইবোৰৰ কিছুমানৰ অৰ্থ
সি বুজি পাইছিল আৰু কিছুমানৰ নুবুজাকৈয়ে থাকিল। এতিয়া
তাৰ অনুভৱ হ'বলৈ ধৰিছে, সেই নুবুজা মন্ত্ৰবোৰৰ নিজস্ব
একো-একোটা অৰ্থই তাৰ সমগ্ৰ সত্ত্বাক যেন বেৰি ৰাখিবলৈ
ধৰিছে।

ফটোখন থৈ পুনৰ থিৰিকীখনলৈ আগবাঢ়িল। হঠাৎ
কিহবাত খোজ পৰাত সি উচপ খাই উঠিল। ঘৰটোৰ ভিতৰত
যথেষ্ট আন্ধাৰ হৈ আছিল। ভালকৈ চাই দেখিলে সাপ নহয়,
কালি বজাৰৰ পৰা কিনি অনা মিহি শকত বচীকোঁচা।

বাহিৰত এতিয়া টোপা-টোপে বৰষুণ পৰিবলৈ
লৈছে। পদূলিৰ বকুলজোপা বতাহত জোৰে জোৰে দুলি
আছে। সি তাৰ নিজৰ চাৰি নে পাঁচ বছৰ বয়সতে ধেমালিতে
হেনো বকুলৰ পুলি এটা পুতি থৈছিল। ঘৰৰ মানুহেও কিবা
চিন হিচাবে পুলিটো প্ৰতিপালন কৰি ৰাখি থৈছিল। এতিয়া
সেইজোপা বকুল সাতচল্লিশ বছৰীয়া হ'ল।

গছৰ পাতবোৰেৰে জৰ্জৰকৈ সৰা বৰষুণৰ
টোপালবোৰ, কিয় জানো তাৰ ধুমুহাৰ আঘাতত ক্ষতঃ-বিক্ষত
গছজোপাৰ চকুপানী যেন লাগিল।

এনে বৰষুণত তিতি এসময়ত সি লগৰীয়াৰ সৈতে
খেলিছিল, পানীত সাঁতুৰিছিল। লগৰীয়াৰ সৈতে আম-জামু
পাৰি খাইছিল। অৱশ্যে সি গছত উঠিব নাজানিছিল বাবে তলৰ
বোটলা কামটো সিয়ে কৰিছিল। ঘৰৰ মানুহেও তাক
কোনোপধ্যেই গছত উঠা বিদ্যা শিকিবলৈ দিয়া নাছিল। সেই

সময়ত তাৰ বৰ মন গৈছিল গছৰ ডালে-ডালে বগাবলৈ, ওপৰৰ
পৰা তলৰ পৃথিৱীখন চাবলৈ। কিন্তু নহ'ল। এতিয়াও সেই
বিদ্যা নজনা বাবে তাৰ আক্ষেপ হয়।

কিয় জানো আজি তাৰ পদূলিত দুলি থকা গছডালত
উঠি দুলিবলৈ মন গ'ল।

সি সদায় এক আদৰ্শ অনুসৰণ কৰি আহিছে। এক
ব্যক্তি-দৰ্শন, কিছুমান আদৰ্শ সি সদায়ে মানি আহিছে। এই
ঘৰটোৰ ভিতৰত ধুমুহা-বতাহত উৰি যেনি-তেনি চিটিকি পৰা
সামগ্ৰীবোৰৰ দৰে অথবা ভাঙি যোৱা ফটোখনৰ আয়নাখনৰ
দৰে সেই আদৰ্শ-দৰ্শনবোৰ যেন কেতিয়াবা চুচুমে হৈ যাব
খোজে।

বাহিৰত বৰষুণ পৰিলেও ঘৰৰ ভিতৰখনত যথেষ্ট
গৰম আছিল। তাৰ অনুভৱত প্ৰচণ্ড গৰম। সেই গৰমত সি
ঘামিছে, বাককৈয়ে ঘামিছে। তাৰ অনুভৱ হ'ল পাক ঘূৰণি
খোৱা কথাবোৰে যেন তাৰ দেহৰ শিৰা-উপশিৰাৰে তেজৰ
সোঁতত মিহলি হৈ যেনিয়ে তেনিয়ে প্ৰবাহিত হৈ ঘামৰ
কাপেৰে নিৰ্গত হ'ব ধৰিছে। সি সেই ঘামবোৰ মচি পেলাব
নিবিচাৰিলে।

বাহিৰৰ পৃথিৱীখনক লৈ তাৰ দৃষ্টি-দৰ্শন বেলেগ।
সেই পৃথিৱীখনৰ ভালপোৱা-বেয়াপোৱাক লৈ সি
কোনোদিনে মূৰ ঘামোৱা নাই। সেইবোৰক লৈ সি কোনোদিনে
উৎফুল্লিত বা বাখিত হোৱা নাই। তাৰ মতে সিবোৰৰ এটাৰ
পৰা আনটো বিয়োগ কৰি দিলে নিজৰ ঠাইত সি নিজেই থাকে।
সেইবাবে সেইবোৰক লৈ সি ৰোমাঞ্চ বা বিষাদ কোনোটোৱেই
অনুভৱ নকৰে।

কিন্তু ঘৰৰ ভিতৰবোৰক সি ভাল পাবলৈ শিকিছিল।
কিন্তু

কোনো জানো কৈছিল, যাক আটাইতকৈ বেছি
ভালপোৱা, সিয়ে সবাতোকৈ বেছি বেদনা দিয়ে।

আজি কিছুপৰ আগতে আয়নাৰ টুকুৰাটোৱে তাৰ
হাতত আঘাত কৰিছে, তেজো নিগৰিছে। ঘৰটোৰ ভিতৰত
তেনে কিমান আয়নাৰ টুকুৰাই পদূলিৰ বকুলজোপা ধুমুহাই
ক্ষতঃ-বিক্ষত কৰাৰ দৰে তাক ক্ষতঃ-বিক্ষত কৰিছে, তেজ
নিগৰাইছে, তাৰ হিচাব নাই।

কেৱল তাৰ দেহৰ ভিতৰত দ্ৰুত গতিৰে প্ৰবাহিত
তেজত মিহলি প্ৰচণ্ড তাপবোৰে তাৰ সৰ্ব শৰীৰত তাণ্ডব চলাব

লাগিছে। সি অনুভব কৰিবলৈ ধৰিলে, ভিতৰত সোমোৱা বতাহজাকে যেন ঘূৰ্ণী বতাহৰ কপ ধাৰণ কৰিছে আৰু ঘূৰৰ ভিতৰৰ সামগ্ৰীবোৰে তাক মাজত বেৰি লৈ চাৰিওফালে চক্ৰকাৰে উৰিব লাগিছে। সেই সামগ্ৰীবোৰৰ প্ৰত্যেকেই সন্মুখত ধাবল চুৰিৰ দৰে, ধৰি বান্ধি আনা অসংখ্য স্ত্ৰীবাচক শব্দই তাৰ দেহত আঘাতৰ উপৰি আঘাত হানিবলৈ ধৰিলে। অথাই পানীত থাউনি নোপোৱা মানুহৰ দৰে সি কোঠাটোৰ ভিতৰত সৃষ্টি প্ৰচণ্ড তাপত উক-মুকনি নোপোৱা হৈ পৰিল।

সি দৌৰি গৈ গছকত পৰা বস্ত্ৰপদ হাতত লৈ দজৰি খিলিটো খুলি বাহিৰ ওলাই ধামকৈ দজৰি বন্ধ কৰি দিলে। বাঃ বাহিৰত ইমান মুকলি, ইমান শীতল। বৰষুণ এতিয়া নাই,

কিন্তু এৰি থৈ গ'ল মসূন শীতলতা। সি দীঘলকৈ কেইবাবাৰো উশাহ ললে। বকুলজোপা তেতিয়াও কিছু লৰি আছিল আৰু অলপ আগলৈকে পৰি থকা বৰষুণৰ পানী টোপ টোপ পৰি আছিল। তাৰ অনুভৱ হ'ল বকুলজোপাত উঠিলে কিজানি আৰু বেছি জুৰ পৰিব। হঠাৎ সি খপ-জপাই গছডাল বগাই ওপৰলৈ উঠিল। মুহূৰ্তৰ বাবে নিজৰ পাৰদৰ্শিতাত সি নিজেই উৎফুল্লিত হ'ল। তাৰ মানে সি এই বিদ্যাও আয়ত্ব কৰিব পাৰিলে। মনটো শান্ত পৰি গ'ল। আকৌ দুটামান দীঘল দীঘল উশাহ লৈ ললে।

হাতত অনা ৰচীডালৰ এটা মূৰ বকুলজোপাৰ এটা ফেৰেঙণিত টানকৈ বান্ধি ল'লে। তাৰ পিছত..

অনুভৱ

শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা (২০১৮-১৯) বৰ্ষ

প্ৰথমতে দেশ আৰু জাতি ৰক্ষাৰ স্বার্থত নিজৰ সৰ্বস্ব ত্যাগ কৰি সুৰক্ষিত কৰি যোৱা প্ৰতি গৰাকী বীৰ ছহিদলৈ শ্ৰদ্ধা যাচিলোঁ। জগতে সেই সকল মহান মনিবীলৈ শ্ৰদ্ধা জনালোঁ, মিসকলৰ সূচিন্তা, সুপ্ৰচেষ্টা অনেক ত্যাগৰ ফলস্বৰূপে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ে জন্ম লাভ কৰিছিল।

২০১৮-১৯ ইং বৰ্ষৰ নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই আয়োজন কৰা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত শ্ৰেষ্ঠ কণ্ঠ শিল্পী হিচাপে নিৰ্বাচিত হ'লো। প্ৰাপ্তিৰ তালিকাখনত মোৰ বাবে এই সৌভাগ্য দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে সংযোজিত হৈছিল। এই ছোৱতে মোৰ তৰফৰ পৰা নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভালৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। সংগীতৰ বৰ পথাৰখনত খোজ দিবলৈ সাহস দিয়া মা-দেউতা আৰু দাদা মোৰ আৰম্ভণি। বিভিন্ন সময়ত আনুষ্ঠানিক বা অনানুষ্ঠানিকভাৱে সংগীতৰ সংগীতৰ জ্ঞান দিয়া প্ৰতিগৰাকী গুৰু মোৰ বাবে চিৰনমস্কা।

মই আশা ৰাখিছোঁ অনাগত সময়তো নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত লুকাই থকা প্ৰতিভাসমূহৰ সুবিকাশৰ বাবে মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষ তথা ছাত্ৰ একতা সভাই আৰু অধিক চেষ্টা কৰিব।

শেষত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় সমন্বিতে মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰতিগৰাকী শিক্ষাগুৰু তথা মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ শ্ৰদ্ধা জনাই ছাত্ৰ একতা সভাৰ শলাগ লৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুভৱিষ্যৎ তথা নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।

জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয়

শ্ৰেয়সী ডেকা

তৃতীয় বাৰ্ষিক, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

দৈন্যতা

নবজ্যোতি ডেকা
সহযোগী অধ্যাপক
বসায়ণ বিজ্ঞান বিভাগ

প্ৰাতঃ ভ্ৰমণৰ পৰা উভতি আহি ক্ষণেক জিৰণি লৈ চাহৰ কাপটো হাতত লৈছিলোহে। তেনেতে গেটৰ সমুখৰ পৰা কোনোবা এজনে মাত লগালে “অ চাব, অলপ মাত দিবচোন।” তেতিয়া ৰাতি পুৱা হয় বাজিছেহে। ইমান ৰাতিপুৱাই কোননো আহিল চাবলৈ চাহৰ কাপটো হাতত লৈয়ে ওলাই গ’লো। দেখিলো সমুখত মাছ বেপাৰী এজন বৈ আছে। ৰাতিপুৱা আমাৰ ঘৰৰ সন্মুখেৰে কেবাজনো মাছ বেপাৰীয়ে ভাৰ বান্ধি মাছ বেচিবলৈ যায়। সিহঁতৰ প্ৰত্যেকৰে কেইঘৰমান স্থায়ী গ্ৰাহক থাকে। মোৰ ঘৰলৈও তেনেকুৱা এজন বেপাৰী নিয়মীয়াকৈ আহে। বৰ্তমান সমুখত বৈ থকা বেপাৰীজনে আমাৰ প্ৰতিবেশী এঘৰক মাছ দিয়ে। সি আজি অলপ বেচি সোনকালে আহিছে।

“চাব, ডাঙৰ বৰালি মাছ এটি আছে। তেওঁলোকৰ দাদাই সুধিছে আপুনি আধা লব নেকি।” বৰালি মাছৰ নাম শুনিয়েই আচলতে মোৰ জিভা লকলকালে। বৰালি মাছৰ ভাজি খাই মই বৰ ভাল পাওঁ। কিন্তু মনত কিছু গহীনতা বাধি প্ৰথমতে তাৰ নাম ধাম আদি জানি ললো। মাছটো চাই ক’ব বুলি সোধাত সি বুঢ়াদিয়াৰ বুলি কলে। নলবাৰী চহৰৰ প্ৰায় বৰ কিলোমিটাৰ পশ্চিম দিশেৰে বুঢ়াদিয়া নৈ খন বৈ গৈছে। এই

বুঢ়াদিয়া নৈৰ সিপাৰে ইহঁতৰ গাঁওখন। ইহঁতৰ গাৱলৈ মই কোনোদিনে যোৱা নাই যদিও সেই ঠাইখিনিৰ বিষয়ে অলপ অচৰপ কথা মই জানো। ইহঁতৰ গাৱৰ আশে পাশে ডাঙৰ ডাঙৰ জলাশয় কিছুমান আছে। এই জলাশয়বোৰত যথেষ্ট পৰিমাণে মাছ উৎপন্ন হয়। চৰকাৰৰ ফালৰ পৰাও সেই জলাশয়বোৰত মাজে সময়ে মাছৰ পোনা মেলি দিয়াৰ কথা

শুনা যায়। বুঢ়াদিয়া নৈতো বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ মাছ পোৱা যায়। ইয়াৰ ভিতৰত বুঢ়াদিয়া নৈত উৎপন্ন হোৱা বৰালি মাছ যথেষ্ট সোৱাদভৰা বুলি এক সুবাদ আছে। গতিকে দাম দৰ আদি একো নোসোধাকৈয়ে মাছটো কাটি বাচি দুই ভাগ কৰি দিবলৈ ক'লো।

কম সময়ৰ ভিতৰতে লোহিত মাছটো কাটি-বাচি ধুই মেলি মোৰ অংশটো মোৰ হাতত তুলি দিলে। ইতিমধ্যে মোক নিয়মীয়াকৈ মাছ দি যোৱা বেপাৰীজন পাৰ হৈ গ'ল। লোহিতক দেখি সি আজি নোসোমাল। মাথো মোৰ ফালে এবাৰ কেৰাহীকৈ চাই গ'ল। চাগে সি ভাবিলে যে এখন ঘৰ তাৰ হাতৰ পৰা ওলাই গ'ল। অৱশ্যে সি নাহিলে মই ভালেই পাম। লোহিতৰ অত্যন্ত অমায়িক মাত কথাৰ বিপৰীতে তাৰ মাত কথাবোৰ অতি কৰ্কশ। এমোকোৰা হাঁহিৰে মাছখিনি আনি এওঁৰ হাতত তুলি দিলো। “হেৰা আজি দুপৰীয়া বিলাহীৰে আঞ্জা বনাব। লগতে মাছ ভাজিও খাম।” কিন্তু সম্পূৰ্ণ নিৰ্লিপ্ততাৰে এওঁ মাথো শলাগি থলে। এওঁৰ মনৰ এই হঠাত পৰিবৰ্তনৰ কাৰন একো বুজি নাপালো। মইয়ো একো নজনা যেন দেখুৱাই দুই এটা কথা কৈ থাকিলো। এওঁ কিন্তু একো উত্তৰ নিদিলে। মাথো হু বা না কৰি থাকিল। ইপিনে ভিতৰি ভিতৰি মোৰ মনটো উচপিচাবলৈ ধৰিলে। কিনো হ'ল তহিৰ, এনেদৰে মাতবোল নকৰাকৈ কিয় আছে? কিছু সময়ৰ পাছতহে উৰহী গছৰ ওৰ ওলাল। বৰালি মাছ ভাজোতে কেৰাহীৰ গৰম তেল চিটিকি গাত পৰে। সেইকাৰনে তেওঁ অলপ শংকিত হৈ আছে। হয়তো মোৰ ওপৰত অলপ খঙো উঠিছে। “হেৰা, মাছখিনি নিমখ হালধিৰ লগতে ভালদৰে মিঠাতেল সানি উঠিহে ভাজিব। তেতিয়া কেৰাহীৰ গৰম তেল চিটিকি নাহে।” কথাষাৰে এওঁৰ মনটো অলপ ফৰকাল কৰা যেন দেখি সকাহ পালো।

কব নোৱাৰাকৈয়ে লোহিত ঘৰখনৰ এটা অংগ হৈ পৰিল। প্ৰায় নিয়মীয়াকৈয়ে সি মাছ বিকিবলৈ এবাৰ আমাৰ ঘৰলৈ আহে। সি আহি পোৱা সময়খিনিৰ বাবে মই অলপ বিৰক্তও হওঁ। সেই সময়খিনি বাতিপুৰাৰ ব্যস্ততাৰ সময়। তথাপিও সি আহিলে মোৰ সুবিধা হয়। মাছ বিচাৰি মই আৰু বেলেগকৈ বজাৰলৈ যাব নালাগে। সি ধুনীয়াকৈ মাছটো কাটি বাচি ধুই মেলি থৈ যায়। অশিক্ষিত হলেও সি মাছৰ দাম হিচাব কৰোতে কোনোদিনে ভুল নকৰে। আজিকালি দেখিছো বঙ

দোকানত নোট এখন দিয়াৰ পাছত ওভতাৰ লগীয়া টকাখিনি কেলকুলেটৰত হিচাব কৰিহে দিয়ে।

বিশ্বকৰ্মা পূজাৰ পাছৰে পৰা বতৰটো অলপ ভাল হৈ আহিছে। কেইদিনমান আগৰ উৎকট গৰম এতিয়া আৰু নাই। শীতকাল আগমনৰ আভাস দেখা গৈছে। বাৰীৰ পাচলি বাগিচাখন গঢ় দিয়াৰ সময় আহি পৰিছে। ঘাঁহ বনবোৰ চিকুনাৰ লাগে। আগতীয়াকৈ লাই শাকৰ ওটি অলপ সিঁচিব পাৰিলে ভাল আছিল। ইপিনে ভোলা বেঙেনাৰ পুলি কেইটাও ৰুব পৰা হৈছে। ৰবিবাৰৰ দিন বুলি আজি কিবা অলপ কৰিব পাৰিলে ভাল। কেচুৱাটোক কোলাত লৈ পিচ চোতালত বহি কথাবোৰ ভাবি থাকোতেই লোহিত আহি ওলাল। কেচুৱাটোৱে আজি বৰকৈ আমনি কৰি আছে। কোলাৰ পৰা নমাই থলেই কান্দে। কোলাত থাকোতেও উচপিচাই আছে। ইপিনে এওঁও আজি কেচুৱাটোৰ ফালে মনোযোগ দিয়া নাই। বহুদিনৰ পৰা কৰিম কৰিম বুলি টোপাই থকা এসোপামান কাম উলিয়াই লৈছে। বন্ধৰ দিনটো অবাৰতে নষ্ট হৈ যায় বুলি মনে মনে খং উঠি আছে। অনবৰতে অনৰ্গল বকি থকা লোহিতেও আজি চুপচাপ আছে। হয়তো মোৰ মনৰ অৱস্থা বুজি সি ভয় খাইছে। মাছৰ দামটো লৈ যোৱাৰ আগে আগে সি ভয়ে ভয়ে সুধিলে “বাবুৰ আজি কি হৈছে? সি কিয় কান্দি আছে?” আৰে, কি হৈছে বুজিবলৈ মইতো ডাক্তৰ নহয়। ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ নিলেহে তাৰ কি হৈছে গম পাম। সি পুনৰাই ক'লে - “বাবুৰ চাগে পেটৰ বিষ হৈছে। পানী এগিলাচ দিয়ক। মই জাৰি দিও। মোক এটকা মাননি দিব লাগিব।” জৰা ফুকাৰ কথা শুনি মোৰ খঙে চুলিৰ আগ পালেগৈ। এইবোৰ কথাৰ প্ৰতি মোৰ তিলাৰ্ধও বিশ্বাস নাই। কিন্তু মই তৰ্কিব পৰাৰ আগতেই এওঁ তাক পানী এগিলাচ আনি দিলে আৰু হাতত দহটকা ওজি দিলে। সিও খৰিকা এডালোৰে পানীখিনি লৰাই লৰাই কিবা কিবি ফু ফা কৰি পানীখিনি গিলি থলে। তাক জোকাবৰ বাবেই সুধিলো “কি কৰিলা”? পৰম প্ৰত্যয়েৰে সি ক'লে “বাবুৰ পেটৰ বিষটো পানীখিনিলৈ লৈ আহিলো।” ইতিমধ্যে সি নিশ্চিত ধাৰণা কৰি লৈছে যে মোৰ কনমানি ল'ৰাটোৰ পেটৰ বিষ হৈছে। “তেনেহলে তুমি পানীখিনি পেলাই নিদিলা কিয়?” পানীখিনি পেলাই দিলে বিষটো আকৌ বাবুৰ পেটলৈ যাব, সি কলে। “বাবুৰ পেটৰ বিষখিনি এতিয়া মোৰ পেটত হজম হৈ যাব।” তাৰ কথাষাৰ শুনি মোৰ

হাঁহি উঠি গ'ল।

জাৰকালিৰ বন্ধৰ দিনবোৰ মই ঘৰতে কটাবলৈ ভাল পাওঁ। এই কেইদিন মই বাৰীৰ পাচলি বাগিচাখন গঢ় দিয়াত ব্যস্ত হৈ পৰো। পাচলি বাগিচাখন গঢ় দি মনত এক বিমল আনন্দ অনুভৱ কৰো। এনেয়ে পৰিশ্ৰমহীন শৰীৰটোৱে এই কেইদিনত অলপ পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ সুযোগ পায়। লগতে বাৰীৰ সতেজ সেউজ পাচলি খোৱাৰো সৌভাগ্য ঘটে। ইয়াকে লৈ সহকৰ্মী সকলৰ আগত অলপ অচৰপ গৰ্বও কৰো। কিন্তু আজি মই বন্ধু এজনৰ ঘৰলৈ যাব লাগিব। যাবলৈ মন নাছিল যদিও আন একো উপায় নাছিল। সামাজিক ব্যক্তি হিচাবে কিছুমান সামাজিক দায়িত্ব পালন কৰাটো সকলো মানুহৰে কৰ্তব্য। বন্ধুজনৰ ঘৰ লোহিতহঁতৰ ওচৰৰ গাঁও এখনত। গতিকে এবাৰ লোহিতৰ ঘৰলৈও যাম বুলি ভাবিলো। ভবামতেই কাম। আবেলি যেতিয়া মই লোহিতৰ ঘৰ পাও তেতিয়া সি আগচোতালত টাৰি এখনত বহি আছিল।

হঠাতে তাৰ ঘৰৰ সমুখত মোক দেখি লোহিত উচপ খাই উঠিল। সিহঁতৰ গাঁৱত এখন বছৰেকীয়া মাৰে পূজা হয়। পূজাখনলৈ বুলি সি মোৰ পৰা চান্দা আনে আৰু মোক নিমন্ত্ৰণ কৰি থৈ যায়। কিন্তু এইদৰে যে মই কেতিয়াবা সিহঁতৰ ঘৰ ওলাম সি হয়তো সপোনতো ভবা নাছিল। মোক বহিবলৈ সি এটা মূঢ়া আগবঢ়াই দিলে। মূঢ়াটোৰ কাঠি দুডালমান ভগা আছিল। মই বহিলে মূঢ়াটো ভাগি নেযায়টো, মনতে ভাবিলো। সিহঁতৰ কাৰনে চহৰৰ পৰা কেইটামান মিঠাই লৈ গৈছিলো। গাড়ীখনৰ পৰা মিঠাইৰ টোপোলাটো আনিবলৈ লোহিতৰ ১২-১৪ বছৰীয়া পুতেক জনক পঠালো। তাৰ দুজনী জীয়েকো আছে। গাড়ীখনৰ কাষত ইতিমধ্যে কেইটামান কণ-কণ ল'ৰা ছোৱালী গোট খাইছে। মই বহাৰ পৰাই বিমট কন্ট্ৰ'লৰে গাড়ীখন আনলক কৰোতে ওলোৱা শব্দ শুনি ল'ৰা ছোৱালী কেইটা ফৰিং চিটিকা দিলে। দুনাই আৰু সিহঁত গাড়ীখনৰ ওচৰলৈ নাহিল। গাড়ীখনৰ দৰ্জা খোলাৰ সৌভাগ্য হোৱা বাবে বাকীবোৰ ল'ৰাই লোহিতৰ পুতেকক বাহ বাহ দিলে। ইয়ো পৰম গৌৰৱৰে মিঠাইৰ টোপোলাটো লৈ গাড়ীখনৰ দৰ্জাখন বন্ধ কৰি থলে।

গাঁৱলৈ আহিলে মই গাঁৱৰ সেউজীয়াখিনি উপভোগ কৰিব বিচাৰো। মই নিজৰ শৈশৱকাল গাঁৱত পাৰ কৰিছো। গাঁৱৰ পৰিৱেশত থাকিয়েই মই মোৰ হাইস্কুলীয়া জীৱন সাং

কৰিছো। গাঁৱৰ সেউজীয়া পৰিবেশে মোক বৰকৈ আত্মত কৰে। গাঁৱত থাকোতে মই পথাৰৰ সেউজীয়াবোৰৰ মাজে মাজে ঘূৰি ফুৰিছিলো, কেতিয়াবা গৰু চৰাবলৈ, কেতিয়াবা ঘাঁহ কাটিবলৈ বা কেতিয়াবা এনেয়ে। কোনোবাদিনা কোনো ৰোৱনীৰ হাতৰ কঠিয়াখিনি লৈ ভুই কইছিলো আৰু কোনো দাবনীৰ হাতৰ কাঁচিখন লৈ ধান কাটিছিলো। এই ছেগাতে ৰোৱনী বা দাবনী গৰাকীয়ো তামোল এচিলা মুখত ভৰাইছিল। কিন্তু মোৰ এই কামবোৰত কোনোদিনে কোনেও বাধা দিয়া নাছিল। হয়তো এখন সম্ভ্ৰান্ত ঘৰৰ ল'ৰা হোৱা হেতুকে মোক কোনেও বাধা দিবলৈ বিচৰা নাছিল। এইবোৰ কাম কৰি গাৰ কাপোৰ কানি লেতেৰা কৰি অনা বাবে মাৰ খং উঠিছিল। কিন্তু লগে লগে আইতাই মোক আৱৰি ধৰিছিল।

লোহিতৰ ঘৰটো বিচাৰি উলিয়াবলৈ মোৰ অলপো অসুবিধা নহ'ল। গাঁৱত সকলোৱে তাক ওজা (বেজ) বুলি মাতে। মূল বাস্তাৰ পৰা সিহঁতৰ ঘৰলৈ প্ৰায় আধা কিলোমিটাৰ পথ কেঁচা ৰাস্তাৰে সোমাই যাব লাগে। বাঁহনিৰ মাজে মাজে যোৱা এই কেঁচা ৰাস্তাটোৰ অৱস্থা বান্ধি কেনে হ'ব পাৰে সেয়া ভাবিয়েই ভয় লাগিল। গাঁওখনৰ সৰহভাগ মানুহেই মৎস্যজীৱী। লোহিতৰ ঘৰটো টিনৰ চালি দিয়া। মাটি লেপা বেৰবোৰত চূণ সানি ধকধকীয়া বগা কৰি ৰাখিছে। ঘৰটোৰ কাষতে তিনিফালে বেৰ দিয়া আৰু বাৰীৰ ফালৰ পৰা সোমাব পৰা এটা আৱোৰ আছে। সেইটো চাগে সিহঁতৰ গা ধোৱা ঘৰ। কিন্তু বাৰীৰ ফালে যে মুকলি? মনৰ খুদৰনি মাৰিবলৈ এপাকত উঠি গৈ চালো। ডাঙৰ বস্তা এটা ফালি বনোৱা পৰ্দা এখন তাত আৰি থোৱা আছে। বাৰীৰ পিছফালে এটা দক পুখুৰী আছে। গোটেই বাৰীখন সুন্দৰকৈ চিকুণাই ৰাখিছে। তাত এডালো বন দেখিবলৈ পোৱা নগ'ল। বাৰীখনত কেবাডালো ডাঙৰ ডাঙৰ গছ আছে। কিন্তু গছবোৰৰ মাজত এডালো ফল মূলৰ গছ নতুবা মূল্যবান কাঠৰ গছ নাই। বাৰীখনত ইমানখিনি জেগা থকাৰ পাচতো অকণো খৰালিৰ পাচলি খেতি নেদেখি মনটো বেয়া লাগিল। লোহিতক মই কেবাদিনো কৈছে যে পাচলি বাগিচা এখন গঢ় দিবলৈ বিশেষ কষ্ট কৰিব নালাগে। ইয়াৰ উপৰিও ঘৰতে পাচলি বাগিচা এখন থাকিলে আৰ্থিক ভাবেও বহু সকাহ পাব পাৰি। কিন্তু ইহঁতে নিজৰ নৈমিত্তিক কামখিনিৰ বাহিৰে অকণো বেলেগকৈ চিন্তা কৰিব নোৱাৰে। পাচলি বুলিবলৈ আছে কেবল ঘৰৰ

পিবালীত কেইডালমান পোবাল বেজেনা আৰু ঘৰৰ সমুখৰ ফালে এজোপা অমিতা গছ। ষ্টীলৰ গিলাচত দিয়া অত্যন্ত মিঠা ফিকা চাহখিনি খাই আহিব ওলালো। আহিবৰ পৰত সি দুটা অমিতা ছিঙি আনি দিলে। তাক এশ টকা এটা যাঁচিলো যদিও সি নললে।

গৰমৰ বন্ধৰ মাহটোৰ ভালেকেইদিন বৰষুণতে পাৰ হয়। স্কুলীয়া ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে আচলতে এই মাহটোত গৰমৰ পৰা নহয়, বৰষুণৰ পৰাহে পৰিত্ৰান পায়। লগতে এই মাহটোতে প্ৰায়েই বানপানীৰ সমস্যা থাকে। এইবাৰ আকৌ বানপানীৰ যিহে প্ৰকোপ চৰিছে। টিভিৰ সমুখত বহি এইকেইদিন কেবল বানপানী সংক্ৰান্তীয় খবৰবোৰেই লৈ আছে। লাহে লাহে পানী কমি আহিছে যদিও মানুহবোৰৰ যেন দুৰ্দশা কম নাই। অতি নিৰ্মম ভাৱে যেন বানপানীটোৱে সহজ সৰল মানুহখিনিৰ সৰু সৰু সপোনবোৰ চুবমাৰ কৰি থৈ গ'ল। হঠাতে লোহিত আহি ওলাল। দাড়ি চুলি নকটা এখন বিৰণ মুখ লৈ সি আহিছে। "চাৰ মোৰ সকলো শেষ।

বানপানীয়ে মোৰ সকলোখিনি উটুৱাই লৈ গ'ল। এই কেইদিন আশ্ৰয় শিবিৰত আছে। শিবিৰত চাৰ বেচন পাতি থিকে থিকেই পাইছে। চৰকাৰে আমাক ঘৰ দিম বুলিও কৈছে, কিন্তু পলম হ'ব। ঘৰটো সোনকালে বান্ধিব নোৱাৰিলে বেপাৰলৈ আহিব নোৱাৰো। ঘৰটো বান্ধিবলৈ কিবা অলপ সাহায্য কৰক ছৰ। একে উশাহতে সি কথাখিনি ক'লে। তাৰ চকুত এক কাতৰ চাৰনি। মই কিছু বিমোহত পৰিলো। সিনো আচলতে মোৰ পৰা কি আশা কৰি আহিছে মই বুজিব পৰা নাই। তাক আৰু দুই এটা কথা শুখিলো যদিও একো অনুমান কৰিব নোৱাৰিলো। আন মানুহ হোৱা হ'লে হয়তো মই ইমান চিন্তা নকৰিলোহেতেন। কিছু চিন্তা কৰি তাক এখন পাঁচশ টকীয়া নোট আগবঢ়াই দিলো। নোটখন দেখি সি বহুৰ পৰা জাপ মাৰি উঠি দুখোজ পিচুৱাই গ'ল। "নাই নাই চাৰ, মোক ইমান টকা নালাগে। মোক কেবল দুটা বাঁহৰ দাম এশ টকা দিলেই হ'ব।" তাৰ আশাৰ দৈন্যতা দেখি দুখ লাগিল। তাক এক প্ৰকাৰ ধমক দিয়ে ক'লো - "লোৱা"।

লক্ষ্যস্থান আৰু লক্ষ্য পূৰণৰ মাজত থকা দলঙখন হ'ল

শৃংখলাবদ্ধতা; ইয়ে আপোনাক সাফল্যৰ শীৰ্ষ বিন্দুলৈ লৈ যায়।

—জিমৰণ (আমেৰিকাৰ উদ্যোগী)

পাকচক্ৰ

বীতা দেবী

প্ৰাক্তন ছাত্ৰী

চেহ্নাবলৈ সোমাই আহিয়ে ডাঃ প্ৰত্যাষ গোস্বামীয়ে টাইডালৰ গাঠিটো ঢিলা কৰি দি বিভলভিং চেয়াৰখনত গাটো এৰি দিলে। এচিটো আগৰ পৰাই দি থৈছিল মদনে। তেওঁ দুচকু মুদি দিলে। এনেকৈ কিছু সময় বহে তেওঁ, বহুখিনি অৱসাদ দূৰ হয়। অত্যন্ত গৰম আৰু ভাগৰ লাগিছে। ডিঙিৰ টাইডালৰ বাবে অন্য এক অস্বস্তি অনুভৱ কৰিছে। সাধাৰণতে তেওঁ সদায় টাইনামাৰে। আজিৰ কথা বেলেগ, আজি দুপৰীয়া এখন মিটিং আছিল কলেজত। পাছ মিনিটমান পিছত মদনে কফি একাপ লৈ আহিল, লগত দুটামান ভজা কাজু। সি জানে এই সময়ত ছাৰে একাপ কফি খায় ফ্ৰেছ হৈ পেচেন্ট চাব। দুপৰীয়া লাঞ্চ কৰাই নহয়। ৰাতিপুৱা ৰজনীয়ে ব্ৰেকফাস্ট যি দিয়ে সেয়াই দিনটোলৈ। সিও বৰ ওস্তাদ নহয়। এই ক্ষেত্ৰত মদন ভাল। তাৰ মতে দেহা থাকিলেহে বেহা। সন্তুষ্টিৰে কফি কাপ খাই তেওঁ টেবুলত থকা বেলটো বজাই দিলে। এজন পিতৃ বয়সৰ মানুহ সোমাই আহিয়েই নমস্কাৰ দিলে। প্ৰত্যাষেও প্ৰতি নমস্কাৰ দি সুধিলে, কওঁকচোন আপোনাৰ অসুবিধা কি?

কি কম ছৰ অসুবিধা বহুতেই। খাবই নোৱাৰো মই, ভৰি হাতবোৰ জিন্ জিন্ কৰে। চকুৰে ধোৱা ধোৱা দেখো, ৰাতি টোপনিও নাহে।

ডাঃ প্ৰত্যাষে বুজি পালে বাৰ্ধক্যৰ বেমাৰ। তেওঁ ক'লে, চাওঁ বিচনাখনত শুই দিয়কচোন। মানুহজনে

থোৰোগোঁৰো কৰি আছে বোধহয় ভালকৈ নোদেখে। তেওঁ ধৰি নি বিচনাখনত শুৱলৈ দিলে। বি পি চাই দেখিলে কম আছে, পালচ ঠিকে আছে, হাৰ্ট ৰিটো প্ৰায় ঠিকেই। চকু চালে তেজ কম আছে, বোধহয় ভালদৰে খোৱা বোৱা নকৰে। দুটামান ঔষধ লিখি দি ক'লে ঔষধ কেইটা সময়মতে খাব। ভোক লাগিব আৰু খোৱা-বোৱা ভালকৈ কৰিব।

মানুহজন ওলাই গ'ল। এইবাৰ আঠলৈকে পৰা চুৰিয়া এখন, গেঞ্জি এটা পিন্ধি মানুহ এজনক দুজন প্ৰায় বাহিছ-পাৰ্ছি বহুৰীয়া ল'ৰাই ধৰি ধৰি আনিছে। মূৰত এখন গামোছা বন্ধা, গামোছখন তেজেৰে ৰঙালী। ল'ৰা দুজনৰ চকু মুখত উৎকণ্ঠা, সম্ভৱতঃ বাপেক। মাৰপিটবেই কেচ নেকি?

বহক, কি হ'ল?

ল'ৰা দুজনৰ এজনে ক'লে, দাৰে ঘপিয়ালে ছৰ।

কোনে? কিয়?

খুড়াই। পথাৰত আলি দিওঁতে খুড়াৰ মাটি সোমাল বোলে, তাকে লৈ ...।

মানুহবোৰৰো যে কি হৈছে, নিজৰ ভায়েককে ঘপিয়াব পাৰে এচিকটা মাটিৰ বাবে। ইতৰ প্ৰাণীৰ মাজতো একতাৰ শক্তি দেখা যায়। অথচ জীৱশ্ৰেষ্ঠৰ কি দুৰ্দশা।

ততাতৈয়াকৈ মানুহজনৰ মূৰত চিলাই দি তেজ ওলোৱা বন্ধ কৰি বিষ উপসমৰ বেজি দিয়া হ'ল। অলপ

আৰাম পায় মানুহজনৰ মুখৰ মাত ওলাল।

তাৰ বহুত মইমতালি সন্ত কৰিলো ছৰ। আধাতকৈ বেছি মাটি সি কাটি নিলে, কাজিয়া হয় বাবে মই লাগি নাথাকো। কিন্তু আজি পথাৰৰ আলিটো ঠিক কৰিব লগতে সি কয় মই বোলে তাৰ মাটি সুমুৱাই ল'লো। মোৰ ধৈৰ্যৰ বান্ধ সুলকি গ'ল ছৰ। মই ভাবিলো আজি হয় বামুন মৰক নহয় লগুন চিঙক। তাক গবা মাৰি ধৰিলো কিন্তু নোৱাৰিলো ছৰ তাৰ বৰ জোৰ।

ঘৰ ক'ত?

ৰঙিয়া কেন্দুকোনাতে।

কেচ দিব নেকি ভায়েকৰ ওপৰত, সুধিলে ডাঃ প্ৰত্যাষে।

নিদিওঁ দিয়ক ছৰ। হাজাৰ হ'লেও নিজৰেই ভাই। পৰিয়ালটোৰ আলাই আখানি হ'ব।

শুনি ভাল লাগিল। কাজিয়া নকৰিব, এতিয়া যাওঁক ঔষধখিনি খাই থাকিব। ওচৰৰ ফাৰ্মাচিট এসপ্তাহ পিছত চিলাইটো কাটি ল'ব। বিনয়ৰে নমস্কাৰ দি মানুহজন ওলাই গ'ল।

এজনী মাইকী মানুহ লগত আঠ-ন বছৰীয়া ছোৱালী এজনী। ছোৱালীজনীয়ে ভালদৰে খোজ কাটিব পৰা নাই। মানুহজনীৰ শৰীৰত এজোৰ মলিয়ন কপাহী মেখেলা চাদৰ, এটা কিচিকা ব্লাউজ। ছোৱালীজনীৰ গাত জোখতকৈ চুটি ফ্ৰক এটা। একেই মলিয়ন। কণ্ডকচোন, ক'লে প্ৰত্যাষে।

ছৰ, বুলি মানুহজনী ৰৈ গ'ল। তাৰ পিছত চাদৰেৰে মুখ ঢাকি ফ্ৰককাই কান্দিবলৈ ধৰিলে। কি বা হ'ল। আঠটা বাজি গ'লেই আৰু বা কিমান পেচেন্ট আছে। মানুহজনী কান্দিয়েই আছে, বিবুধিত পৰিল সি। তথাপিটো ক'লে ৰ'ব নাকান্দিবচোন, কি হ'ল কণ্ডকচোন।

চকু মুখ মোহাৰি মানুহজনী অলপ সুস্থ হৈ ল'লে। ইফালে-সিফালে চাই ক'লে, ছৰ বৰ ডাঙৰ কথা হ'ল। মই কামত যাওঁতে ছোৱালীজনীক কোনোবা নৰপিশাচে...। তাই বৰ কষ্ট পাই আছে, ছৰ। কিবা এটা কৰক। আমি বৰ দুখীয়া মানুহ।

এক মুহূৰ্ত্তৰ বাবে মৌন হৈ পৰিল প্ৰত্যাষ। খঙত কান-মুৰ ৰঙা পৰিল। এই অকনমনী ছোৱালীজনীকো কোনোবাই ধৰ্ষণ কৰিব পাৰে। কাৰ অন্তৰত জাগে এনে ফুল কুমলীয়া

ছোৱালীৰ প্ৰতি কামনা। পাপ পুণ্যৰ কথা মানুহৰ মগজত স্থান নোহোৱা হ'ল। মানুহ পশুতকৈও অধম হ'ল। বৰ্তমান পাপৰ পথ হে সুগম আৰু মসৃণ। প্ৰত্যাষৰ ভনীয়েকজনীলৈ মনত পৰি বুকুখন কঁপি উঠিল। আঠ-ন বছৰীয়া ছোৱালীজনী যদি কাৰোবাৰ কামনাৰ পৰা সাৰি যাব নোৱাৰে তেন্তে সি গান্ধক ভনীয়েকজনীক সুৰক্ষা দিব পাৰিব বুলি বুকু ডাঠি ক'ব পাৰিবনে বহিঃজগতৰ এই কদৰ্য পৰিবেশত।

ছোৱালীজনীক চিকিৎসা প্ৰদান কৰি মাকক অলপ চকু ৰাখিব ক'লে। এইবাৰ আহিল অলপ ডেকা বয়সৰ এহাল দম্পতী। বয়স পয়ত্ৰিশ-চল্লিশৰ ওচৰা ওচৰি।

কণ্ডকচোন বেমাৰ কাৰ আৰু কি?

মানুহজনে তপৰাই ক'লে, এওঁৰ ছৰ।

কি হৈছে?

এইবাবো মানুহজনে ক'লে, পেটৰ বিষ, প্ৰায়েই হৈ থাকে।

খোৱা-বোৱা কৰিব পাৰেনে?

গিৰিয়েকে তৎক্ষণাত ক'লে সঘনাই বিষ উঠি থাকে বাবে খাব নোৱাৰে।

প্ৰত্যাষে ভাবিলে, বেমাৰ মানুহজনীৰ তেওঁ একো নকয় বোবা নেকি? তেওঁৰ মাত উলিয়াবলৈ প্ৰত্যাষে মানুহজনীৰ ফালে চাই সুধিলে, আপোনাৰ ল'ৰা ছোৱালী কেইটা?

এইবাবো গিৰিয়েকে ক'লে, দুটা ছৰ দুটা।

মই এখেতক সুধিছো, বিষটো কেতিয়া উঠে?

ছৰ যেতিয়াই তেতিয়াই উঠে।

উস্ কি অদ্ভুত মানুহ। এইবাৰ প্ৰত্যাষে এপাট অন্ত্ৰ এৰিলে। ভাবিলে এইবাৰ গিৰিয়েকে নিশ্চয় ক'ব নোৱাৰিব বা নকয়।

বাৰু কণ্ডকচোন শেষবাৰ মাহেকীয়া কেতিয়া হৈছিল আপোনাৰ?

গিৰিয়েকে তৎক্ষণাত ক'লে, ছৰ যোৱা মাহ বহিষ তাৰিখে। এওঁ নাজানে নহয় ছৰ মইহে জানো।

ডাঃ প্ৰত্যাষৰ হাঁহি উঠি গ'ল। কি কি প্ৰকৃতিৰ মানুহ থাকে যে এই পৃথিৱীত। এওঁ চাগে মাইকীৰ ওপৰত বৰমতা বোলোবা মানুহ, মাইকীক একচেটিয়া সম্পত্তি বুলি ভবা মানুহ। মানুহজনীক চাই মেলি পেটৰ এখন আল্ট্ৰাচাউণ্ড কৰিব

দিলে। যাওঁ নাযাওঁ কৈ মানুহ হাল গ'ল, যেন যোৱাৰ ইচ্ছাই নাছিল। অৱশ্যে মানুহবোৰে বাহিৰৰ গৰমৰ পৰা সোমাই আহি ঠাণ্ডা অনুভৱ কৰি কিছু সঁকাহ পালে কিমান সময় অতিবাহিত হ'ল সময়ৰ হিচাপ নাথাকে। কিন্তু এজন ডাক্তৰৰ প্ৰতিটো পালেই হিচাবৰ। অৱশ্যে এয়াওঁ জনসেৱাৰ স্বার্থতে। তেওঁলোকে ডাঃ প্ৰত্যুষৰ লগত কথা পাতিও ভাল পায়। কিন্তু ৰাতিপুৱা আঠ বজাত ক্লাছ, ন বজাত ওবাৰ্ডত ৰাউণ্ড, দিনৰ দুই বজালৈ বহিঃ বিভাগত ৰোগী চোৱা আৰু তাৰ পিছত বাহিৰে বাহিৰে চেম্বাৰ। দিনটো মানুহৰ লগত বকি বকি আবেলি চেম্বাৰত জিভা ঘূৰিবই নোখোজে। মানুহবোৰৰো কথা পাতিব খোজাৰ কাৰণ এটা নোহোৱা নহয়। সঁচৰাচৰ ডাক্তৰবোৰৰ মুখত ওলমি থকা তেওঁতকৈ যেন বুদ্ধিমান মানুহ আৰু এই দুনিয়াত কোনো নাই এই অহং ভাৱটো ডাঃ প্ৰত্যুষ গোস্থামীৰ মুখত দেখা নাযায়। তাৰোপৰি প্ৰত্যেকজন ৰোগীৰ খবৰবোৰ লৈ ভাল পায়, ঘৰ ক'ত, কাৰ লগত আহিছে, কিহত আহিছে ইত্যাদি। অৱশ্যে এইদৰে কথা পাতি ঘৰুৱা অৱস্থাৰ বৃদ্ধ লোৱাৰ লগতে ৰোগীবোৰেও এক ধৰণৰ সন্তুষ্টি পায়। এজনৰ গাত ভেজা দি থৰক-বৰক খোজেৰে চেম্বাৰলৈ সোমাই অহা ৰোগীজনো প্ৰত্যুষে চাই দিয়াৰ পিছত হাঁহি মাতি খোজ কাঢ়ি যাব পৰা হয়। সঁচা কথা, দুটামান ভাল উপদেশমূলক কথা অকনমান স্পৰ্শও এজন ৰোগীৰ বহুখিনি সুস্থতা আনি দিব পাৰে।

মেডিচিন ডাক্তৰ হোৱাৰ সুবাদতে এই জনসমুদ্ৰৰ অনেক ধনী-নিধনী, শিক্ষিত-অশিক্ষিত, এনিমীয়া শিশুৰ পৰা ১০৯ বছৰীয়া বৃদ্ধলৈকে বহুতো মানুহৰ পৰা সহজ-সৰল ব্যৱহাৰ, আন্তৰিকতা, শ্ৰদ্ধা এটা ডাঙৰ প্ৰাপ্তি। তেওঁলোকক যিমানখিনি দিয়া যায় তাতকৈ বহুখিনি বেছি পোৱা যায় কেতিয়াবা। অখ্যাত মানুহবোৰৰ একো একোটা বিখ্যাত কাৰ্যই মনটো জোকাৰি যায়। অন্তৰৰ ভাষাতকৈ শক্তিশালী ভাষা আৰু একো নাই। সাধাৰণ দুখীয়া শ্ৰেণীৰ কোনো মানুহে যেতিয়া বছৰ বছৰ ধৰি ভুগি থকা দুৰাৰোগ্য ৰোগৰ পৰা তাৰ চিকিৎসাত সুফল পাই তেতিয়া সেই মানুহজনৰ উজলি উঠা মুখখনে তাক কৰ্মপ্ৰেৰণা যোগায়। অৰ্থনৈতিকভাৱে দুৰ্দশাগ্ৰস্ত এই মানুহখিনিয়ে যেতিয়া বাৰীৰ, নেমুকেইটা, পুখুৰীৰ কাঁৱে মাছকেইটা নাইবা ঘৰৰ শালত বোৱা কপাহী গামোছা একোখন তাক যাচে তেতিয়া তেওঁলোকৰ অন্তৰৰ প্ৰচুৰ উপলব্ধি কৰি

সি আঁচৰিত হয়।

মদন সোমাই আহিল। ছুৰ ছোৱালী এজনী আহিছে। বাহিৰত কাজিয়া কৰি আছে। ভিতৰত আহে বোলে। আমি চেম্বাৰ বন্ধ কৰিম বুলি কৈছে, আহিব দিয়া নাই।

আহিব দে ডাঃ প্ৰত্যুষে ক'লে।

সোমাই আহিল ঢলং পলং খোজে, ঢুলঢুলীয়া চকুৰে এজনী অতীব সুন্দৰী গাভৰু। অশালীন সাজ-পোচাকত সুন্দৰতাখিনি হেৰাই গৈছে। এনে লাগিছে গাভৰুৱে দেহৰ অংগ ঢকাতকৈ অংগ প্ৰদৰ্শনতহে বেছি গুৰুত্ব দিছে।

দোৰোল খোৱা জিভাৰে গাভৰুৱে ক'লে, ছুৰ বিষত মূৰটো ফাটি যাওঁ ফাটি যাওঁ কৰিছে। কিবা এটা কৰক।

ফুট গধূলিতে মদসোপা গিলিব মূৰ নিবিষাব। ইহঁতৰ অভিভাৱক নাই নেকি ছোৱালীৰ নৈতিক স্থলন চাবলৈ। নে অভিভাৱকেই স্বল্প বৈশত কোনোবা ক্লাৱত ৰঙীন পনীয়াত ডুবি আছে। মাকজনীৰ এই গাভৰু জীয়েকজনীৰ প্ৰতি একো দায়িত্ব নাই নেকি। পিন্ধনে-উৰণে এজনী ছোৱালীৰ ব্যক্তিত্ব ফুটি উঠে। এনে সামান্য কাপোৰেৰে দেহ উদ্ভাজি ঘূৰি ঘূৰিলে বিকৃত কামনা পোষণ কৰা কোনো পুৰুষে কিয় সুযোগ নল'ব। আজিকালি আধুনিকতাৰ নামত বলিয়া একাংশ গাভৰু ছোৱালী-বোৱালীবোৰে অংগ প্ৰদৰ্শন কৰা পোচাক পৰিধান কৰি মানসিক তৃপ্তি পায়। এওঁলোকৰ এই ৰুচিবোধৰ বাবে সমাজত নাৰী নিৰ্যাতন, বলাৎকাৰ আদি ঘটনা সঘনাই ঘটিব লৈছে। এই ছোৱালীজনীও যিকোনো মুহূৰ্ততে বলাৎকাৰৰ বলি হ'ব পাৰে। তাৰ পাছত পুৰুষ সমাজক শিক্ষাৰ, নাৰী সংগঠনৰ সজোৰ প্ৰতিবাদ।

ছোৱালীজনীক বিষৰ ইনজেকচন এটা দি ক'লে, অলপ পিছত ভাল পাবা। এতিয়া তুমি ঘৰত যোৱা।

ঘৰ, ক'ত ঘৰ মোৰ? নাযাওঁ মই ঘৰলৈ।

ঘৰলৈ নোযোৱা ক'ত যোৱা যাবা। মোৰ যাবৰ হ'ল। চেম্বাৰ বন্ধ কৰিব এতিয়া।

ময়ো আপোনাৰ লগত যাম।

কি কয় এই ছোৱালীজনীয়ে। ৰঙীন পনীয়াৰ নিচাই মাথাত ভালকৈয়ে ধৰিছে।

কাৰ লগত আহিছ? গাড়ী আনিছনে? যি বৈশভূষা কোনোব ধনী ঘৰৰে ছোৱালী চাগে।

অকলে আহিছে। গাড়ী নাই। কৈছে নহয় মই

আপোনাৰ লগত যাম।

কি বিপদত পৰিলোঁ কেনেকৈ লৈ যাওঁ এইজনীক।
অবিবাহিত মানুহ মই। কিন্তু এই আকণ্ঠ নিচাত ডুবি থকা
ছেৱালীজনীক যদি মই এৰি যাওঁ মহানগৰীৰ হিংস্ৰ পশুজাকে
আনন্দত কিৰিলি পাৰি ক্ষত্ৰকৃত ফালি চিৰি নেফা নেফা
কৰিব। আৰু কালি ৰাতিপুৱা ডাঙৰ ডাঙৰ আখৰেৰে
আগশাৰীৰ কাকত কেইখনত খবৰ হৈ পৰিব। ব্যক্তিগত টি.ভি
চেনেল কেইটাই টি আৰ পি বঢ়াবৰ বাবে ফটো সহকাৰে
একেটা খবৰকে দুই তিনিদিনলৈ দেখুৱাই থাকিব। নাই নাই
নোৱাৰো, মানৱীয়তাৰ খাতিৰত মই এইটো হ'বলৈ দিব
নোৱাৰোঁ। পিছত কি হয় দেখা যাব সদ্যহতে সুৰক্ষাৰ বাবে
ছেৱালীজনীক ঘৰলৈ লৈ যোৱা হওঁক।

গাড়ীৰ পিছফালৰ চিটত বহুৱাই দি ডাঃ প্ৰত্যাষ
কোৱাৰ্টাৰলৈ ৰাওনা হ'ল। ৰাস্তনি ল'ৰা ৰজনী ছাৰৰ লগত
অচিনাকী ছেৱালীজনী দেখি উৎকণ্ঠিত হ'ল যদিও একো
সোধৰ সাহস নহ'ল।

ৰজনী যা এওঁক আলহীৰ কোঠাটো দেখুৱাই দে।
যোৱা তুমি কমত গৈ ফ্ৰেচ হৈ অলপ আৰাম কৰাগৈ।
প্ৰত্যাষে গা-পা ধুই ফ্ৰেচ হৈ লয় মানে ৰজনী চাহৰ
কাপ লৈ শাজিৰ।

ৰজনী ছেৱালীজনীক কমতে ভাত দিবি।
ছাৰ তেওঁ হেনো ভাত নাখায়। দৰ্জা বন্ধ কৰি শুই আছে।
হয় নেকি, ঠিক আছে তই যা, মোক এঘাৰটাত ভাত
দিবি। এতিয়া মোৰ অলপ কাম আছে।

আকৌ এবাৰ ছেৱালীজনীৰ কাৰ্যই প্ৰত্যক্ষক ভৰাই
তুলিলে। অচিনাকী ঘৰ এখনত কেনেকৈ ইমান নিৰ্ভয় মনেৰে
শুব পাৰে। যাঃ এইবোৰ উতনুৱা ছেৱালীৰ কথা ভাবি লাভ
নাই। উইক এণ্ডত হোটেল লেণ্ডমাৰ্কত এপিকানে এখন
চেমিনাৰ পাতিছে। তাত সি প্ৰেজেন্ট কৰিব খোজা পেপাৰখনৰ
টপিক হিচাপে লৈছে ষ্ট্ৰোক। এই ষ্ট্ৰোকেই গোটেই বিশ্বতে
প্ৰতি মিনিটত হেজাৰ জনৰ প্ৰাণ কাঢ়িছে। হেজাৰজনে
তিলতিলকৈ মৃত্যুৰ ক্ষণ গণিছে। ষ্ট্ৰোকৰ ফলত মগজুৰ
ভিতৰত ৰক্তক্ষৰণ হয়। মগজুৰ যিটো ফালত ৰক্তক্ষৰণ হয়
অৰ্থাৎ মানুহ এজনৰ যদি মগজুৰ সৌফালটোত ৰক্তক্ষৰণ হয়
তেতিয়া বাঁওফালটো অসাৰ হৈ পৰে। ফলত মানুহজনৰ
জীৱনটো দুৰ্বিহ্ব হৈ পৰে। চিকিৎসা বিজ্ঞানেও কেতিয়াবা

ক'বাত থমকি ৰ'ব লগা হয়। পেপাৰখন বেডি কৰিবলৈকে
প্ৰত্যাষে লেপটেপটো উলিয়াই ল'লে।

ৰাতিপুৱা খিৰিকিৰ ফাঁকেৰে সোমাই অহা ৰ'দ চেজ
মুখত পৰাত হে সাৰ পায় উঠিল প্ৰত্যাষ। ছেঃ দেখিয়ে হ'ল।
দৌৰাদৌৰিকৈ বাথকমত সোমাই গা-পা ধুই কাপোৰ-কানি
পিন্ধি ডাইনিং টেবুলত ব্ৰেকফাষ্ট কৰিব বহি দেখে তৰহে
তৰহে খোৱা বস্তু। এই ৰজনী আজি কি হ'ল তোৰ। এই
ৰাতিপুৱাই ইমানসোপা কি বনাইছ, কোনে খাব।

খাওঁকচোন দিনটোলৈ ওলাই যাব। ব্ৰেকফাষ্টটো যে
হেভী হ'ব লাগে আপুনি ডাঙৰ হৈও নাজানে নে? মিহি
মাতৰে ছেৱালীজনীয়ে ক'লে। ইতিমধ্যে তাই গা-পা ধুই
যোৱাকালিৰ অশালীন পোচাকৰ পৰিৱৰ্তে এখন পাতল বঙৰ
শাড়ী পিন্ধি লৈছে। কিন্তু কাপোৰ তাই ক'ত পালে। তাইটো
লগত বেগ-চেগ একো অনা নাছিল। অ বোধহয় বনীৰ
কাপোৰ পিন্ধিছে। বনী প্ৰত্যাষৰ ভনী, মাজে সময়ে আহি
কিছুদিন থাকি যায়।

প্ৰত্যাষে কৰ্ণফ্লেঞ্জৰ বাতিটো আৰু চাহ একাপ হাতত
তুলি ল'লে। তাই ওচৰলৈ আহি এইকন খালে নহ'ব দেই
বুলি দুখন ৰুতি, এটা বইল কণী, কল এটা তাৰ ফালে
আগবঢ়াই দিলে। লগে লগে কৈ উঠিল, জানে আমাৰ ককাই
কৈছিল ৰাতিপুৱা ৰজাৰ দৰে, দুপৰীয়া প্ৰজাৰ দৰে আৰু ৰাতি
ভিক্ষাৰীৰ দৰে খানা খাব লাগে, তেতিয়া শৰীৰ ঠিকে থাকে।

মনতে ভাব হ'ল প্ৰত্যাষৰ এইজনী কোনোবা ভাল
সংস্কাৰকামী ঘৰৰে ছেৱালী নেকি? মুখত দেখোন কথাৰ
ফুল-চন্দন। কিন্তু কালি যিটো অবস্থাত পালো কোনোপধ্যেই
ভাল ঘৰৰ ছেৱালী বুলি মনে নকয়।

তুমি থাকা, মানে কেতিয়া যোৱা যাবা মই ডিউটিত
যাওঁ কলে প্ৰত্যাষে।

দিনটো মেডিকেল কলেজত ব্যস্ততাৰ মাজত পাৰ
হ'ল। আবেলি চেম্বাৰত বেছি ভিৰ নাছিল, গতিকে প্ৰত্যাষ
সোনকালে ঘৰলৈ উভতি আহিল। তেতিয়াহে তাৰ
ছেৱালীজনীৰ কথা মনত পৰিল। তাই চাগে ইতিমধ্যে গ'ল
গৈ। ছেৱালীজনী কিন্তু সঁচাই ধুনীয়া ভাবিলে সি। ভালে ভালে
গৈ ঘৰ পালেই হয়। অচিনাকী ছেৱালী হ'লেও তাইৰ কোনো
ক্ষতি হোৱাটো নিবিচাৰে সি। গা-পা ধুই চাহ কাপৰ লগত
পেপাৰখন লৈ ডুইং কমত বহিল প্ৰত্যাষ। হঠাৎ এটা অচিনাকী

গোন্ধ আহি তাৰ নাকত লাগিল। সি মন কৰিলে কোনোবা এজন আহি তাৰ কাষত বহিছে। সি পেপাৰ সামৰি চ'ক খাই উঠিল হাৰে এইজনীচোন যোবাই নাই।

খঙত উগ্ৰমূৰ্তী ধৰিলে প্ৰত্যহে, তুমি, তুমি যোবাই নাই। তোমাৰ সান্ত্বনা বিপদৰ আশংকা কৰি কালি ৰাতিটো ৰাখিলো। তাৰেই গহীনা লৈ তুমি আৰু থাকিব নোৱাৰা। যোৱা এতিয়াই যোৱা, আৰু মই তোমাৰ দায়িত্ব ল'ব নোৱাৰিম, নলও। তাতে তুমি গাভৰু ছোৱালী মই অবিবাহিতা ডেকা ল'ৰা। তোমাৰ ভয় সংকোচ নাই, কথাখিনি কৈ প্ৰত্যহ ফোপাই উঠিল।

যিখন হৃদয় বিশ্বাসৰে চপচপীয়া হৈ থাকে তাৰ ওচৰত ভয় সংকোচ নাথাকে। মই যাম, যোৱাকালিৰ পৰা আপোনাক বহুত অতিষ্ঠ কৰিছোঁ তাৰ বাবে মোক ক্ষমা কৰি দিব। আপোনাক অলপ কথা ক'বলগীয়া আছে মোৰ। কোৱা হ'লেই ৰাতিপুৱা গুচি যাম মই। দিনত আপোনাক লগেই নাপালো। নহ'লে দিনতেই গ'লোহেঁতেন।

কোৱা, কোৱা কি ক'ব লগা আছে।

মোৰ ককা এজন শিক্ষক আছিল। তেওঁ মোক বৰ মৰম কৰিছিল। তেওঁ মোক কৈছিল, জ্ঞান মাজনী মাত্ৰ এডাল মমেৰে হেজাৰডাল মম জ্বলাব পাৰি। তেনে কৰিলে মমডালৰ আয়ুস কমি নাযায়। মৰম, ভালপোৱাবোৰ তৰুণ, বিলাই দিলে হেৰাই নাযায় বাঢ়ি যায়। বহল অন্তৰৰ মানুহ আছিল মোৰ ককা। আজি মোৰ আপোনাক ককাৰ শৰীত থ'বৰ মন গৈছে। কালি যদি আপুনি মোকক সেইকণ সহানুভূতি নেদেখুৱালেহেঁতেন মোৰ ভাবিবলৈ ভয় লাগে কি গতি হ'লহেঁতেন মোৰ। আপোনাৰ নিচিনা ব্যক্তি মই এই প্ৰথম ল'গ পালো। আপোনাৰ নিঃস্বাৰ্থ সহানুভূতি মই আপোনাৰ ওচৰত চিৰক্ষণী। ভগৱান সদৃশ মানুহ আপুনি। ইচ্ছা কৰিলে আপুনিও কালি ৰাতি মোক ...। কিন্তু আপুনি সেই প্ৰকৃতিৰ মানুহ নহয়।

হ'ব মই নিজকে জানো। মোৰ গুণানুকীৰ্তন কৰিব নালাগে। এতিয়া ভাত খাই শুই থাকা ৰাতিপুৱা যাবা।

নহয় আপুনি মোৰ কথা শুনিবই লাগিব। নহ'লে আপুনি মোৰ এটা ভুল ধাৰণা লৈ থাকিব। মই এনে প্ৰকৃতিৰ ছোৱালী নাছিলো। পৰিস্থিতিৰ পাকচক্ৰত পৰি জীৱনটোত আউল লাগিল। ককাৰ একমাত্ৰ সন্তান মোৰ দেউতা ককাৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত আছিল। গুৰু-গোঁসাই নমনা দেউতা ককা

থকালৈ কিছু ঠিকেই আছিল। ককাই আক-তাক ধৰি মেট্ৰিকৰ দেওনা পাৰ হোৱা দেউতাক পোষ্ট অফিচত সুমুৱাই দিছিল। ককা ঢুকুৱাৰ পিছত দেউতাৰ আচল চৰিত্ৰ ওলাই পৰিছিল। আকষ্ট মদত ডুব যোৱা দেউতাৰ প্ৰথমতে চাকৰিলৈ যোৱা অনিয়মীয়া হৈছিল, দৰমহা কটা গৈ ঘৰ নচলা হৈছিল। শেষত অফিচ যোৱাটোৱেই বন্ধ হৈছিল। মদ খাবলৈ পইছ নাপায় ঘৰৰ মাটি-বাৰী বিক্ৰী কৰিব লৈছিল। মায়ে হকা বধা কৰিলে ঘৰত এখন কুৰুক্ষেত্ৰৰ সৃষ্টি হৈছিল। মই কোনোমতে ককাৰ কথা ৰাখি আনৰ ঘৰত টিউশ্যন কৰি এম. এ টো পাছ কৰিলোঁ। ককাই কৈছিল মাজনী কোনো পৰিস্থিতিতে পঢ়াটো নেৰিবি, শিক্ষাই মানুহক মহান কৰে, মই দেউতাৰক শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰিব নোৱাৰিলোঁ।

সময়ত দেউতাৰ চাকৰি গ'ল, ঘৰত বেচিবলৈ লাম-লাকটু নোহোৱা হ'ল। মদ খাব পইছ নাপায় দিনে দিনে দেউতাৰ অত্যাচাৰ বাঢ়ি গ'ল। পেটৰ ক্ষুধাত ভনীজনী গাঁৱৰ ল'ৰা এজনৰ লগত পলাই গ'ল। লাহে লাহে মোৰ টিউশ্যনৰ পইছৰে ঘৰ নচলা হ'ল। আনফালে দেউতাৰ তলে তলে এটা ডাঙৰ অভিসন্ধি কৰিছিল। এজন বিবাহিত ধনী ব্যবসায়ীক ঘৰলৈ লৈ আহিছিল। ব্যবসায়ীজনে মোক গুৱাহাটীত চৰকাৰী চাকৰি দিব বুলি আভুৱা ভাৰিছিল। মই তেওঁৰ চলাহী কথাত ভোল গৈ আৰ্থিক দৈন্যতাত বিজ্ঞ ঘৰখন বচাবলৈ, বেমাৰী মাক সুস্থ কৰিবলৈ আগপাছ নুওঁনি তেখেতৰ লগত ওলাই আহিছিলোঁ। সপোনটো ভবা নাছিলো যে কদৰ্য পৃথিৱীত ভৰি থ'বলৈ ঢাপলি মেলিছিলো। দেউতাৰ হাতত এসোপামান টকা দি তেখেতে মোক গুৱাহাটীৰ এখন অভিজাত হোটেলত আৱদ্ধ কৰি ৰাখিছিল। তেখেতে যে মোক নৰক কুন্দত পেলাবলৈ অভিসন্ধি কৰিছে মই বুজি উঠিছিলোঁ। হোটেলৰ মালিকে মোক বাৰত নাচিবলৈ আদেশ দিছিল। প্ৰমাদ গণিছিলো মই, কেনেকৈ অষ্টোপাছৰ হাতোৰাৰ পৰা উদ্ধাৰ পাম। নিজকে নিজে সান্ত্বনা দিছিলো, কৰিব লাগিব কিবা এটা, কৰিব লাগিব। আৰু মই মনত সাহস গোটাই মালিকৰ নিৰ্দেশত কাম কৰি সুযোগৰ সন্ধানত আছিলোঁ। হঠাৎ সিদিনা মালিকৰ লগত কথা পাতি মন জয় কৰি মদ খুৱাই নিজে খোৱাৰ অভিনয় কৰি পলাই আহি আপোনাৰ চেম্বাৰত সোমাইছিলোঁ অকনমান নিৰাপত্তা বিচাৰি। ভগৱান মোৰ ওপৰত স্প্ৰসন্ন আছিল। আপোনাক দেখিয়েই বুজিছিলো

অন্ততঃ বাতিটোৰ বাবে নিৰাপত্তা পাম। সেয়ে সেইখিনি অভিনয়। এতিয়া আপুনি মোৰ ওপৰত কি ধাৰণা লয় সেইটো আপোনাৰ কথা কালি ৰাতিপুৱা যামগৈ মই।

ছেৱালীজনীৰ কথাই হৃদয়ত টুকুৰিয়াইছিল তাৰ। কিমান মানসিক যাত্ৰণা আছে এই ছেৱালীজনীৰ বুকুত। পদে পদে পোৱা বাধাই তাক কোজা কৰা নাই, আছে, জীৱন যুঁজৰ অদম্য সাহস আছে তহিৰ বুকুত। নিজৰ ওপৰত প্ৰগাঢ় বিশ্বাস থাকিলে মানুহ কেতিয়াও নিজ কৰ্তব্যৰ পৰা বিচলিত নহয়, এই ছেৱালীজনীয়ে তাৰ জ্বলন্ত উদাহৰণ। পেঙেৰি ছেৱালীজনীৰ নামেই সোধা নাই। কি নাম তোমাৰ, সুধিলে প্ৰত্যুথে।

নীলাঞ্জনা। ককাই নীলা বুলি মাতিছিল।

বৰ সুন্দৰ নাম। আকাশৰ নীলাৰ সুন্দৰতাইখিনিৰ দৰেই। তাতোকৈ সুন্দৰ তোমাৰ মনটো। পিছে তুমি কাইলৈ ক'ত যাবা? ঘৰতটো যাব নোৱাৰা।

নাই নাই ঘৰলৈ নাযাওঁ। জীয়াই থকালৈকে দেউতাৰ মুখা-মুখী নহওঁ। দেউতা মানে বিশ্বাস, ভৱৰ্থাৰ এটা খনি, ঘৰ পৰা বিশ্বাস, ভৱৰ্থা, মৰম, ভালপোৱা বাবে বাবে বুটলিলেও শেষ নহয়। আৰু ... আৰু মোৰ দেউতা। পশুৰ হাতত তুলি দিয়া সেইজনটো দেউতা নহয়, দেউতাৰ নামত কলঙ্ক।

অজানিতে প্ৰত্যুথৰ ছেৱালীজনীলৈ মৰম জাগিল। অন্তৰত কিমান মানসিক যাত্ৰণা থাকিলে সন্তানে দেউতাকৰ মুখামুখী নহওঁ বুলি ক'ব পাৰে আৰু সেইজন দেউতাকেই বা কি ধাতুৰে গঢ়া যিজনে মদৰ লোভত সন্তানক পশুৰ হাতত তুলি দিব পাৰে।

আকৌ কৈছিল নীলাঞ্জনাই, সোণাৰ হালধীয়াখিনিৰ দৰেই মনত বহুত সপোনৰ সুবাস আছিল। এতিয়া সপোনৰ সুবাসবোৰৰ সলনি বুকুৰ মাজত দুখবোৰ আহি ভিৰ কৰিছে। চেপা কান্দোন এটা অনবৰতে বুকুত ৰু-ৰুৱাই থাকে। ভাত আৰু ভোকৰ পৃথিৱীৰ পৰা আহি ক'ত পৰিলোঁ। শিক্ষা-দীক্ষা থাকিও ফুটবল মেচৰ বলটোৰ দৰেই কাৰ গোৰত ক'ত পৰিছে ঠিকনা নাই। নাজানো এতিয়াৰ পৰা জীৱনটো ক'ব পৰা কেনেকৈ আৰম্ভ কৰোঁ।

নীলাঞ্জনাৰ কথাবোৰে প্ৰত্যুথৰ হৃদয়ত আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিছে। যাদু আছে কথাবোৰত ছেৱালীজনীৰ। এইজনী ছেৱালীৰ প্ৰতি কালিৰ পৰা সি কি ধাৰণা লৈ আছিল। এজনী

সংস্কাৰকাৰী গাভৰুৰ থাকিবলগীয়া আটাইবোৰ গুণেই আছে। এইজনীকটো উতনুৱা বুলি ক'ব পৰা নাযায়। নাই নোৱাৰি, বাহ্যিক আৱৰণৰ দ্বাৰা মানুহৰ অভ্যন্তৰলৈ সোমাব নোৱাৰি।

অভ্যন্তৰৰ সৌন্দৰ্যই মানুহক আকৰ্ষিত কৰে সহজে, হয় এখনি নৈ বৰ ঘৰিছে তাৰ বুকুৰ মাজত। অভ্যন্তৰৰ সৌন্দৰ্যই বোৱাই নিয়া নৈ। যৌৱনৰ সহজাত অনুভূতিৰ নৈ। বৈছেনে এই নৈ নীলাৰ বুকুতো। ল'ব পৰা যায় নেকি এই প্ৰগাঢ় ছেৱালীজনীক নিজৰ কবি। ধৰিব পাৰি নেকি মাজ সাগৰত তলবল কৰি থকা তাইৰ জীৱন ডিঙাখনিৰ গুৰি বঠাপাট। নাই নাই তাক আৰু অকলে এৰি দিব নোৱাৰি। কাইলৈ ৰাতিপুৱাই তুমি যাব নালাগে, ক'লে প্ৰত্যুথে।

নাই নাই আপোনাক আৰু আমনি কৰিব নোৱাৰোঁ। আপোনাৰ শুদ্ধলিত জীৱনটোৰ মই হেজাৰ নহওঁ।

আৰু যদি আমাৰ দুয়োজনৰ জীৱন দুটাই শুদ্ধলাৰ পিনে লৈ যাওঁ, দুয়ো যদি এক হওঁ। নীলাৰ মুখখন ৰাতিপুৱাৰ সুৰ্য্যটোৰ দৰেই ৰঙা হৈ পৰিল। এতিয়াহে সি মন কৰিলে ছেৱালীজনী সঁচাকৈ অসম্ভৱ ধুনীয়া। অসম্ভৱ বগা নীলাজনীৰ মুখখন পূৰ্ণিমাৰ জোনটোৰ দৰে গোল। ঋজু দেহ, ককাললৈ বৈ পৰা একোচা ঘন চুলি, এজোৰ গভীৰ নীলা চকু য'ত সদায় অবগাহন কৰিব পাৰি। এক মুহূৰ্তৰ বাবে এক মিঠা আমেজত দুচকু মুদি দিলে প্ৰত্যুথে।

বহু দূৰৈৰ পৰা যেন এটা কঁপা কঁপা মাত ভাহি আহি প্ৰত্যুথৰ কাণত পৰিল, - এয়া জানো সম্ভৱ। আপুনি ক'ত আৰু মই ক'ত। নীলাৰ মাত।

দুচকু মেলি একপলক নীলাৰ ফালে চাই বহাৰ পৰা উঠি গৈ নীলাৰ কাষত বহি হাতখন নিজৰ হাতৰ মুঠিৰ মাজত সুমুৱাই ল'লে। গভীৰ প্ৰত্যুথৰে ক'লে, আমি য'তেই নাথাকো কিয় এক হ'বলৈ যদি হৃদয়ৰ তাগিদা থাকে ই অসম্ভৱ নহয়। বহু কথা পাতিলে দুয়ো অতিত ৰোমন্থন কৰিলে, বৰ্তমানটো সঁজালে আৰু ভৱিষ্যতটো দুয়োজনৰ ৰঙীন কল্পনাৰে সেন্দূৰীয়াকৈ আঁকিলে। কথা পাতোতে পাতোতে পূব আকাশৰ ঢলফাট দিলে। খিৰিকিখন খুলি দুয়ো ফৰকাল আকাশখনৰ পিনে মূৰ তুলি চালে। ৰাঙলী সুৰ্য্যটোৱে এটা নতুন দিনৰ সপোন লৈ প্ৰভাতী পখী হৈ ভুমুকি মাৰিলে। এটা সঠিক সিদ্ধান্ত ল'ব পাৰি দুয়োৰে মনটো পাতল লাগিল।

অনুশ্ৰুতি বৈশ্য

পঞ্চম বাৰ্ষিক

ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

অনাকাংক্ষিত

কিমান দিনৰ আছিল বাক সেই সম্পৰ্ক ?
এমাহ, দুমাহ নে এবছৰ, দুবছৰ ?

নাই সি ভাবিব পৰা নাই। তাৰ ভাৱনাই ঢুকি পোৱা
নাই সেই অতীত। সকলোৰে মনৰ বেমাৰ ভাল কৰা এজন
মনোৰোগ বিশেষজ্ঞ হোৱাৰ পিছতো তাৰ নিজৰে মনৰ অশান্তি
দূৰ কৰিব পৰা নাই আজি দুদিন ধৰি। কিতাপৰ আমেজ
আৰু চিগাৰেটৰ ধোৱাইও হাব মানিছে সেই অশান্তিৰ আগত।
কেৱল ধোৱাৰ কুণ্ডলী পকাই শেষ কৰি গৈছে এটাৰ পিছত
এটা চিগাৰেট।

ডাঃ দিব্যজ্যোতি ভূঞা, চহৰৰ বিখ্যাত মনোৰোগ
বিশেষজ্ঞ লগতে সকলোৰে প্ৰিয় মটিভেটৰ। কিন্তু ইমানদিনে
কাৰ বাবে আৰ্জিছে এই নাম-যশ ? পৰিয়ালবিহীন, সংগবিহীন
জীৱনটোত কিহৰ প্ৰয়োজন এই সবৰ ? আৰু সেই
ছেৱালীজনী, তাই বাক তাৰেই অংশ নেকি ? —কত বিচাৰি
পাম বাক সিহঁতক ?..... অসংলগ্ন চিন্তাই ইতিমধ্যে দিব্যৰ

মূৰত হেঁচা দি ধৰিছিল। বিনিম্ৰভাৱে ২ টা ৰাতিৰ কটোৱা
দিব্যৰ চকুৰ পতা ক্ৰমাৎ গধুৰ হৈ পৰিছিল।

“এ দিব্য ফাষ্ট ইয়েবত নতুন মাল আহিছেৰে, জোকৰি
নেকি ?” ক্লাহত সোমাইয়ে লগৰ বোৰৰ লাগ-বান্ধ নোহোৱা
কথা বিলাক শুনি দিব্যৰ কাণ-মূৰ গৰম হৈ গ’ল। কোনো
প্ৰত্যুত্তৰ নিদিয়াকৈ অন্যদিনাৰ দৰেই উপেক্ষা কৰি গ’ল।

বন্ধুজাকৰ মাজৰ পৰা সি পাবেমানে নিজক আঁঠৰাই
ৰাখে কিয়নো কলেজখনত ট’পাৰ বুলি তাৰ এটা সন্মান আছে,
আভিজাত্যৰ পৰিচয় আছে। লগৰবোৰৰ আজো-বাজে কথাত
গুৰুত্ব দিলে তাৰ সন্মানহানি হ’ব বুলিয়েই সি বহুত ভয় খায়।

এইকেইদিন কলেজৰ বেপৰোৱা ল’ৰাজাকৰ মাজত
ছেৱালী জোকোৱা অধোযিত প্ৰতিযোগিতা এখন চলিছে।
কোনো বিভাগ বুলি কথা নাই, নতুনকৈ অহা ল’ৰা-ছেৱালী
দেখিলেই সিহঁত লাগি যায় ৰেগিঙৰ নামত অত্যাচাৰ চলোৱাত।

উফু, এইবোৰ দেখিলেই দিব্যৰ কাপ-মূৰ গৰম উঠি
যায়। এইখিনি সময়ত তাক চাহ একাপৰ বাককৈয়ে প্ৰয়োজন
হয়। সন্ভাৱসুলভভাৱে হাতৰ ঘড়ীটোলে চাই দিব্যই ওলাই
গ’ল ক্লাহৰ কামৰ পৰা।

“ধেং আজিও ক্লাছটো নহ’ল” বুলি ছমনিয়াহ কাটি কামৰ পৰা ওলাব লগতেই হঠাৎ তাৰ চকুত পৰিল কিছু দূৰত লৰ সৌৰভহঁতে ব্যস্ত হৈ আছিল নতুনকৈ অহা ছোৱালী এজনীৰ ওপৰত ছিনিয়ৰিটি দেখুওৱাত। তাৰ মাজৰ পৰা কোনোবা এজনে তালৈ চাই ক’লে “ঐ দিব্য এইফালে আহ, তোৰ নিচিনা শান্ত-শিষ্ট বেহেনজী এজনী আহিছে, তোৰ লগত মিলিব যেন পাও।”

সিহঁতৰ কটাক্ষভৰা কথাবোৰ দিবাই হজম কৰি গৈছিল কোনো প্রত্যন্তৰ নিদিয়াকৈ। তথাপিও তাৰ বেয়া লাগিছিল সিহঁতৰ অত্যাচাৰত অসাহায্য হৈ পৰা ছোৱালীজনীলৈ কিছু সি যে নিৰুপায়।.....

দুদিনমান পিছত এদিন প্ৰয়োজনীয় কিতাপ এখন বিচাৰি দিব্য লাইব্ৰেৰীলৈ গৈছিল। বিচৰাধৰণেই কিতাপখন পাই পাত লুটিয়াও বুলি ৰিডিং টেবুলত বহি ল’লে। হঠাৎ তাৰ চকুত পৰিল সন্মুখত বহি থকা ছোৱালীজনী। সি ধৰিব পাৰিলে সিদিনা ল’ৰাজাকৰ ৰেগিষ্টৰ সন্মুখীন হোৱা ছোৱালীজনী কিছু মিঠা বৰণৰ ছোৱালীজনীৰ পিছনত এটি আকাশী নীলা কুৰ্তা, চকুঘোৰ সপ্ৰতীভ গভীৰ অৰ্থপূৰ্ণ, টোখেলা চুলিখিনি ক্লিপ এটাৰ সৈতে বন্ধা আছে, সি ভালকৈ লক্ষ্য কৰিলে। শান্ত সৌম্য হৈ থকা তাইৰ মুখখনিৰ কিবা এটা আকৰ্ষণ আছে যিটোৱে নেকি তাক সামান্য পৰিমাণে হ’লেও আকৰ্ষিত কৰিছিল। নামটো সোধো বুলি ভাবিয়েই সি হঠাৎ ৰৈ গ’ল, সংকোচ ভাৱটোৱে তাক কিছু সময়ৰ মুক হৈ থাকিবলৈ বাধ্য কৰালে। অমূলক কথা বুলি ভাবিয়েই সি তাৰ পৰা আঁতৰি গ’ল।

কিন্তু ক’ব নোৱাৰাকৈয়ে কেইদিনমানৰ ভিতৰত দিব্যৰ এটি অভ্যাস গঢ়ি উঠিল, দিনটোত এবাৰ হ’লেও আঁৰে-আঁৰে ছোৱালীজনীক লক্ষ্য কৰাটো। “ইমান ইন’চেন্ট ছোৱালীজনী” হঠাৎ সি নিজকে নিজে ক’বলৈ ধৰে।

এদিন নিৰীক্ষণ কৰি থাকোতেই হঠাৎ লাইব্ৰেৰীত ইনচেন্ট গাৰ্লৰ চকুত ধৰা পৰি গ’ল দিব্য। লাজত পৰাটো তাইৰ আগত নেদেখুৱাই নিজেই প্ৰথমে সুধিলে —

- তোমাৰ নাম ?

- অ, অহ.....প্ৰ

- কিবা নতুন আশা লৈ আহিছা নেকি ?.....

- মানে ?দিব্যৰ পাক লগা কথাত প্ৰত্যাশাই উজুতি খালে।

- নহয় মানে একেই বিভাগৰ যে, জুনিয়ৰ বুলি অলপ ধেমালি কৰিলো।

- আ.....আপোনাৰ নামটো ?.....প্ৰত্যাশাই কিবা তৰ্কিব পৰাৰ আগতেই সি কামৰ পৰা আঁতৰিল।

সঁচাকৈয়ে বহুত লাজ পাইছিল সি তাইৰ সন্মুখত ধৰাত পৰি।

এনেকৈ কিমান দিন গ’ল দিবাই ক’ব নোৱাৰাকৈ তাইৰ লগত তাৰ বন্ধুত্ব গঢ়ি উঠিল লাহে-লাহে। সিহঁতৰ বন্ধুত্বৰ প্ৰথম সাক্ষী আছিল লাইব্ৰেৰীটোৰ এক নিৰ্দিষ্ট ঠাই। দিনটোৰ শেষত দুয়ো-দুয়োৰে খবৰ বাতৰি লোৱাটো প্ৰায় নিয়মমাফিক হৈ পৰিল। এই সময়বোৰ দিবাই সঘতনে ডায়েৰীৰ পাতত সাঁচি ৰাখিছিল।

লাহে-লাহে সি মন নকৰা নহয় প্ৰত্যাশাৰো যেন সদায় লগ কৰিবলৈ কিবা নহয় কিবা ৰাহুনা এটা থাকেই। কথাবোৰ ভাবি তাৰ কেতিয়াবা ভাল নলগা নহয়। কিন্তু পিছ মুহূৰ্ততে যেন তাৰ মনত কিছুমান কথাই বেয়াকৈ ক্ৰিয়া কৰে। দেউতাকৰ সন্মান, তাৰ কলেজখনত থকা বিশেষ ষ্টেটাছ এইবোৰৰ সন্মুখত প্ৰত্যাশা যেন একোৱেই নহয়। কেতিয়াবা তাইৰ ওচৰত তাৰ উশাহ ল’বলৈকে কষ্ট হয়।

“দিব্য দা.....বহুত দিন হ’ল আপোনাক নেদেখাৰ, শুনিছো আপুনি হেনো ভাল কবিতাও লিখে।”

পাছৰ পৰা চিনাকি মাতযাৰ শুনি দিব্য ৰৈ গ’ল। আজি এমাহ ধৰি তাইৰ পৰা নিজকে আঁতৰাই ৰাখিছিল। কিন্তু নোৱৰিলে—তাৰ গভীৰ চকুহুৰি, মিচিকিয়া হাঁহি সেই সকলোবোৰ তাৰ বাবে মদিৰা সদৃশ হৈ পৰিছিল। আজি যেন পুনৰ সেই মদিৰাৰ কবলত পৰি গ’ল।

কি হ’ল একো নক’লে যে ?.....হঠাৎ তাইৰ মাতত উচপু খাই উঠিল সি।

- অহু নহি দেখা কৰিব পৰা নাছিলো, পৰীক্ষাৰ বাবে ব্যস্ত আছিলো আৰু কবিতাৰ কথা কেনেকৈ গম পালো ?

- প্ৰত্যাশাই খবৰ নাৰাখিলে কোনে আপোনাৰ খবৰ ৰাখিব ?.....

প্ৰত্যাশাৰ কৌতুকভৰা উত্তৰত তাৰ লাজত কাণ-মূৰ ৰঙা পৰি গ’ল।

- আচ্চা শুনিবা নেকি ? পিছে কাল ভৰলুৰ পাৰত নে নীলাচলৰ বুকুত ?

তাহিৰ উত্তৰত সি মাথো মিচিকিয়াইছিল।

আবেলিলৈ গৈছিল সি তাৰ প্ৰিয়নাৰীক নীলাচলৰ বুকুলৈ। দুয়ো কিমান সময় কটাইছিল তাৰ মনত নাই, সেইদিনা সি তাহিৰ নিচাত গভীৰবাৰে ডুব গৈছিল লগতে তাইও। য'ত মাতাল হৈ পৰা দুটি শৰীৰে ভুলতো কল্পনা কৰা নাছিল সিহঁতৰ বন্ধুত্বও বাধাৰ প্ৰাচীৰ গঢ়িব এক অনামী সম্পৰ্কই।.....

বহনময় ধৰি বাজি থকা ফোনটো আধামেলা চকুৰেই চাই থকমককৈ সাৰ পালে। বাতিডেৰ বজাত প্ৰত্যাশাৰ ফোন পাঁচটা মিছড্‌কল হৈছেই ইতিমধ্যে। কি হ'ল বাৰু, ইমান বাতি ফোন কৰিছে যে তাই ? মনত হাজাৰটা প্ৰশ্ন লৈ দিবাই তহিলৈ ফোন লগালে.....

- হেল্লো,

- দিব্য দা..... দিব্য দা মোক বচাওক, সকলো শেষ হ'ল মোৰ। ভবাই নাছিলো এনেকুৱা কিবা এটা যে হ'ব। দুমাহ হৈছেই এতিয়া। কি কৰো মই কওঁক, কি হ'ব এতিয়া মোৰ ?

একে উশাহতে কোৱা প্ৰত্যাশাৰ ক্ৰন্দনৰত কথাবোৰে তাক সাপে মেৰিয়াই ধৰাৰ দৰে ধৰিলে। কিবা এটা কণ্ঠ বুলি ভাবিও সি ক'ব পৰা নাছিল। উশাহ ল'বলৈ কষ্ট পাইছিল সি। দিব্যই লাহেকৈ ফোনটো কাটি দিছিল। তাৰ পাছতেই তাহিৰ নাম্বাৰ ব্লকলিষ্টত সুমুৱাইছিল। শেষত মাথো তহিলৈ এটা মেছেজ পঠিয়াইছিল - “তোমাৰ এই অবৈধ সন্তানৰ পিতৃ মই নহয়।”.....

আৰে, কিমান স্বাৰ্থপৰ হ'ব পাৰে সি.....

সিদিনা তাৰ অন্য এটা চৰিত্ৰ প্ৰত্যাশাৰ আগত সি উদগ্ৰই দিছিল।

কি—কিন্তু, সি জানিছিল প্ৰত্যাশাই সম্পূৰ্ণৰূপে তাকেই ভাল পাইছিল। কলেজত তাৰ বাহিৰে কোনো ল'ৰাকে মাতবোল নকৰিছিল তাই সেয়েই, হয়তো তাহিৰ শৰীৰো তাকেই সঁপি দিছিল।

দিবাই ইতিমধ্যে বুজি উঠিছিল সি যে ঘোৰ স্বাৰ্থপৰ হৈ উঠিছিল। প্ৰেমিকাৰ লগত শাৰীৰিক খেলা কৰি তাইক আৰজনা হৈ পৰা বুলি ভাবিছিল। দেউতাকৰ সন্মান, সমভ্ৰমতাৰ পৰিচয়, তাৰ পাৰ্চনেল ষ্টেটাছ আদিৰ আগত সিদিনা সকলো তুচ্ছ হৈছিল। স্বাৰ্থপৰ সি, ঘোৰ স্বাৰ্থপৰ।

সিদিনাৰ পিছৰে পৰা প্ৰত্যাশাবো কোনো মেছেজ বা ফোনকল তালৈ অহা নাছিল। তাইও ইতিমধ্যেই চিনি পাইছিল প্ৰেমিকাৰ স্বাৰ্থপৰ মুখ।

কলেজতো সি তাইক আৰু কোনোদিন নেদেখিলে।

বহুদিনৰ মূৰত ক্লাছমেট জয়শ্ৰীৰ পৰা গম পাইছিল প্ৰত্যাশাৰ এজনী ছোৱালী হ'ল আৰু তাহিৰ হেনো বিয়াত ঠিক হৈছে।

সিদিনা কিছুক্ষণৰ বাবে হ'লেও দিব্য অন্তৰ্দ্বন্দ্বত ভুগিছিল। “এই স্বাৰ্থপৰৰ দুনিয়াত এনে কোনোবাও আছে যি প্ৰত্যাশাৰ সকলো জানিও বিয়া কৰাবলৈ ওলাইছে।”

এলাৰ্ম বজাৰ শব্দত দিব্যই টোপনিৰ পৰা সাৰ পালে। ঘড়ীয়ে ইতিমধ্যে সাত বজাৰ সংকেত দিছিল। অতীতক কিমান সময় সি সপোন ত দেখিলে সি ক'ব নোৱাৰে। ততাত্যাকৈ সি ডিউটি যাবলৈ ওলাই ও হঠাৎ থমকি ব'ল। নতুনকৈ পষ্টিং হোৱা তাৰ কলীগ সৌৰভ শইকীয়াৰ আগত আজিকালি সি ইনমান্যতাত ভোগে।

বিশেষকৈ সিদিনাৰ পৰা যিদিনা সৌৰভে তাৰ প্ৰেমিকাক প্ৰত্যাশাক নিজৰ পত্নী প্ৰত্যাশা শইকীয়া ৰূপে আৰু ছোৱালী মনিবাক নিজৰ ছোৱালীৰূপে চিনাকী কৰাই দিছিল।

প্ৰায় পোন্ধৰ বছৰ হৈছিল তাৰ প্ৰত্যাশাক এৰি অহাৰ। ঠিক ছোৱালী জনীও সিমান মান বয়সৰেই হৈছিল। সাইলাখ তাৰ দৰে দেখা তাৰ ছোৱালীজনীক দেখি সি ভাবিছিল এবাৰৰ বাবেও তাক দেউতা বুলি মতা হ'লে আৰু প্ৰত্যাশা..... তাহিৰ আগৰ চেহেৰা হয়তো সলনি হৈছিল তথাপিও সি চিনাত ভুল কৰা নাছিল। এবাৰৰ বাবে হ'লেও দুয়োকে আকোৱালি ল'ব মন গৈছিল তাৰ।

নাই..... এনেকৈ আৰু সি অনুতপ্ত হ'ব নোৱাৰে। দিব্যই ঠিক কৰিলে আজিয়েই সি সৌৰভক সকলো খুলি ক'ব। কিন্তু, সৌৰভে জানো মানি ল'ব?.....

হাজাৰ চিন্তাৰে ভাৰাভ্ৰান্ত মনটো লৈ দিব্যই হকাৰজনৰ বাতৰি কাকত লৈ ল'লে। পঢ়ো বুলি পাত লুটিয়াওতেই হঠাৎ প্ৰথম পৃষ্ঠাত - “দ'খাৱৈত গাড়ী বাগৰি পৰিয়াললহ ডাঃ সৌৰভ শইকীয়াৰ মমান্তিক মৃত্যু।”

অনাকাংক্ষিত।.....

এক অনাকাংক্ষিত খবৰেই যেন অপেক্ষা কৰি আছিল দিব্যলৈ।

দিব্য শিল পৰা কপৌৰ দৰে ঠাইতেই জঠৰ হ'ল। এই অনাকাংক্ষিত খবৰৰ সন্মুখত আজি তাৰ মান-সন্মান, ইগ', স্বাৰ্থ সকলো তুচ্ছ।

পোন্ধৰ বছৰ আগতে যিজনী প্ৰেমিকাক নিজৰ স্বাৰ্থৰ বাবে এৰি আহিছিল, আজি সেইজনী প্ৰেমিকাক সকলো স্বাৰ্থ শেষ কৰি আকোৱালি ল'ম বুলি ভাৱোতেই তাহিয়েই এই পৃথিৱী এৰি গুছি গ'ল।

সোণজনীৰ ভঙা সপোন

দিল্লীতা শৰ্মা

ষষ্ঠ শাণ্মাসিক, অর্থনীতি বিভাগ

“ঐ সোণজনী বেণী দুডাল পাঠিবিনে? নে আজি স্কুললৈ নেযাওঁ বুলি ভৱিছ? আহ এইফালে....”

ও মা, ছাগলীজনীয়ে মোকচোন এবিৰয়ে নোখোজে। এইকও স্কুললৈ লৈ যাওঁ নেকি? তাত মই পঢ়ি থাকিম আৰু মোৰ মৰমৰ ছাগলীজনীয়ে মুকলি মনেৰে ফুৰি থাকিব।

ঐ কিয় ভেজুচালি কৰি আছ? তোৰ ছাগলীজনী ক'লৈকে নাযাই আহ। তোক যেনেকৈ মই মুকলি মনেৰে থাকিব দিয়, ছাগলীজনীকও তেনেকৈয়ে ৰাখিম।

ৰ'বা গৈছে। অ মা তুমি মোক সোণজনী বুলি কিয় মাতা নো? মোৰ এটা ধুনীয়া নাম আছে নহয়..... সেইটোকে মাতিব লাগে। পাহী বুলি।

ও মোৰ সোণজনী। তোক মই এই কাৰণে সোণজনী বুলি মাতো, সোণজনী নামটিৰ মাজত তোৰ মাৰাৰ এসোপা মৰম সোমায় আছে। সিটো নামেৰে তোক বহু মৰম কৰাজনেহে মাতিব পাৰে আৰু বেলেগৰ বাবেহে তই পাহি আমাৰ বাবে সদায় মৰমৰ সোণজনী বুজিছ। এইয়া তোৰ বেণীও গুঠা হ'ল। এতিয়া স্কুললৈ যা। ভালদৰে পঢ়িবি দে, ভালদৰে পঢ়িলেহে তই চহৰলৈ যাব পাৰিবি। যা এতিয়া।

ঠিক আছে মা, আহিছে। মোৰ সোণজনী (ছাগলীজনী) কো ভালদৰে চাবা। তইকো মই বহুত মৰম কৰো।

হাঃ হাঃ হাঃ (মাক)

(ৰাতি ৯ বজাত। পাহিয়ে পঢ়ি থকা সময়ত)

ও মা শুনাচোন। তোমাৰ লগত মোৰ কথা আছে।

পঢ়িব দিছে পঢ়ি থাক। কিয় চিঞৰি আছ।

শুনাচোন।

ৰহ গৈছে।

আহ

উম ক.... কিয় চিঞৰি আছ।

ও মা গৰম লাগিছে আজি নপঢ়ো দিয়া।

নপঢ়? গৰম বাবেতো বাহিৰত চাৰি পাৰি দিছে।

আৰু নপঢ়ো বুলি ক'ব নাপায়।

ঠিক আছে নকওঁ দিয়া। দেউতা ক'ত?

দেউতাৰাৰো আজি বহু কষ্ট হৈছে বোলে পথৰত, এতিয়া শুই আছে।

হয় নেকি? অ' মা তুমি মোক চহৰলৈ পঠাবা নেকি? মই নাযাওঁ চহৰলৈ। ইয়াতে ভালদৰে পঢ়িম দেউতা আৰু তোমাৰ লগত থাকি।

ঐ আকৰিজনী। তোক মই চহৰলৈ পঠাম। তাত বহুতো সুবিধা আছে। উচ্চ শিক্ষাৰ পাতনি মেলিবি তই তাত আৰু তোক

লৈ বহুত সপোনও আমাৰ। তই তাত পঢ়ি-শুনি ডাঙৰ মানুহ হ'বি, ভাল মানুহ হ'বি, ডাঙৰ চাকৰি কৰিব আৰু

আৰু কি মা....?

আৰু ডাঙৰ চাকৰি কৰি বহুত টকা পাবি। তই নিজৰ জীৱনটো সুখৰ কৰিব পাৰিবি। আমাৰ ইমান অভাৱৰ মাজত তোক বাথিব নিবিচাৰো (চলচলীয়া চকুৰে) তই নিজে কিবা এটা কৰিব লাগিব। সেই কাৰণে তোক চহৰলৈ পঠামও সোণজনী।

হ'ব মা, তোমালোকে যি বিচাৰা মই তাকে কৰিম।

এতিয়াহে ভাল ছোৱালীৰ দৰে কথা কৈছ (সোৱটি ধৰে)। ব'ল এতিয়া, আজিলৈ পঢ়া সামৰি থ, ভাত খাবলৈ আহ।

(কেইবছৰমান পাছত, গাঁৱলীয়া পৰিৱেশ, মাক-দেউতাকৰ বান্ধোনৰ মাজত ডাঙৰ হৈ এতিয়া পাহি গাভৰু হ'ল। সময় সলনি হ'ল যদিও পাহিহঁতৰ খবৰখন প্ৰায় একে থাকিল - দৰিদ্ৰতাৰ কবলত)

গাঁৱত মাত্ৰ আৰু তাইৰ এটা দিন। এদিন পিছত তই চহৰলৈ যাব.... পঢ়িবলৈ।

ৰাতি দুপৰ হ'ল। কিন্তু পাহি আৰু মাকৰ যো-জা শেষ হোৱা নাই। পাহিয়ে কি কি বস্তু নিব সকলোবোৰ মাকে ঠিক থাক কৰি দি আছে। মনত দুয়োজনৰে দুখ যদিও কোনোৱে কাকো ক'ব পৰা নাই। অহাকালি পুৱাই ৮ বজাৰ বাছত চহৰলৈ যাব দেউতাকৰ সৈতে। সকলোবোৰ ঠিক থাক কৰি তিনিও শুলে আৰু মাকে প্ৰায় মাজনিশালৈ তাইক বহুতো কিবাকিবি কথা বুজালে।

ও মা সোনকাল কৰা, বাছ আহি পাবহি এতিয়া। তুমি টোপোলা বান্ধি থাকোতে যাব।

বহ অ'। হৈছেয়ে। উম ল এইটো। ইয়াত পিঠাকেইখনমান দিছো, খাবি আৰু তোৰ লগত যিজনী থাকিব তাইকও দিবি।

হ'ব দিয়া, দিম। যাওঁ এতিয়া।

ভালকৈ থাকিবি দে সোণজনী, মনপুতি পঢ়িবি আৰু আমাৰ সপোনবোৰ যাতে পূৰণ কৰ (কন্দা কন্দা সুৰত)

অ' মা নাকান্দিবাচোন। নহ'লে মোৰ ও কন্দা যাৰ (সেৱা এটা কৰি) আহিছে।

ভগৱানে তোক মংগল কৰক।

(বাছ আহি পালে। পাহি আৰু দেউতাক বাছত উঠি

চহৰলৈ বুলি বাওনা হ'ল। এটি গতিশীল যাত্ৰাৰ মাজেৰে আগবাঢ়িব লৈছে পাহিৰ এটি নতুন জীৱন। সপোন ভবা, এটি সুন্দৰ কল্পনাৰ এটি সুন্দৰ জীৱন। পূৰ্ণিমাৰ জোনটি নে অমাবস্যাৰ জোনটি হৈ ৰ'ব পাহি??

ও সোণজনী পালোহি। এয়া চহৰ পালে। সোনকালে নামি ল।

(দুয়ো বাছৰ পৰা নামে)। বাছৰ পৰা নামি পোনে পোনে হোটেললৈ গ'ল দুয়ো। তাত পাহিক সকলো বয়বস্তু ঠিক কৰি দিনটোৰ শেষত দেউতাক উভতিব ল'লে। দেউতাক যাব ওলোৱাত পাহিৰ চকুযুৰি চলচলীয়া হৈ পৰিল।

দেউতা, তোমালোক নহ'লে মই থাকিব নোৱাৰো। হেই পাগলীজনী। আমি তোৰ লগতহে নাথাকিম কিন্তু তই সদায় আমাৰ মনৰ মাজতে থাকিবি আৰু এটি ভাল ভৱিষ্যতৰ কথা ভাবিহে তোক ইয়াত থৈছো। ভালদৰে থাকিবি সোণজনী। আহো দে, দেবি হ'লে বাছ নাপাম আকৌ।

মাজে মাজে আহি থাকিবা দেই দেউতা। মোৰ বৰকৈ মনত পৰিব।

হ'বদে আহি থাকিম। আহিছোঁ।

(নিৰব হৈ পাহিয়ে চাই থাকে। দেউতাক চকুৰ আঁতৰ হৈ পৰিল। পাহিয়ে ওপৰলৈ আহে। ২নং মহলাত তাইৰ ৰুমটো লগত আৰু এজনী ছোৱালী। পাহিৰুমলৈ আহিল তাইৰ দুচকু চাব নোৱাৰা হৈ আছে, চকুৰ পানীৰ বান ভাঙিছে। পাহীক উদ্দেশ্য কৰি -

হাই ... মই নিশা। নিশা চৌধুৰী। তোমাৰ নাম পাহি হয় নে?

কেনেকৈ জানিলা?

তোমাৰ দেউতাই মোৰ লগত কথা পাতিছে নহয় আৰু তোমাক ভালকৈ চাবলৈ কৈ গৈছে।

হয় নেকি? মইচোন গমকে নাপালো।

আৰু এতিয়া কন্দা কটা বাদ দিয়া। এতিয়াৰ পৰা এটি নতুন জীৱন Happy থকা

উম।।

আৰু দুয়ো আজিৰ পৰা এইটো ৰুমতে একেলগে থাকিব লাগিব। তুমি মোক তই বুলিয়ে ক'বা আৰু তুমি যদি বেয়া নোপোৱা মইও কৰ্ম। হ'ব নে?

ঠিক আছে, হ'ব দিয়া।

মোৰ নামটো মনত থাকিলনে?

উম থাকিল। নিশা চৌধুৰী।

ঠিক মনত ৰাখিছ। (দুয়ো হাঁহে) ভাত খাই লও ব'লা, তাৰ পিছত শুম। কাহিলে কলেজৰ প্ৰথম দিন হ'বনে, সেয়েহে অলপ সোনকালে যাব লাগিব। (কলেজৰ প্ৰথম দিন। পাহি আৰু নিশা দুয়ো কলেজলৈ ওলাল। ১৫ মিনিট পিছত দুয়ো কলেজ পালে।)

কলেজত প্ৰৱেশ কৰি পাহিয়ে গোটেই কলেজৰ ফালে চকু ফুৰালে। ইমান ডাঙৰ কলেজ দেখি তাই আচৰিত হ'ল। তাই পঢ়া স্কুলখনৰ তুলনাত এইখন কলেজ বহুগুণে ডাঙৰ।

ঐ পাহি। ভেবা লাগিলিচোন।

নহয়ও নিশা। ইমান ডাঙৰ কলেজ আচৰিত লাগিছে। হাঃ হাঃ হাঃ (নিশাই ও হাঁহে)

পাহিহঁতৰ কিছু দূৰত বহুকেইজন Senior ল'ৰাই আড্ডা দি আছিল। আজি বহুতো নতুন Student আহিছে। সেইবাবে ল'ৰাকেইজনে সকলোকে মাতি আনি বেগিং কৰি আছিল। পাহিহঁতক দেখি-

এই ছোৱালী এইফালে।

(প্ৰথমতে পাহিহঁতে সিহঁতে মতা বুলি জানিও নেদেখা ভাওৰে যাব খুজিছিল)

Hello মাতি আছে, শুনা নাই। নে কানেৰে নুশুনা।

(লাহে লাহে দুয়ো সিহঁতৰ ওচৰ চাপে)

এই ছোৱালী বেণীনে নেঙুৰ এইডাল? (বৃহৎ হাঁহি কেইটামান)

(চলচলীয়া চকুযুৰিৰে তলমূৰ হৈ মনে মনে থাকে)

কি নাম ও ছোৱালী?

পাহি (কঁপি কঁপি)

আগে পাছে একো নাই হবলা? (হাঃ হাঃ)

(এটোপ চকুৰ পানীৰ সৈতে) পাহি তালুকদাৰ।

অ' ৰাজ..... তালুকদাৰ

নিপুৰ কথা শুনি ৰাজে ক'লে, উম সেই কাৰণে তালুত চুলি ক'ম। (হাঁহে)

ৰাজহঁতৰ কথা শুনি পাহিয়ে ভয়ত কান্দি দিয়ে, লগত নিশাও থাকে। ফেকুৰণি দেখি ৰাজে ক'লে, কান্দিছা কেলে, আমি তোমাক মাৰিছে নেকি? কথাকেইটি কওঁতে ইমান ভয়? আজি কলেজত প্ৰথম দিন হয়নে?

কোমল মাত এটাৰে পাহিয়ে ক'লে - উস হয়।

বেষ্ট বঢ়িয়া।

মানে?

একো নাই, মোৰ নাম ৰাজ, ৰাজ শইকীয়া।

তোমালোকৰ Senior হ'ম।

ৰাজৰ কথা শুনি নিপু, ৰোহিত, বজ্জন গোটে কেইটাই ক'বলৈ ধৰিলে, আমিও তোমাৰ Senior এ হ'ম। গতিকে আমাকো চাবা অলপ হয়নে ৰাজ (গোটেই কেইটাই হাঁহে)

যোৱা এতিয়া Class লৈ।

দুয়ো ভয়তে Class লৈ দৌৰ মাৰে। Class আবস্ত হ'ল।

ঐ নিশা আজি ক্ৰাচ কৰি বঢ়িয়া লাগিল ন আৰু তাতকৈ মজাৰ কথা নিবু ছাবৰ ক্লাছটো বেষ্ট জমিছে..... ভাল লাগিল বহুত।

উম হয়নে। কলেজত সোমোৱাৰ লগে লগে যি হে অমঙ্গলখন হ'ল মইতো ভাবিছিলো। গোটেই দিনটোৱে বেয়া হ'ব আজি। ভগৱানৰ কৃপাত তেনে নহ'ল।

নিশাই কোৱাৰ লগে লগে দুয়োৰে চকু পৰিল কলেজৰ গোটত আড্ডা দি থকা ৰাজহঁতৰ গুপটিৰ পিনে, দুয়ো ততাতৈয়াকৈ সিহঁতে নেদেখাকৈ পলাব খুজিলে যদিও ৰাজৰ চকু পৰিল সিহঁতৰ ওপৰত। ৰাজৰ চকুত চকু পৰিল পাহিৰ। কিন্তু কোনেও কাকো একো নকলে।

হোষ্টেল পাই দুয়ো দুয়োৰে কৰিব লগা কামবোৰ কৰিব ল'লে আৰু অলপ বেষ্ট লৈ পঢ়িব ল'লে। ৰাতি হোৱাত সিহঁতে ভাত খাই শুই থাকিল।

ৰাতি বহুত হ'ল। টোপনিয়ে লগা নহিচোন মোৰ। নিশাজনী আকৌ টোপনিত লাল কাল (পাহিয়ে খিৰিকীখন খুলি বাহিৰলৈ চাই ব'ল) আজি মোৰ প্ৰথম দিন আৰু আজিয়ে নতুন উদ্দীপনা, কলেজ কম্পাছৰ সৌন্দৰ্যতা, নতুন ভাৱনা, নতুন চিন্তা আৰু সকলোবোৰ মাজত ৰাজ.....?? তৰাবোৰ বেছিকৈ তিৰবিবাইছে নেকি? আকাশখন ইমান ফৰকাল আৰু মোহনীয় হৈছে যে, জোনটিয়ে হাৰিছে নেকি বাক? (চিন্তিত) কোন বাক এই ৰাজ? মোৰ প্ৰথম চাৰনিয়ে যে তাক মোৰ মনত স্থান দিছে? ফেকুৰি ফেকুৰি কান্দি হ'লেও যে মই তাৰ মৰম লগা চকুযুৰিলৈ চাইছো, উফ কি বাক এইবোৰ? ইমান প্ৰশ্ন? (অলপ সময় ভাবি) হাঃ হাঃ হাঃ উত্তৰ পাই গৈছো ভ্ৰম। সকলোবোৰ ভ্ৰম হৈছে মোৰ। Senior হৈ বাবে অকমান বেগিং কৰিলে বহু আৰু একো নাই।

ঐ পাহী এই ৰাতিখন তাত কি কৰিছ আৰু কি

ভৰভৰাই আছে ও? টোপনি লগা নাই নেকি? মোকতো শুবলৈ
দে আক তইও শু।

বহুচোন। শুনচোন নিশা।

কি হ'ল ও। এই বাতিখন?

ৰাজ শইকীয়া কোন ও?

ৰাজ শইকীয়া?? কেন ৰাজ শইকীয়া?

আজি যে কলেজত

অ' ৰাজ শইকীয়া।

উস।

নাপাও চিনি। কিয় ও, কি হ'ল ও? কি হ'ল?

কিবা বেলেগ কথা নেকি ও পাহি (মিচিকি হাহিৰে)

এই বাতি যে ৰাজৰ কথা শুখিছ?

নাইও একো নাই, এ হ'ব দে। শু তই, মইও শু।

উম।

দিনবোৰ এনেকৈয়ে বাগৰিবলৈ ধৰিলে। সময়ৰ লগে
লগে পাহী আৰু ৰাজৰ মাজত প্ৰেমৰ পাঁতনি মেলিবলৈ ল'লে।
কলেজৰ দিনকেইটাই সিহঁত দুয়োকে নিচে ওচৰ চপাই
আনিলে। কিন্তু তাই ভবা নাছিল যে যাক তাই নিজৰ কৰি
লোৱাৰ সপোন দেখিছে সেইজনে তাইৰ জীৱনত কালসৰ্প
হৈ আহিছে।

এ পাহী,

ছ

আজি ৰাজ অহা নাই নেকি?

আহিব বুলিটো কৈছিল। কিয় বা দেবি হ'ল?

পাহি.....। তই ৰাজক লৈ এবাৰ ভাবি চাৰি। তই

নিজেওটো জান তাৰ বিষয়ে এই কলেজত কোনেও একো
ভাল নাভাৰে। সকলোৰে তাক ঠগ, মিছলীয়া আৰু ছোৱালী
লোভীয়া বুলি জানে। তাৰ পিছতো....

শুন নিশা। এইবোৰ কথা ক'বলৈ তোক মই আগতেও
মানা কৰিছে আৰু এতিয়াও কৈছে। তই যদি মোৰ সতে
বন্ধুত্ব ৰাখিব বিচাৰিছ তেনেহ'লে ৰাজৰ বেয়া একো নকৰি।
মই জানো সি কেনেকুৱা ল'ৰা। সি মোৰ যিমান কেয়াৰ কৰে,
মোক মৰম কৰে আন কোনো ছোৱালীক নকৰে, এই কথা
তই নাজান নেকি? সেয়েহে এইবোৰ কথা নকৰি।

কিন্তু তোৰ মা-দেউতা, সপোন

সেইবোৰ সকলো মনত আছে মোৰ।

পাহী.....। কি কৰিছা ইয়াত?

ৰাজ আহিলা তুমি। তোমাক এ বখি আছে।

হয় নেকি? অলপ পলম হৈ গ'ল মোৰ। ব'লা এতিয়া

মোৰ লগত।

ক'লৈ?

ব'লাচোন.....

কিন্তু এতিয়া ক্লাছ আছে আমাৰ।

অ' ৰাজ পাহীয়ে ঠিকে কৈছে ক্লাছ আছে এতিয়া
আমাৰ (নিশাৰ কথাত ওবহু নিদি) তুমি যাবানে মোৰ লগত
এতিয়া পাহি। (খং দেখুৱাই)

ৰাজৰ খং ভাব দেখি পাহীয়ে নিশাক সৰুকৈ কয়
নিশা আজিৰ ক্লাছটো নকৰো দে, তোৰ পৰা Notes খিনি
লৈ ল'ম। ৰাজৰ লগত যাওঁ এতিয়া, নহলে সি বেয়া পাব।

উস হ'ব দে। লোকচান তোৰ। মোৰ ক'ব লগা একো
নাই।

যি হয় দেখা যাব দে, আহিছোঁ।

ৰাজ আৰু পাহী কলেজৰ পৰা ওলহি। পাহিক লৈ
প্ৰায়ে ৰাজে সেই ঠাইখিনিলৈ যায় - নিৰ্জন, ঘন পৰিৱেশ আৰু
তাৰ মাজত থকা কৃষ্ণচূড়া জোপা। ৰাজে পাহীক যে কেৱল
ব্যৱহাৰ কৰি আছে সেই কথা তাই বুজিব পৰা নাছিল। দুয়ো
প্ৰায়ে কৃষ্ণচূড়াৰ তলত বহে।

ৰাজ

উম পাহী কোৱা।

তুমি মোক ইয়ালৈ ফুৰাব কিয় অনা। মানে ইমান ঘন
অৰণ্যৰ দৰে। কোনো মানুহ দেখা পোৱা নাযায়।

মাত্ৰ আমি ভালদৰে কথা পাতিব পাৰো সেই
কাৰণে। শুনা না পাহি।

উম কোৱা।

তুমি মোক ভাল পোৱা নে?

সেইটো শুখিব লাগে নেকি?

কোৱাচোন।

পাঁওতো। বহুত ভাল পাঁও। কিয় শুখিলা?

মই যি বিচাৰো দিব পাৰিবা?

কোৱাচোন কি লাগে?

(ৰাজে পাহীৰ হাতত ধৰি) দিম বুলি কোৱা (উদ্ভাৱল

হৈ)

কিয় এনেকুৱা কৰিছ?

কোৱা না।

উম দিম দিয়া।
 এবাৰ তোমাক চুবলৈ দিয়া না।
 কি?
 প্লিজ পাহি, মই বৰ হেপাহেৰে কৈছে।
 (পাহী খঙতে উঠি আহে)
 কি কৈছ বাজ। মই তোমাক এনেকুৱা বুলি ভবা নাছিলো।
 তোমাৰ বিষয়ে যি শুনিছিলো, সকলো সঁচা আছিল মানে?
 (পাহী আঁতৰি গুচি যায়)
 পাহী শুনাচোন। পাহি
 (পাহি যায়)
 (বাতিৰ সময়। নিশা পঢ়ি থাকে আৰু পাহীয়ে নিশাক
 মাতে)
 নিশা।
 উম পাহী ক।
 আজি কি হৈছে জান.....
 (এনেতে নিশাৰ মোবাইল বাজি উঠে। বাজৰ ফোন।
 পাহীৰ মোবাইল নাই বাবে নিশাৰ মোবাইলতে কৰে।)
 এয়া ল বাজৰ ফোন।
 বাজৰ? (চিন্তিতভাৱে)
 ল আকৌ, তোৰ বাজকুমাৰৰ ফোন। (পাহীয়ে
 ফোনটোলৈ)
 হেল্ল'।
 হেল্ল' পাহী।
 উম কোৱা।
 আজিৰ বাবে Sorry দে মোৰ তেনে Intention
 একেবাৰে নাছিল। তুমি প্লিজ মন বেয়া কৰি নাথাকিবা।
 হ'ব দিয়া নাথাকে। বাখিছে।
 শুনাচোন।
 উম।
 কালি এবাৰ লগ কৰিবা ঠিক সেইখিনি ঠাইত। মই
 তোমাক লগ কৰি Sorry ক'ব বিচাৰো। I Love you Pahi.
 হ'ব দিয়া যাম বাক। এতিয়া বাখিছে।
 ঠিক আছে।
 ল' নিশা ফোনটো।
 দে ঐ তই মোক কিবা কব বিচাৰিছিলি নহয়। ৰু
 চোন। (পাহীয়ে মনতে ভাবে যে তই ইমান সৰু কথা এটাত
 মন বেয়া কৰি আছিল আৰু বাজৰ কথা বেয়া কৈ নিশাৰ আগত

ক'ব ওলাইছিল। য'ত নিশাই বাজক এনেয়ে ভুল বুজি থাকে।
 তাইক নোকোৱায়ে ভাল হ'ব।)
 নাই দে একো নাই। এনেয়ে আজি ফুৰিব যোৱা কথা
 ক'ব খুজিছিলো। ভাল লাগিছে বহুত। সেয়ায়ে বিশেষ একো
 নাই। হ'ব দে মইও শোওঁ।
 ঠিক আছে বাক। Good night.
 গধুৰ ৰাতি পাৰ কৰি সূৰ্যৰ কিৰণ চকুত পৰাত
 দুয়োজনী সাৰ পালে। নিতৌ কৰিব লগা কামখিনি কৰিবলৈ
 ল'লে। কলেজলৈ যাবৰ সময় হ'ল।
 পাহীয়ে ক'লে -
 নিশা, আজি মই কলেজ যাব নোৱাৰিম দে। তই
 অকলে যাবি।
 কিয়? তই কেলে নাযাব?
 মোৰ অলপ কাম আছে বজাৰৰ ফালে।
 হয় নেকি? নহ'লে মইও ৰৈ দিও নেকি? দুয়ো যাব
 পাৰিম একেলগে।
 নালাগে, মই পাৰিম। তই কলেজ যা?
 উম।
 ঐ নিশা আজি মোৰ মনটো কিবা ভাল লগা নাইচোন।
 মা-দেউতালৈ বৰকৈ মনত পৰিছে। তেওঁলোকে বা কেনে
 আছে?
 কিয় মন বেয়া কৰও পাহি আৰু যদি বেছিকৈ বেয়া
 লাগিছে তেনেহ'লে মই কলেজৰ পৰা অহাৰ পিছত ফোন
 এটি কৰি লবি, হ'বনে?
 হ'ব দে।
 (নিশা কলেজলৈ যায় আৰু পাহি বাজক লগ কৰিবলৈ
 কৃষ্ণচূড়াৰ তললৈ যায়)
 পাহি, আহিলা।
 অ' বাজ, আহিলো।
 তোমাক যে মই কালি কিবা এটা কথা কৈছিলো, কি
 ভাবিলা সেই বিষয়ে।
 আৰু সেইটো কথা উলিয়াইছে যে বাজ।
 তুমি কি ভাবিছ পাহী? তুমি অমান্তি হ'বা আৰু মই
 তোমাক এৰি দিম। তোমাৰ দৰে কোনো ছোৱালীয়ে মোক
 মানা কৰা নাছিল। কিমানৰ লগত
 ছি বাজ। ইমান ঘুনপীয় কথা কৈছ। তুমি এনেকুৱা
 বুলি মই কেতিয়াও ভবা নাছিলো। সকলো শুনিও নুশুনা ভাও

ধৰি আছিলো। আজি মোৰ নিজৰ ওপৰতে ঘিণ উপজিছে।
তোমাৰ দৰে ল'ৰা এটাক মই ভাল পাইছিলো।

ঐ ছোৱালী, মনে মনে থাক। তই কি ভাবিছ, তোক মই
ভাল পাওঁ, বিয়া কৰাম। (হাঃ হাঃ) এনে দুখীয়াখবৰ ছোৱালীক.....।
মই তোৰ দেহটোকহে ভাল পাওঁ, তোক নহয়।

ৰাজ। লাজ লগা নাই তোমাৰ এইবোৰ ক'বলৈ। ছিঃ
(পাহি যাব ওলাই)

(এনেতে ৰাজৰ গুপত থকা গোটে কেইজনে
জংঘলৰ মাজৰ পৰা ওলাই আহি পাহিক ঘেৰী ধৰে)

কি ভাবিছা তুমি পাহি। কালিৰ দৰে আজিও তুমি
গুচি যাবা। নাই নোৱাৰিবা। মই যি বিচাৰিছোঁ পাবই লাগিব।

ৰাজে পাহিৰ দুহাতত ধৰি টানি আনে আৰু তাইক
উপভোগ কৰিবলৈ ল'লে। বাকীকেইজনে ভয়ানক হাঁহিৰ
বোল উঠাই, তাইৰ মাজত পাহীৰ চিঞৰণি, ৰাজৰ পিশাচকপী
আচৰণ, এটি ভয়ানক দৃশ্য।

বহু অনুৰোধ কৰা স্বস্তেও, অন্তিম উশাহটি নেবালৈ
ৰাজে পাহিক নেৰিলে। অৱশেষত মৰম লগা ছোৱালীজনী
এটি কুৎসিত চেহেৰাৰে মাটিত পৰিল।

ৰাজ আৰু বাকীকেইজনে পাহীৰ দেহটো জংঘললৈ
পেলাই থৈ আতৰি যায়।

পৰি ব'ল মাথো, দেউতাক মাকৰ মৰমৰ সোণজনী,
একুৰিমান ভক্ত সপোন আৰু বিশ্বাসৰ এটি উপহাৰ।

অনুভৱ

২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ 'শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য প্ৰতিযোগী' বঁটা পোৱাৰ অনুভৱ

প্ৰাপ্তি-অপ্ৰাপ্তি, সুখ-দুখবোৰ আমাৰ জীৱন বাটৰ সহচৰ। প্ৰাপ্তিয়ে জীৱন নদীৰ চাকিনেয়াসমূহ ভটিয়াই
যাবলৈ সাহস যোগায়। সৰু-বৰ বঁটা অথবা অন্যান্য প্ৰাপ্তিবোৰে জীৱন মাদকতাপূৰ্ণ কৰি তোলে। ইয়াৰ সামাজিক
স্বীকৃতিয়ে জীৱনৰ প্ৰতি, সমাজৰ প্ৰতি অধিক দায়বদ্ধ কৰি তোলে, কঠোৰ অনুশীলনৰ বাবে শক্তি কিম্বা
প্ৰেৰণা যোগায়।

২০১৯ বৰ্ষটো মোৰ বাবে সদায় বিশেষ হৈ ৰ'ব। এই বৰ্ষত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ মহাবিদ্যালয়
সপ্তাহ উপলক্ষে আয়োজিত সাহিত্য বিষয়ক প্ৰায়বোৰ প্ৰতিযোগিতাতেই অংশ গ্ৰহণ কৰি বঁটা লাভ কৰিবলৈ
সক্ষম হৈছিলোঁ। বঁটা বিতৰণী অনুষ্ঠানৰ দিনা বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ বঁটা প্ৰদান কাৰ্যসূচী চলি থকাৰ মাজতে
মোক মঞ্চলৈ মতা হৈছিল উক্ত বৰ্ষৰ 'শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য প্ৰতিযোগী'ৰ বঁটা গ্ৰহণ কৰা উদ্দেশ্য।

এয়া মাথোঁ এটা সুমধুৰ আৱন্তগিহে যি মোৰ স্মৃতিৰ মনিকোঠাত সজীৱ হৈ ৰ'ব আজীৱন। কবি Robert Frost ৰ
"And miles to go before I sleep." বহুদূৰ আগুৱাব আছে জীৱন বাটত, নিজৰ কৰণীয়
আছে বহুখিনি।

শেষত, এগৰাকী সাহিত্য অনুৰাগী হিচাপে মোৰ কল্পন যাত্ৰে ইয়াতেই থমকি নবয়; জীৱনক লৈ থকা
আশা, সপোনবোৰ যাত্ৰে ৰাস্তাৰ হয়, তাৰ বাবে আটাইবোৰ ওচৰত মৰম তথা আশীৰ্বাদ বিচাৰিছোঁ। আপোনাৰ
অনুপ্ৰেৰণা, শুভকামনাবোৰেই মোক আগুৱাই যোৱাৰ বাট দেখুৱাব।

মনস্বিতা শৰ্মা

চতুৰ্থ বাদ্যায়িক, প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

জীৱন

স্মৃতি মেধি

চতুৰ্থ শাস্ত্ৰাসিক

ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

ফাঙনৰ শুকান বতাহ এচাতি আৰু পাখি লগা শালিকী দুজনীৰ সুমধুৰ চাওঁনিযে সেইদিনাৰ পাখি লগা বতাহ জ্বতিক এটা ন-ৰূপত পুলকিত কৰি তুলিছিল। মাক আৰু বনজুন দুয়ো আবেলিৰ নুপুৰ সনা বজ্জিমৰ পোহৰেৰে বাট বুলিছিল গধূলিৰ মায়াময় প্ৰাণোজ্বল দীপ্তিমান নলবাৰীৰ মূল বজাৰ অভিমুখে প্ৰয়োজনীয় টোপোলা কেইটামান অনিবলে। সোণাৰুৰ হালধীয়া আভাৰে দলিচা পাৰি থোৱা বাটেৰে আমাৰ তিনিচকীয়া বাহন আগবাঢ়ি গৈছিল গেৰেক গেৰেক শব্দ কৰি।

ৰাস্তাৰ দুয়োপাৰে অট্টালিকা আৰু পদূলিৰ নানান ৰঙৰ নানান তৰহৰ বাগিচাৰ সুগন্ধিৰে ভৰপূৰ হৈ পৰিছিল আমাৰ গাড়ীৰ ভিতৰৰ ঠেক ফাঁকি বোৰকো যেন বাদ দিয়া নাছিল বাগিচাৰ ফুলৰ সুগন্ধিবোৰে-

মাক আৰু বনজুন দুয়ো বহুসাময় নানাৰঙী পোহৰেৰে জিকমিকাই তোলা সুৰম্বৰ অন্তিম আভাই নয়নতৰাৰ গাৰ ৰঙেৰে যেন সজাই তুলিছিল চহৰৰ গলিয়ে গলিয়ে বহা কলনিবোৰক। মাক আৰু বনজুন আগবাঢ়িল মনপছন্দ আৰু প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰীৰ টোপোলাবোৰ পূৰ কৰি নানান কথাৰ মাদকতা লৈ

হঠাৎ কলনিটোৰে আগবাঢ়ি গৈ থকা অৱস্থাত বনজুনে দেখা পালে এক হৃদয়স্পৰ্শী, মুকুতামণি সমৃদ্ধ আৰু

ফটা কাপোৰৰ চোলাটোৱে বিচাৰি থকা দাস্তবিনটোক। মাকে এখনৰ পাছত আনখন দোকানত বিচাৰি আছিল দেউতাকৰ

জোখৰ হোৱা চোলা। কথা-পাতি পাতি আগবাঢ়ি গৈ আছিল মাক আৰু ৰুণজুন। এনেতে দুয়ো ওচৰ চাপি আহিল ডাঙৰ টোপোলা এটা কান্ধত হালি পৰি সোলোক-ধোলোককৈ ওলোমাই দাঙি ধৰা ফটা চোলাটোৰ গৰাকীটোক।

অনফালে মাকে মন পছন্দৰ দেউতাকৰ বাবে চোলা যেন বিচাৰি পালে। দোকানীজনৰ লগত কথা-বতৰা পাতি আছে এনেতে মাকে হঠাতে চাই দেখে যে ৰুণজুন মাকৰ কাষত নাই। মাকে চিঞৰিব ধৰিলে -

ৰুণজুন, ৰুণজুন, ক'ত গ'লা।

তাই বজ্জপাত পৰা মানুহৰ দৰে থৰ লাগি চাই আছিল ফটা কাপোৰৰ চোলাটোৰ ফালে। কি দেখা পাইছিল তাই? সেই লেতেৰা ওচৰলৈ যাব নোৱাৰা ফটা চোলাটোৰ গাত। কি গোন্ধ পাইছিল তাই? নাজিতৰাৰ সুগন্ধি নে গোলাপ ফুলৰ সুগন্ধীয় ৰুণবোৰ। মাকে চিঞৰি চিঞৰি দোকানৰ অলপ আগত থৰ লাগি চাই থকা ৰুণজুনক হাতেৰে পিঠিত এটা চাপৰ মাৰিলে হঠাতে তাই আকাশৰ পৰা সৰি পৰা পৰীয়া তৰাৰ দৰে সৰি পৰাৰ নিচিনা হ'ল। মাকে শুধিলে - কি চাই আছ এনেকৈ তাই? ৰুণজুন নাই, নাই মা, একো নাই। মাকে তহিক হাতত থাপ মাৰি ধৰি দোকানৰ ফালে লৈ গ'ল আৰু

মাকৰ মন পছন্দৰ চোলাটো দেউতাকৰ বাবে লৈ আগবাঢ়িল। ৰুণজুনে বাৰে বাৰে পিচপিনে চাই চাই গৈ থাকিল।

বাটত ৰুণজুনৰ যেন একোটে মন বহা নাছিল মাকে বাৰবি পুতলা আৰু নানান ৰঙৰ নানাবস্ত্ৰী পুতলা, ধুনীয়া ধুনীয়া ৰুণক-জুনক পাখিলগা পৰিসদৃশ পুতলা লব নেকি সুধিলে কিন্তু তাইৰ একোটে মন নাই আজি। একো নালাগে তাহিক আজি, ঘৰলৈ উভতি অহা বাটত তাই মাকক বাৰে বাৰে একোটা কথা কৈ আহিল, সেই ফটা-চিটা চোলাটো আৰু ডিঙিত দাঙিব নোৱাৰা টোপোলাটোৰ কথা তাই ফটা-চিটা চোলাটোৰ গলত ওলোমাই ৰখা কেইটামান নানাবস্ত্ৰী কলমৰ মালা, দাঙবিনৰ নাজীতৰাৰ গোন্ধ নাকত লৈ লৈ বিচাৰি ফুৰা বজ্জবোৰৰ কথা। ৰুণজুনে মাকক সুধি গ'ল -

মা, সি সেইবোৰ কি কৰে মা।

মা, সি কলমবোৰ গলত তেনেকৈ মালাৰ দৰে কিয় ওলোমাই লৈছে মা।

মা, সি ক'ত থাকে মা।

মা, সি সেইবোৰ বিচাৰি বিচাৰি কি কৰিব মা।

মা

কোৱানা, মা

মানুহৰ হৃদয়ৰ আন্ধাৰ কোণবোৰত পোহৰ পেলোৱাটোৱেই
শিল্পীৰ প্ৰধান কৰ্তব্য হোৱা উচিত।

—ৰবাৰ্ট স্কুমান (জাৰ্মান সংগীতজ্ঞ)

যোৱা বছৰ ঘৰলৈ যাওঁতে দেউতাই কথাটো উলিয়ালে। দেউতাক হেনো ফোন এটা লাগে, তাৰ নথকা ফোন, লগত লৈ ঘূৰিব পৰা ফোন মোবাইল ফোন। দেউতাই অকলশৰীয়া মানুহ। আমি থাকো হাজাৰ মাইল দূৰত। আমাৰ লগত আহিও থাকিবলৈ নিৰিচাৰে। বছৰেকত এবাৰ বা দুবাৰ ঘৰলৈ যাও। বতন নামৰ ল'ৰা এজন আছে। সিয়েই আমাৰ গাঁৱৰ ঘৰত থাকি দেউতাক চায়, ঘৰৰ কাম-বন সকলো কৰে। তাক মোবাইল এটা দিছিলোঁ। সেইটোৰেই দেউতাই আমালৈ ফোন কৰে মাজে মাজে। আমিও বতনৰ মোবাইলটোতে ফোন কৰি খা-খবৰ লওঁ। মোৰ যেতিয়া কথা পাতিবলৈ মন যায়, সি নাথাকে ওচৰত। মাতি থাকিলেও বিচাৰি পোৱা নাযায় তাক। সেয়েহে দেউতাই এদিন কৈছিল - “মোক ফোন এটা দিবিচোন নিজাকৈ”। দেউতাক নিজৰ পছন্দ মতে কিনিবলৈ দোকানলৈ লৈ গ'লো। ডাঙৰ বুটাম থকা মোবাইল এটা দিবি। সৰু সৰুকৈ নম্বৰবোৰ লিখা থাকিলে মনিবই নোৱাৰিম। দোকানত গৈ এঘাৰশ টকীয়া মোবাইল এটা দেউতাৰ ভাল লাগিল।

বহুত দাম পৰিল নেকি অ' দেউতাই সোধে। ‘নাই নাই, ইয়াতকৈ কম দামত ক'ত পাবা? মই দেউতাক ক'লো।

দেউতাক ফোন কেনেকৈ কৰিব লাগে নম্বৰবোৰ টিপি শিকালোঁ। মই নম্বৰবোৰ কেনেকৈ চেভ কৰিব লাগে শিকাব খোঁজোতে দেউতাই ক'লে - মোৰ নম্বৰটো মুখস্থ আছেই নহয়। হৈ যাব।

ফোনটো লোৱাৰ পিছত দেউতাই মোলৈ প্ৰায়েই ফোন কৰে। সন্ধিয়া ময়ো কৰোঁ। খবৰ লওঁ।

‘কালি আমাৰ সেইটো চুবুৰীৰ মহেনৰ ছোৱালীজনী আহিছিল’। তাই মেট্ৰিক পাছ কৰিলে নহয়, ফাষ্ট ডিভিজনত।

- দেউতাৰ মাতটোত দেউতাৰ উৎফুল্লিত মুখখন অনুভৱ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰো মই।

এমাহ মান আগতে এদিন ৰাতি প্ৰায় দুই মান বজাত মোৰ মোবাইলটোৰ ৰিংটোনৰ শব্দত সাৰ পাই উঠিলোঁ।

দেউতাৰ ফোন। ইমান ৰাতি। শংকিত হ'লো মই। ফোনটো উঠাই মাতিলোঁ দেউতাক। আনটো মূৰৰ পৰা একো শব্দ নাই। দেউতাই হেনো মোবাইল ফোনটো গাৰুৰ কাষতে থৈ শোৱে। হয়তো হাতত লাগি, হেঁচা খাই ভুলতে মোলৈ ফোনটো লাগিল। এক নিৰ্দ্দিষ্ট সময়ৰ মূৰে মূৰে দেউতাৰ নাকৰ শব্দ ভাঁহি আহিছিল। মই দেউতাৰ বুকুৰ মাজলৈ সোমাই গৈছোঁ সৰু ল'ৰা এটিৰ দৰে, এনে লাগিল

দেউতাৰ মোবাইল ফোনটো

কপজ্যোতি তালুকদাৰ

দ্বিতীয় বাণ্যাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

মোৰ। ফোনৰ মাজেৰে হাজাৰ মাইল আঁতৰত এৰি অহা শৈশৱে যে লৰি আহিল মুহূৰ্ততে। হঠাতে দেউতাৰ কাঁহৰ শব্দ শুনিলোঁ। প্ৰায় একমিনিটমানৰ বিৰামহীন কাঁহ। তাৰ পাছত মৃদু কৈকনি।

কৈকনিৰ মাজে মাজে, দেউতাই অস্পষ্টকৈ মাতিছে ‘ও-প্ৰভু.....’। বোধকৰো কষ্ট পাইছে তেওঁ। মোৰ গাটো জিকাৰ খাই উঠিল। ফোনটো কাটি দিলোঁ।

কিছুদিনৰ পৰা দেউতাৰ ফোন অহা নাই মই ফোন কৰিলেও বতনে উঠায়। হয়তো দেউতাই আজি অসুস্থ। বতনে ফোনটো কাণৰ কাষত ধৰি ৰাখি কথা পাতিবলৈ অসুবিধা পায়। বতনে ধৰি থাকে দেউতাই কথা পাতে।

দেউতা ঢুকোৱা আহি দুদিন হ'ল। ষ্ট্ৰ'ক হৈছিল। সেইদিনা ৰাতি দেউতাৰ অসুখ হৈছিল। পুৱা ঢুকাল। সেইদিনা দুপৰীয়া ফোন কৰা নহ'ল। কৰিম বুলি ভৱা ফোনটো দেউতালৈ কোনোদিনে কৰা নহ'ল। ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে মোৰ ফোনটোৰ পৰা দেউতাৰ ফোনত হেঁচা খাই লাগিল। এটা মোবাইল ফোনৰ মাজত দেউতাৰ অস্তিত্ব বিচাৰি হাতকাৰ কৰি উঠিল মোৰ মনটো।

জীৱন এনেকৈয়ে

বিকাশ দাস
দ্বিতীয় বাৰ্শাসিক, গণিত বিভাগ

“হেঁচা ট্ৰাকখন আহি পাবৰ হ’লেই। ওলাই আহাছে।
বান্ধনী ঘৰটোত সোমাই ৰাতিপুৱাৰ পৰা কি কৰি থাকাহে।”
ভবেশ বৰুৱাৰ মাতত ঘৈণীয়েক ৰঞ্জিতাই ওলাই আহি ক’লে
- কি ট্ৰাক অহাৰ কথা কোচ্ছহে? “এহ তোমালোক মাক পুতেক
হালৰ কমন নলেজৰ অভাৱে, কোনো কথাতে গুৰুত্ব নহি।
কিয়? বিকিয়ে পৰহিলে পেইং গেষ্ট অলৈ নাযাব?” তাৰ
বাবে প্ৰয়োজনীয় ফাৰ্ণিচাৰ কিছু কিনি আনিছে। ৰঞ্জিতাই
পদূলি মুখলৈ চাই দেখে যে এখন ট্ৰাকত বিছনা, আলনা,
ডাইনিং টেবুল, আলমাৰি আদি কৰি এজনী ছেৱালীৰ বিয়াত
দিব লগা প্ৰায় সকলো বস্তুৱে লৈ আহিছে। উহা এই মানুহজনৰ
পৰা আৰু উপায় নোহোৱা হৈছে। হেৰি আপুনি ল’ৰাক
বিয়া দিবলৈ যৌতুক আনিছে নেকি? বৰুৱা মানুহজনৰ বৰ
খঙাল। খঙাল হলেও তেখেতৰ অন্তৰখন বেয়া নহয়। মানুহক
সহায় কৰি ভাল পায়। তেখেতে ৰঞ্জিতাৰ আত্ম সম্মানত
আঘাত দি কথা কৈ মনত সন্তোষ পায়। সেয়ে তেওঁ ৰঞ্জিতাক
আক্ৰমণ কৰি ক’লে, “মই এনেয়ে তোমাক মুখ বুলি নকও
, নকল কৰি বি.এ. পাছ কৰিছিল। সেইবাবে তেনেকৈ কৈছ।
“ৰঞ্জিতাই বেছি কথা নক’লেও এলা পেচা বিধৰ নাছিল।

ৰঞ্জিতাই খং কৰি কলে “আপুনিও একো ফাৰ্ণিচ ক্লাছ ফাৰ্ণিচ নহয়
দিয়ক। “ৰঞ্জিতাৰ কথা শুনি বৰুৱাৰ দুওঁগে খং চলিল। তেওঁ
ক’লে “মনে মনে থাকাহে, মোৰ মূৰটো গৰম নকৰিবা আজি
বাজে কথা কৈ।”

আচলতে বৰুৱাৰ ল’ৰা বিকিয়ে সেই গাঁওখনৰ
ভিতৰত নাম কৰি ডিষ্টিংচন পাই মেট্ৰিক পৰীক্ষাত পাছ
কৰিছে। সেয়ে ল’ৰাটোৱে কোনো দুখ নোপোৱাটো বিচাৰে
তেখেতে। যথা সময়ত দেউতাক আৰু মাকে পেইংগেষ্টত
বস্তু বাহিনীবোৰ থবলৈ গ’ল। পেইং গেষ্টৰ বাইদেউ গৰাকীয়ে
বস্তুবোৰক লৈ আপত্তি কৰিছিল যদিও তেখেত সকলৰ মনৰ
অৱস্থা দেখি মানি লবলৈ বাধ্য হ’ল।

বিকিৰ মনটো আজি সিমান ভাল নহয়, কাৰণ সি
আজি পেইং গেষ্টলৈ যাব। ৰাতিপুৱাৰ পৰা কৰ্মত বহি চকুপানী
টুকি আছে। সি কোনো দিনে মাকক এৰি থকা নহি আৰু ৰাতিও
মাকৰ লগত একেখন বিচনাতে শোৱে। সেয়ে তাৰ মনটো
খুব বেয়া লাগিছে? সি কান্দি থকা দেখি মাকে ক’লে, “তই
কিয় কান্দিছ, পঢ়িবলৈহে যাবি। মাজে মাজে থবলৈ আহিয়েই
থাকিবি। পৰীক্ষা শেষ হ’লেতো একেবাৰে আহিবি।” তথাপি

তাৰ মনটো যেন শান্ত কৰিব পৰা নাছিল। ঘৰৰ ভিতৰ সোমাই দেখে যে বৰুৱাইও চকুপানী টুকি আছে। ৰঞ্জিতাই একো নক'লে। আবেলি সময়ত তাক গাড়ীৰে দদায়েকে লৈ গ'ল। যাবৰ সময়ত সি বৰকৈ কান্দিলে। ৰঞ্জিতাৰ বেয়া লাগিছিল যদিও নিজক সংযত কৰি ৰাখিলে। সন্ধিয়া সময়ত ৰঞ্জিতাই বিকিয়ে কোৱা যেন পালে—“মা কিবা খাবলৈ দিয়া।” ৰঞ্জিতাই হঠাৎ চিঞৰি ক'লে “ব বাবা পকৰী বনাই আনো।” তত মুহূৰ্ততে ৰঞ্জিতাই ল'ৰাটো যে ঘৰত নাই অনুভৱ কৰিলে আৰু কান্দিবলৈ ধৰিলে। বৰুৱাই ৰঞ্জিতাৰ ফালে মূৰ তুলি একেথৰে চাই থাকিল। ৰঞ্জিতাই বিকিলৈ ফোন কৰিলে। ফোনত বিকিৰ থোকাথুকি মাত এটা ভাহি আহিল।

এনেকৈ দিনবোৰ গৈ থাকিল। মাক-দেউতাক অবিহনে সি তাত সময়মতে পঢ়া শুনা নকৰিলে। ৰঞ্জিতাই সদায় ৰাতিপুৱা তাক ফোন কৰিলে সি শুই থকা বুলি কয়। গধূলি সময়ত ফোন কৰিলে প্ৰায়ে জন্মদিনৰ পাৰ্টি থকা বুলি কয়। ৰঞ্জিতাই মাজে মাজে ধমকি দি কয় “তাত তই পঢ়িব গৈছ নে শুব আৰু পাৰ্টি কৰিবলৈ গৈছ।” সি মাক-দেউতাকৰ কথাত গুৰুত্ব নিদিলে। তাৰ যুৱ মানসিকতাৰ বিশৃংখলতাই দেখা দিলে। মাক দেউতাকৰ কথাত মুখে মুখে প্ৰত্যুত্তৰ দিবলৈ সংকোচবোধ নকৰা হ'ল। সি ঘৰলৈ আহিলে মাকক

কয় “মা তাত থকা বন্ধুবোৰ বৰ ভাল। মাজে মাজে পাৰ্টি চলি থাকে, কেৰম খেলো। আৰু কি জনা মা দুজন মানে ইমান শুৱে, ৰাতি বহু দেৰিলৈ ফোনত চিনেমা চাই থাকে।” ৰঞ্জিতাই তাক কয়, “তই একা কি কৰি থাক। তইওটো কিজানি একেখন নাৱৰে যাত্ৰী। তই আমাক চাকৰি কৰি বহু টকা-পইছ আনি দিয়াটো বিচৰা নাই। বিচাৰিছে মাত্ৰ তই ভাল বিজাল্ট কৰি সমাজখনত এজন উচ্চ শিক্ষিত ব্যক্তি হৈ থাকিব পাৰ।” এইবোৰ কথা যেন তাৰ কণতেই নোসোমায়।

অৱশেষত পৰীক্ষা গুচৰ চাপিল। মাকে তাৰ মতি গতিলৈ লক্ষ্য কৰি বুজিলে যে সি এইবাৰ পৰীক্ষাত ভাল বিজাল্ট কৰিব নোৱাৰিব। গতিকে তাক ৰঞ্জিতাই পেইং গেষ্টৰ পৰা গুচি আহিবলৈ ক'লে। হয়টো সিও তাৰ ভুল বুলি পাইছিল আৰু পেইং গেষ্টৰ পৰা গুচি আহিল। সময়ত সি পৰীক্ষা দিলে। বিজাল্ট ওলাল কিন্তু সিমান ভাল নহ'ল। মেট্ৰিকত প্ৰায় ৯০ শতাংশ পাই উত্তীৰ্ণ হোৱা ল'ৰাটোৱে হায়াৰ চেকেণ্ডাৰী মাত্ৰ দুটা বিষয়ত নেটাৰ মাৰ্ক সহ প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হ'ল। পৰীক্ষাৰ বিজাল্ট শুনি ৰঞ্জিতা আৰু বৰুৱাৰ মূৰত সবহ ভাঙি পৰা যেন অনুভৱ হ'ল। দুয়োজন হতাশ হৈ পৰিল। বিকিয়ে বাক তাৰ মানসিক অৱস্থাৰ সুস্থিৰ পৰিৱেশ কৰি আকৌ উন্নতিৰ শিখৰত উত্তৰণ ঘটাব পাৰিবনে?

সকলো ফুলগছৰ পৰা কাটি পেলাব পাৰি, কিন্তু সেইবুলি
বসন্ত ঋতুৰ আগমণক বাধা দিব নোৱাৰি।
—পাবলো নেৰুদা (কিংবদন্তি কবি)

ল'ৰালিৰ বৰষুণজাক

ভাস্বতী দেৱী

যন্ত্ৰ যান্ত্ৰাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

সময়বোৰ যে এক বোঁৱতী নৈৰ সোঁতৰ দৰে। সময়ে ক'ৰ পৰা ক'লৈ লৈ যায়, একো ধৰিবকে নোৱাৰি। সময়ৰ চাকনৈয়াত নিজকে ক'ৰবাত বিলীন হোৱা যেন লাগে। সময়ৰ এই মধুৰ স্মৃতিবোৰ অনবৰতে যেন নেহাৰ প্ৰত্যেকটি মুহূৰ্ত্তে সৈতে লৈ থাকিবৰ মন যায়। বিশেষকৈ বাৰিষাৰ বৰষুণ জাকৰ স্মৃতিয়ে তাইক অনবৰতে এটা কথাই মনতে দোলা দি থাকে। সেয়া ল'ৰালিৰ মধুৰ সময়বোৰৰ কথা। সেইদিনা তাই স্কুলৰ প্ৰাৰ্থনাৰ সময়ত উপস্থিত হ'ব নোৱাৰিলে। তাইৰে সহপাঠী প্ৰজ্ঞানেও সেইদিনাখন প্ৰাৰ্থনাত উপস্থিত হ'ব নোৱাৰিলে। প্ৰজ্ঞান আৰু তাই একেলগে স্কুল গেটৰ সন্মুখত থিয় দি গেটখন খুলি নিদিয়ালৈকে অপেক্ষা কৰি আছিল। ইতিমধ্যে বাহিৰত প্ৰচণ্ড বৰষুণ দি আছিল। নেহাই সেইদিনা ছাটিটো আনিবলৈ পাহৰিছিল। কিন্তু প্ৰজ্ঞানে লৈ আহিছিল। তাই বৰষুণত তিতি থকা দেখি প্ৰজ্ঞানে ছাটিটো তাইৰ কাষলৈকে আগবঢ়ালে আৰু ক'লে - ব'ল, আমি দুয়ো একেলগে ক্লাছ কমলৈ যাওঁ। নেহাইও প্ৰজ্ঞানৰ ফালে চাই এটি মিচিকিয়া হাঁহি মাৰি ক্লাছ কমলৈ গ'ল। সেইদিনাৰ পৰা নেহা আৰু প্ৰজ্ঞানৰ মাজত বন্ধুত্বৰ সম্পৰ্ক আৰম্ভ হৈছিল। কালক্ৰমত নেহা আৰু প্ৰজ্ঞান দুয়োৱে স্কুলৰ ডেওনা পাৰ কৰি কলেজ পালেগৈ। কিন্তু তেওঁলোকৰ বন্ধুত্বৰ সম্পৰ্কই সময়ত প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক ল'লে। নেহা আৰু প্ৰজ্ঞানেও ভৱিষ্যত জীৱনৰ সপোনবোৰলৈ আগবাঢ়ি গ'ল। দুয়ো বৰ্তমান মেডিকেল কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী। দুয়োৱে যেন ইজনে আনজনক এৰি থাকিব নোৱাৰে। দুয়োৱে দৈনন্দিন ব্যস্ততাৰ মাজত অলপমান সময় হলেও ইজনে আনজনক দিবলৈ যত্ন কৰে। পৰৱৰ্তী সময়ত প্ৰজ্ঞান আৰু নেহা অৰ্থাৎ বৰ্তমানৰ ডাঃ প্ৰজ্ঞান বৰা আৰু ডাঃ নেহা শইকীয়া অতি দক্ষ তথা সু-চিকিৎসক। কিন্তু সময়ো যেন বৰ নিষ্ঠুৰ। প্ৰজ্ঞান বৰাৰ সু-কীৰ্ত্তিয়ে কিছু কিছু

ক্ষেত্ৰত কিছুমান শত্ৰুৰ জন্ম দিছিল। যিবোৰে প্ৰজ্ঞান বৰাক প্ৰতিটো মুহূৰ্ত্ততে চিন্তিত কৰি তুলিছিল। বাৰু যি কি নহওঁক নেহাৰ কথোপকথানে প্ৰজ্ঞানৰ মনৰ বোজা কিছু পৰিমাণে পাতলাইছিল। প্ৰজ্ঞান বৰাইও ইতিমধ্যে নেহাক বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ দিবলৈ আগবাঢ়িছিল। সেইদিনা ৰাতিপুৱাৰে পৰা বৰষুণ দি আছিল। কিন্তু বৰষুণ জাকলৈ অকণো ফ্ৰাফ্ৰেপ নকৰি প্ৰজ্ঞান বৰুৱা নেহাৰ ঘৰলৈ বুলি ওলাইছিল একমাত্ৰ তাইক চিৰদিনৰ জীৱনসংগী কৰি লোৱাৰ প্ৰস্তাৱেৰে। প্ৰজ্ঞান বৰুৱাই গাড়ীৰে আহি হঠাৎ এঠাইত বৈ দিলে আৰু কাষৰে দোকানখনৰ পৰা এপাহ ৰঙা গোলাপ ফুল ল'লে। প্ৰজ্ঞান বৰুৱাই ইতিমধ্যে ৰাস্তাটো পাৰ হ'বলৈ লৈছিল হে মাত্ৰ কিন্তু হঠাৎ এখন তীব্ৰবেগী গাড়ীৰ খুন্দাত তেওঁ উফৰি পৰিল আৰু তেওঁৰ হাতত থকা ফুলপাহ মাটিত চিৰদিনৰ বাবে পৰি ব'ল। নেহাই ইতিমধ্যে খবৰটো গম পাই ততালিকে সেই স্থানলৈ আহিলে আৰু প্ৰজ্ঞানৰ নিঠৰ দেহটিলৈ চাই ব'ল আৰু মনৰ ভিতৰতে উচুপি উঠিল। তাইৰ যেন চিঞৰি চিঞৰি ক'বৰ মন গ'ল সেই বৰষুণজাকক..... সপোনবোৰ দেখুৱাব নোৱাৰিলে সপোন নেদেখুৱাব। মিছাতে মনৰ আশাবোৰ কাঢ়ি চুবুৰাৰ নকৰিবা। ৰঙীন স্বপ্নবোৰ চিৰদিনৰ বাবে এন্ধাৰেৰে আৰৰি নেপালাবা। নেহা প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হ'ল তাই যেন আৰু এই মৃত্যুৰ কালদূতকপী বৰষুণ জাকৰ ওচৰ নাচাপে। তাইৰ ভাব হ'ল প্ৰজ্ঞানৰ পোহৰবোৰ যেন বৰষুণজাকে এন্ধাৰেৰে আৰৰি পেলালে। ইতিমধ্যে কাষৰ গাড়ীৰ হৰ্ণত তাই উচপ খাই উঠিল। তাই যে ইমান সময় সপোন দেখি আছিল গমকে পোৱা নাছিল। নেহা আগবাঢ়িল আৰু প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে যে আজিৰ এই বৰষুণজাকক তাই আৰু কেতিয়াও মনৰ মাজত সোমাবলৈ নিদিব। ইতিমধ্যে নেহা বৰষুণ জাকৰ মাজেৰে গাড়ী চলাই আহি আহি চেম্বাৰ পালে।

যোৱা এবছৰ মানৰ পৰা সদানন্দৰ দিন বৰ বেয়া চলিছে। সৰু ডাঙৰ আমনিবোৰ কৰা অমনে হৈ আছে। যিমানেই সাবধানে চলিছে সিমানেই অঘটনৰ মাজা বাঢ়ি গৈ আছে। যোৱা কালি মাহত ধান চপোৱাৰ সময়ত ঘৈণীয়েকক নাচিংহোমত ৰাখিবলগীয়া হ'ল। বেমাৰো গেষ্টিক? সেই সময়ত ঘৰৰ কম আলৈ অথানি হৈছিলনে? নাচিংহোমৰ পৰা চুৰি হ'ল অলৈ তলৈ অহা যোৱা কৰা তাৰ একমাত্ৰ বাহন চাইকেলখন। আজিলৈকে সি চাইকেল এখনকে কিনি ল'ব পৰা নাই। পুহ মাহত দহ মিনিটৰ ভিতৰত মৰি থাকিল তাৰ হালৰ গৰু এটা। ধাৰ ঋণ কৰি মাটি বন্ধকীত থৈ কিবাকৈ চলিব পৰা গৰু এটা কিনিছে।

ফাগুনত ধুমুহাই গোহালি ঘৰটো উৰুৱাই নিলে - তাৰে দুখনমান টিনপাত সি বিচাৰিয়েই নাপালে।

অভাৱ অনাটনৰ মাজতো পুতেকক মেট্ৰিকৰ ফৰ্ম ফিল আপ কৰিবলৈ টকা-পইছ কেইটা যোগাৰ কৰি দিলে - সিয়ো তিনি নম্বৰৰ কাৰণে ফেইল কৰি থাকিল।

ঘৈণীয়েকৰ অসুখটো দুমাহে তিনিমাহে উক দিয়েহি। তাৰো মূৰটো প্ৰায় বেয়া লাগি থাকে। টকা-পইছৰ অভাৱত ডাক্তৰক দেখুৱাব পৰা নাই। মনে মনে ভয়ো লাগি আছে কিজানিবা প্ৰচাৰেই হৈছে।

চাৰিওফালৰ পৰা বিপদ বিঘিনীয়ে আঙুৰি ধৰা সদানন্দই ত্ৰাহি মধুসূদন ভাৰি চিন্তি বিপদ হোৱাৰ কাৰণ জানিবৰ কাৰণে বিপদৰ পৰিত্ৰানৰ উপায় বিচাৰি এদিন ৰাতিপুৱাই গা-পা ধুই নিখুত তামোল-পান এযোৰ আৰু টকা ১১ টা লৈ ভবানন্দ বাপুটিৰ ঘৰ ওলালগৈ।

বাপুটিৰ ঘৰত ৬-৭ জন মান মঙ্গল চাবা অহা মানুহ। বাপুটিয়ে তাক আঙুলিৰ ঠাৱেৰে বহিবলৈ ইংগিত দিলে; সি চাৰিখনৰ একেগনত বহিল। বাকী কেইজনক বিভিন্ন বিধি বিধান প্ৰতিকাৰ আদি দিঙ্গ বিদায় দিয়াৰ পিছত সদানন্দক মাতিলে - "বাচা সদানন্দ তোৰ কি সমস্যা হৈছে।" সি যোৱা কালি মাহৰ পৰা তাৰ সংসাৰখনলৈ অহা বিপদবোৰৰ কথা বিতং ভাবে ক'লে। গোটেইখিনি কথা মনোযোগেৰে শুনি বাপুটিয়ে ফালি পেঙিল হাতত তুলি ল'লে। বহুত সময় যোগ বিয়োগ

আশীৰ্বাদ

কংকনা দাস

প্ৰথম শাস্তাসিক, অর্থনীতি বিজ্ঞান

হৰণ কৰি কৰি এটা সময়ত দীঘল ছমুনিয়াহ এটা কাটি ক'লে - বেমাৰ মাজতো তেৰ বহুত ভাল। মঙ্গলৰ বৰ বেয়া দশা চলিছে। বৃহস্পতিৰ অকনমান শুভ দশা নথকা হ'লে ঘৰৰ মূল মানুহৰ জীৱনলৈ টনা টানি আছিল। কথা খিনিয়ে সদানন্দৰ কলিজাতক ঢক ঢককৈ দুবাৰমান খুন্দা মাৰিলে, সি বুকখনত জোৰেৰে খামুচ মাৰি ধৰি থাকিল। হয়তো যোৱা কেইমাহত ঘৈণীয়েকৰ কম টানখন গ'লনে - বিয়া হোৱাৰ দিন ধৰি আঙুলি এটাও তলত হোৱা নাছিল। 'কি স্বাস্থ্যৰ তিৰোতা কি হৈ গ'ল'।

বহুত ভাৰি চিন্তি বাপুৰে প্ৰতিবিধান দিলে - ঘৰৰ চাৰিওজন সদস্যকে একোডালকৈ জাপ দিলে। সদানন্দক এটা

মাদুলি দিলে, গ্ৰহ পাঠ এটা কৰিবলৈ দিলে। দুৰ্গা অষ্টমীত দুৰ্গাৰ আগত এখন শৰাই দিবলৈ ক'লে। দেৱীৰ বস্ত্ৰ গাত থাকিলে বহু বিপদৰ পৰা হাত সাৰিব পাৰি। গতিকে দেৱীৰ বস্ত্ৰ একডোখৰ হাতত লবলৈ পৰামৰ্শ দিলে।

মন্ত্ৰপুত জাপডাল আৰু মাদুলিটো লৈ সদানন্দৰ গাটো পাতল পাতল লাগিল। ধাৰ ঋণ কৰি হলেও সি গ্ৰহ পাঠ এটাও কৰালে। ঘৈণীয়েকেও গাটো ভাল লগা যেন দেখুৱাইছে।

বাকী থকা বিধানখিনি কেনেকৈ কৰিব পৰা যায় তাকে লৈহে তাৰ চিন্তা লাগিল। ওচৰে পাজৰে দুৰ্গা পূজা নহয়, সাত কিলোমিটাৰ দূৰত কদৈগুৰীতহে হয়। তাতেই শৰাইখন দিব লাগিব।

দেৱীৰ গাৰ বস্ত্ৰ পোৱাটোহে অলপ টান হ'ব; হ'লেও কিবাকৈ অলপমান সংগ্ৰহ কৰিবই লাগিব।

এইবোৰ গুনা গথা কৰি থাকোতেই শাওন মাহ পৰিল। শালি খেতিৰ ভৰ বতৰ আৰম্ভ হ'ল। খেতিৰ কামত ব্যস্ত থকাত এইবোৰ চিন্তা কিছু কমি থাকিল। এদিন দুপৰীয়া হাল এৰি দি গছৰ তলত অলপ জিৰণি লৈছে। বতৰিহাি কথাত মাজতে ক'লে - হেৰি সদানন্দ আজি বোলে টিলাপাৰাত দুৰ্গাপূজাৰ মিটিং হ'ব, এই অঞ্চলৰ ৰাইজে লগ হৈ টিলাপাৰাত দুৰ্গাপূজা কৰিব। হঠাতে যেন সদানন্দৰ বহুদিনীয়া সমস্যা এটাৰ সমাধান হৈ গ'ল।

চাৰি পাঁচখন গাঁৱৰ মানুহ টিলাপাৰা নামঘৰৰ চোতালত গোট খাইছে। কোনোৱে কৈছে দুৰ্গাপূজা পতাৰ সপক্ষে কোনোৱে কৈছে বিপক্ষে। পূজা পতাৰ সপক্ষেই বেছিভাগ মানুহ। সদানন্দৰ সভাই সমিতিয়ে কথা কোৱা অভ্যাস নাই তথাপিও মানুহবোৰক পূজাখন কৰাৰ সপক্ষে পতিয়ান নিয়াবলৈ যত্ন কৰিছে। শেষত পূজা শেষ কৰাৰ সিদ্ধান্ত হ'ল। এখন সমিতি গঠন কৰা হ'ল। মণ্ডপ পৰিচালনা সমিতিত সি সদস্য হিচাপে থকাৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিলে। তাৰ ইচ্ছা মঞ্জুৰ হ'ল।

আহ্বান অলপ হৈছিল। তাৰে কিছু বেছি পূজাৰ চাঁদা দিলে - অষ্টমীৰ দিনা ভালকৈ শৰাই প্ৰথম দিবলৈ হাতত অলপ ধন ৰাখিলে। যিমানে পূজা ওচৰ চাপিছে সিমানেই তাৰ উৎকণ্ঠা বাঢ়ি গৈ আছে। খেতি পথাৰৰ কাম শেষ হোৱাৰ পিছত ৰাতিপুৱাৰ ভাগত ঘৰৰ যাবতীয় কামখিনি শেষ কৰি

সদানন্দই আবেলিলৈ সদায় একো পাক দুৰ্গাপূজা সমিতিৰ কাৰ্যালয়লৈ যায়।

পূজাৰ অগ্ৰগতিৰ কথাবোৰ গম পায়, অৰ্থাৎ সংগ্ৰহৰ খবৰ ৰাখে। ইটো সিটো দায়িত্ব নিজে গাত পাতি লয়।

পুৰোহিত ঠিক হৈছে - টিলাপাৰা এম.ই. স্কুলৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত শিক্ষক প্ৰতাপ শৰ্মা। বৰ্তমান তেওঁ এই অঞ্চলৰ এজন নাম থকা পুৰোহিত। তেওঁ সদানন্দইতৰ শিক্ষকো আছিল। সত্যত শৰ্মা পুৰোহিত ঠিক হোৱাত সি ভালৈই পালে, বিধি পাঠত আৰু আন যোগাৰী দুজনো ঠিক হৈছে। সম্পাদক তপোন বৰ্মন পূজাৰ সকলো যোগাৰ যাতে ঠিক ঠিকে থাকে তালৈ লক্ষ্য ৰাখিবলৈ সদানন্দক কৈছে।

চাওঁতে চাওঁতে বিষ্ণোৱানৰ দিন উপস্থিত হ'ল। সেইদিনা সদানন্দৰ গাত জিৰণি নাই। ৰাতিপুৱাৰে পৰা টাকুৰি ঘূৰাদি বিষ্ণোৱানৰ সামগ্ৰী গোটাইছে। সন্ধিয়া ছয় বজাত বিষ্ণোৱান হ'ব। পূজাথলী লোকে লোকাৰণ্য হৈ পৰিল। অসংখ্য দোকান পোহৰ বহিল। সুকলমে বিষ্ণোৱান সম্পন্ন হ'ল। সি পুৰোহিতৰ অনুমতি সাপেক্ষে মণ্ডপৰ সকলো সামগ্ৰী সুতৰি দহ বজাত ঘৰলৈ গ'ল। পিছদিনা আকৌ সাত বজাতে আহি পাব লাগিব। সপ্তমী পূজা ন বজাৰ পৰা আৰম্ভ হ'ব। গতিকে পুৰোহিত অহাৰ আগতে সকলো যোগাৰ হ'ব লাগিব।

সুকলমে সপ্তমী, অষ্টমী, সন্ধিপূজা, নৱমী পূজা সম্পন্ন হ'ল। দুটা এটা আঁসোঁৱাহ সকলোতে থাকেই ৰাজঘৰা পূজা বুলিলে মাত্ৰা অলপ অবশ্যো বেচি হয়। সাধাৰণতে কিছুমান মানুহে সৰু সুৰা কথা কিছুমানত লাগিলে ভাল পাই। হৰেনৰ আপত্তি তাৰ শৰাই দিয়া খৰাহিটো বিচাৰি নাপালে। মহোদয়ৰ আপত্তি নৱমীৰ দিনা সি ভাগত দেৱীৰ ভোগ প্ৰসাদ নাপালে।

পূজাৰ ব্যস্ততাৰ মাজতে সদানন্দই তাৰ ছত্ৰ, বৰ্তমান পূজাৰ পুৰোহিত সত্যত শৰ্মক বিগত বছৰটোত সন্মুখীন হোৱা বিপদ বিধিনিৰ কথাবোৰ কলে, প্ৰতিবিধান কি কৰিলে তাকো কলে। অষ্টমীৰ দিনাখন সি শৰাইখন ভালকৈয়ে দিলে। ঘৈণীয়েক, ল'ৰাটোক, তাক আৰু ছেৱালীজনীক পুৰোহিতে বিশেষভাৱে শান্তি মন্ত্ৰ শান্তিজল দিলে। দশমীৰ দিনা দেৱীৰ গাৰ বস্ত্ৰ এডোখৰ শক্তিমন্ত্ৰ জাপ কৰি দিব বুলিও ক'লে। পূজাৰ কেইদিন তাৰ যথেষ্ট পাতল পাতল লাগিল।

আজি মহা দশমী। দেৱী দুৰ্গাৰ বিসৰ্জনৰ দিন। আজি মহাশাস্তি হ'ব। সদানন্দই চাহকাপ খাই ঘৈণীয়েক, পুতেকহঁতক সোনকালে পূজাথলীলৈ আহিবলৈ দটাই দটাই কৈ আছিল। যাতে আগত বহি ভালকৈ শান্তি ল'ব পাৰে। পুৰোহিতে যে নিজ হাতে দেৱী বস্ত্ৰ, শক্তিমন্ত্ৰ মাতি হাতত বান্ধি দিব বুলি কৈছিল তাকো সকাঁয়ালে। মহাশাস্তি প্ৰদানৰ সকলো যোগাৰ হৈছে। দেৱীৰ বস্ত্ৰ লবলৈ মানুহবোৰৰ হেতা ওপৰা লাগিছে। পুৰোহিত সত্যব্ৰত শমহি এডোখৰ দেৱীৰ বস্ত্ৰ আৰু তাপৰা জিতা দাল তাৰ হাতত দি ক'লে - এইখিনি এতিয়া লৈ থাকা - মহাশাস্তি সমাপ্ত হ'লে মই শক্তিমন্ত্ৰ পাঠ কৰি তোমালোকৰ হাতত বান্ধি দিম। পূজাৰ মণ্ডপৰ কাষতেই ৰাষ্ট্ৰীয় ঘাইপথ। গাড়ী-মটৰ ভিৰ গতিকে হাহাকাৰ হৈয়েই থাকে। ৰাস্তাত কিবা এটা গোলমাল হৈছে। সদানন্দই সেইবোৰ মন কৰা নাই। গোলমাল বাঢ়িবলৈ ধৰিলে - হেই হেই, ধৰ ধৰ আদিৰ চিঞৰ বাখৰ। পিচা কৰ, পিচা কৰ, খেদ-খেদ আদি শব্দবোৰ তাৰ কানত ঠহৰ ঠহৰকৈ বিহিবলৈ ধৰিলে।

সি মণ্ডপৰ পৰা জুৰি চালে। স্কুটাৰ, মটৰ চাইকেলৰ দৌৰা-দৌৰি লাগিছে। নিশ্চয় কিবা এটা অঘটন হৈছে। ৰাস্তাৰ

মাজত মানুহৰ জুম। সকলোৰে তালৈ দৌৰিবলৈ ধৰিছে।

কাৰোবাৰ এক্সিডেণ্ট হৈছে - সি নিশ্চিত হ'ল। ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে সি মণ্ডপৰ পৰা আহি ৰাস্তাত ভৰি দিলে। মনটো তাৰ তাৰ গধুৰ গধুৰ লাগিল। মণ্ডপত পুৰোহিত অকলে আছে। তাৰ হাতৰ মুঠিতে দেৱীৰ গাৰ বস্ত্ৰখিনি আছে। সি মণ্ডপলৈ উভতি যাবলৈ ঘূৰিল। এখোজ আগবঢ়াতে তাৰ মনত মানুহৰ জুমটোৰ মাজত কি আছে চাবলৈ তীব্ৰ আকাংক্ষা জন্মিল।

সি খোজ ঘূৰালে - এখোজ দুখোজকৈ মানুহৰ জুমটোৰ ওচৰলৈ যাবলৈ ধৰিলে। দেৱীৰ গাৰ বস্ত্ৰখিনি জোৰেৰে মুঠি মাৰি ধৰি থাকিল। সি জুমটোৰ ভিতৰলৈ লাহে লাহে সোমাই গ'ল। তাক দেখি সকলোৰে আতৰি দিলে। মূৰৰ ওপৰেৰে গধুৰ মটৰ গাড়ীৰ চকা পাৰ হৈ মগজুবোৰ ৰাষ্টাত সিঁচৰিত হৈ পৰি থকা, মুখমণ্ডল চিনিব নোৱাৰা এটি মৃতদেহ। তাৰ মূৰটো ঘূৰাই গ'ল। পিন্ধি থকা চাৰ্টটো তাৰ ল'ৰাটোৱে মহাশক্তিৰ সময়ত পিন্ধিবলৈ ৰ'দত শুকাবলৈ দিয়া চাৰ্টটোৰ দৰে। সদানন্দ ঠাইতে বহি পৰিল। হাতৰ মুঠি শিথিল হৈ গ'ল। সঘন্তে লৈ থকা দেৱীৰ গাৰ বস্ত্ৰখিনি ধেতেলা হৈ যোৱা মূৰটো ওপৰতে পৰিল।

তোমাৰ যদি আত্মবিশ্বাস আছে, তেন্তে লোকৰ সন্দেহলৈ ভয়
নকৰিবা। তোমাৰ জয় অৱশ্যভাৱী।

—ৰুডাৱাৰ্ড কিপলিং

অভিশপ্ত সেই দিনবোৰ

প্ৰিয়ংকা ভৰালী

ষষ্ঠ বান্ধাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

“বাইদেউ ক'লৈ যাব?”

“ৰংজুলিলৈ” - মন্দিতাই বাহুৰ হেণ্ডমেনজনক কৈ বাছখনৰ খিৰিকীমুখৰ এটা ছিট ল'লে।

ড° মন্দিতা দূৰৱ। অসমৰ এগৰাকী সমাজকৰ্মী তথা নামজনা অধ্যাপিকা। আজি পোন্ধৰ বছৰৰ মূৰত নিজৰ গাঁৱখনলৈ ঘূৰি আহিছে শ্মৃতিৰ পাপৰি বিচাৰি। বাছখনৰ খিৰিকীৰ কাষৰ ছিটটোত বহি মন্দিতাই উভতি গ'ল পোন্ধৰ বছৰ আগতে এৰি অহা গাঁৱখনলৈ।

‘ৰংজুলি’। নামটোত ৰং আছে যদিও আজি পোন্ধৰ বছৰ আগতে এই গাঁৱখনৰ ছোৱালীবোৰৰ জীৱনত কোনো ৰং নাছিল। মন্দিতাই যিখন সমাজত বাস কৰিছিল সেইখন আছিল পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজ, য'ত নাছিল ছোৱালীৰ কোনো স্বাধীনতা, য'ত নাছিল ছোৱালীৰ সপোন দেখাৰ অধিকাৰ। সেই সমাজখনত ছোৱালীবোৰৰ কিছুমান নিয়ম নীতি বান্ধি দিয়া হৈছিল। সেইখন সমাজৰ ছোৱালীবোৰেও এই নিয়ম নীতিবোৰ মানিয়েই জীৱনটো পাৰ কৰিছিল। কিন্তু সেই ছোৱালীবোৰৰ মাজত এজনী ছোৱালী আছিল বাতিক্ৰম, যিয়ে সমাজৰ তথাকথিত নিয়মবোৰ মানিবলৈ টান পাইছিল। সেইজনীয়েই আছিল মন্দিতা। সেইখন গাঁৱৰ মন্দিতা আছিল একমাত্ৰ ছোৱালী যিয়ে ছয়-সাত কি.মি. খোজকাঢ়ি পঢ়িবলৈ গৈছিল ঘৰৰ অশেষ বাধা সত্ত্বেও।

তেতিয়া মন্দিতাই দশমমান শ্ৰেণী পাইছেহি। এদিন তাইৰ দেউতাকে ঘোষণা কৰিলে যে অহা মাহত মন্দিতাৰ বিয়া, তাই আৰু স্কুললৈ যাবলৈ নোৱাৰে। দেউতাকৰ কথা শুনি যে মন্দিতাৰ মূৰত যেন সৰগগুন ভাঙি পৰিল, খহি গ'ল তাইৰ ভৰিৰ তলৰ মাটি। তাই বিদ্ৰোহ কৰিলে, কিন্তু দেউতাকৰ জুই যেন চকুৰ সন্মুখত তাইৰ বিদ্ৰোহৰ সুৰ স্তিমিত হৈ পৰিল। মাকেও কেৱল কান্দিবহে পাৰিছিল, দেউতাকৰ ওপৰত মাত মতাৰ অধিকাৰ মন্দিতাৰ মাকৰ নাছিল। কিন্তু

মন্দিতাই আৰু সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে। তাইৰ যিদিনা বিয়া আছিল সেইদিনা ৰাতিয়েই তাইৰ ঘৰৰ পৰা পলাই আহিল বুকুত সপোন বান্ধি। তাই নাজানে তাইক লৈ যাব? কিন্তু পঢ়াৰ প্ৰতি থকা হেঁপাহ আৰু তাই বাস কৰা সমাজখন এদিন হ'লেও সংস্কাৰ কৰাৰ মনোভাবেৰেই তাই ওলাই আহিছিল। অৱশেষত ভগৱানে যেন তাইক সহায় কৰিলে। অনাথ আশ্ৰম এখনৰ মানুহ এজনে তাইক উদ্ধাৰ কৰিলে ৰাস্তাৰ দাতিৰ পৰাই আৰু তাৰ পৰাই পোন্ধৰ বছৰ আগৰ অভিশপ্ত দিনবোৰ এৰি থৈ মন্দিতাই আজি ড° মন্দিতা দূৰৱ হৈ সেই একেখন গাঁৱলৈ আহিছে।

“বাইদেউ ৰংজুলি পালেহি” - হেণ্ডমেন জনৰ মাতত মন্দিতাৰ সন্নিং ঘূৰি আহিছিল। পোন্ধৰ বছৰ আগৰ কথা ভাবি আহোতে কেতিয়া তাই ৰংজুলি পালেহি গমেই নাপালে।

হেণ্ডমেনজনক বাহুৰ ভাঙাটো দি মন্দিতা গাড়ীৰ পৰা নামিল। তাই নাজানে এতিয়া ৰংজুলিৰ অৱস্থা কেনে? তথাপিও তাই গাঁৱলৈ বুলি খোজ ললে। কিন্তু গাঁৱত ভৰি দিয়েই তাই আচৰিত হৈ গ'ল। এইখনেই আছিল নে তাই পোন্ধৰ বছৰ আগতে এৰি যোৱা গাঁওখন। সঁচাই সময় এতিয়া বহু সলনি হ'ল। মানুহবোৰে হয়তো তাই অহালৈ অপেক্ষা নকৰিলে। অধুনিকতাই গাঁৱখনক তাই অহাৰ আগতে স্পৰ্শ কৰিলে। ইমান বেছি স্পৰ্শ কৰিলে যে এটা সময়ত যিখন গাঁৱৰ ছোৱালী দেখি মানুহৰ পুতৌ জন্মিছিল, দুখ লাগিছিল, আজি সেই একেখন গাঁৱৰে ছোৱালীয়ে চুটি কাপোৰ পিন্ধি ল'ৰাৰ লগত বাইকত উঠি বুলি উৰুৱাই যাব পৰা হ'ল। মন্দিতাই এবাৰ ছোৱালীজনীলৈ চাই এবাৰ নিজৰ ফালে চালে

শিমলুগুৰিৰ মিঠা স্মৃতি

বিকি লহকৰ

দ্বিতীয় বাণ্যাসিক, বসায়ন বিভাগ

‘অকনমান সেইফালে যাবা নেকি?’

ট্ৰেইনখনে শিমলুগুৰি ষ্টেচন পাওঁ পাওঁ হোৱা সময়তে বিপুলে স্নেহাক কৈছিল। স্নেহাই লাজ লাজকৈ নিজৰ ঠাইৰ পৰা অকনমান আঁতৰি গৈছিল, হৃদয়ৰ গুপ্তকোণত তাইৰ অজান ধুমুহা এজাকে অহাৰ আগজাননী দিছিল, হয়তো তাই জনা নাছিল সেই ধুমুহাজাকৰ সোঁতে তাইৰ জীৱনৰ চাকনৈয়াখন ক’লে উটুৱাই নিব।

‘চাহ, কফি- গৰম চাহ, ল’ব নেকি গৰম চাহ’

অজান শব্দটিতে স্নেহাৰ ভাৱৰ জ্বলন্তাংগন সৰকি গৈছিল। ববীন আচাৰ্যই তেতিয়া আমাক বিভিন্ন প্রতিযোগিতাসমূহৰ নিয়মাবলীসমূহ বুজাই আছিল। সকলোৱে অতি মন দি নিজৰ নিজৰ বিভাগসমূহৰ নিয়মাবলীসমূহ শুনি আছিল। স্নেহা আছিল সংস্কৃত প্ৰশ্ন মঞ্চৰ বাবে নিৰ্বাচিত, আকৌ বিপুল আছিল বিজ্ঞান প্ৰশ্ন মঞ্চৰ বাবে নিৰ্বাচিত।

শংকৰদেৱ শিশু নিকেতন, শিমলুগুৰিত হ’বলগীয়া ৰাজ্যিক ভিত্তিৰ সাংস্কৃতিক সপ্তাহ, শৈক্ষিক সপ্তাহ আৰু খেল-ধেমালি সপ্তাহত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ আমি দুখন বেলেগ বেলেগ বিদ্যালয়ৰ পৰা ১০ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী দুগৰাকী আচাৰ্যৰ সৈতে বুলি ৰাওনা হৈছিলো ২৭ নৱেম্বৰ তাৰিখে ৰাতিপুৱা ৮.৩০ বজাত ৰঙিয়া জংচনৰ পৰা ডিব্ৰুগড়-তিনিচুকীয়া এক্সপ্ৰেছেৰে। যাত্ৰাৰ সময়ত অৰ্থাৎ আৰম্ভণিতে দুয়োখন বিদ্যালয়ৰে দল দুটি আছিল অচিনাকি। কিন্তু আচাৰ্যহঁতৰ সান্নিধ্যত আমিৰোৰ লাহে লাহে চিনাকি হ’বলৈ ল’লো। তাৰে মাজত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ মোৰ সহপাঠী স্নেহা আৰু অন্যখন বিদ্যালয়ৰ বিপুল নামৰ অগ্ৰজ দাদা এজনৰ বাবে এই যাত্ৰা আছিল সচাকৈয়ে এক নতুন দিগন্তৰ সূচনা।

যাত্ৰাৰ মাজে মাজে ট্ৰেইনৰ গতি কেতিয়াবা তীব্ৰ হয়, কেতিয়াবা লেহেমীয়া হয় আৰু কেতিয়াবা অতি লেহেমীয়া হয়। তীব্ৰ গতিৰ বতাহে যেনেকৈ প্রতিটো মুহূৰ্তৰ অনুভৱ আমাৰ মনত জগাই তুলিছিল, ঠিক তেনেকৈ লেহেম গতিত যাই থকা অৱস্থাত ট্ৰেইনৰ খিৰকীৰে দুয়োফালে প্ৰত্যক্ষ হোৱা ৰঙা দোকান পোহাৰ বোৰেও আমাৰ মনত

কৌতুহলৰ খলকনি তুলিছিল। তাৰ মাজে মাজে আমাৰ ১২ জনীয়া পৰিয়ালটিত সৰু সৰু বাৰ্তালাপো চলিছিল।

‘তোমাৰ নামটো জানিব পাৰো নেকি?’

বিপুলৰ স্নেহালৈ প্ৰথমশাৰী বাক্য’।

‘স্নেহা, আৰু আপোনাৰ?’ স্নেহাই অতি লাজ-লাজকৈ উত্তৰটি দিছিল।

বিপুলে উত্তৰ দিছিল লাহেকৈ, ‘বিপুল’।

তেনেকৈয়ে বেলি ভটিয়াইছিল। সূৰ্যৰ হেতু লি কৰণে আহি আমাক চুমিছিল। সন্ধিয়া নামো নামো হোৱা অৱস্থাত আমি সকলোৱে সান্ধ্য বন্দনা কৰিছিলোঁ। বন্দনা শেষ হোৱাত বিপুল আহি আকৌ স্নেহাৰ ওচৰত বহিছিল।

‘তোমাৰ লগত কথা পাতিলে তুমি বেয়া পোৱা নেকি?’ বিপুলে অতি গহীনভাৱে স্নেহাক সুধিছিল। স্নেহাই আকৌ চকুত লাজ লৈ উত্তৰ দিছিল, ‘নাই নাপাওঁ, কিয় পাম’।

তাৰ পিছতে লাহে লাহে সিহঁতৰ কথোপকথন গভীৰ হ’ব ধৰিছিল।

ৰাতি ১০.৩০ বজাত আমি গৈ শংকৰদেৱ শিশু নিকেতন, শিমলুগুৰিৰ আশ্ৰয়শিবিৰ পাইছিলোঁ। বস্তু বাহানি সামৰি আমি নিদ্ৰাদেৱীৰ কোলাত আশ্ৰয় লৈছিলোঁ।

এনেদৰে ৫ টা দিন আমি কেইটাই একেলগে কটাইছিলোঁ, তাৰ মাজতে বিপুল আৰু স্নেহাৰ সম্পৰ্কই এটা নতুন মোৰ লৈছিল। ক’ব নোৱাৰাকৈয়ে দুয়ো দুয়োৰে প্ৰেমত পৰিছিল। কিন্তু অহাৰ দিনালৈকে কোনোও কাকো মুখ খুলি ক’ব নোৱাৰিলে। ৰঙিয়া জংচনত এৰা-এৰি হোৱা মুহূৰ্তটিয়ে এতিয়াও চকুপানী নিগৰায়। সিহঁতৰ দুয়োৰে অশ্রুসিক্ত নয়নে আচাৰ্যহঁতকো মৰ্মাহত কৰি তুলিছিল।

এয়াই জানো প্ৰেম? মৌনতাৰ কোলাহলক সাৱটি ওপুতে অশ্রু নিগৰোৱাকে জানো সঁচা ভালপোৱা কয়?

আহ, বাদ দিয়া এতিয়া সেইবোৰ। তোমাক চাগে মই আমনিয়ে দিলোঁ ইমান কথা কৈ। ব’লা, আমাৰ দেৱি হ’ব। আকৌ পিছত কেতিয়াবা শুনাম দিয়া শিমলুগুৰিৰ সেই ভাল লগা অতীতবোৰ।

কৃপণ কথা

মনমী শৰ্মা

তৃতীয় বাৰ্ষিক, গণিত বিভাগ

এইখন বিশ্বত কৃপণৰ উদাহৰণ বহুত আছে। সাধুকথাৰ নহয় সঁচা জীৱনৰ কেইজনমান কৃপণৰ কথা আজি আলোচনা কৰো।

১। **টমাছ কুক** – টমাছ কুক হৈছে পৃথিৱীৰ বিখ্যাত কৃপণসকলৰ ভিতৰত অন্যতম। তেওঁ এগৰাকী চহকী ব্যক্তিৰ বিধৱাক বিয়া কৰাই অগাধ সম্পত্তিৰ গৰাকী হয়। কিন্তু বিয়াৰ পিছত কুকে পত্নীক খোৱা-বোৱা কৰিবলৈ নিদি ল'মোনে বাখি মৰিবলৈ দিয়ে। পত্নীক খাদ্য দিবলৈও কুকে কৃপণালি কৰিছিল। বেমাৰ-আজাৰ হ'লে তেওঁ ফটা-চিটা কাপোৰ পিছি চিকিৎসকৰ ওচৰলৈ গৈছিল যাতে চিকিৎসকে তেওঁক দাল-দৰিদ্ৰ বুলি বিনা খৰচে চিকিৎসা কৰে। জীৱনত একো নকৰাকৈয়ে পাৰ কৰা কুকে মৃত্যুৰ সময়ত ৭ লাখ মাৰ্কিন ডলাৰ পৰিমাণৰ ধন এৰি যাবলৈ সক্ষম হৈছিল।

২। **ডেনিয়েল ডেন্সাৰ** – জন্মসূত্ৰে ইংৰাজ ডেনিয়েল ডেন্সাৰ আকৌ কৃপণালিত আৰু এথোপ চ'ৰা আছিল। ২০ বছৰ বয়সতে পিতৃৰ পৰা সম্পত্তি লাভ কৰা ডেন্সাৰৰ কৃপণালিৰ তুলনা নাছিল। তেওঁ ঘৰ চোৱাচিতাৰ ভাৰ দিছিল ভনীয়েকক, কিন্তু তাৰ বাবে ফুটাকড়ি এটাও নিদিছিল। হাবি বননিত পোৱা মৰা জীৱ-জন্তুৰ মাংস তেওঁ ৰান্ধি খাইছিল। ঘৰত পোহনীয়া কুকুৰে যাতে কাৰো পোহনীয়া কুকুৰা আদি নধৰে আৰু তাৰবাবে তেওঁ যাতে ক্ষতিপূৰণ ভৰিব নালাগে তাৰবাবে তেওঁ পোহনীয়া কুকুৰটোৰ দাঁত মৰিয়াই ভাঙি দিছিল। তেওঁৰ

ভনীয়েকৰো বিনা চিকিৎসাতে মৃত্যু ঘটিছিল।

৩। **জে পল গেট্টী** – আমেৰিকাৰ তেল ব্যৱসায়ী জে পল গেট্টী এজন কলা সংগ্ৰাহকো আছিল। এবাৰ এদল দুৰ্বৃত্তই গেট্টীৰ নাতিয়েকক অপহৰণ কৰি তেওঁৰ পৰা ধন দাবী কৰিলে, কিন্তু গেট্টীয়ে মুক্তি পন আদায় নিদিলে। অপহৰণকাৰীয়ে গেট্টীৰ নাতিৰ এখন কাণ কাটি তেওঁৰ কাৰ্যালয়লৈ পঠিওৱাৰ পাছতো তেওঁৰ গা নলৰিল। শেষত পুত্ৰ তথা অপহৃত শিশুটিৰ পিতৃৰ অনুৰোধতহে গেট্টীয়ে পুতেকক সুদত ধন ধাৰে দিলে। সেই ধনৰেহে গেট্টীৰ নাতিয়েকক মুক্ত কৰা হয়। গেট্টীৰ লগুনত এটা সুদৃশ্য অট্টালিকা আছিল। তালৈ অহা অতিথিসকলে যাতে ফোন কৰি কৰি বিল বঢ়াব নোৱাৰে তাৰবাবে তেওঁ ফোন কৰাৰ বাবদ আলহীৰ পৰাও ধন লৈছিল।

৪। **জেমছ উদ** – ইংৰাজ ভদ্ৰলোক জেমছ উদ এজন চহকী বোকাৰ আছিল। তেওঁ ইমানেই কৃপণ আছিল যে শীতকালত তেওঁৰ ঘৰটো উমাল কৰি ৰাখিবৰ বাবে তেওঁ কয়লা সংগ্ৰহ কৰিবলৈ জাহাজ অহা পোতাশয়লৈ গৈছিল। তাৰপৰা জাহাজৰ কয়লা চুৰি কৰি আনিহে উদে শীত দূৰ কৰিছিল। তেওঁ ফটা-চিটা কাপোৰ পিছিছিল, গাড়ী মটৰত গ'লেও ভাড়া নিদিছিল। মানুহে হেনো জুইত মুদ্ৰা গৰম কৰি মজিয়াত পেলাই থৈছিল যাতে সেই মুদ্ৰা বুটলিবলৈ যাওঁতে উদৰ হাত পোৰে।

(সংগৃহীত)

এজাক বৰষুণ অহা হ'লে ...

মৃদুস্মিতা কাশ্যপ

বৰ্ষ যান্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

মাৰ লগত বেগা বেগিকৈ বিজ্ঞাত উঠিলো। এইকণ বাট খোজকাঢ়ি গ'লৈও হয়। কিন্তু ইমান ডাঙৰ বৰষুণজাক হঠাতে আহিল। লগত ছাতিও অনা নাছিলো। বিজুলী চেৰেকণিত দি আছে। আজি যিকোনো উপায়ে মহিলা সমিতিৰ সভানেত্ৰী মিনতি ফুকনক লগত পাব লাগিব।

জীৱনটো যে এনেকুৱা হ'ব মই আৰু মই কল্পনাই কৰা নাছিলো। ফুলবাৰী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত কেৰাণী প্ৰয়াত জয়ৰাম বৰুৱা আৰু বিমলা বৰুৱাৰ মই আৰু সৃষ্টি বাৰ সৈতে এখন সুখৰ সংসাৰ আছিল। দেউতাৰ দহবছৰ আগতে মৃত্যু হৈছিল। উপযুক্ত বয়সত মই যোৱা বছৰ সৃষ্টি বাক জ্বলসিঞ্চন বিভাগত কাম কৰা প্ৰণৱ কলিতাৰ লগত বিয়া দিছিল। বৰ ধুম ধামেৰে বিয়া দিবলৈ সক্ষম নহ'লেও কৰিব লগাখিনি আনন্দেৰে কৰি মৰমৰ বাইদেউ এখন ঘৰলৈ উলিয়াই দিছিল। কিন্তু আমি ভবামতে একোৱেনহ'ল। বিয়াৰ মাত্ৰ চাৰিমাহ পিছতে প্ৰণৱ বাইদেউক অফিচলৈ অহা-যোৱা কৰিবলৈ এখন বাইক খুজিলে। তাৰবাবে বাইদেউক মাৰ ধৰো কৰিলে। উপহাসপাই মায়ে ঋণ লৈ এখন বাইক কিনি দিলে। ইমানৰ পিছতো বাইদেউৰ ওপৰত শহুৰেকৰ ঘৰৰ নিৰ্যাতনৰ অন্ত নপৰিল। বিয়াৰ নমাহ পিছত প্ৰণৱ এইবাৰ বাইদেউক এখন চুইফট ডিঙিয়াৰ গাড়ী খুজিলে। প্ৰথমে বায়ে ঘৰত কথাটো কোৱা নাছিল। পিছত ক'বলৈ বাধ্য হ'ল। পিছে মায়ে

পইচা যোগাৰ কৰি গাড়ী দিয়ালৈ আৰু নাবাঢ়িল। গাত কেৰাচিন ঢালি জুই লগাই দিয়া হ'ল মোৰ মৰমৰ আজলি বাইদেউজনীক।

“মাইনা, বৰষুণজাক কমিল দে। আমি পালোহি নাম বিজ্ঞাৰ পৰা।” মাৰ কথাতহে মই অতীতৰ পৰা বৰ্তমানলৈ ঘূৰি আহিলো। চুক দুটা ৰুমালখনেৰে মচি বিজ্ঞাৰ পৰা নামিলো। অ'তো বৰষুণজাক এৰিল। পিছে আকাশখন গোমা হৈ আছে। মাজে মাজে মেখে গিৰ্ গিৰ্ শব্দ কৰিছে। বিজ্ঞাবালাটোক পইচা দি আমি মিনতি ফুকনৰ ঘৰলৈ আগবাঢ়িলো। প্ৰণৱহঁতৰ মানুহে ‘মেনেজ’ কৰা আৰক্ষীয়ে উপযুক্ত প্ৰমাণ দিব নোৱাৰাত প্ৰণৱ আৰু তাৰ মাকক এৰি দিছে। সৃষ্টি বাক ন্যায় দিবলৈ আমিও প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ। সেয়ে মহিলা সমিতিৰ লগ হৈ আন্দোলন কৰিবলৈ বৰ আশাৰে মিনতি ফুকনৰ ঘৰলৈ আহিছো।

কিন্তু এয়া কি? মিনতি ফুকনৰ ঘৰত ইমানবোৰ মানুহ আৰু এয়াচোন পুলিচৰ গাড়ী। কি হ'ল। মানুহৰ ভিৰৰ মাজেৰে মা আৰু মই আগবাঢ়িলো। আৰে এয়া কি? এয়াচোন কাৰোবাৰ মৃতদেহ বগা কাপোৰেৰে ঢাকি থোৱা আছে। মৃতদেহটো পুলিচে লাহে লাহে এম্বুলেন্সত উঠোৱাৰ যোজনা কৰিলে। কি হৈছে আমি একোৰে ধৰিব পৰা নাই। এজনী তিবোতাই বাউলী হৈ কান্দিছে। এজন আদহীয়া তপামূৰীয়া

ব্যক্তিয়ে পুলিচৰ লগত কান্দি কান্দি কথা পাতি আছে। মা আৰু মই দুয়ো দুয়োৰে মুখলৈ চালো। “এয়া মিচেছ ফুকনৰ ঘৰ হয়নে? বুলি মই মাক সুধিলত মায়ে হয় বুলি মূৰ দুপিয়ালে। চাৰিওফালে হলুঙুল। এম্বুলেঞ্চত তুলি মৃতদেহটো লৈ গ’ল। বাউলী হৈ কন্দা তিৰোতাজনীক দুজনীমান ছোৱালীয়ে আন এখন গাড়ীত উঠালে। এনেতে আৰু এজাক কিনকিনিয়া বৰষুণ আহিল। আকাশখন কলীয়া ডাৱৰে আৱৰি ধৰিছে। এনেতে মই বান্ধৱী শৰ্মানীক লগ পালে। “কি? আপোনালোকে একোৰে গম পোৱা নাই?”

“নাই, নাই পোৱা।”

“উৱা ... ৰাতিপুৱাৰ পৰা টি. ভি. ত দি আছে।”

“আমি টি. ভি. চোৱাই নাই।”

“মিচেছ মিনতি ফুকনে পুতেকৰ লগত মিলি বোৱাৰীয়েকক মাৰি পেলালে। চুইফ্ট ডিজায়াৰ গাড়ী ধুজিছিল বোৱাৰীয়েকৰ দেউতাকক। পিছে, বোৱাৰীয়েকৰ দেউতাকে দিব নোৱাৰিলে।”

“কি?” মা আৰু মই সমস্বৰে চিঞৰিলো।

কিনকিনিয়া বৰষুণজাক ক্ৰমে ডাঙৰ হৈ আছে। মেমে গোঁজৰি আছে। গাভৰু ছোৱালীয়ে ক’লা চুলিৰ মাজেৰে ফলা সেপুঁতাৰ নিচিনা দেখা গৈছে কলীয়া ডাৱৰৰ মাজত সৃষ্টি হোৱা বিজুলীক।

“ব’ল মাইনা, বৰষুণত আমাৰ কাপোৰবোৰ তিতিলে। এতিয়া আৰু ডাঙৰকৈ আহিছে।” মই মোলৈ চাই ক’লে। মাৰ চলচলীয়া চকু দুটা মই স্পষ্টকৈ দেখিলো।

“আহক দে ডাঙৰকৈ আৰু ডাঙৰকৈ আহক। উটুৱাই নিয়ক বৰষুণজাকে যৌতুকৰ প্ৰতি থকা মানুহৰ লোভক, উটুৱাই নিয়ক একাংশ মানুহৰ মানসিকতাক। এৰা, এজাক পৰিবৰ্তনৰ বৰষুণ অহা হ’লে।” মই আকাশলৈ চাই ক’লো।

এনেতে, কোনোবা এজনে আমাৰ কাণৰ কাষত চিঞৰিলে - “বোৱাৰীজনীক মাৰি মাক পুতেক ৰাতিয়ে পলাল।”

শিক্ষকৰ প্ৰভাৱ চিৰন্তন, তেওঁ কেতিয়াও ক’ব নোৱাৰে তেওঁৰ
প্ৰভাৱৰ অন্ত ক’ত হ’ব।

—হেনৰি ব্ৰুকচ আদামচ্

নিসংগতাৰ স্মৃতি

প্ৰস্তুতি মহন্ত

ষষ্ঠ শাস্ত্ৰাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

কমলাই শোৱাৰ পৰা উঠি বাতৰি কাকতখন হাতত লৈ বাৰাণ্ডাত বহি আছিল। বাহিৰত এটি সুন্দৰ পৰিৱেশ। বেলিটিৰ বস্তা কিৰণ আহি কমলাৰ মুখত পৰিছে। বয়সৰ চাপ তেওঁৰ মুখত বিদ্যমান। নিসংগতাৰ দিন তেওঁৰ মুখত ফুটি উঠিছে। কমলাৰ চকু গ'ল বাতৰি কাকতখনৰ এটি নিৰ্দিষ্ট বাতৰিলৈ - কোনোবা পুত্ৰ আৰু বোৱাৰীয়েকে মাকক গুৱাহাটীৰ ৰাজপথত এৰি থৈ গ'ল। এই সময়তে তেওঁক পুৰণি দিনৰ স্মৃতিয়ে আমনি কৰিব ধৰিলে।

এনে এটা মুহূৰ্ততে কমলা চলিহাৰ, প্ৰায় ৭০ বছৰীয়া বৃদ্ধা গৰাকীৰ সেই দিনটো মনত পৰিল। সেইদিনাও তেওঁ পুৱা উঠি বাতৰি কাকতখন হাতত লৈ বহি আছিল। বাতৰি পঢ়া অভ্যাসটো তেওঁৰ বহুদিন আগৰে। এই অভ্যাসটো গঢ় দিছিল দিনটোৰ আধা সময় পাৰ কৰিবলৈ। বাৰাণ্ডাত বহিয়েই তেওঁ চাৰিওফালে চকু ফুৰালে। এটা চাৰিটা কমৰ পকীঘৰ, সন্মুখতে মন্দিৰটো য'ত পুৱাই গধূলি বোৱাৰীয়েকে চাকি জ্বলাই, পিছফালে গোহালিটো আৰু এটা পুখুৰী। আগতে তেওঁ পৰিয়ালটোক লৈ ব্যস্ত হৈ আছিল, ঘৰৰ সকলোৰে বাবে চাহ-জলপান কৰা, গৰু ছাগলী চোৱা ইত্যাদি। কিন্তু, এতিয়া তেওঁৰ একো কাম কৰিবলৈ নাই। কেৱল খোৱা আৰু শোৱা।

কমলা চলিহা দুই পুত্ৰৰ মাতৃ, ৰমেন আৰু সমীল।

ৰমেন গুৱাহাটীৰ কোম্পানী এটাত কৰ্মৰত আৰু সমীলৈ ব্যৱসায় কৰে। নাতি-নাতিনীয়েক চাৰিটাৰ সৈতে এটা ডাঙৰ পৰিয়াল। কিন্তু, তেওঁ নিসংগ। গোহালিটোৰ ওচৰত থিয় হৈ এইবোৰ ভাবি থাকোঁতে সৰু বোৱাৰীয়েক মৰমীয় বিৰক্তিব সূৰত মাত লগাল,

“অ’ মা, ইয়াত কিয় থিয় হৈ আছা? ক’বাত বহি থাকাগৈ। কৰিবলৈতো একো নায়েই, শোৱা আৰু খোৱাৰ বাহিৰে।”

বোৱাৰীয়েকৰ কথাত তৎভৎ খাই কমলাই পাক ঘৰলৈ গ’ল। তাত ডাঙৰ বোৱাৰী মিনতিক ক’লে -

“মই অ’ চাহ হৈছে যদি নিদিব কিয়?”

কিন্তু, চাহ দিয়াৰ ঠাইত মিনতিয়ে ক’লে, “ইমান ইচ্ছা গৈছে যদি নিজে কৰি নাখায় কিয়?”

তাৰ পিছত মিনতিয়ে হাতত দুকাপ চাহ লৈ আহি একাপ কমলাক আৰু একাপ সমীনক দিলে। কমলাই সমীনক কিবা ক’ব খোজোতে সি ক’লে -

“মই চাহ খাই আছো। কিবা ক’ব থাকিলে সন্ধিয়া ক’বি।” কৈয়ে সমীন তাৰ পৰা ওচি গ’ল।

কমলা চলিহাই দিনৰ দিনটো ভাবি থাকিল যে কোনোৱে তেওঁৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ আগ্ৰহী নহয়। নাতি-নাতিনীয়ক সকলোও স্কুল, পঢ়া, টিউচন আদিক লৈয়ে ব্যস্ত। সময় পালেও ম’বাইল, টি.ভি.ৰ লগত ব্যস্ত। বোৱাৰীয়েক কেইজনীয়ে ল’ৰা-ছোৱালী আৰু গিৰিয়েকক লৈয়ে ব্যস্ত। তেওঁক সকলোৱে এতিয়া পৰিয়ালৰ বাবে বোজা বুলি ভাৱে আৰু সকলোৱে আমনিৰ দৃষ্টিৰে চায়।

বোৱাৰীয়েক মিনতিৰ মাতত কমলা সাৰ পালে। তেতিয়া সন্ধিয়া ৫ বাজিছে। মিনতিয়ে তেওঁক চাহ দি বাৰাণ্ডালৈ আহিবলৈ ক’লে। বাৰাণ্ডাত সমীনে চাহৰ কাপ

হাতত লৈ বহি আছিল। কমলাই আহি সমীনৰ কাষৰ চকীখনত বহিল। সমীনে মাকক ক’লে -

“মা, তোমাৰ স্বাস্থ্যটো অলপ বেয়ায়েন দেখিছো। কাইলৈ আমি গুৱাহাটীক যাম দিয়া ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ। ৰাতিপুৱা সোনকালে উঠিবা।”

এইখিনি শুনি কমলাৰ মনটো ভাল লাগিল। তাই ভাবিলে যে পুতেক কেইটাই তেওঁৰ স্বাস্থ্যৰ বাবে চিন্তিত আৰু তেওঁক লৈ পুতেক কেইটাৰ মৰম কম নাই।

পিছদিনা ৰাতিপুৱা কমলা সোনকালে সাৰ পালে আৰু গুৱাহাটীলৈ যাবলৈ সাজু হ’ল। তেওঁলোক বাছেৰে গুৱাহাটীলৈ যাবলৈ বাওনা হ’ল। বাছখন এটা ষ্টপেজত বৰ্ততে সমীনে মাকক ক’লে -

“মা, তুমি ইয়াতে অলপ সময় বহা। মই আহি আছো কিবা এটা খাবলৈ লৈ আহোঁ। মই সোনকালে আহিম।”

কিন্তু সমীন আৰু কোনোদিন নাহিল। কমলা চলিহাই সেই দিন আৰু ৰাতিটো সেই ঠাইতে কটালে। তেওঁ ভাবিলে এয়ে নেকি তেওঁৰ ভাগ্য, নে ৰাস্তাৰ কাষতে পাব কৰিব লাগিব গোটেই জীৱন।

হঠাৎ তেওঁৰ সমবয়সীয়া ৰীতা কাকতি নামৰ বৃদ্ধা গৰাকীৰ মাতত তেওঁ সাৰ পালে আৰু বাতৰিখন পঢ়িবলৈ ধৰিলে। কিন্তু, তেওঁ অনুভৱ কৰিলে দুখাৰী তপত চকুলো নিগৰি আহিছে আৰু উত্তপ্ত কৰি তুলিছে তেওঁৰ গাল দুখন।

ওৰণিৰে ঢকা সপোন

এয়া বিশ্বায়নৰ যুগ আৰু বিশ্বায়নৰ যুগৰ আমাৰ বাবে এক প্ৰগতিশীল (?) সমাজ। চৌদিশৰ সু-উচ্চ অট্টালিকাৰ মাজত ব্যস্ত আত্মকেন্দ্ৰিক জীৱনৰ প্ৰগতিশীল সমাজৰ বাসিন্দা সকল। ম'বাইল, কম্পিউটাৰৰ চুইচত ক্ষয় হোৱা তেওঁলোকৰ আঙুলিবোৰ যথেষ্ট 'বক্ষ'। সেই আঙুলিৰ বলেৰে স্পৰ্শ কৰে কোমলীয়া শৰীৰ; লগে লগে স্তম্ভ হয় সোণালী সপোন আৰু আৰম্ভ হয় কাহিটীয়া বাস্তৱ। যাৰ নাম 'ধৰ্ষণ'।

এয়া বৰ্তমানৰ স্বাভাৱিক ঘটনা। প্ৰতিদিনেই টি.ভি.ৰ পৰ্দা, বাতৰি কাকতৰ পৃষ্ঠা আঙুৰি ধৰে এই শব্দটোৱেই। কোনো শিশুকেই বুজাই দিব নালাগে এই শব্দৰ অৰ্থ। সকলোৱে বুজি পায় নিজে-নিজে। প্ৰকৃততে এই শব্দটো হৈ পৰিছে সমাজৰ অপৰিহাৰ্য অংগ।

প্ৰতিদিনে আমাৰ দেশৰ কিমান গৰাকী নাৰী ধৰ্ষিতা হয় মন কৰিছানে কোনোবাই ? হয়তো বহুতেই প্ৰতিবাদো কৰিছে। সুস্থ মানসিকতাৰ কোনো ব্যক্তিয়েই এই কাৰ্যক সমৰ্থন নকৰে।

আপোনাৰ মোৰ দ্বাৰা যথেষ্ট প্ৰতিবাদো কৰা হ'ল। এবাৰ নহয় দুবাৰকৈ ধৰ্ষণকাৰীক উলংগ বা অৰ্ধউলংগ ভাৱে বাজপথলৈ চোচোবাই আনি শাস্তি দিয়া হ'ল। বহুবাৰ ধৰ্ষণকাৰীক আৰক্ষীৰ জিন্মাত ৰখা হ'ল। কিন্তু ফলাফল? লজ্জাজনক ভাৱে আমি ৰোধ কৰিব পৰা নাই ধৰ্ষণ নামৰ

দৃষ্টিশিখা কাশ্যপ
তৃতীয় যান্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

এই অসামঞ্জিক কাৰ্যবোৰ।

প্ৰকৃততে ধৰ্ষণ ৰোধৰ বাবে প্ৰয়োজন কিহৰ ? 'বিশদিনীয়া কংফুৰ প্ৰশিক্ষণ', 'প্ৰতিবাদ' নে সুস্থ মানসিকতাৰ ভাৱ হয় ! আজিৰ সমাজৰ অধিকাংশ মানুহৰ বিকৃত মানসিকতাৰ বাস্তৱ ৰূপেই হ'ল 'ধৰ্ষণ'।

এক অচিন ৰোগত আক্ৰান্ত আমি আৰু তোমাৰ সমাজ। শৈশৱ উপভোগৰ পৰা বঞ্চিত শিশু-সন্তানে পৰিত্যাগ কৰা বাজপথ বা বৃদ্ধাশ্ৰমৰ বৃদ্ধসকল। পত্নীৰ কটা মূৰ লৈ থানাত আত্মসমৰ্পন কৰা স্বামী জন আৰু কাপোৰেৰে ঢাক খাই থকা ধৰ্ষণৰ বলী হোৱা কিশোৰী গৰাকী। উহঃ সচাকৈয়ে বৰ অসহকাৰ।

ভাবক সেই ধৰ্ষিতা সকলৰ কথা। যি নিজৰ অনিচ্ছা স্বত্বেও কাৰোবাৰ কামনাৰ বলী হয় আৰু নিৰ্দোষী হৈও আতৰি থাকিব লাগে সমাজ এখনৰ পৰা বহন কৰিব লাগে

অপবাদৰ বোজা। এগৰাকী নাৰী ধৰ্মিতা হোৱাৰ পিছত সকলোৰে ইয়াৰ প্ৰতিবাদ কৰে, সকলোৰে দাবী ধৰ্মণকাৰীৰ শাস্তি হ'ব লাগে। কিন্তু সকলোৱে সমৰ্থন কৰা স্বত্বেও মুখ খন ওৰণিৰে ঢাকি ৰাখিব লাগে কিয়? তেওঁ যাব নোৱাৰে নেকি আগৰ অৱস্থালৈ? 'ধৰ্মণ' নামৰ শব্দটো পাহৰি আমি কিয় তেওঁক আমাৰ মাজেৰে এজন হ'বলৈ সাহস দিব নোৱাৰো? আমি়েই নেকি আধুনিক যুগৰ বাসিন্দা সকল?

কিছুদিন আগেয়ে ধৰ্মিতা এগৰাকীয়ে তেওঁৰ মাতৃৰ সৈতে ধৰ্মণৰ প্ৰতিবাদ কৰিছিল। টেলিভিছনৰ পৰ্দাত তেওঁক প্ৰত্যক্ষ কৰি অনুকম্পা জাগিছিল আমাৰ। কিন্তু কেইদিনমান হাইলাইট কৰাৰ পিছত হেৰাই গ'ল সেই ধৰ্মিতা। সকলোৱে পাহৰিলো তেওঁক। কিন্তু এই আধুনিক প্ৰগতিশীল সমাজৰ বাসিন্দা হৈ আমি তেওঁৰ দৰে আক দহ গৰাকী জন্ম দিব পাৰিব লাগিছিল।

আন এক কৰুণ ঘটনা। ধৰ্মণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা যুৱকক হত্যা কৰা অপৰাধত (?) 'ৰেহেনা' নামৰ ইৰাণী যুৱতী গৰাকী

ফাঁচী কাঠত ওলমিব লগা হ'ল। ইৰাণৰ নিঃকৃষ্ট অহিন্দৰ শোষণৰ বাবে আমি হেৰোৱালো 'ৰেহেনা'ক। যি মৃত্যুৰ পূৰ্বেই দান কৰি গ'ল দেহৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ অংগ। বেনোক হেৰোৱালো সচা কিন্তু আমি সন্মান জনাও তেওঁৰ এই অদমা সাহসক।

যি সময়ত ধৰ্মণৰ বলী হৈ হাজাৰ হাজাৰ কিশোৰীয়ে হেৰুৱাব লগা হয় কিশোৰৰ চপলতা, সেই সময়ত অসমৰ যুৱতীয়ে আৱিষ্কাৰ কৰিছে ধৰ্মণ প্ৰতিৰোধক যন্ত্ৰ। অভূতপূৰ্ব!

ভাৱক, প্ৰতিদিনেই যদি ১০-২০ গৰাকী নাৰী ধৰ্মিতা হয় তেন্তে ভৱিষ্যত বুলিবলৈ আমাৰ থাকিব কি?

আমাৰ প্ৰতিবাদ, আবেগ সকলো ধোৱাৰ দৰে হৈ পৰিছে। অন্য নহলেও এবাৰ ধৰ্মিতা সকলৰ কথা ভাবক। ভাৱক সপোনবোৰক ওৰণিৰে ঢাকি ৰখা তেওঁলোকৰ যন্ত্ৰনা। এবাৰ সেই ধৰ্মিতা সকলক ওৰণিখন গুচাই স্বাধীনভাৱে ৰ'দৰ পোহৰ লবলৈ দিয়ক, কামৰীয়াই ত্যাগ কৰক তেওঁলোকক সমালোচনা। চাব, আমাৰ সমাজখন সুন্দৰ, সুখময়, হ'ব ধৰিছে ক্ৰমান্বয়ে।

হিমেন্দ্ৰ বৰঠাকুৰৰ ‘মমৰ ঘৰ’ : এক অসাধাৰণ সৃষ্টি

ভাস্কৰ ভট্ট

সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

আৰম্ভণি :-

অসমীয়া নাট্য জগতৰ এক বিৰল আদৰ্শ হিমেন্দ্ৰ বৰঠাকুৰৰ জন্ম হৈছিল ১৯৩৩ চনত ডিব্ৰুগড়ত। কটন কলেজ, কাশী হিন্দু বিশ্ববিদ্যালয়, খড়্গপুৰ আই. আই. টি আৰু উত্তৰ আমেৰিকাৰ হাৰ্ভাৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰা বৰঠাকুৰ বৃত্তিগতভাৱে এজন অভিযন্তা। অসমৰ ডিগবৈৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিভিন্ন ঠাইত কৰ্ম সম্পাদন কৰা বৰঠাকুৰে সত্ত্বেৰ দশকতে কৰ্মসূত্ৰে মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰলৈ যায় আৰু বৰ্তমানে মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ স্থায়ী বাসিন্দাকাপে বষ্টন চহৰত বসবাস কৰি আছে।

নাটক কেৱল মাত্ৰ আমোদ-প্ৰমোদৰ মাধ্যম নহয়, নহয় কেৱল বসন্তাদনৰ আহিলা। নাটক হ’ল আৰ্তজনৰ সহায়ৰ বাবে সামাজিক ন্যায় প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে আৰু সত্য অন্বেষণৰ বাবে অমোঘ অস্ত্ৰ। নাটক সমাজৰ আত্মিক প্ৰয়োজন পূৰোৱাৰ আহিলা; সমাজৰ ৰূপান্তৰৰ আহিলা। দায়িত্ববোধ সম্পন্ন প্ৰতিগৰাকী নাট্যশিল্পীয়ে নাটকৰ লগত জড়িত এই কথাখিনি হৃদয়ঙ্গম কৰে। সেয়েহে তেখেত সকলে এই কথাখিনি সন্মুখত ৰাখিয়েই নাট্যকৰ্মত প্ৰবৃত্ত হয়। এইক্ষেত্ৰত হিমেন্দ্ৰ বৰঠাকুৰো ব্যতিক্ৰম নহয়। তেখেত কেৱল আমোদ-প্ৰমোদৰ বাবে নাটক ৰচনা কৰা নাছিল; এক শক্তিশালী গণ মাধ্যম ৰূপেহে নাটক ৰচনা কৰিছিল। অসমীয়া নাটকক এক

নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰা বৰঠাকুৰৰ নাটকক প্ৰধানতঃ দুটা ভাগত ভগাব পাৰি -

১) অসমীয়া ভাষাত ৰচিত নাটক :-

- ক) বাঘ
- খ) দ্বীপ
- গ) অপৰিণ
- ঘ) মমৰ ঘৰ
- ঙ) বিন্দু

২। ইংৰাজী ভাষাত ৰচিত নাটক :-

- ক) Dena-Paona
- খ) The Journey of Dinker Mehta
- গ) The Portrait of Mahatma Gandhi
- ঘ) Nirvana (বিন্দু নাটকৰ ইংৰাজী ৰূপান্তৰ)

বৰঠাকুৰৰ বাঘ, দ্বীপ, অপৰিণ আৰু মমৰ ঘৰ - এই চাৰিখন নাটকৰ জন্মস্থান অসম। অৰ্থাৎ তেখেতে ডিগবৈত থকা সময়ছোৱাত এই চাৰিখন নাটক ৰচনা কৰে। বিন্দু নামৰ নাটকখন ৰচনা কৰে ১৯৯৩ চনত উত্তৰ আমেৰিকাত। বৰঠাকুৰ ৰচিত দ্বীপ নাটকখনে ১৯৭১ চনত অসম নাট্য সন্মিলনৰ প্ৰথম পুৰস্কাৰ লাভ কৰে আৰু বাঘ নাটকখনে ১৯৭২ চনত অসম সাহিত্য সভাৰ দ্বাৰা শ্ৰেষ্ঠ নাটকৰ সন্মান লাভ কৰে। তেখেতৰ Dena-Paona নাটকখন ৰবীন্দ্ৰনাথ

ঠাকুৰৰ দেনা-পাওনা গল্পৰ সাৰ্থক নাট্যৰূপ। The Journey of Pinkar Mehta নাট্যখন যাত্ৰা নামাৰে আৰু The potrait of Mahatma Gandhi শীৰ্ষক নাট্যখন বাপু কী তছৰীৰ নামেৰে হিন্দী ভাষালৈ অনূদিত হৈছে আৰু দুয়োখন নাটকেই দৰ্শক পাঠকৰ দ্বাৰা সমাদৃত হৈছে।

মমৰ ঘৰ নাটকৰ উৎস :-

হিমেন্দ্ৰ বৰঠাকুৰৰ বহু চৰ্চিত আৰু দৰ্শক পাঠকৰ দ্বাৰা উচ্চ প্ৰশংসিত নাট্যখন হ'ল মমৰ ঘৰ। নাট্যখন বচনাৰ অন্তৰালত আছে চীন-ভাৰতৰ যুদ্ধৰ (১৯৬২) সময়ৰ এক ঘটনা। চীন-ভাৰতৰ যুদ্ধৰ সময়ত চীনা সৈন্যৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পোৱাৰ উপায়েৰে তেজপুৰৰ পৰা বহুলোকে ঘৰ-বাৰী এৰি পলাই আহিছিল। তেনেকুৱা সময়তে এদিনাখন ব্ৰহ্মপুত্ৰ নৈৰ পাৰত বহি থাকোঁতে বৰঠাকুৰে তেজপুৰৰ পৰা পলাই অহা তেওঁৰ বন্ধু অতুল গোস্বামীক লগ পায় আৰু অতি উৎসুক হৈ সোধে - “ঘৰখন কি হ'ল”। প্ৰত্যুত্তৰত অতুল গোস্বামীয়ে দুখোৰে ক'লে - “চহৰখনে ভাগি গ'ল। এতিয়া ঘৰখনত থাকি কি হ'ব।” লগে লগে বৰঠাকুৰৰ অনুভৱ হ'ল মানুহ অমৰ নহয়। মানুহৰ মৃত্যু অৱশ্যজ্ঞাৰী কিন্তু মানুহে যদি বিচাৰে সমাজ জীয়াই থাকে। মানুহৰ যত্নত সমাজ প্ৰানোচ্ছল হৈ থাকে। মানুহে চিৰদিন জীয়াই নাথাকে সঁচা; কিন্তু সমাজক মানুহে জীয়াই ৰাখিব পাৰে - এনে এক ভাৱনাৰ পৰিণতি স্বৰূপে বৰঠাকুৰৰ মন-মগজুত সৃষ্টি হ'ল মমৰ ঘৰ। পৰৱৰ্তী বহুলত ডিগবৈত চাকৰি কৰি থকা কালছোৱাত নাট্যকাৰৰ মন মগজুত সোমাই থকা মমৰ ঘৰে লিখিত ৰূপ পালে।^১ পোন প্ৰথমে দুলীয়াজানত মঞ্চস্থ হোৱাৰ সময়ত মমৰ ঘৰ নাট্যখনে যথেষ্ট সমালোচনাৰ সন্মুখীন হৈছিল যদিও পৰৱৰ্তী সময়ত মঞ্চস্থ হোৱাত নাট্যখনে দৰ্শকৰ প্ৰভুত সঁহাৰি লাভ কৰিছিল।

মমৰ ঘৰ নাটকৰ কাহিনী :-

মানুহ সামাজিক জীব। সমাজক বাদ দি মানুহ জীয়াই থাকিব নোৱাৰে কিন্তু অধিক সংখ্যক মানুহেই সমাজ সচেতন নহয়। আমি সদায় সামাজিক স্বার্থতকৈ ব্যক্তি স্বার্থক প্ৰাৰ্থনা দিওঁ। সমাজক জীয়াই ৰখাৰ কথা ভাবিবলৈ আমাৰ সময়ৰ অভাৱ। আমাৰ ভুল বা স্বার্থৰ কাৰণে হয়তো এদিন ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী শুকাই মৰুভূমি হ'ব, মানুহবোৰ শিলামূৰ্তিত পৰিণত হ'ব। এখন সুন্দৰ প্ৰাণময় সমাজক মৃত্যুৰ অমানিশাই আগুৰি ধৰিব। এনেবোৰ কথা কেই নাট্যখনত প্ৰতীকাত্মক ৰূপক উপস্থাপন কৰা হৈছে।

দৃশ্য, অংকহীন এই পূৰ্ণাংগ নাট্যখন আৰম্ভ হৈছে ইচিচ্ আৰু নীনাৰ পুৰণি স্মৃতিবোৰক লৈ ব্যস্ত হৈ পৰিছে। সেইবোৰৰ কোনোটোৰ বয়স ছয় হাজাৰ, কোনোটোৰ ন হাজাৰ। মূৰ্তিবোৰ দেখি তেওঁলোকৰ সাধাৰণ অসমীয়া ঘৰুৱা সাজ-পোছাক পৰিহিত নাৰী মূৰ্তি দেখি তেওঁলোকে অনুমান কৰিছে যে তেওঁ আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ আছিল। এসময়ত এই নাৰী জীৱন্ত আছিল আৰু এখন সুন্দৰ পৃথিৱীৰ সুন্দৰ সমাজত বাস কৰিছিল। কিন্তু প্ৰবাহমান কালৰ গতিত সেই পৃথিৱী, সেই সমাজ হেৰাই গ'ল; মানুহবোৰ হৈ পৰিল শিলৰ মূৰ্তি। সমাজৰ এই ধ্বংসাত্মক ৰূপ দেখি নীনা হৈতে সমাজখন উদ্ধাৰ কৰাৰ কাৰণে চেষ্টা চলাইছে -

নীনা : হে প্ৰাচীন পিতামহ, আমাক ক্ষমা কৰা। (নীনাৰ আঁঠু কাঢ়িলে) অনাদি কালৰ হে প্ৰগাঢ় পিতামহ, আমাক ক্ষমা কৰা। তোমাৰ যিখন পৃথিৱী হেৰাই গ'ল তাৰ এচুকত আমি আকৌ বস্তু জন্মাবলৈ যোগাৰ কৰিছোঁ। আমাক আশীৰ্বাদ দিয়া।

নাট্যখনত অসমৰ ইতিহাসৰ সম্যক চিত্ৰও অংকন কৰা হৈছে। অসমত ৰাজত্ব কৰা ৰজাৰ নাম, মন্ত্ৰীৰ নাম, ৰাজবিবয়াৰ কু-কৰ্ম ইত্যাদি কথাৰ আভাস দিয়াৰ লগতে চীনা আক্ৰমণৰ কথাও উল্লেখ কৰা হৈছে -

ইচিচ্ : মই যে তোমাক কৈছিলো - প্ৰায় ছয় হাজাৰ বছৰৰ আগতে এই উপত্যকাৰ এটা সুকীয়া সভ্যতা আছিল জাতিটোৰ নিজৰ ৰূপ আছিল। এয়া চোৱা ইয়াত এজন ৰজাৰ নাম পোৱা গৈছে - চক্ৰধ্বজ সিংহ।

নীনা : কি ?

ইচিচ্ : লগতে তেওঁৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী আছিল বোধকৰো এইজন - বিমলা চলিহা।

নীনা : তুমি কেনেকৈ পঢ়া এই আখৰবিলাকক ?

ইচিচ্ : আৰু বহুত ঘটনা পোৱা গৈছে। এয়া চোৱা মুখ্যমন্ত্ৰী পূৰ্ণানন্দ বুঢ়াগোহাঁইৰ দিনত চীনে এই দেশ আক্ৰমণ কৰোঁতে তেজপুৰ নামৰ এখন চহৰত ইভেকুৱেশ্বন হৈছিল, চহৰৰ পৰা সকলো মানুহ পলাই গৈছিল, খালী ঘৰবিলাকত বাস কৰিছিল পগলা ফাটেকৰ কয়দী -।

সিন্দুৰা : পগলাৰ কাৰণে ঘৰেই বা কি ? জেলেই বা কি ?

নীনা : কি আচৰিত। পঢ়াচোন আৰু কি আছে।

ইচিচ্ : কাষ্টটমচ্ বিলাক কিমান আচৰিত আছিল চোৱা, এয়া

চোৱা ডেবেৰা বৰবৰুৱাৰ কু-কীৰ্তি, এওঁ ফুকনৰ দোলাত কুকুৰ উঠাই লৈ ফুৰিছিল আৰু স্কুলৰ মাষ্টৰ বিলাকক কুকুৰ বুলি গালি পাৰিছিল।

মানুহে অহৰহ উন্নতিৰ সোপান বগাব বিচাৰে। এই উন্নতি কিন্তু সমাজকেন্দ্ৰিক নহয়, ব্যক্তিকেন্দ্ৰিক উন্নতিহে। মানুহে ব্যক্তিগত স্বার্থৰ কাৰণে, তথাকথিত অভিজ্ঞতাৰ বাবে ডাঙৰ ডাঙৰ অট্টালিকা সাজিছে। লাহ-বিলাহৰ কাৰণে আমোদ-প্ৰমোদৰ বস্তুৰে অট্টালিকা পৰিপূৰ্ণ কৰিছে। কিন্তু এই অপূৰ্ণ সৌন্দৰ্যময় অট্টালিকাৰ সন্মুখৰ ৰাস্তাটো কদৰ্শময়, ঘৃণনীয়। যিটো ৰাস্তাৰে গৈ সৌন্দৰ্যময় অট্টালিকাত খোজ দিব, সেই ৰাস্তাটো সুন্দৰ কৰাৰ কাৰণে ক্লিষ্ট মানো ত্যাগ কৰাৰ মানসিকতা কাৰো নাই। যিটো তথাকথিত অভিজাত্য পূৰ্ণ সমাজৰ নথ প্ৰতিচ্ছবি—

মনোজ :পিছে ঘৰৰ ভিতৰত মোজেইক হ'লে কি হ'ব, তেওঁলোকৰ ঘৰলৈ যোৱা ৰাস্তাটো যে ইমান লেতেৰা।

মানসী : ডাঙৰ বিলাকৰ ভাল পাই, ইমান টকা, কৰো বুলিয়ে ফুৰবিলাক মোজেইক কৰি পেলালে।

মনোজ : ভিতৰত মোজেইক হ'লে কি হ'ব বাইদেউ, কম্পাউণ্ডৰ বাহিৰত যে কি গোন্ধ। পচা ড্ৰেইন তাৰ অৰ্থ কি জানা ?

মানসী : কি ?

মনোজ : ব্যক্তিগত বেংক বেলেঞ্চৰে কি হ'ব, বাহিৰৰ সমাজ জীৱন যে পচা ড্ৰেইনৰ নিচিনা। উৎকট দুৰ্গন্ধ।

কিন্তু সমাজ অবিহনে ব্যক্তিৰ অস্তিত্ব নাই। ব্যক্তি সুস্থ সবল ভাৱে জীয়াই থাকে সমাজৰ সহযোগতহে। সমাজ ভাগি গলে ব্যক্তিৰ মূল্য নাই। যেনেকৈ দেশ ভাগিলে চহৰৰ, চহৰ ভাগিলে ঘৰৰ মূল্য নাই। ব্যক্তিগত ভাৱে আমি যিমনেই ধনী-মানী নহওঁ কিয়, সমাজ জীৱন যে ধ্বংসৰ গৰাহলৈ গতি কৰে, সেই কথাটো আমাৰ চকু কাণ নাই। ফলস্বৰূপে সুজলা-সুফলা-শস্য-শ্যামলা দেশখন কালৰ অনন্ত গতিত বিশাল মৰুভূমিত পৰিণত হ'ব পাৰে। চকুৰ সন্মুখত আমাৰ আশাৰ সপোনবোৰ ভাগি ছিগি চুবুৰাৰ হ'ব পাৰে। এই সত্যটো নাটকত সুন্দৰকৈ প্ৰতিফলিত হৈছে মনোজৰ সংলাপৰ মাজেৰে —

(ক) মনোজ : চহৰখন ভাগি গ'লে ঘৰৰ কি মূল্য কোৱা ? দেশখন ভাগি গ'লে চহৰখনৰে বা কি মূল্য ? দেশখন ভাগি গ'লে ঘৰবিলাক পৰি থাকিব পগলা ফাটেকৰ কয়দীৰ কাৰণে।

(খ) মনোজ : সঁচা কথা কৈছে তো, সেই কাৰণে সুভাটো আচহুৱা যেন পাইছে। সঁচাকৈয়ে আমি মানুহবিলাকে বাৰে বাৰে পাহৰি যাওঁ—সমাজ জীৱনেই যে আমাৰ একমাত্ৰ আশ্ৰয়। নিজৰ ব্যক্তিগত স্বার্থত ঘূৰোতে সফালে সমাজ জীৱন যে ধ্বংস হৈ যায় তালৈ কাৰো খবৰ নাথাকে। অথচ এইবিশাল বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডত মানুহ কিমান অকলশৰীয়া।

(গ) মনোজ : আচ্ছা ৰ'বা, সহজকৈ বুজাই দিছো। জানা বাইদেউ, এই পৃথিৱীখন কিহক নিয়ন্ত্ৰিত চলি আছে? আজি যে দেখিছা এই সেউজীয়া অসম দেশ, এদিন এই অসম দেশ মৰুভূমিত পৰিণত হৈ যাব পাৰে।

মানসী : এইবিলাক কি কথা কৈছা তুমি ?

মনোজ : তুমি জানানে অসম, বঙ্গ, বিহাৰ ডেজাৰ্টবেল্টত পৰে। হিমালয় পৰ্বতটো চাপৰ হৈ গ'লেই ৰাজপুতলাৰ মৰুভূমি আগবাঢ়ি আহি অসম দেশ পাই যাবহি।

পৃথিৱীৰ বুকুৰ কোনো বস্তুৰে স্থায়ী নহয়। আমি যিমনেই চেষ্টা নকৰো কিয়, পৃথিৱীৰ কোনো বস্তুকে চিৰদিন জীয়াই ৰাখিব নোৱাৰো। আজি যিটো বস্তুক লৈ গোঁৱৰ অনুভৱ কৰো, কাহিলে হয়তো সেইটো বস্তুৰ অস্তিত্ব বিচাৰি হাবাথুৰি খাওঁ। এসময়ত ধনে-জনে পৰিপূৰ্ণ হৈ থকা ঘৰ এখন কালক্ৰমত এৰাবাৰীত পৰিণত হয়, অতি সুন্দৰ অট্টালিকাও ভাঙি ৰহি নষ্ট হৈ যায়। দুখৰ কথা, ব্যক্তি স্বার্থত নিমজ্জিত আমি মুখ মানবে এইবাৰ কথা বুজিবলৈ যত্ন নকৰো। নিজৰ স্বার্থ জড়িত লগৰ বস্তুবিলাকক অমৰত্ব প্ৰদান কৰিবলৈ চেষ্টা চলাওঁ। সেয়ে মানসীয়ে তেওঁলোকৰ লগতে বোৱাৰী আৰু নাতি-নাতিনীৰ কাৰণে এটা সুন্দৰ ঘৰ বনাব বিচাৰিছে। যিটো ঘৰৰ কোনো দিন ক্ষয় নহয়। ৰহিম মিস্ত্ৰীক তাৰ বাবে চিৰকলীয়া চিমেণ্ট আনিব দিছে। যাতে তেওঁলোকৰ গাঁৱৰ ঘৰটোৰ নিচিনাকৈ এইটো ঘৰ জহি থহি নাযায়। কিন্তু কালৰ

আগত মানুহ জয়ী হ'ব নোৱাৰে। কালৰ সোঁতত মানুহ সদা পৰাহুত। এইটোৱেই জগতৰ নিৰ্মম সত্য।

মানসী : নহ'লে বেৰবিলাক খহি যাব বহিম। তুমি এনেকুৱা শক্তিশালী চিমেন্ট বিচাৰি আনিবা যাতে বেৰবিলাক কেতিয়াও খহি নপৰে। চিৰকলীয়া চিমেন্ট।

বহিম : চিৰকলীয়া চিমেন্ট? এনেকুৱা চিমেন্ট ক'ত পাম মেমচাব।

মানসী : তুমি বিচাৰি উলিয়াবই লাগিব বহিম। কোৱা পাৰিবাৰে নোৱাৰা?

বহিম : পাৰিম মেমচাব। মই জনাত এখন দোকান আছে য'ত চিৰকলীয়া চিমেন্ট পোৱা যায়। কিন্তু মক্সিল হ'ল কি- (বৈ গ'ল)

মানসী : কি ?

বহিম : সেইখন দোকানলৈ এবাৰ গ'লে আৰু ৰাপচ আহিব নোৱাৰি।

মানসী : কি ক'লা ?

বহিম : সেইখন দোকানলৈ এবাৰ গ'লে আৰু ধুৰি আহিব নোৱাৰে মেমচাব।

মানসী : মই নাজানো সেইবিলাক কথা। মুঠৰ ওপৰত যাবে পৰা হওঁক তুমি বিচাৰি আনিবই লাগিব। ব'বা, অলপ টকা আছে তাকে লৈ যোৱা....

বহিম : মুখৰ দল। এতিয়াও চকু খোল নাথালে? এক বস্তা চিমেন্টৰে - (দাঁত চোবাই চোবাই কৈ গ'ল) অনাদি কালৰ লগত (এক মিনিট বিৰতি দি শেষ কৰিলে এইদৰে) ধেমালি কৰিবলৈ আহিছিল। হাঃ হাঃ হাঃ হাঃ.....

সংসাবত চিৰদিনীয়া লগৰী কোনো নাই। আপোনাৰ বুলিবলৈও কোনো নাই। আজিৰ আপোন পৰ, আকৌ আজিৰ পৰা কহিলে আপোন। ব্যক্তি স্বার্থ সৰ্বস্ব এয়ে আমাৰ জীৱন। ভাৰ-ভেটি খাই, বছৰৰ চাৰুপেঙ হৈও প্ৰশান্তই অট্টালিকা সাজিলে, মানসীৰ হেঁপাহৰ অট্টালিকা। ল'ৰা-ছোৱালী, নাতি-নাতিনীক লৈ মানসীৰ ক'ত যে সপোন। কিন্তু সময়ৰ গতিত ল'ৰা-ছোৱালীয়ে প্ৰশান্ত আৰু মানসীক এৰি নিজৰ নিজৰ ৰাস্তাত গুচি গ'ল। তেওঁলোক হৈ পৰিল নিঃসঙ্গ। যিখন নৈৰ সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰিবলৈ নৈ পাৰত ঘৰ সাজিছিল, সেই নৈ মৰুভূমিলৈ পৰিৱৰ্তিত হ'ল। নৈৰ সৌন্দৰ্যৰ পৰিৱৰ্তে

তেওঁলোকে দেখিলে চাৰিওফালে মৰুভূমিৰ ধূলি। মানসীৰ কিন্তু হেঁপাহ কম নাই। মৰুৰ সিপাৰৰ মৰুদ্যান বিচাৰি আছে। কিন্তু এই হেঁপাহ নিৰর্থক, একোটা বৃহৎ শূণ্য। কালৰ আহ্বান কোনেও ৰোধ কৰিব নোৱাৰে। কালে বাৰম্বাৰ সৰ্বদায়নি দিয়াৰ পিছতো তেওঁলোকে বুজি নাপালে। সমাজৰ কথা চিন্তা নকৰি নিজৰ ব্যক্তিগত কথা ভাবোতে তেওঁলোক প্ৰাণহীন মূৰ্তিত পৰিণত হ'ল। সমাজ জীৱন আৰু ব্যক্তি জীৱনৰ এটি কথাবে নাটকখনৰ সুন্দৰভাৱে যৱনিকা পৰিছে -

(ক) চীফ : চিম্পল। মানুহৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ উপমা হ'ল নদী। নদীৰ পানীখিনি সদায় সলনি হৈ থাকে - কিন্তু নদীখন একেদৰে থাকে। নদীখন হ'ল সমাজ জীৱন, সলনি হৈ থকা পানীখিনি হ'ল মানুহৰ ব্যক্তিগত জীৱন।

(ক) চীফ : যদি এই মানুহবিলাকে জীৱন ভাল পাইছিল, প্ৰাণ ই মান ভাল পাইছিল, তেনেহ'লে অনন্ত প্ৰাণ প্ৰতিষ্ঠা নকৰিলে কিয়? মৃত্যুহীন সমাজ জীৱন? নিজৰ সৰু সৰু স্বার্থৰ বেদীত সমাজ জীৱন ধ্বংস কৰিলে কিয় সিহঁতে ?

মমৰ ঘৰ নাটকত :

চৰিত্ৰসমষ্টি :-

চৰিত্ৰ সৃষ্টি (Characterisation) নাটকৰ অন্যতম প্ৰধান আৰু শ্ৰেষ্ঠ উপাদান। চৰিত্ৰ সৃষ্টিৰ সাৰ্থকতাৰ ওপৰত নাটকৰ সাৰ্থকতা বহু পৰিমাণে নিৰ্ভৰ কৰে। যি নাটকৰ চৰিত্ৰ সৃষ্টি যিমান দুৰ্বল, নাটক হিচাপে সেই নাটকো সিমানই অসফল বা নিম্নগামী। নাটকীয় কাহিনীৰ চালিকা শক্তিয়েই হ'ল চৰিত্ৰ। এখন নাটকৰ শ্ৰেষ্ঠত্ব নিৰ্ভৰ কৰে কাহিনী আৰু চৰিত্ৰৰ সু-সমন্বয়তহে। এই প্ৰসংগত সাধন কুমাৰ ভট্টাচাৰ্যৰ মন্তব্য প্ৰণিধানযোগ্য - 'ভালো ৰসখন নাটকেৰ পক্ষে চৰিত্ৰ বিশ্লেষণৰ জন্মেই চৰিত্ৰ বিশ্লেষণও ৩৩ টা প্ৰয়োজন নয় যতটা প্ৰয়োজন সুসন্দৰ্ব একটী কাহিনীৰ কাঠামোতে প্ৰাণবন্ত চৰিত্ৰৰ প্ৰতিষ্ঠা। চৰিত্ৰে প্ৰাণবন্ত যোথানে যত কম, কাহিনীৰ সূক্ষ্ম গতিভদ্দিমা বা সূক্ষ্ম কাৰুকাৰ্যও তেমনি কম। অৰ্থাৎ সেই অনুপাতে কাহিনীৰ গুৰুত্বও কম। চৰিত্ৰমৰ্যদাহীন কাহিনী যতই চাঞ্চল্যকৰ ঘটনাৰ সংযোগে গড়ে উঠুক না, কেন, তাৰ লক্ষ্যভাৰ না হয়ে উপাই নেই। মোটকথা এই

চৰিত্ৰকে বাদ দিয়ে, যেমন ভালো কাহিনী সৃষ্টি কৰা যায় না তেমন ভালো কাহিনীকে বাদ দিয়ে চৰিত্ৰ সৃষ্টি কৰা সম্ভৱ নয়। প্ৰত্যেক প্ৰথম শ্ৰেণীৰ নাটকে চৰিত্ৰও কাহিনীৰ মনিকাঞ্চন যোগ ঘটে থাকে।^{১২} হিমেন্দ্ৰ বৰঠাকুৰে মমৰ ঘৰ নাটকত চৰিত্ৰ সৃষ্টিত বিশেষ গুৰুত্ব দিছে। নাটকখন সৰ্বমুঠ চৈধ্যটা চৰিত্ৰ আছে। ইয়াৰে দহটা পুৰুষ চৰিত্ৰ, দুটা নাৰী চৰিত্ৰ আৰু দুটা শিশু চৰিত্ৰ। নাটকখনৰ এটি অন্যতম প্ৰধান চৰিত্ৰ হ'ল মনোজ। মনোজ প্ৰকৃত অৰ্থত সমাজক ভালপোৱা এগৰাকী ব্যক্তি। তেওঁৰ কাৰণে ব্যক্তিস্বার্থ গৌন, সমাজ স্বার্থহে মুখ্য। ব্যক্তিগত সা-সম্পদ বা বেংক বেলেঞ্চ বৃদ্ধি কৰি সমাজ জীৱনক পিঠি দিয়াৰ মানসিকতা তেওঁৰ নাই। সমাজ জীৱনক তেওঁ পঢ়া ড্ৰেইনৰ নিচিনা কৰিব নোৱাৰে। তেওঁ সুন্দৰভাবে সমাজক পঢ়িব খোজে, জীয়াই ৰাখিব খোজে। অন্যায়ৰ লগত আছে তেওঁৰ শূণ্য সহনশীলতা -

মনোজ : আই ড'ন্ট কেয়াৰ। এতিয়া আমি এনেকুৱা এটা সংকেটপূৰ্ণ অৱস্থালৈ আহিছো যে, আত্মীয় স্বজনৰ মুখলৈ চাই হ'লেও আৰু অন্যায় কৰা সম্ভৱ নহয়।

মানসী : ঘৰলৈ টকা ঘটি অনাটো অন্যায় নেকি?

মনোজ : মই তোমাৰ লগত তৰ্ক নকৰো বাইদেউ। মুঠৰ ওপৰত এইটো ঠিক জানিবা এইখন দেশত ধনী হ'বলৈ চেষ্টা কৰাটোৱে অন্যায়।

সমাজ জীৱনেই মানুহৰ প্ৰধান তথা একমাত্ৰ আশ্ৰয়। সমাজেই মানুহক মানুহ হিচাপে জীয়াই থকাৰ সুবিধা দিয়ে। কিন্তু মানুহে ব্যক্তিগত স্বার্থত নিমজ্জিত হৈ থাকোতে সমাজ জীৱন যে ধ্বংস হৈ যায়, তাৰ খবৰ নাৰাখে। ফলত মানুহ বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডত হৈ পৰে অকলশৰীয়া। কিন্তু কোনো মানুহৰেই এই কথাটোলৈ জ্ঞান্ধেপ নাই। সকলোৰে কেৱল ব্যক্তিগত লাভৰ চিন্তাত মগ্ন। আনৰ মুখৰ কাঢ়ি হ'লেও নিজৰ ভঁৰাল ভৰাব লাগে। কিন্তু মনোজ ইয়াৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত। তেওঁ আনৰ পেটৰ কাঢ়ি নিজৰ উদৰ নুপুৰায়। তেওঁৰ মতে দুখীয়াৰ দেশত ধনী হ'বলৈ চেষ্টা কৰাটো পাপ -

মনোজ : জানে ভিনদেউ, আমাৰ দেশত এজন মানুহ গাইওটীয়া ভাবে আচৰিত হ'বলৈ যাওঁতে ইফালে হাজাৰ হাজাৰ মানুহ দেউলীয়া হৈ যাব। এখন দুখীয়া দেশত ধনী হোৱাটো মহাপাপ।.....

প্ৰশান্ত : তেনেহ'লে আমাৰ এই চাকৰি - বাকৰি, বেংক-বেলেঞ্চ, ঘৰ-দুৱাৰ -

মনোজ : কাৰ কাৰণে? কিহৰ কাৰণে? এই সকলোবোৰ এটা এটা পাপ, এটা এটা ভুল। দেশ যদি ভাগি যায় আপুনি কোনটো বেংকত আপোনাৰ চেক ভাঙাব। অথচ প্ৰত্যেকেই নিজ নিজ মতলবত বাস্তৱ। প্ৰত্যেকে কণাৰ দৰে আগবাঢ়িব, কিন্তু বুৰঞ্জীয়ে কাকো ক্ষমা নকৰে।

মনোজে এখন এনেকুৱা সমাজ স্থাপন কৰিব খোজে য'ত সকলোৱে সমাজ জীৱনৰ কাৰণে কাম কৰিব। সমাজ জীৱনৰ আগত মৃত্যু হ'ব পৰাজিত। সেইখন সমাজত ব্যক্তিগত বুলি কোনো বস্তু নাথাকিব। সকলো অশান্তিৰ মূল পলিটিক্স নাথাকিব। কাৰণ য'ত ব্যক্তিগত ধন সম্পদ, মান-সন্মান বা স্থানৰ কথা নাই তাক ৰাজনীতিয়েও স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰে। ফলত তেওঁলোক হ'ব ব্যক্তিগত দুখ-শোক অশান্তিৰ পৰা মুক্ত -

মনোজ : তাত যিখন সমাজ স্থাপন কৰিম তাত সকলোৱে সমাজ জীৱনৰ কাৰণে কাম কৰি যাব, নিজৰ কাৰণে নহয়। এনে এখন সমাজ স্থাপন কৰি আমি মৃত্যুক ক'ব পাৰিম মৃত্যু ভূমি পৰাস্ত হ'ল। কাৰণ সমাজ জীৱনৰ মৃত্যু নাই।

মনোজ : কোনো ব্যক্তিগত দুষ্টিন্তা নাই। কোনো ব্যক্তিগত সম্পত্তি নাই। সম্পত্তিৰ লগত সন্মানৰ কোনো সম্বন্ধ নাই। কোনো ডাঙৰ মানুহ নাই। কোনো সৰু মানুহ নাই, বগা-ক'লা নাই, বামুন-শূদ্ৰ নাই। হিন্দু-মুছলমান নাই। ক'তো ভেম নাই, কোনো বৰ মানুহ নাই, কোনো জেনেৰেল মেনেজাৰ নাই, কোনো আই. এ. এচ. অফিচাৰ নাই, কোনো চ'চিয়েলিষ্ট মিনিষ্টাৰে পাইপ খাই খাই বৰ মানুহৰ পজ দিব নালাগে।

প্ৰশান্ত : আৰু পলিটিক্স?

মনোজ : কোনো পলিটিক্স নাই। সকলো মানুহ মনৰ শান্তিত থাকে। সকলো মানুহ মনৰ আনন্দত থাকে। সকলোৱে দেশৰ কাম কৰে, মহা স্ফুৰ্তিত নিজৰ ডিউটি কৰে, সকলোৱে জানে সেয়ে আনন্দৰ পথ।

মনোজৰ বিপৰীতে প্ৰশান্তক চিত্ৰিত কৰা হৈছে। অভিজাত্য জনসমাজৰ ব্যক্তি স্বার্থত নিমজ্জিত ঘোচখোৰ বিষয়াক্ৰপে। তেওঁ আনৰ দেহক পদপিষ্ট কৰি ব্যক্তিগত স্বার্থৰ জখলাত বগোৱা মানুহ। তেওঁৰ মতে ব্যক্তিগত জীৱনেই প্ৰধান, সমাজ জীৱন নগণ্য। ব্যক্তিৰ স্বার্থৰ আগত সমাজ মূল্যহীন।

প্ৰশান্ত : এৰা, কিছু টকা যোগাৰ কৰিব লাগিব। সবহকৈ তুমি মন বেয়া নকৰিবা মানসী, এই বছৰ মাৰ্চৰ আগে আগে মই এনেকুৱা এটা কায়দা খেলিম, টকাৰ কাৰণে আৰু চিন্তা কৰিবৰ দৰকাৰ নহ'ব।

প্ৰশান্তই নিজৰ স্বার্থ সিদ্ধিৰ কাৰণে অসং উপায়ে টকা উপাৰ্জন কৰিছে। দুবাৰকৈ চাকৰিৰ পৰা চাচুপেঙ হৈছে। লোভৰ বশবৰ্তী হৈ বহু কু-কৰ্ম কৰিছে। কিন্তু জীৱনৰ বিয়লি বেলাত উপলব্ধি কৰিছে যে এইবোৰ মূল্যহীন, অর্থহীন।

প্ৰশান্তৰ নিচিনাকৈ তেওঁৰ পত্নী মানসীও ব্যক্তি স্বার্থত অন্ধ তথাকথিত অভিজাত্য সমাজৰ নাৰী। ব্যক্তিগত মান-সন্মান তেওঁৰ কাৰণে প্ৰধান বিষয়। ডাঙৰ ঘৰ, গাড়ী, সা-সম্পদ - এইবোৰেই তেওঁ সুখৰ মুখ্য কাৰণ বুলি ভাবে -

মানসী : ডাক্তৰবিলাকৰ ভাল পাই, ইমান টকা, কাৰো বুলিয়ে ঝুৰবিলাক খোজেইক কৰি পেলালে। মানীসৰ চৰিত্ৰত নাৰী সুলভ কোমলতা প্ৰকাশ পোৱাৰ লগতে সত্যক ঢাকি ৰখাৰ মানসিকতাও প্ৰতিফলিত হৈছে। তেওঁৰ মতে গিৰিয়েক প্ৰশান্ত সং মানুহ। ঘোচখোৰ নহয়। মানুহবোৰে হিংসাতহে মিছা বদনাম উলিয়াইছে -

মানসী : মানুহবিলাক বৰ হিংসাকুৰীয়া। জানা মনোজ আইনৰ ভাল হোৱা একেবাবে সহ্য কৰিব নোৱাৰে। আমাৰ ঘৰ-দুৱাৰ ভাল দেখি হিংসাত মানুহবিলাকে মিছা-মিছা বদনাম উলিয়াই।

নাৰী জীৱনত বিবেকতকৈ আবেগৰ প্ৰধান্য বেছি। নাৰীয়ে বহুক্ষেত্ৰত বিবেকতকৈ আবেগেৰে পৰিচালিত হয়। ফলস্বৰূপে তেওঁলোকে সত্যৰ লগত সহাবস্থান কৰিব নোৱাৰে। এক আৱেগিক মায়ী জালত আৱদ্ধ তথা অন্ধ হৈ থাকে। যিটো কথা মানসীৰ চৰিত্ৰত সুন্দৰকৈ পৰিস্ফুট হৈছে। মানসীয়ে সত্যক স্বীকাৰ নকৰি ৰহিম মিস্ত্ৰীক ঘৰ বনাবলৈ চিৰকলীয়া চিমেণ্ট আনিব দিছে। সেই চিমেণ্টেৰে ৰহিমক

তেওঁলোকৰ ঘৰটো বনাব দিছে। যিটো ঘৰ মানসীৰ মতে হ'ব অন্ধম-অমৰ।

ইয়াৰ উপৰিও নাটকৰ কাহিনীৰ বিকাশত প্ৰয়োজনাত্মে ইচিচ্ (পিন্টু), নীনা (মমতা), প্ৰথম মানুহ, দ্বিতীয় মানুহ আদিৰ চৰিত্ৰ অংকন কৰিছে। নাটকখনত 'সময়ে' বিশেষ প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে। অৰ্থাৎ সময় বা কালক চৰিত্ৰৰূপে অংকন কৰিছে। সকলো বস্তু যে কালৰ অধীন, কালৰ আগতে যে কোনোও জয়ী হ'ব নোৱাৰে, কালেই যে আমাৰ ভাগ্য নিৰূপ্ত - সেই কথাকেই নাটকখনত প্ৰতিপন্ন কৰিছে। কালৰ প্ৰতীক ৰূপে সিদ্ধুবা, স্নাতন, ৰহিম, বামু আৰু অনন্তক অংকন কৰা হৈছে।

মমৰ ঘৰ নাটকৰ সংলাপ :

নাটকৰ অন্য এটি প্ৰধান উপাদান হ'ল সংলাপ (Dialogue)। নাটকৰ কাহিনীক গতিশীল আৰু পৰিণামমুখী কৰাৰ কাৰণে নাটকৰ পাত্ৰ-পাত্ৰীৰ পাৰস্পৰিক প্ৰাণময় উক্তি - প্ৰযুক্তিয়েই হ'ল নাটকৰ সংলাপ। নাটকত কাহিনী আৰু চৰিত্ৰৰ যি স্থান, সংলাপৰো সেই একেই স্থান। কিয়নো কাহিনী আৰু চৰিত্ৰ যিমনেই ভাল নহওঁক কিয় সংলাপ ৰজিত নাটক অর্থহীন। সেয়ে অধ্যাপক নিকলে সংলাপকেই নাটকৰ প্ৰাণ বুলি কৈছে - "Action is to drama what is body is to man in its language, reside the drama's soul"

কাহিনীৰ অগ্ৰগতি, চৰিত্ৰৰ প্ৰকাশ বা বিকাশ সকলো নিৰ্ভৰ কৰে সংলাপৰ ওপৰত। সংলাপ কাৰ্যৰ অপৰিহাৰ্য সহযোগী উপাদান; ইয়াৰ যোগেদি নাটকৰ ঘটনা পৰস্পৰা ক্ৰমশঃ আগবাঢ়ে - "Dialogue then lucomes an essential adjunct to action, or even an integral part of it, the story moving luneath the talk and being, stage by stage, elucidated by it."

সংলাপ প্ৰয়োগৰ নিপুনতা মমৰ ঘৰ নাটকত এটা অন্যতম প্ৰধান দিশ। নাটকীয় সংলাপ হ'ব লাহে চুটি আৰু শ্ৰুতিমধুৰ। সংলাপে নাটকক অমৰত্ব প্ৰদান কৰে। মমৰ ঘৰ নাটকত চুটি চুটি আকৰ্ষণীয় সংলাপ প্ৰয়োগ কৰিছে -

ইচিচ্ : মূৰ্তিটো দেখিলে তোমালৈ মনত পৰে। মুখখন একেবাবে তোমাৰ নিচিনা।

নীনা : কিজানি তেওঁ আমাৰ পূৰ্ব পুৰুষ।

ইচিচ্ : হ'ব পাৰে। আমিটো একেই মানৱ সন্তান।

নীনা : তেওঁৰ মুখখনত ইমান বিষাদ কিয় ইচিচ্ ?

ইচ্ছা : মই ক'ব নোৱাৰো।
নীনা : কিজানি তেওঁ অভিমান কৰিছে।

চৰিত্ৰ মানসিক দ্বন্দ্ব, অভিপ্ৰায়, অনুভূতি, সংকট আদিৰ প্ৰকাশ পায় সংলাপৰ জৰিয়তে। সেয়ে নাটকীয় সংলাপ হ'ব লাগে আবেগদীপ্ত, চৰিত্ৰ প্ৰকাশক আৰু প্ৰাণময়। মমৰ ঘৰ এনেকুৱা সংলাপেৰে পৰিপূৰ্ণ -

মনোজ : ঈশ্বৰ? বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ড যদি ঈশ্বৰে সৃষ্টি কৰিছে তেনেহলে তেওঁৰ নিশ্চয় প্ৰাণ নাই। কাৰণ বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডত ক'তো প্ৰাণ নাই একমাত্ৰ পৃথিৱীৰ বাহিৰে। সমস্ত বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ড হ'ল এখন অনাদি অনন্ত মৰুভূমি, পৃথিৱী হ'ল তাৰ মাজৰ এখন মৰুদ্যান। আমি মানুহবোৰ হ'লো সেই মৰুদ্যানত সেউজীয়া ঘাঁহনি।

বিচিত্ৰ ৰূপময় পৰিস্থিতিত চৰিত্ৰ বিশেষৰ ভাবনা-ধাৰণা তথা মানসিক প্ৰতিক্ৰিয়াৰ নিৰ্ভুল বাচিক প্ৰতিফলনেই ৰসোন্তৰ্ণ সংলাপ।^১ মনোজৰ মুখত দিয়া তাত্ত্বিক সংলাপেই ইয়াৰ নিদৰ্শন।

মনোজ : ব্যক্তিগত জীৱন অতি ক্ষত্ৰেকীয়া বাইদেউ, চিৰকালীয়া হ'ল একমাত্ৰ সমাজ জীৱন। মৃত্যুৰ বাবে বাবে আমাক জীৱনৰ ক্ষণ ভাঙি চৰমাৰ কৰিছে, সদায় দেখি আহিছে তথাপি আমাৰ চকু মুকলি নহয়। আমি ব্যক্তিগত আকাংক্ষা পূৰণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰো, বৰ মানুহ হ'বলৈ চেষ্টা কৰো। আন কিছুমান মানুহক সৰু কৰি গচকি ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰো।

প্ৰতীকী ব্যঞ্জন 'মমৰ ঘৰ' নাটকত সংবেদনশীলতাৰ এটা প্ৰধান কাৰণ। নাটকখনৰ সংলাপৰ মাজত ধ্বনিময়তা, প্ৰতীকৰ প্ৰয়োগ আৰু ব্যঞ্জনাময় অৰ্থঘনত্ব বিদ্যমান। প্ৰতীকধৰ্মী ভাব গধুৰ সংলাপে নাটকখনক এক বিশেষ মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে -

প্ৰশান্ত : এখন ডাঙৰ মৰুভূমি এইফালে আগবাঢ়ি আহিছে মানসী।

(মানসীয়ে চিঞৰি উঠিল)

মানসী : কি ??

প্ৰশান্ত : তুমি ভাবিছিলো সৌ থিৰিকখন খুলিলে তোমাৰ বহল নীলা নদীখন দেখিবলৈ পাবা?

প্ৰশান্ত : সৌৱা চোৱা, মৰুভূমি এইফালে আগবাঢ়ি আহিছে।

মানসী : সেই নীলা নদীখন ক'লৈ গ'ল প্ৰশান্ত?

প্ৰশান্ত : সকলো পানী শুকাই গ'ল।

সামৰণ :

হিমেন্দ্ৰ বৰঠাকুৰ প্ৰকৃতাৰ্থত এগৰাকী প্ৰজ্ঞাৱন্ত আৰু সময় তথা সমাজ সচেতন নাট্যকাৰ। বেদ, উপনিষদ, বামাণ, মহাভাৰতৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিভিন্ন সংস্কৃত শাস্ত্ৰৰ জ্ঞান ধকাৰ লগতে ভাৰতীয় মাগীয়া সংগীতৰ ব্যুৎপত্তি ধকা বৰঠাকুৰৰ নাটকৰ অন্যতম প্ৰধান এটি দিশ হ'ল সমাজ সচেতনতা। মমৰ ঘৰ নাটকত তেওঁৰ সমাজ সচেতন মনটো অতি স্পষ্ট ৰূপত প্ৰতিফলিত হৈছে। ব্যক্তিকেদ্ৰিক সংকীৰ্ণতা পৰিহাৰ কৰি সমাজকেদ্ৰিক বিফলতাক আকোঁৱালি লব পাৰিলেহে সমাজৰ মংগল হ'ব, উন্নতি হ'ব। সমাজৰ অংগীভূত সদস্যৰূপে মানুহে সুখ-আনন্দত জীৱন নিৰ্বাহ কৰিব পাৰিব। কাৰণ ব্যক্তিগত জীৱন ক্ষণস্থায়ী, সমাজজীৱনহে দীৰ্ঘস্থায়ী। গভীৰ অনুভূতি সম্পন্ন নাট্যকাৰ হিচাপে এই সত্যকেই নাটকখনত বৰঠাকুৰে স্পষ্ট ৰূপত উপস্থাপিত কৰিছে। মুঠৰ ওপৰত কাহিনী নিৰ্মাণ, চৰিত্ৰ সৃষ্টি সংলাপ প্ৰয়োগ আদি দিশৰ পৰা মমৰ ঘৰ হিমেন্দ্ৰ বৰঠাকুৰৰ এক অসাধাৰণ সৃষ্টি আৰু বিষয়বস্তুৰ নতুনত্ব, প্ৰশাসভংগীৰ স্পষ্টতা, অনুভূতিৰ গভীৰতা আদিৰ পৰা সমসাময়িক নাট্যধাৰাত হিমেন্দ্ৰ বৰঠাকুৰ নিঃসন্দেহে এজন অসামান্য নাট্যকাৰ। তেওঁৰ সৃষ্টি কালৰ অন্তত যাত্ৰাও সদা প্ৰাসংগিক।

পাদটীকা :

- ১। নিশিগন্ধা তালুকদাৰ : প্ৰসংগ : নাটক আৰু কিছু চিন্তা, সম্প্ৰীতি, গুৱাহাটী, প্ৰথম প্ৰকাশ-২০১৬ পৃঃ ১৬৯
- ২। সাধনা কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য : নাট্যতত্ত্ব নীমাংসা, কৰুণা প্ৰকাশনী, কলকাতা, পৃঃ ২৩৫
- ৩। W.H. HUDSON : An Introduction to the study of Literature. Kalyani Publishers, New Delhi, P. 191
- ৪। মহেন্দ্ৰ বৰা : সাহিত্য উপক্ৰম নিকা, ষ্টুডেণ্টচ ষ্টৰ'চ, গুৱাহাটী, দ্বিতীয় সংস্কৰণ, ১৯৮৮ পৃঃ ১০৮

সৰুমুনৰ বিলৈ অজ্ঞান কিন্তু বিজ্ঞান

অল্লান জ্যোতি তালুকদাৰ
তৃতীয় বাণ্যাসিক, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

“ আজি স্কুল বন্ধ, গোলাপ ফুলৰ গোন্ধ ” – দিনটো আছিল বৰিবাব। সৰুমুনৰ গা এখন দুখন কৰা দিনটো আজি। অন্যৰ দৰে সৰুমুনুই বৰিবাবে বাতিপুৰা দেৰিকে সোৱাপাতি নেৰে। বৰং সোনকালে হে উঠে। টোপনিত সৰুমুনুই ভূতৰ পোৱালি দেখে। বাতিপুৱালেই ভূত বোৰ আন্ধাৰৰ দৰে গলি সৰে। সৰুমুনৰ বয়স যদিও মাত্ৰ আঠ, সি পুহি ৰাখিছে বৈজ্ঞানিক যেন এক মনোভাৱ, যি কৰি ৰাখিছে তাৰ বুকু ডাঠ। “সৰুমুন একৰ লগত এক মিলিলে কি হয়” – তেতিয়া সৰুমুনৰ মুখত এটাই উত্তৰ – “এক এক মিলি হয় এঘাৰ”। ভুলটো নো কি, তাক সুধিছে যি সেয়ে কৈছে সি। আমি দেখোন সুধা নাই যোগ বিয়োগ পূৰণ হৰণ ৰ কথা। মুঠতে সৰুমুন হাৰি যোৱা বিধৰ নহয়।

সৰুমুনুই নাজানে কোন কেতিয়া কিয় আৰু কেনেকৈ বয়সত ডাঙৰ অথবা সৰু। নাম সৰু হলেও কাম ডাঙৰ কৰাটোহে মূল বিষয়। আমাৰ সৰুমুনু কামত বহুত ডাঙৰ।

নামত কিম্বা শৰীৰৰ আকাৰত যদিও মাখি সি কিন্তু কাম কৰে যেন হাতী। পৰিয়ালত সৰু বাবেই সকলোৱে তাক সৰুমুনু বুলি মাতে। পিছে সি মাজে মাজে ভাৱে সি তেতিয়া ডাঙৰ হ'ব তেতিয়াও যদি তাক সৰুমুনু বুলি মাতি থাকে

মানুহে তেতিয়া তাৰ দেখোন নাজেই লাগিব। পিছে ভাৱে হে আমাৰ, সৰুমুনু বহুত ব্যস্ত মানুহ, ভবা কথা বোৰ বেছি মনতেই নাৰাখে। স্কুলত পঢ়া খিনিয়েই ঘৰ আহি মনত ৰাখিব লাগে বুলি স্কুলৰ শিক্ষকে কোৱা কথাখাৰ পাহৰি যায়। সৰুমুনু এনেকুৱা ল'ৰা যাৰ সপোন বিলাক বহুত সৰু সৰু। সেইবোৰ পূৰণ হলেই কিন্তু বহি নাথাকি নতুন সপোন বিজুৰি আকৌ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰি ঘূৰি ফুৰে নিশাৰ সপোনত। কুহেলিকা খেদি ফুৰে বস্ত্ৰীন সূৰ্য্য দেখিবলৈ। পিছে চুকি পাই কেতিয়াবা নাপাই।

শাস্ত্ৰ, নম্ৰ এনেবোৰ গুণ কম যদিও বৰ মৰমিয়াল আমাৰ সৰুমুনু। অঘাইটং যদিও সকলোৰে বৰ আদৰৰ আমাৰ সৰুমুনু। যদিও সৰুমুনুৰ ভেকুলী বেংকটোত জমা আছে যোৱাবাৰ গৰম বন্ধত মোমোয়েকৰ খৰত যাওঁতে আইতাকে দিয়া ২০ টকীয়া এখন আৰু নিজৰ জমাৰ ১ টকীয়া মুদ্ৰা প্ৰায় ৯ তা মান আৰু ২ টকীয়া মুদ্ৰা ৩ তা মান আৰু লগতে প্লাষ্টিকৰ পানীৰ বটলত জমা কৰি ৰাখিছে অধিক প্ৰতিযোগীৰ সতে প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰি কোনো ধৰণৰ হতাহতিত নিপু নোহোৱাকৈ সফল খেলুৱৈ ৰূপে পৰিগণিত হৈ গাঁৱৰ সকলৰে মাজত জনপ্ৰিয় মাৰ্বল খেলত বিজয়ী হৈ পুৰস্কাৰ ৰূপে লাভ কৰা ১০০ ৰো অধিক মাৰ্বল গুটি।

তথাপি যেন তাৰ অকণো অভিমানে নাই সেই সম্পত্তি লৈ। বিশাল সম্পত্তিৰ অধিকাৰী সৰুমুনুৰ আছে এখন লাখ টকীয়া হৃদয়। তাৰ হৃদয়ত চলি থাকে অনেক মালিতা। সময়ৰ সতে উচিত বন্ধুত্ব আছে তাৰ। তাৰ ফলত বিশ্বাসী আমাৰ সৰুমুনু। এটা চকলেট ব মূল্য মাথো বুজিব পাৰে সেইজনে যিয়ে অশেষ কষ্টৰ ফলত সেই অমৃত সেৱন কৰিবলৈ ভাগ্য লাভ কৰে। সেই কথা বিলাক অনুধাৱন কৰি সি বহুত কষ্টৰ ফলত ঘণ্টাৰ পিছত ঘণ্টা কান্দি কান্দি পেটৰ তৃষ্ণা দূৰ কৰে। সেই কষ্টৰ ফলস্বৰূপে কিবা ক্ৰয় কৰি আনিলে কেতিয়াও কিন্তু সি অকলে নাখাই। কষ্ট যদিও অকলেই কৰে কিন্তু সেই কষ্ট ভগাই উদ্যাপন কৰে তাৰ ভাতৃ আৰু ভাতৃ সম বন্ধুৰ সতে। বেছিভাগ খেলত অন্যাই নকৰে, সঘনে কিন্তু অন্যাই কৰিলে অভিনয়ভংগীত মিছা কথাও কব জানে সৰুমুনুই। সঁচা অৰ্থত মিছাবোৰ লৰালী আৰু অভিনয়বোৰ সৃষ্টি নতুন দিনৰ বাবে নতুন পদ্ধতিৰে। এনে বিৰল প্ৰতিভাৰ অধিকাৰী আমাৰ সৰুমুনু।

বাটেৰে গৈ থকা জনক ধূলিৰে স্নান কৰি, মটৰ চাইকেল চলোৱা জনক দূৰণিৰ পৰা জোকোৱা - সৰুমুনুৰ এইবোৰ তেনেয়ে সৰু সৰু কিন্তু বিখ্যাত আলোচনা। ঘৰলৈ অহা আলহীক কিন্তু হাঁহিৰ আদৰণী জনাই সৰুমুনুই। আদৰণী সংস্কাৰ আৰু বেছি হৈ পৰে কিছু কিছু আলহীৰ ক্ষেত্ৰত। সেইবোৰ বাক বিতংভাৱে পিছলৈ আলোচনা কৰিব পাৰিম। কামত খুবেই পাকৈত আমাৰ সৰুমুনু। বয়স হিচাপে যদিও তিনি ফুটীয়া কামত কিন্তু ছয় ফুট দহ ইঞ্চিতকৈ কম নহয়। প্ৰতিভাৰ চানেকি দাঙি ফুৰিব নোৱাৰা হৈ পৰে কেতিয়াবা সৰুমুনুই।

গাঁও, ডাকঘৰ, আৰক্ষী চকী, মৌজা, জিলা... ইত্যাদি তাৰ পৰিচয় নহয়। তাৰ পৰিচয় জানিবলৈ কিজানি লিখা কলমটো ও আধৰুৱা হ'ব যাৰ চিয়াহীৰ টোপালেৰে আৰম্ভ হৈছে তাৰ জীৱন কাহিনী। মই তাৰ সপোনত আহি সুধিছিলোঁ তাৰ পৰিচয়।

সি কৈছিল, সময়ে কব তাৰ পৰিচয়। তাৰ সপোন মানচিত্ৰত তাক কেন্দ্ৰ কৰি তাৰ সপোন খেদি ফুৰিব কৈছে মোক সি। মই মান্তি হৈছে তাৰ সপোন খেদি ফুৰিবলৈ।

খেদি আছে, লিখি আছে তাৰ যাত্ৰা, তাৰ পৰিচয়.....

সৰুমুনুৰ জীৱনত দিনে নিশাই বহু চিনাকি সুছবি

বাজে। এই যেন ৰাতিপুৱাৰ চৰাই জাকে ফিৰফিৰীয়া বতাহ এজাক বিয়পাই আনে, সেই যেন পুখুৰী পাৰত বহি হাঁহ কেইটাই পাখি লৰাই ঠোত্ৰেৰে বুকু খুজাই। এই যেন বাদুলিটো ওলমি থাকে ওলোটাই হৈ বাৰীৰ বগৰী জোপাত। এই যে মানুহ দেখিলেই চুৰ কৰি গাখীৰ খাবলৈ অহা মেকুৰী টোৱে পলাই পত্ৰ দিয়ে। সেই যে গৰু পোৱালীটোৱে জন্মৰ কেইঘণ্টামান পিছতেই গোহালিৰ বুকু জুৰাই দৌৰি দৌৰি মাকৰ মৰম সাৱটি ধৰে। এমুঠি খেৰ জমা কৰি যিদৰে চকৌ চৰাই টোৱে সুবিশাল আকাশ দিগন্ত গামি গছ জোপাক নিজৰ ঘৰৰ পদূলি বনাই। এই যে পুখুৰীৰ মাছ কেইটাই ৰাতিপুৱা মুখ খুলি ওপৰৰ ফালে আহি অক্সিজেন বিছাৰি ফুৰে। বসন্তৰ কোমল ইংগিত যিদৰে কুলিটোৱে গছৰ আঁৰত লুকাই বহন কৰে। যিদৰে তামোল কুতি গৰাকীৰ খেদা খাই পলাই দৌৰা কেৰ্কেটুৱা টোৱে বাৰিৰ বাঁহৰ জাৰণিত পোৱালি জন্ম দিয়ে। কেঁচা ঘৰৰ মজিয়াত নমতা আলহী হৈ সিদ্ধি দিয়া নিগনি কেইটাই যিদৰে সুবন্ধ খান্দি নিজৰ উপস্থিতিৰ পৰিচয় দিয়ে। বাৰিষাৰ প্ৰথম জাক বৰষুণত যিদৰে ভেকুলী কেইটাই সপোন বিছাৰি পোৱাৰ দৰে ফুৰিত নিমগ্ন হৈ পৰে। সেইজাক বৰষুণতে সপোন হৈ পথাৰৰ ফালেদি নতুন বেলি উদ্ভিত হোৱাৰ ক্ষণতে পথাৰৰ বুকুত মাছ বোৰ গাভীৰী হয়। সেইদৰে বিভিন্ন দিশেৰে বাট বিছাৰি গৈ গৈ যি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰে সেই যাত্ৰাই সৰুমুনুৰ বুকুত নতুন নতুন চিন্তাৰ উৎকৰ্ষ সাধন কৰে।

সেইদিনা আছিল ৰাতিপুৱাৰ সময় সাত কি সাৰে সাত বজা আৰু দিনটো আছিল ৰবিবাৰ। আকাশ ফৰকাল আছিল ৰাতিপুৱাৰ ভাগত। সৰুমুনু হতৰ ঘৰত থকা ছাগলী পোৱালী টোৱে চোতালত দৌৰি আছিল। সৰুমুনুৰ বৰ মৰমৰ আছিল সেই ছাগলী পোৱালীটো। ঠিক সেইদৰে সৰুমুনুৰ মাকো পক্ষী প্ৰেমী, জন্তু প্ৰেমী। আচলতে সৰুমুনুৰ স্বভাৱৰ কাৰণ বেলেগ কেনেকৈ হ'ব। মাকদেউতাকৰ গুণ সন্তানৰ শৰীৰত থাকেই। এইটো বিজ্ঞান। সৰুমুনুৰ মাকে দেউতাকৰ হতুৱাই বজাৰৰ পৰা এঘোৰা পাৰ চৰাই কিনি আনিছিল পুহিবলৈ। আগৰে যদিও এঘোৰা আছিল তথাপি মনে নামানে নহয় সৰু সৰু সপোনে আহি খেদি। এইবোৰৰ মাজেৰেই মাকৰ বুকুৰ মাজেৰে বৈ যায় সুখৰ গন্ধা যমুনা সৰস্বতী। সৰু মানুহৰ সুখ সৰু হলেও পূৰণ কৰিব পাৰিলে তাৰ স্ফুৰ্তি বহু বেছি ডাঙৰ। সৰুমুনু ই মাজে মাজে পাৰ পোৱালি দুটাক

সঁজাটোৰ পৰা নমাই আনি ধান-চাউল বিভিন্ন শস্য খুৱাই। মাকে সন্তানহঁতক অধিক মৰম চেনেহৰ মাজেৰে ডাঙৰ দীঘল কৰাৰ দৰে সৰুমুনুৰ মৰমৰ পাৰ চৰাই হালৰ বাবেও সৰুমুনুৰ মৰমৰ পাৰ চৰাই হালৰ বাবেও সৰুমুনু মাকতকৈ কম নাছিল। যেতিয়াই সময় পাই, তেতিয়াই চৰাই হালক চাই থাকে। চাই থকাৰ কাৰণ অন্য এটাও পিছে। সৰু চৰাই, যদি কৰবাত উৰি গুচি যাই তেতিয়া দেখোন দেউতাকৰ কষ্টৰ উপাৰ্জনৰ পাঁচ কুৰি দহ টকা পানীত ভাঁহি যাব। সৰুমুনু মাকৰ আজ্ঞাকাৰী পুত্ৰ। যদিও পঢ়াৰ সময়ত কাঁহ জ্বৰ পানীলগা মূৰৰ বিষ ইত্যাদি হাজাৰ বেমাৰে আগুৰি ধৰা বুলি মাকৰ সৰুমুনুৰ বুকুৰ পদূলিত আবেলিৰ বগলী হৈ বহে। মুঠতে পাৰ চৰাই হাল সৰুমুনুৰ বুকুৰকটম। মাকৰ আজ্ঞা পালন কৰি চৰাই হালৰ চোবাচিতা ৰ দায়িত্ব সৰুমুনুই নিজে নিজৰ ওপৰত অৰ্পণ কৰিছিল।

সৰুমুনুই সাধাৰণতে স্কুললৈ গৈ ভাল নাপায়। কাৰণ স্কুলত আৰু কৰিব লগা আছে নো কি, মাত্ৰ পঢ়া পঢ়া। স্কুল বুলিলে সৰুমুনুৰ মূৰত বিষৰ জোঁৱাৰ নামি আহে। শৰীৰৰ উত্তাপ বৃদ্ধিৰ লগতে অন্যান্য অনেক সমস্যাই আগুৰি ধৰে সৰুমুনুৰ দেহমন। শৰীৰৰ সমস্ত অঙ্গৰ প্ৰতি এক ক্ষুদ্ৰ অংশত। স্কুলত আছিল সিহঁতৰ তিনি জন চাৰ আৰু শ্ৰেণী হৈছে পাঁচটা। গতিকে এটা কোঠালিত দুটাকৈ শ্ৰেণী বহিব লগা অৱস্থাত নিজৰ পাঠদান ক্ৰিয়া সম্পন্ন কৰিছিল। শিক্ষকেও তেনেকৈয়ে নিজৰ দায়িত্ব অসক্ৰিয়তাৰ মাজেৰে হলেও কেনেকৈ চলাই গৈছিল। “শুবনি আমাৰ গাঁও খন অতি শুবনি গছেৰে ভৰা.....” তেনে পৰিৱেশ আমাৰ গাঁওখনত। সেইবাবেই সৰুমুনু ৰ বয়সৰ লৰা-ছোৱালী স্কুলৰ ওচৰতে থকা সুন্দৰ পৰিৱেশৰ অধ্যয়ন কৰি কেতিয়াবা বাঁহৰ তলত, কেতিয়াবা খেজুৰ তলত হলেও বস্তা পাৰি লৈ ওলাই আহিবলগীয়া হৈছিল নিজৰ নাম কামৰ বাবে শিক্ষিত হবলৈ। সেই সেই পৰিৱেশৰ লগত বিজ্ঞান যুগৰ আৰম্ভ কৰিবলৈ। সৰুমুনুই তেতিয়া ঘৰতে পিন্ধা কাপোৰ যোৰ সলাই স্কুলৰ গগবেশ ধাৰণ কৰি যাব পাৰ। তেতিয়া নিশ্চয় তাৰ দৰে বহুজনৰ মনত এক অন্য ধাৰণাৰ সৃষ্টি হৱ স্কুল সম্পৰ্কে।

আমি চিন্তা কৰিছো যেনেদৰে ঠিক তেনেদৰে কাম কৰিবলৈ ওলাই আহে কিছুমানে। এদিন এখন মটৰ চাইকেল চলাই মানুহ এজন আহিল সৰুমুনু হঁতৰ স্কুলত। মানুহজন

আছিল কোনো এটা এন. জি.ও ৰ। শিক্ষা সম্পৰ্কে, বিজ্ঞান সম্পৰ্কে জন সচেতনতা প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁ আৰু তেওঁৰ মিত্ৰ সকলে সৰুমুনু হঁতৰ স্কুল খন বাছি লৈছিল। তাত সদায় আবেলি তেওঁলোকে কণ কণ শিশু সকলক নতুন নতুন জ্ঞান অৰ্জন কৰাৰ পদ্ধতি শিকাইছিল। বিজ্ঞানৰ বিভিন্ন পদ্ধতিৰে মডেল সঁজা সম্পৰ্কে অধ্যয়ন কৰিবলৈ যাতে অনেক অঙ্গলৰ লোক ওলাই আহে তাৰ বাবে তেওঁলোকে ঘৰে ঘৰে গৈ কণ কণ শিশু কাৰ ঘৰত আছে সেইবোৰ গণনা কৰিছিল। এদিন তেওঁলোকে সৰুমুনু হঁতৰ ঘৰত আছে আৰু সেই অনুষ্ঠানত উপস্থিত থাকিব লাগিব বুলি সৰুমুনুৰ সতে কথা পাতে। প্ৰথমে সৰুমুনুই নিজৰ মনৰ ভিতৰতে এইবোৰ কি বুলি ভাবি বাদ দিয়াহে বুলি কৈ সামৰি থৈছিল। পিছে এদিন তাৰ বন্ধু এজনৰ লগত চাই আহো গৈ বুলি ভাবি সৰুমুনু গৈছিল স্কুলৰ ফালে। সেইদিনা আৰু মাকৰ পৰা চৰাই হাল সি চাব নোৱাৰিলে। সি কিন্তু পাৰ চৰাই হালৰ চিন্তা নকৰা কৈ থকা নাছিল। যোৱাৰ আগতে সি অজ্ঞান পাৰ চৰাই হালক মাত দিছিল যে সি সোনকালে আহিব। মুঠতে তাৰ দেহ মন সকলো থাকে প্ৰকৃতিৰ লগত। বিজ্ঞান সম্পৰ্কে অধ্যয়ন কৰিবলৈ গৈছিল যদিও মাত্ৰ এবাৰ ফুৰিব যোৱাহে তাৰ লক্ষ্য আছিল। বিজ্ঞান সম্পৰ্কে নাছিল তাৰ কোনো ধৰণৰ জ্ঞান। সেইবাবেই সি তাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী নাছিল। কিন্তু স্কুলত গৈ যেতিয়া সি তাত দেখুওৱা কাগজৰ টুকুৰাত মায়াবী চহৰ, অট্টালিকা, পাহাৰ, নদী, কল-কাৰখানা ইত্যাদি ইলেকট্ৰনিক যন্ত্ৰপাতি কম্পিউটাৰ, মৰাইল আদি দেখিলে তাৰ মনৰ ভাৱ দূৰ হৈ গল। সি পাহৰি পেলাইছিল ঘৰৰ পাৰ চৰাই হালক খাদ্য খুওৱাৰ কথা। সি পাহৰি গৈছিল ছাগলী পোৱালী টোক পথাৰত গৈ দুপৰীয়াৰ পানী খুওৱাৰ কথা। সি পাহৰি গল ক্ষন্তেকৰ বাবে সি যে দেউতাকৰ পকেতৰ পৰা পইচা নি গধূলি দোকানত কিবা খাই আহিব বুলি আছিল ৰাতিপুৱাৰ ভাগৰ পৰা। সি তাৰ পিছদিনাৰ পৰা মাথো চিন্তা কৰি থকা হল কেতিয়া গধূলি হব আৰু সি স্কুলত গৈ এন.জি.ও ৰ মানুহ কেইজনৰ পৰা আৰু কিবা নতুন নতুন দেখিবলৈ পাৰ। তাৰ বুকুত সকলো সময়তে মাত্ৰ সেইবোৰৰ সাধনৰ উপৰিও নতুন বস্তু শিকিবৰ বাবে, গাঁৱলীয়া সমাজত নতুন সৃষ্টিৰ পক্ষে এইয়া শুভ সংকেত যেন লাগিছিল।

কিন্তু সৰুমুনু জানেই দেখোন তাৰ বিষয়ে। তাৰ

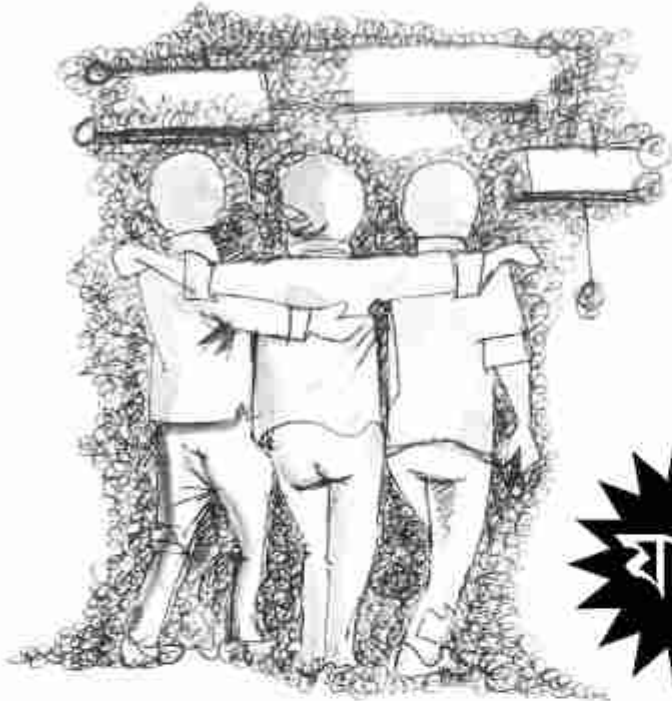
জীৱনৰ কিছু কিছু অংশ নিশ্চয় বুজিব পৰাকৈ মই তাৰ স্বভাৱ বৰ্ণনা কৰিছো। গোটেই বুজিব পৰা হোৱা নাই বাক এতিয়াতে। ইমান সহজভাৱে হলেনো সি কিহৰ অসাধৰণ হ'ল। নিশ্চয় প্রশ্ন জাগিছে সকলোৰে হৃদয় কুঠকিত। সি আছিল বেলেগকৈ বেলেগ। বিজ্ঞান সম্পৰ্কে তাত বহুত শিকিছিল। কিন্তু সবমুহু ই বেলেগ ধৰণেৰে লৈছিল তাৰ শিক্ষা বিলাক। বহু এডালেৰে কৰিব পৰা কিছুমান বিজ্ঞানৰ যাদু তাত শিকাইছিল আৰু বিভিন্ন ঘৰতে কৰিব পৰা পৰীক্ষা। যেনে গছৰ পৰা, কাগজৰ পৰা, বাহুৰ পৰা তৈয়াৰ কৰিব পৰা কিছুমান সঁজুলি আৰু তাৰ ব্যৱহাৰ কৰে কেনেকৈ সেইবিলাকৰ ওপৰত জ্ঞান দিয়া হৈছিল। এতিয়া আঁহে মূল কথালৈ -

ফটা হাফপেণ্ট পিন্ধা সকমুনৰ মগজু সক্ৰিয় অৱস্থাত অতি শক্তিশালী। সক্ৰিয় অৱস্থাত মানে যেতিয়ালৈকে তাক মাকে পিঠিত দুই তিনি বাৰ কোবাই মৰম নকৰে তেতিয়ালৈকে। নতুনতৰ অন্য নাম সকমুন আছিল কিছুমান বেলেগ বেলেগ চৰিত্ৰৰ একক সংমিশ্ৰণ। মই আৰম্ভণিতেই কৈছিলো যে সি ৰাখে বিজ্ঞানী যেন এক মনোভাৱ। সি তাৰ প্ৰমাণ কামৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ কৰিছে। সি এদিন তাৰ মনৰ সন্ত্ৰিক কিছু চিন্তাৰ সাগৰত মিলিত কৰি নতুন কিবা এটা কৰিবলৈ বুলি আগবাঢ়িলে। সি স্কুলত শিকি অহা বহুবিধ বিভিন্ন পদ্ধতিবোৰ নতুনকৈ তৈয়াৰ কৰে তাৰ প্ৰয়োজন অনুসৰি। সি সিহঁতৰ ঘৰৰ পিছফালে থকা কঁঠাল গছ জোপাৰ পৰা অলপ কঁঠালৰ আঠা আনি সৰু বাঁহ দুডাল লগ লগাই তাৰ মাজত দিলে। এডাল বাঁহ পুতি দিলে আৰু বেলেগ গথা থকা বাঁহ ডালত তাৰ বহুবিধ তৈয়াৰী মুখা সদৃশ বস্তুটো লগাই দিলে আৰু তাৰ কাষতেই দোকনৰ পৰা কিনি অনা দহটুকীয়া মিনাৰেল পানীৰ বটল টো কঢ়ি তাত চাউল দুটা মান দি থলে। সি মনৰ

ভিতৰতেই চিন্তা কৰিছিল সৃষ্টিশীলতাৰ কিছু অন্য দিশ যিবোৰ সঁমানে তাৰ বয়সৰ সৰু লৰাৰ মনত আহিব নালাগে হিচাপত। সি তেনেদৰে বাঁহডাল পুতি থৈ দিলে মাটিত। সিখিনি কৰি সি তাত গৈ বাৰে বাৰে চাই থাকে কিবা আছে নে নাই। আৰু একো যিখিনি ঠাইত সি তাৰ বিজ্ঞানৰ পৰীক্ষা কৰিছিল। মাকে গৈ যি দেখিলে মাকৰ চকু কপালত উঠিবলৈ হে বাকী আছিল, তাৰ আগতেই কং আৰু দুখৰ পাহাৰ এখন বুকুত ভাগি পৰিছিল মাকৰ। ডাঙৰ ডাঙৰ কৈ চিঞৰিছিল - "সকমুন ঐ সকমুন, কত মৰি আছা এ মৰাণনহ"।

আচলতে হৈছিল কি ? মাকে কি দেখিছিল তাত জানেনে - সকমুনই যে বিজ্ঞানৰ পৰীক্ষা কৰিছিল নতুন সৃষ্টিৰ উদ্দেশ্যে। পিছে নতুন সৃষ্টি নহ'ল, ধ্বংস হে হ'ল। উপকাৰ একো নহ'ল, অনিষ্ট হে হ'ল। সকমুনই পতা সেই বাঁহ আৰু তাত গাঁঠি দিয়া বহুবিধ মুখা খন লগতে কঁঠালৰ সেই আঠাত লাগি তাৰ মাকে মৰমতে পুহিবলৈ বুলি অনা পাৰ চৰাই হালৰ এটা মৃত্যুক সাৰটি ধৰিব লগীয়া হয়। তাৰ বহু ডালত বজি পাৰ চৰাইটো মৰি থাকিল। মাকৰ চিন্তা লাগি গল, দুখৰ চকুপানী ওলাই আহিল। সকমুনৰো বহুত বেয়া লাগিছিল। কাৰণ সি এনেকুৱা কৰিব খোজা নাছিল কেতিয়াও। সি এনেই তাত কিবা পুখুৰীৰ মাছ খাবলৈ অহা চোকাং চিকাৰী চৰাই বিলাক বজিব বুলি ভাবিছিল। পিছে কি হব কোৱাই আছে নহয় - "আনলৈ বুলি ছল পুতিলে নিজে মৰে ফুটি।" সকমুন আৰু পাৰ চৰাই টোৰ লগতো তাকেই হ'ল।

মই দেখিলোঁ আৰু লিখিলোঁ কিন্তু সি এটা শেষ নোহোৱা চৰিত্ৰ। সি কৰিছিল যিটো কাম হয়টো সেইটো অজ্ঞাণ কিন্তু অকণমানি লৰাটোৱে যিটো সৃষ্টি কৰিছিল সেইটো নিশ্চয়কৈ বিজ্ঞান।

তন্ময়ী শৰ্মা

পঞ্চম বাৰ্য়াসিক, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

কলমটো তুলি লৈছে পুনৰাই আজি। অনাকাঙ্ক্ষিত
প্ৰচণ্ড ধুমুহা অথবা আগজাননী পূৰ্বে অহা বা মাৰলিয়ে বন্ধ
কৰি থৈ যোৱা কলমটো খুলি লৈছে। শব্দৰ অভাৱ অথবা
মনত পুঞ্জীভূত আবেগ তথা চিত্তাবোৰ কাগজত লিপিবদ্ধ
কৰিবলৈ গৈ ব্যৰ্থতাক আলিঙ্গন কৰাৰ চিন স্বৰূপে
কেইবাখনো টুকুৰা কাগজৰ ক্ৰমাৎ আৱিৰ্ভাৱ হৈছে
কোঠাটোত। তথাপি আজি বন্ধ পৰিকৰ। কিবা এটা লিখিমই
হোমেন বৰগোহাঁঞিৰে কৈছিল জোৰকৈ লিখিমই বুলি
লিখিলে ভাল সৃষ্টি নহয়। সৃষ্টি হ'ব লাগে অন্তৰৰ আবেগ
বোৰৰ স্বতস্ফূৰ্ত প্ৰকাশ। তথাপি আজি লিখিমই বুলিয়েই
লিখিছে। কিন্তু কি লিখিম? প্ৰেমৰ বিষয়ে? মন নাই।
অভিজ্ঞতা, তিস্ততা অথবা বিচ্ছেদ? নাহ তেন্তে? "তিনিটা
ফাঙনৰ এটি যাত্ৰা " শেষৰটো ফাঙনলৈ মাজত মাত্ৰ
কেইটিমান দিন, অথচ মনে বিচৰা নাই অন্তিমটো ফাঙনক
আলিঙ্গন কৰিব

নলবাৰীত পঢ়িম বুলি কাহানিও নভবাকৈয়ে এদিন
ভৰি দিছিলো "নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ত"ত। প্ৰথম দিনকেইটা
আছিল অতিকৈ নিৰস, হুমনিয়াহ তথা অনিচ্ছাৰে ভৰপূৰ।

কিন্তু সময় সলনি হৈছিল। বতাহে দিশ সলাইছিল আৰু
কাৰোবাৰ পাঁজিসেৰীয়া আঙুলিত ধৰি উঠি আহিছিলো
ভালপোৱাৰ পৃথিৱীখনলৈ। জাকৰুৱা সন্ধিয়া এটিত প্ৰেমত
পৰিছিলো মহাবিদ্যালয় খনৰ। প্ৰত্যক্ষ অৱদান ক'তো নাই,
অথচ পৰোক্ষভাবে জড়িত গৈ পৰিছিলো
মহাবিদ্যালয়খনৰ লগত। লাহে লাহে কলেজখন
দ্বিতীয়খন ঘৰ হৈ পৰিছিল। কেদিনৰ চিংৰা চাহ
অবিহনে দিনটো অসম্পূৰ্ণ হৈ ৰৈছিল আৰু
শিৰীষজোপাৰ তলৰ জীপাল আন্ধাবোৰে জীৱনক
অন্য মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছিল। কলেজ আহিব নাপালে
মনটোৱে হাহাকাৰ কৰি ফুৰিছিল। বন্ধুবোৰ

পৰিয়ালৰ একো একোজন সদস্য হৈ পৰিছিল আৰু কলেজখন
হৈ পৰিছিল আমাৰ প্ৰাণকেজল। এই সমস্ত প্ৰক্ৰিয়াটো ইমানেই
ক্ষীপ্ৰতাৰে হৈছিল যে দুটাকৈ ফাঙন পাৰ হৈ এতিয়া অন্তিমটো
ফাঙন আহিবলৈ মাজত মাথোঁ কেইটিমান মাহ। তাৰ পাছত
আমি হ'ম সোঁৱৰণী সঁচাকৈ, "সময় পাখি লগা কাঁড়।" "বীৰতা
বক্স হৈ, খৰ্চ হম হোৱে হৈ।" ঠিকেই এই সময়খিনিও অতীত
হৈ যাব, কিন্তু কাহানিও জাহ নাযায় পাহৰণিৰ গৰ্ভত। আজি
যে আকৌ বন্ধ কলমটো খুলি লোৱাৰ সাহস পাইছে সেয়া
নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰে দান। মই জানো এই মহাবিদ্যালয়ত
আছে সজ্জাবনী সুখা, যিয়ে মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰেমত পৰিবলৈ
বাধ্য কৰায়। হে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়, উজ্জ্বল জ্যোতিপুঞ্জ হৈ
উজলি বোৱা। দুহাত মেলি আকোৱালি থাকা স্বপ্নৰ জ্যোতিৰে
তিৰবিৰাই থকা চকুৰ গৰাকীবোৰক। বিনাই থকা জ্ঞানৰ সঁফুৰা।
জীৱনৰ অৰ্থ বিচাৰি হাহাকাৰ কৰাৰ পৰত তোমাৰ ওচৰত মই
চিৰকৃতজ্ঞ। আমি যাব ওলালো, কিন্তু যোৱাৰ পৰত ভালপাই
গ'লো তোমাক। বিশৃংখল শব্দ দুটি লিখি থৈ গ'লো তোমাৰ
নামত। তুমি যেন বিড়িয়াই মাতিবা আমাক -

"জাকৰুৱা সন্ধিয়া এটিৰ হেঙুলীয়াখিনি

তহঁতৰ স'তে উমলিম।

আহিবি ওঁঠত বাঁহীটি লৈ

এটি আধৰুৱা কবিতা হৈ"

অনুভৱৰ দস্তাবেজ

সৃজনী তালুকদাৰ

পঞ্চম বাৰ্ষিক, বনায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

স্নেপচট্ট-১

পুহমহীয়া ঠাণ্ডা। তাতে আকৌ আহতজোপাৰ পাতৰ মাজেৰে সৰকি অশ্রু বশ্মি..... চকুত পৰিছে, কিছু আমনি পাইছে যদিও আমোদো দিছে।

এনেকুৱা এটা বৌদ্রোজুল পূৱাৰ প্ৰভাতী সূৰ্য্যৰ আগমনত তোমাৰ মুখনি দেখিছিলো। সময় যেন বৈ গৈছিল..... অনুভৱবোৰ যেন নৈৰ সোঁতৰ দৰে ব'ব ধৰিছিল কিন্তু নিৰ্দিষ্ট দিশ নাছিল। মই মাথো অনুভৱবোৰ আৰু তোমাৰ মুখনি বন্দী কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো..... ডায়েৰীৰ আধৰুৱা পৃষ্ঠাবোৰত।।

স্নেপচট্ট-২

আকৌ সেই আলিটোৱে আজি..... স্মৃতিবোৰ কিছু গধুৰ; চকুবি কিছু সেমেকা আৰু সময়বোৰ দি গন্তত বিলীন.....।

মনত আছেনে তোমাৰ?? বালিঘৰ সঁজোতে যে বালিবোৰ মোৰ গালৈ ছটিয়াইছিলো..... তেতিয়া হয়তো খং কৰিছিলো তোমাক আৰু কান্দিছিলো.....। লাহে লাহে ডাঙৰ হৈছিলোঁ, ধেমালিবোৰ গাঢ় হৈছিল, বৰষুণৰ টোপালবোৰৰ সংস্পৰ্শ অনুভৱ কৰিব পৰা হৈছিলো; মই নাচিছিলো..... আৱেগিক পখী হৈ আৰু তুমি জোকাইছিলো.....।।

আমি ৰোৱা বটৰ পুলিটো এতিয়া লহ-পহীয়া হৈ বেলগক ছাঁ দিব পৰা হ'ল..... কিন্তু ইয়াৰ ছাঁত জিৰণি ল'বলৈ যে মই আজি অকলশৰীয়া.....।।

“মা কি কৰি আছ ইয়াত.....” হঠাৎ তাহিৰ মাতত সন্মিত ঘূৰাই দৃষ্টি ধমকি ৰ'ল। ৭ বছৰীয়া কণমানিটোৰ হাতত ধৰি খোজ ল'লো.....।।

বালিত ভৰিৰ চাপবোৰ বৈ আহিছিল.....।।

স্নেপচট্-৩

ৰাতি এক বাজিছে। চকুত টোপনি নহি। এক কথাত
ক'বলৈ গ'লে এখন শীতল যুদ্ধ মন আৰু মগজুৰ।।
পৰিণতিসমূহৰ সাক্ষী তিতি যোৱা গাৰুটো ...

যেতিয়া পৃথিৱী নিদ্রাত মগ্ন হয়, তেতিয়া অতীতৰ
এৰি অহা কিছুমান পৃষ্ঠাই চকুৰ আগত ধৰা দিয়ে বিফলতাৰ
গান গাবলৈ ধৰে। তেতিয়া হাতত কলম আৰু উকা পৃষ্ঠাৰ
ডায়েৰীৰ পাতবোৰ টেবলেট।।

মুকলি আকাশৰ তলত নিজৰ অন্ধমতা আৰু
বিফলতাবোৰ এৰি আকৌ সপি দিও বিচনাত নিজকে।
ফৰকাল মাজনিশাৰ নিৰৱতাই চকুত টোপনি আহিব
নিদিয়ৈ....।।

পূৱা সাত বজাৰ লগে লগে দেউতাৰ মাতত সাৰ
পালো সেই একে গতানুগতিক জীৱন...।।

স্নেপচট্-৪

প্ৰেক্ষিকেল লেবৰ পৰা ওলাই এপৰণটো হাতত লৈ
সেই একে উদ্দেশ্যত “মই যাওঁ দিয়া, ৰিক্সা লওঁ ন'হলে
টেম্পত বৈ থাকিব লাগিব; তোমালোক অহিবা।।”

আকৌ সেই লক্ষ্যৰে মোৰ চকুৰে কলেজ চ'কৰ
চাৰিওফালে এপাক আশাভৰা দৃষ্টিৰে চাই ৰয় সেই
ৰিক্সাবালাজনলৈ।

আজিকালিটো বেটাৰী ৰিক্সাকেইখনৰ চলাচল বেছি
বাবেই আগৰ সেই ৰিক্সাবোৰ কমকৈ চলা হ'ল। মানুহবোৰেও
এই বেটাৰীবোৰকে প্ৰাধান্য দিয়ে এই কেইখনতকৈ.....।।

তথাপিও আজিৰ দীঘল হমুনিয়াহ কাঢ়ি সদায় এপাক
চাও চাৰি আলিটোলৈ।।

“ভাৰাটো যি আছে মইনা তাকে দিয়া, মই অপত্তি
নকৰো, তোমাক টাইমত পৌঁচাই দিলো মই, সেইয়ে শান্তি
মোৰ এই বয়সত, তুমিও মোৰ ছোৱালীৰ নিচিনাই”

দুই বছৰ আগৰ এই কথামাৰে আজিও তেখেতলৈ
মোৰ আবেগক মনটোক টানি লৈ যায়.....।।

স্নেপচট্-৫

ৰাতি সাত বাজিছে ... ঘৰ সোমাই মা-মাকৈ
চিঞাটো এক অভ্যাস।

“প্ৰজেক্ট” কমপ্লিট হ'ল নে আজি?” মই সুধিলে,
মই ক'লো” এক মাহৰ ৰাতিৰ টোপনি খাইছে ই, কমপ্লিট
নকৰাকৈ এৰিম নে...” ঘৰত আলহী আহিছে, মা হাত-মুখ
ধুই ল'গৈ মই কোন বুলি সুধিব লওঁতেই মা আঁতৰি গ'ল।
আজি মা - ৰ মুখত মই যেন কিবা এটা বেলেগ দেখিছিলো
ঠিক ধৰিব নোৱাৰিলো। হাত-মুখ ধুই যেতিয়া কমত
সোমালো দেউতাৰ লগত কোনোবা এজনে কথা পাতি আছে
...। হয় ... সেইয়া অনুপম।।

ওলোটো পৃথিৱী

সমৰজিৎ তালুকদাৰ

প্ৰথম শাণ্মাষিক, পৰিসংখ্যা বিভাগ

(১)

সময় গতিশীল। গৈ থকা কাৰণে আমি সময়ক গতিশীল বুলি কওঁ। কিন্তু কথাষাৰ হয়টো সম্পূৰ্ণ সত্য নহয়। সময়ৰ কোনো গতি নাথাকে। সময়জোখা হাড়ীটোৰ কাটা কেইডালোহে গতি কৰি থাকে। আমিহে অহৰ্নিশে সময়ত গতি কৰি থাকোঁ। সময় প্ৰকৃততে অলৰ অচৰ, সময়ত ডুবি থকা বস্তুবোৰেহে গতিশীল হৈ থাকে। সময় হ'ল গতিশীলতাৰ মাধ্যম। যদিও ইয়াক বোৱতী নদীৰ লগত তুলনা কৰা হয় প্ৰকৃততে সময়ৰ চৰিত্ৰ আছে তাৰ পাৰ দুটাৰ লগত বা সুতীটোৰ লগতহে। যিটো এটা মাধ্যম পানী খিনি বৈ যোৱাৰ বাবে। বোৱতী পানীখিনিয়ে হ'ল আমিবোৰ, সময়ত গৈ থকা বস্তুবোৰ। নদীৰ এটা পানীৰ কনিকাহি কেতিয়াও পাব হৈ অহা বালিচৰক দ্বিতীয়বাৰ স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰে যিদৰে আমি নোৱাৰো আমাৰ পাব হৈ যোৱা জীৱনৰ ক্ষণবোৰক। গতিকে মোৰ বোধেৰে সময় গতিশীল নহয়। আজিৰ সময়খিনিয়ে গৈ থাকি কহিলে হ'ব নোৱাৰে। কহিলে সদায় আজিৰ পৰা পৃথক। কিন্তু আজিৰ কমহি কহিলে প্ৰভাৱ নিশ্চয় পেলাব। সময়ৰ এই কথাটো অট্টালিকাৰ খটখটিৰ লগত তুলনা কৰিব পাৰো। এটা খটখটি বা চিৰিটোৱে এটা স্থানৰ পৰা গৈ আনটো স্থানত উপনীত হ'ব নোৱাৰে। যিদৰে আজি গৈ আনটো স্থানত উপনীত হ'ব নোৱাৰে, যিদৰে আজি গৈ কহিলে হ'ব নোৱাৰে, আজি আজিতেই শেষ।

কহিলে আকৌ নতুন আৰম্ভণি। কিন্তু প্ৰথমটো চিৰিত থোৱা খোজটোৱে যেনেকৈ দ্বিতীয়টোত আমাৰ অৱস্থিতি কি হ'ব নিৰ্ণয় কৰে, ঠিক তেনেকৈয়ে আমাৰ আজিৰ খোজটোৱে বা কমহি আমাৰ কহিলেৰ অৱস্থিতি নিৰ্ণয় কৰিব। ঠিক তেনেকৈয়ে 'কালি' সদায় পৃথক আজিৰ পৰা, বাক আমি স্থিৰ স্থানত এৰি থৈ আহিছোঁ। আৰু এই স্থিৰ স্থানত এৰি থৈ অহা সময়বোৰৰ নামেই হৈছে অতীত। যদি সময় গতিশীল হ'লহোতেন তেনেহ'লে আমাৰ কোনো অতীত আৰু ভৱিষ্যত নাথাকিল হয়। কাৰণ অতীত তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া আমি সময়ক পিছপেলি আঙুৰাই যাম। আমাৰ গতি সময়তকৈ বেছি হ'ব লাগিব। দুটা গতিশীল বস্তুৰ এটাই আনটোক তেতিয়াহে পিছ পেলাব পাৰিব যেতিয়া এটাৰ গতি আনটোতকৈ বেছি হ'ব। কিন্তু তেনে ক্ষেত্ৰত আমি নিৰ্দিষ্ট সময়ত থকা ভৱিষ্যতক লগ নাপাম। কিন্তু আমাৰ অতীত আছে যিটো এৰি থৈ আহিছোঁ আৰু সদায়ে ভৱিষ্যতো আছে যিটো আমি লগ পাবলৈ গৈ আছে। এই ধৰক ঘৰ খন এৰি আহি অফিচ বা কলেজখন পাবলৈ হ'লে এই মাজৰ স্থান খিনিত কেৱল আমিহে গতি কৰিছোঁ, ঘৰখন বা কলেজখনে বা অফিচটোৱে গতি কৰা নাই।

সেয়েহে ক'ব পাৰি সময় গতিশীল নহয় আমি গতি কৰি আছে। হয়, কথাটো ওলোটো হ'ল, নহয়নে?

(২)

প্ৰায় খৃঃ পূঃ ১৫০০ ত আৰ্যসকলে ভাৰত মহাদেশত প্ৰৱেশ কৰিলে। লগত আনিলে ধৰ্ম, ভাষা (সংস্কৃত), কলা কৃষ্টি আৰু বিভাজন। আহিয়ে তেওঁলোকে সংস্কৃত ভাষা যাতে স্থানীয় ভাষাৰ লগত মিলি কলুষিত নহয় তাৰ বাবে ভাগ বটোৱাৰা আৰম্ভ কৰিলে। আৰম্ভণি কৰিলে নিজৰ পৰাই। সংস্কৃত জনাবোৰক দেৱ দেৱীৰ আৰধনাৰ বাবে সুকীয়াকৈ ৰাখি ব্ৰাহ্মণ আখ্যা দিলে আৰু অইন বোৰক কাম আৰু ইচ্ছা অনুযায়ী ভাগ কৰিলে। এই ভাগবতৰাত স্থানীয় লোকক অনাৰ্য আখ্যা দিলে। এই ভাগবতৰাতে শিৱ মানে মহাদেৱো ভাগ গৈ গ'ল। ব্ৰহ্ম পূৰাণ (আৰ্যৰ দ্বাৰা ৰচিত) ত আমি পাওঁ যে মহাদেৱ অনাৰ্য দেৱতা আছিল। কথা হ'ল এই কথাৰ আধাৰ কি? তাৰ এটা প্ৰধান কাৰণ হ'ল শিৱ আছিল জন্তুৰ ছাল পৰিহিত, গলত সাপ, সম্পূৰ্ণ জঙ্গলী বেশ ভূষা। শিৱৰ এই ৰূপৰ কাৰণ হ'ল আদিম মানুহে একতা আৰু শক্তিৰ প্ৰতীক হিচাপে শিৱৰ আৰধনা কৰিছিল, যিটো তেওঁলোকৰ নিজা উদ্ভাৱন আছিল। শিৱৰ বাহন ষাণ্ডগৰু আছিল শৌৰ্য আৰু বীৰ্যৰ প্ৰতীক। যিহেতু শিৱৰ ৰূপ তেওঁলোকৰ নিজা সৃষ্টি আছিল সেয়েহে শিৱৰ কাপোৰৰ সলনি জন্তুৰ ছাল আছিল। কিয়নো সেই সময়ত কাপোৰৰ প্ৰচলন নাছিল। আপুনিয়া ভাৱক আপুনি যদি এটা মানুহৰ ছবি আঁকে কি পিন্ধাব? যিবোৰ প্ৰচলিত হৈ আহিছে, দেখি আহিছে সেইবোৰ নে ভৱিষ্যতে আহিব লগীয়া মগজুৰে চুৰি নোপোৱা অনা কিবা উদ্ভৰটো আপুনি জানেই, অতি সহজ।

গতিকে অইনৰ (আৰ্যতকৈ নীচ বুলি অভিহিত) বা জঙ্গলীৰ সৃষ্টি কাপোৰ নোপোৱা জঙ্গলী দেৱ শিৱক সভ্য আৰ্য সমাজত স্থান দিয়াৰ উপায় নাই। গতিকে জঙ্গলী অনাৰ্য ভগৱান শিৱত অনাৰ্যৰ তালিকাত ওচি গ'ল। কিন্তু এতিয়া

আৰু সেই অনাৰ্য দেৱতা শিৱ আৰ্যৰ মাজত অন্যতম আৰ্য দেৱতা।

কথাবোৰ, ব্যৱস্থাবোৰ কিবা ওলোটো নহয়নে?

(৩)

হীৰুদাই কৈছিল “মৃত্যুওতো এটা শিল্প, জীৱনৰ কঠিন শিলত কটা নিৰ্লোভ ভাস্কৰ্য।” হয় ই নিৰ্লোভ, যাক পাবলৈ আমাৰ কাৰোৰে মুঠেই ইচ্ছা নাই। মানুহে জীয়াই থাকে, কেৱল মানুহেই কিয় সকলো জীৱই জীয়াই থাকে মৃত্যুঞ্জয়ী হোৱাৰ আশাত। সকলোৱে মৃত্যুক জয় কৰিব বিচাৰিছে আৰু এই ইচ্ছাৰ আঁৰলৈয়ে মানুহে জন্ম দিছে কলা সংস্কৃতি, ভাষা সাহিত্য, ধৰ্মৰ। তাৰ পিছতো যদিও মানুহে মৃত্যুক হৰুৱাই অমৰ হ'ব পৰা নাই কিন্তু মানুহে হাবি যোৱা নাই। নিজৰ কৰ্ম আৰু সৃষ্টিৰাজিৰ মাজেৰে আজিও অমৰ হৈ আছে মানুহে। অহৰহ সৃষ্টি কৰিছে মৃত্যুঞ্জয়ী শিপাৰ এই ক্ষুধা পূৰণৰ বাবে আৰু লগতে সৃষ্টি কৰিছে যুদ্ধৰত সকলোৰে ওপৰত বিজয় পাবলৈ, মৃত্যুৰ ওপৰত বিজয় পাবলৈ, নিজকে সকলোৰে পৃথক কৰি দেখুৱাবলৈ মানুহে এতিয়া আকৌ তাণ্ডব লীলা কৰিছে। নিজৰ সৃষ্টি নিজ হাতে মোহাৰিছে। এদিন নদীক লৈ সভ্যতা গঢ়া মানুহে আজি নদী ধ্বংস কৰিছে। জীৱন গঢ়াৰ বাবে টকা অৰ্জা মানুহে, টকাৰ বাবেই জীৱনৰ ওপৰত জীৱন ধ্বংস কৰিছে। নিজৰ কৰ্মৰে মৃত্যুক প্ৰতিদ্বন্দিতা জনোৱা মানুহে এতিয়া আকৌ নিজৰ কৰ্মৰে মৃত্যুক আকোৱালি ল'ব ধৰিছে। এতিয়া মৃত্যু জয়ী হৈছে আমিবোৰ হৰিছোঁ। আৰম্ভণি সাপেক্ষে শেষবোৰ ওলোটো হ'ল। ধৰিব নোৱাৰি ক'ত কি হৈছিল, তাৰ বিপৰীতে কি হ'ব? সকলোবোৰ যেন ওলোটো, কাৰণবোৰ ওলোটো। এইখনেই সহোদৰৰ ওলোটো পৃথিৱী।

অনু গল্প

চন্দন শৰ্মা শাস্ত্ৰী

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

প্লট (১)

মই যোৱা বছৰ গুৱাহাটী লালমাটিত দুৰ্গা পূজা কৰিছো। কমিটি খনৰ মানুহবোৰৰ প্ৰতিটো কথাতেই ইমান উৎসাহ উদ্দীপনা ভাবিলেই মনটো ভাল লাগে। নৱমী পূজাৰ দিনা আবেলি ৩ বজাত এখন সম্বৰ্দ্ধনা সভা অনুষ্ঠিত হয় পূজা মণ্ডপত। বিষয় হ'ল - বীণা বড়ো নামৰ মেট্ৰিকত উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰীজনীক সম্বৰ্দ্ধনা জ্ঞাপন। পূজা কমিটিৰ সভাপতি সম্পাদকে আহি মোক কলে মূখ্য পূজাৰীৰ হাতেৰে বটাতো দিব লাগে। মই লগে লগে সভাত থাকিম বুলি সন্মতি প্ৰদান কৰি অনুষ্ঠানত উপস্থিত থাকিলা। সভাৰ উদ্দেশ্য ব্যাখ্যা শুনিয়েই মোৰ বুকু চিৰিৎকৈ কঁপি উঠিল কিদৰে সম্ভৱ? কি হৈছে জানেনে - বীণা বড়োৰ ক্লাছ নাইনৰ পৰা টেন পোৱাৰ লগে লগে ট্ৰেইন এন্ট্ৰিডেণ্ট হৈ আখৰ লিখিব পৰা সোহাত খন সম্পূৰ্ণৰূপে হেৰুৱালে। ভবি এখনতো যথেষ্ট জখম হ'ল। বীণা বড়োৱে মনোবল নাভাঙি বাওঁহাতেৰে লিখা অভ্যাস কৰি কৰি মেট্ৰিকত ৮৬ শতাংশ পাৰ্চেণ্ট পাই আটাইকেইটা বিষয়তে সেটাৰ মাৰ্ক পাইছে। সেয়েহে পূজা কমিটি খনে নগদ ২০ হেজাৰ টকা আৰু ৰঙা ৰঙৰ মই দুৰ্গা মাৰ চৰণত প্ৰণিপাত জনাই পূজা কমিটিখনৰ মনত এনেকুৱা শুভবুদ্ধিৰে সদায়েই উদয় হওঁক আৰু নৱ প্ৰজন্মৰ মাজত বীণা বড়ো নামৰ ছাত্ৰীজনী সদায়েই আদৰ্শ হৈ ৰওঁক বুলি সেৱা কৰি

মোৰ শ্ৰীমতী লৈ বুলি ফোন কৰি কথাখিনি জনোৱা তেওঁ কি কলে জানে - “অভ্যাসৰ নৱ কৰ্মপথে কৰ শৰ”।

প্লট (২)

নলবাৰী জিলাৰ বৰনৰ্দী গাঁওৰ হৰকুমাৰ শৰ্মা, গুৱাহাটীৰে চৰকাৰী অফিচ এটাৰ চতুৰ্থ বৰ্গৰ কৰ্মচাৰী সহজ সৰল লোক। প্ৰতি শনিবাৰে ঘৰলৈ আহি সোমবাৰে গুৱাহাটীলৈ যায়। পিছে এখেতৰ অত্যন্ত নিচা বৰশী বোৱাত। আমি সকলোৰে পৰা তেখেতৰ বাসগৃহত যেতিয়াই যাওঁ তেতিয়াই দেখা পাওঁ হৈ পথাৰত নাইবা পুখুৰীত বৰশী বাহি আছে। আধাকিলো, এক কিলো, ডেৰ কিলোলৈকে বৰশীত মাছ পায় সেয়াই স্মৃতি। হে মোৰ লিখনিৰ পটুৱৈ সকল - আপোনাসকলৰ চাগে খঙেই উঠিছে - মাছেৰে সকলোৱে ভাত খায় এইটো আৰু অনু গল্প হলেনে? নহয় মানে আচলতে এদিন এই বৰশী মাষ্টাৰক সুধিলো - গুৱাহাটীৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰত কেতিয়াবা বৰশী বাহি পাইছেনে? উত্তৰত ক'লে সময় পালে মাজে মাজে বাওঁ। এদিন অফিচ সোনকালে ছুটি হোৱাত ব্ৰহ্মপুত্ৰত বৰশী বৈ থাকোতে মাছৰ সলনি মানুহৰ মৃতদেহ এটা উঠি আহিল ভয়াতে বৰশী ধৈ সিদিনা কাণত ধৰি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে ব্ৰহ্মপুত্ৰত আৰু কোনোদিনেই বৰশী নাবাওঁ।

প্লট (৩)

শিমলীয়া গাঁওৰ ৰুদ্ৰিনী দেৱী নামৰ ৬০ বছৰীয়া মহিলাজনী ৰাতিপুৱা ৭ বজাতে আমাৰ ঘৰ আহি ওলোবাত অলপ আচৰিতেই হলো। মইনো কি ডাক্তৰ মানুহটো তাতে আৰু তেওঁৰ হাতত এটা ফাইল। মই শুধিলোঁ “আই কি কামত আহিল আপুনি মোৰ ওচৰলৈ”? তেওঁ ক’লে - “নৰ্দীৰ মহাবিষ্ণু যজ্ঞত মোৰ ল’ৰাটোক উপনয়ন কৰি দিব লাগে”। মই হাঁহি সুধিলো, “যজ্ঞত উপনয়ন লব, কমিটিক আৰু কি দকুমেন্ট লাগে? মহিলা গৰাকীয়ে ল’ৰাজনৰ ভেটাৰ আহি, ডি পান কাৰ্ড, আধাৰ কাৰ্ড, ড্ৰাইভিং লাইচেন্স, লাইটৰ বিল, মাটিৰ ডলিন, আৰু সি যে বিয়া বাৰু কৰোৱা নাই এই বুলি গাঁও বুঢ়াৰ পৰা এখন লিখা আনিছে। মুখখনেৰে বক্ বক্ কৈ বকি আছে - “আজিৰ পৰা ৯ বছৰ মান আগতে কি হ’ল জানে? মানুহ এজন যজ্ঞত লগুন ল’ব, চব ৰেডি। এনেতেই লাগিল নহয় পয়মালখন। হঠাৎ বুঢ়ী এজনী ওলাল যজ্ঞৰ উপনয়নৰ স্থলীত; উপস্থিত হৈয়ে গলগলীয়া মাত্ৰেৰ কমিটিৰ মানুহ কেইজন মানক মাতি একে উশাহতে ক’বলৈ ধৰিলে, আপোনালাকে এওঁক উপনয়ন কৰি নিদিব। এওঁ বিয়া বাৰু কৰাইছে, তিনিটা ছোৱালী আৰু ই মোক মাতৃ হিচাপে জীয়াই থকাৰ বাবে একো খৰচও নিদিয়। বুঢ়ীৰ কথা শুনি উপনয়ন ল’বলৈ অহা মানুহজন পলাই পত্ৰ দিলে। তেতিয়াৰ পৰাই কমিটিখনক ইমানবোৰ প্ৰমাণ পত্ৰ লাগে” বুলি চাহ তামোল খাই মহিলা গৰাকী উঠি গ’ল।

প্লট (৪)

নলবাৰী জিলা ব্ৰাহ্মণ সমাজে ২০০৬ চনত পাঁচজন প্ৰতিনিধি শিলচৰলৈ পঠালে ব্ৰাহ্মণ সমাজৰ বাৰ্ষিক অধিবেশনত অংশ গ্ৰহণ কৰাৰ বাবে - বসন্ত ভট্ট চাৰ, মই, অখিল শৰ্মা, পৰেশ শৰ্মা আৰু কলবাৰীৰ দিলীপ মিশ্ৰ।

আটাইকেইজনে ট্ৰেনত টিকত কাটি যথাসময়ত শিলচৰ অধিবেশন গৈ পালে। গৈ পাই বিভিন্ন জিলাৰ পৰা যোৱা প্ৰতিনিধি ব্ৰাহ্মণ পণ্ডিত সকলক পাই মনবিলাক আনন্দেৰে ভৰি পৰিল। আটাইতকৈ ভাল লগা কথা কি জানে বিভিন্ন জিলাৰ পণ্ডিত সকলৰ দ্বাৰা ৰচিত নাইবা সংকলন কৰা জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ থকা পুথিসমূহ বিক্ৰি কৰিবলৈ আনে, যিবিলাক কিতাপ পুথিভঁৰাল নাইবা অন্যান্য কিতাপৰ দোকানত সহজতে পোৱা নাযায়। সেই সভাত সভাপতিত্ব কৰিছিল গোলাঘাট জিলাৰ বিশিষ্ট সংস্কৃত পণ্ডিত ৰোহিনী বল্লাভ দেৱ গোস্বামীয়ে। মুকলি সভাত এই লিখকেও এটি জয়ন্ত হাজৰিকাৰ গীত পৰিবেশন কৰি প্ৰশংসা বুটলিবলৈ সক্ষম হয়। ৩/৪ দিন শিলচৰত কটোৱাৰ পিচত আমাৰ আটাইৰে ওভতনি যাত্ৰা আৰম্ভ হ’ল। লামডিংৰ পৰা নলবাৰী অভিমুখে যিখন ট্ৰেনত উঠিলো ইমান ভিৰ যে বিৰ দি বাট নোপোৱা অৱস্থা। বেগ বিলাকত সাধাৰণত থাক-নামাবলী, ৰুদ্ৰাক্ষৰ মালা, বিধি, সলোৱা কাপোৰ ইত্যাদি। ঘটনাতো ঘটিল তেতিয়াহে যেতিয়া ট্ৰেনত বহা চিটৰ ওপৰত বেগ থোৱা যিখন চাজা এক ৰঙৰ দুটা বেগ আছিল এটা বেগত তলা মাৰা এটাত তলা নমৰা। দিলীপ মিশ্ৰই মানুহৰ ভিৰৰ বাবে ভুল কৰি তলা নমৰা বেগটো নমাই আনিল। নলবাৰীত ট্ৰেনৰ পৰা নামি এখন টেম্পো লৈ কলবাৰী চ’কত নামি দিলীপ মিশ্ৰই বেগটো খুলি চাই দেখে যে কোনাবা মুছলমান মহিলাৰ পেটিকোট দুটা, ব্লাউজ দুটা সৰু ল’ৰা-ছোৱালীৰ কাপোৰ দুয়োৰ আৰু মূৰ্গীৰ পোৱালী দুটা বেগৰ ভিতৰৰ পৰা ওলাই ভুকুং কৈ লৰ মাৰিলে। জোনাকৰ পোহৰত বসন্ত ভট্ট চাৰে দিলীপক ক’লে - “তুমি এই বিলাক কি আইনলাহা”? দিলীপে ক’লে “চাৰ মোৰ বেগটো আহোতে কাৰোবাৰ লগত উল্টা উল্টি হৈছে। চাৰ কাকো নকৰো।” মোৰ হাঁহি উঠি গ’ল।

দিবাস্বপ্ন

ইজাবিল চুলতানা

দ্বিতীয় বাণ্যাসিক, জীৱ বিজ্ঞান বিভাগ

“টং টং কৈ স্কুলৰ প্ৰাৰ্থনা ঘণ্টা বাজি উঠিল। বুকুৰ উপৰিও সৈতে চাইকেলখন ষ্টেণ্ডত থৈ দৌৰি গৈ বেগটো খোৱাৰ পিছত খিৰিকীৰে জুমি চাই দেখিলো চাৰ মঞ্চত। বন্ধুদ্বয় এনা জৰীয়ে বান্ধ খাই প্ৰাৰ্থনা সভাৰ একেবাৰে শেষত থিয় হ’লো আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিলো আল্লাহ ! আজি অন্ততঃ ভূপেন ডেকা চাৰক ক্লাছত নানিবা কিয়নো গৃহকাৰ্য নাই কৰা।

ইফালে সিফালে গাড়ীৰ ভয়ত ৰখি ৰখি চাইকেলেৰে গৈ থাকোতে দেখিলো এগৰাকী বৃদ্ধ ককা বাস্তা পাৰ হ’ব পৰা নাই তাৰ পিছত দেখিলো এখনি ধুনীয়া নতুন মুখ। সচাকৈয়ে তেওঁ মোৰ জীৱনৰ এখনি নতুন কিন্তু চিৰস্থায়ী চৰিত্ৰ যেন লাগিল। ৰ লাগি চায়েই থাকিলো সেই নতুন অস্তিত্বলৈ।

সৌভাগ্যস্বৰূপে সেই ধুনীয়া মুখখনি আমাৰ বিল্ডিংটোৰ ওচৰতে নতুন ওচৰ চুবুৰী প্ৰতিবেশী হ’ল। হৃদয় উৎফুল্লিত হৈ উঠিল। অতি কম দিনৰ ভিতৰতে সেই মুখখনি চিৰস্থায়ী হৈ গ’ল মোৰ জীৱনত। চিনাকি হ’লো। পিছে নিজৰ

বুলি অনুভৱ ক’ব নোৱাৰিলো। এনেকৈ দিন গৈ থাকিল।

হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষা চমু চাপি আহিল। ইফালে পঢ়াৰ চাপ ইফালে হৃদয়ৰ অবস্থা দুয়োটাই মিলি জীৱন খেলিমেলি কৰি পেলালে। খিৰিকীখন মেলি চালো হঠাতে পূৰণি ৰেডিঅ’টো বাজি উঠিল “মেৰে চামনেবাৰী খিৰিকি পে এক চান্দকা টুকুৰা ৰেহতা হে” পিছে কামনা ধূলিৰ লগত মিহলি হ’ল। সিহঁতৰ ঘৰত তলা মৰা আছিল। তাৰ পিছতো বছদিন চালো, এদিন দেখিলো পিছে পিছফালৰ পৰা হে। সপোন এনেদৰে সময় বিচাৰি পূৰণ হবলৈ বৈ থাকিল।

এদিন মাৰ মুখত শুনিলো। আকাশত গ’লগৈ। অ’ পাহৰিছিলোৰেই মোৰ বাবে সেই অচিনাকি, চিৰস্থায়ী, চৰিত্ৰটোৰ নাম আকাশ আছিল। খিৰিকীৰ মুখলৈ যাওতে এনেতে মাৰ মাত শুনিলো “ আঠ বাজিলহি, কলেজ নোযোৱা নেকি” ? কিছু তিতা-কেঁহা স্মৃতিৰ সোৱাদ লৈ বিচনাৰ পৰা উঠি আহিলো। আকৌ খিৰিকীৰ মুখলৈ এটি অচিন চিনাকি অনুভৱেৰে গৈ দেখা পালো এটি নতুন মুখ।

ৰং

সঞ্জীৱ ৰাজবংশী

পঞ্চম যান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

বহু ৰং দেখিছে সি। সৰুৰে পৰা সেউজীয়াৰ মাজত উমলিছে সি। পথাৰৰ সোণোৱালী ৰং উপভোগ কৰিছে সি। নদীৰ নীলা মিহলাই উমলিছে। জনা হবৰে পৰা ৰঙেৰে ধেমালি কৰিছে। কেতিয়াবা হয়তো অভিমান কৰিছে যেতিয়া নীলা আকাশখনি ডাবৰে বগা কৰি পেলাইছে, যেতিয়া মাটি মিহলি হৈ পানীখিনি মটীয়া হৈ পৰিছে, যেতিয়া বানে পথাৰৰ সেউজীয়া নহোৱা কৰি পেলাইছে।

ৰঙেৰেই মানুহে সপোন দেখে। সিও দেখিছিল, অলেখ সপোন। ৰংচঙীয়া পখিলা ধৰি ফুৰিছিল সপোনত। সেই সপোন পূৰ কৰাৰ তাড়নাতেই ভৰি দিছিল সি বাস্তৱতাৰ পৃথিৱীত এফালে সপোন পূৰোৱাৰ তাড়নাত আনফালে পেট পূৰোৱাৰ। হাতত ৰং তুলি লৈ ৰাস্তাৰ কাষত দেৱালত প্ৰাণ ঢালি দিছিল। প্ৰাণস্পৰ্শী, কৰ্মৰ প্ৰতি থকা উদ্যমৰ বাবে হয়তো সকলোৰে মৰমৰ আছিল সি।

ৰং হয়তো আছিল তাৰ বাবে জীৱন। নিজৰ সপোন পূৰোৱাৰ আশাত প্ৰতিদিনৰ দৰে সেইদিনাও তাৰ প্ৰিয় ৰঙা ৰংৰ চোলাটো পিন্ধি ওলাই গৈছিল। ৰঙেৰে প্ৰাণ ঢালিছিল আৰু ঢালিছিল। এৰা কোনো জানিছিল হিংসাৰ দাবানলৰ জ্বিকুৰা যে কালপ্ৰীত সকলো সফল কৰিব সেই দিনটোতে।

চাওঁতে চাওঁতে ঠাইডোখৰ ৰঙা হৈ পৰিছিল। চৌদিশে মানুহৰ চিঞৰ-বাখৰ, কান্দোন, এমুলেণ আৰু পুলিচৰ গাড়ীৰ শব্দ। সকলো ৰং মিহলি হৈ পৰিছিল। জ্ঞান ঘূৰাই চকু মেলি সি দেখিছিল পৃথিৱী- অন্য এক পৃথিৱী। ক'লা আৰু বগা। য'ত সকলো ৰঙেই তাৰ বাবে এক আছিল। ডাক্তৰে কৈছিল সেয়া হেনো কালৰ ব্লাইণ্ডনেছ। তাৰ বাবে ই কোনো দুৰ্ভাগ্য নাছিল। সি মনে প্ৰাণে ইশ্বৰক কাকূতি কৰি ধন্যবাদ দিছিল সকলো ৰং তাৰ বাবে এক কৰি দিয়াৰ বাবে।

জীৱনৰ আধা বাটতে যে সি দেখা সপোনবোৰে তাৰ জীৱনত ভেঙুচালি কৰিব সি ভবা নাছিল। সপোনৰ ঘৰখনত আজি যে সূৰ্যৰ পোহৰ নপৰা হৈছে। সিদিনা গৈছিলো মই তাৰ ঘৰলৈ। বিছ উপলক্ষে খুড়ীক আমাৰ ঘৰলৈ নিমন্ত্ৰণ দি আহিলো। খুড়ীয়ে নেদেখাকৈ চকুলো কোনোমতে মচিলে। সুখে ঠন ধৰি উঠা ঘৰখনত পলকতে অমানিশা নামি আহিছিল। তাৰ সন্মুখত এখন ৰঙীন পৃথিৱী আছিল। এতিয়া মাথো চৌদিশে তাৰ ৰং ক'লা আৰু বগা।

এৰি অহা দিনৰ এটি মাথো পলে আজিও মোৰ হিয়াত আতংকৰ টো জগায়।

Women of Today : Managing Personal, Professional and Social Roles

Dr. Ranjana Bhattacharyya

Head of the Department, English

Though there is a lot of hue and cry against deprivation and atrocities of women class, the women of today have travelled a long path and have created a niche for herself both at home front and at workplace. The entry of women into formal work organization and government service is now a reality. The number of women employees, women managers, women administrators, women entrepreneurs are increasing day by day. This entry has generated hopes, aspirations, ambitions for the women and has provided a rare taste of empowerment and success. The women who were considered as a liquid being a century before, have acquired a boost to their self confidence and have earned a separate individual identity.

Simultaneously, women's new roles in formal work organizations have created lots of anxieties, doubts and apprehensions both at home front and at their workplaces. Naturally, problems arise for women, the fam-

ily members, the employers and the colleagues as well. How to comply with the multiple roles by a women? How to work out with the dilemmas of performing social roles and professional roles without affecting the personal roles? How to make a balance between two different mental set ups the stress, anxiety, doubts and a sense of guilt on the one hand, the aspirations, ambitions and achievements in the career on the other. These questions visit to disturb the minds of the professional women very often.

Women's professional role was the result of simultaneous pulls and pushes in the traditional culture, social structure, environment, economic considerations, quality of life concerned and personal aspirations. This role has evolved over a half century i.e. in the post independence era with the active encouragement of our first Prime Minister Jawaharlal Nehru who initiated the provision of education to Indian women as the progress

of a nation depends entirely on women's education. Education opened up new doors for women to dream, dare and weave a fabric of life in which they would play the role as vital as men. Thus the women have proceeded from a bio-social role to new occupational role with job, career and professional orientations. Women have come to the forefront. But problems and challenges appear in front of them in new way. How the new generation working women have to deal with the personal, professional and psycho-social problems have occupied the centre of discussion among the women folk. In this write up, a humble attempt is made to focus on how women have managed the new roles and given shape to new patterns of identity to meet the challenges of the fast moving time.

During 1950 when the women entered formal work organization or business generally to fulfill the need of income generation and to utilize their education in purposive activities, they had to redefine their socio-personal roles and redesign the systems. Pushing aside their femininity they tried to break up many stereotypes and myths about women. They had to ride two horses at the same time from 1950 to 1970, research shows. Since 1980 the women have emerged as a different breed who could participate in the policy making and asserted a redesigning of roles and life space where they could manage their family and work interface and respond to the challenges and opportunities in the formal work organization. They became vocal demanding their rights and equal status. However they felt it too deeply that it is not so easy to carry on both the personal, social and professional roles to the satisfaction of all concerned though they were

very committed to their formal jobs and true to the family bonding. What dissatisfied them most was the pulls of social roles and existing relationships anchored in the traditional culture. They had to sacrifice either personal/social roles or their professional roles as they believed that each was a barrier to the other's path. Confronted with this problem, many opted for limited job orientation and remained rooted in their social roles. This decision left the women feeling denied and deprived of their multi dimensional roles. The result was apparently mental suffering and troubled personal relations. Overcoming all mental stress and suffering, however, in the 1990, a new class of women have come to the front who are strong enough to take up any challenges, explore new vistas and work and complete with men. This generation of women have acquired support from the family members in pursuing careers either in the own country or abroad. In the working place too their male colleagues have accepted them as equals. Still, it is a harsh reality that women cannot overcome the socio-cultural barriers which are so deeply embedded. Whereas their logic, determination and sense of commitment pulls them to a professional choice, heir heart and role of motherhood push them to the family. A sense of guilt regarding the care taking of the children at home always haunts the mother self. In order to dispense with such dilemmas, many professional women prefer to remain single. Many couples today opt for leading a life without off springs. Sexual openness or experimentation is on an increase due to more and more women being out in the world of men. Moreover even the most competent women finds it difficult

to satisfy their employers and the family members in matter of time. These have posed problems for a working women.

With the advent of information technology, the new millennium women have built up confidence to fit for any kind of jobs. They have emerged stronger and wiser to soar in the sky of their dreams. Just like phoenixes they are reborn from the ashes of injustice and discrimination. The strength within those women can motivate a lot of new generation. We just have to remember that everything is possible if one has the self confidence, strong belief in her inner voice and know her own values. Sometimes women are seen shattered by emotion and broken at heart when life throws them back. They

should be courageous enough to pick themselves up and go on. With both an open-mind and critical-staff women should be able to prove them as humans, not just the female versions of human beings. To ensure a safe space for themselves in the family, job place and society as well the women should be free and frank enough in exposing the truth even though it might be bitter sometimes rather than hiding it with a sweet, sugary life. They should be bold enough to prove their potentiality in bridging the gap between the home front and work place and maintaining a balance in personal, professional and social roles and bring out a social transformation by changing the traditional mindset of the society.

Fruits and Vegetable Processing Sector in Assam: Problems and their Remedy

Dr. Bishnu Bhattacharya

Associate Professor

Department of Economics

The conversion of raw agricultural ingredients (plants and animal products) into food and food into other value added product is known as food processing. Food processing is a large sector that connects with the activities such as agriculture, horticulture, plantation, animal husbandry and fisheries. It covers all the processed edible items may it be agro processing, meat processing or dairy products. The processed food sector covers a wide spectrum of product which includes Rice mills, Atta chakkis, Supari making units, Bakeries, Oil mills, Spices, Noodles making, Fruit and vegetable processing units etc.

Food processing dates back to the prehistoric ages when crude processing incorporated slaughtering, fermenting, sun drying, preserving with salt, and various types of cooking (such as roasting, smoking, steaming, and oven baking). Salt preservation was especially common for foods that constituted warrior and sailors' diets, until the

introduction of canning methods. Evidence for the existence of these methods can be found in the writings of the ancient Greek, Chaldean, Egyptian and Roman civilizations as well as archaeological evidence from Europe, North and South America and Asia. Examples of ready-meals also exist from pre industrial revolution times such as the Cornish pasty and Haggis.

Generally the agricultural production in India is seasonal and due to lack of well equipped storage and transportation facilities post harvest losses are heavy. Government of India has been taking different measures for improving the processing sector. For example the licensing system has been abolished for setting up fruit and vegetables industry. The sector is regulated by the Fruit Product Order 1955 (FPO) issued under Essential Commodity Act. The demand for processed food is large in India and the industry contributes to human welfare and economic development. The

importance can be studied as follows. Firstly it reduces post harvest losses and helps in diversification of agricultural food grains. Secondly it is labour intensive and very high employment potential (direct and indirect) with significantly lower investment and also enhances the return to the farmers. Thirdly food processing industry induces overall development through its linkages with other sectors and change wage structure cropping pattern and intensity. Fourthly the industry is highly investment attractive. Finally utilization of food processing waste and ancillary generates additional employment in the economy as well as help on the economic development as a whole.

Assam, one of the prominent states of north east India is primarily an agrarian state. Almost 70 percent of the total population (31,169,272) relying on agriculture directly or indirectly for their livelihood. Principal and staple food crop in Assam is rice with some unique classes used for different purposes. Cash crops are jute, tea, cotton, oil seeds, sugar cane etc. Assam has an abundant of fruits and vegetables which serve as raw materials for the fruit and vegetable based unit. Wheat is also produce in Assam. Presently a number of food processing units have come up in Assam. But contrary to the expectation, there role in the process of rural industrialization so far seems to have remain very much submissive due to several stumbling block like marketing, infrastructural and financial etc.

There are approximately 1, 82,920 registered food processing units in India as per data provided in the annual report of Ministry of Food Processing Industry (MOFPI), 2015-16. Food processing industry is dominated by rice mill (139,208) and modernized rice mill

(35,088). Other important sub sectors are fruits and vegetables processing, meat processing, dairy, marine processing, fisheries, consumer food processing and processing like spice etc. The number of fruits and vegetable processing units in India are 5,293 and dominated by home scale (38%), cottage scale (21%), small scale (16%), re labeler's (13%), large and medium scale 12% respectively. In India the grain processing subsector (bakery sector) dominated by bread and biscuits covers 80% of the total turnover. The Indian biscuits manufacturer ranks third after USA and growing at a rate of 10% annually.

There are 8519 food processing units in Assam, since inception to March 2016 (Directorate of Industries, GOA). The subsector wise distribution reveals the predominance of rice processing units accounting to more than 39 percent of the total, followed by atta (15.26%), bakery (10.34%), oil processing (8.65%) and spice (4.64%) and so on.

Poor infrastructure, limited connectivity and stringent policy measures are a few reasons for which Assam has failed to attract industries despite having lakhs of jobless youth and huge production of raw materials. In Assam production of local fruits and vegetables are available in different sessions. But we are not conscious about the proper use of it. Of course there are lots of problems regarding the establishment and good running of an industry. Some of such problems faced by fruits and vegetables processing sectors are indicated here from our past experience and knowledge.

In Assam there are 306 register fruits and vegetables processing units up to 2016. We have visited some of them during 2017-18 and three years ago (2013-14) and have found

some ideas regarding the backwardness of the sector. Some of them are quoted here from the feedback of the entrepreneur of fruits and vegetables industries. .

Problem regarding the collection of raw materials:- It is one of the important problems faced by fruits and vegetables processing units. Though there are large quantities of fruits and vegetables produce in Assam, yet they are scattered and small amount is produce by single firm. Therefore high collection cost hinders their development of the sector. Moreover the products are highly perishable. Almost all the sample entrepreneurs complain about this problem.

Heterogeneous quality of raw materials: Fruits and Vegetables produce in Assam are not homogenous at all. It depends upon the soil quality fertilizer and the atmosphere. Almost (84%) all the units faces this problem, which creates the problem of demand for processed food.

Post harvest loses: Another important problem is huge volume of post harvest losses. It is seen that the products are damaged due to several factors. They are highly perishable and lack of storage, air conditioner van etc. make the damaged amount for a high range and even sometimes it creates air pollution. The carrying system in rough bamboo bucket spoils them easily.

Seasonality and week Supply chain of raw material:- Fruits and vegetables processing subsector suffers from the problems created by seasonality of production of raw materials. All the units of fruits and vegetables processing units face this problem.

Moreover almost all entrepreneurs face the problem of irregular supply of raw material during the rainy season. During the monsoon,

the flood damages the crops and breaks the supply chain from field to industry. Even the drought creates problem to the entrepreneurs in collecting the raw materials. The supply chain network becomes weak due to these factors between supplier and the processing units.

Problem of power supply: - Shortage of power supply is a serious problem in Assam. All the entrepreneurs have complained about power shortage and power cut as one of the major physical constraints for the growth of the food processing industry in the state. It is either in the form of no connection or low voltage (due to unauthorized consumers) and frequent power cut.

Problem of Cold Storage: Fruits and vegetables are mostly perishable and seasonal in nature. Therefore it requires preservation in cold storage to avoid wastage and decay. But the entrepreneur with their limited capital assets can neither afford to have their own cold storage nor do they take the advantage of public cold storages. The cold storage facilities are not practically enjoyed by more than 90 percent of fruits and vegetables processing entrepreneurs of our state. There are 31 cold storages in Assam up to 2014, but the utility derived from them are not satisfactory. It is observed that 85 percent of the storage capacities are utilised only for potatoes. The cold storages are not utilised for whole year and are not suitable for multipurpose facilities.

Problem of Refrigerated Van: Most of the entrepreneur expressed the view that the procedure of procurement of raw material is not at all satisfactory. Most of the raw materials (fruits and vegetables) are packed in bamboo baskets and carried in a hand cart or even bullock cart in the absence of cold storage van.

These carts are often overloaded and as a result most of the materials lose their freshness or original quality. Moreover, the fruits and vegetable processing units of Assam largely depends upon the local markets for the supply of raw materials. The quality, quantity and the price of the raw materials are often unpredictable and fluctuating.

Lack of Specialized Training: It is seen that most of the institutions like AAU, NERAMAC and different NGOs conduct expensive training programme and exhibitions/seminar for growers and entrepreneur to provide general awareness in fruits and vegetables processing. But the entrepreneurs have not started any programme to train out their employees and to create awareness among the local people.

Seasonality of demand:-The seasonal demand of the processed product creates a problem to the processors. Most of the entrepreneurs reported that the problem of seasonality of the demand for their product as the main marketing related problems. The demand fluctuates depending on the occasion and habit of the consumers

Absence of the Quality Testing Laboratory: Assam virtually lacks quality testing laboratory. The entire sample entrepreneur faces the problem created by absence of quality testing laboratory and as a result they are not in a position to compete with the branded products. Moreover, the use of pesticide hampers in targeting for international market.

Problem of Quality Water: Availability of quality water in sufficient quantity is must for the development of processing activities, particularly for the production of beverages. The impure water lowers the quality of the products.

High Ratio of Raw Material to Finish Product: Due to the non-availability of proper varieties for processing, the raw material to finished product ratio is very high in Assam in comparison to other parts of the country. Particularly the tomato processor in our state faces this type of problem. It is seen that to produce one tonne of tomato paste, 8 tonnes of raw tomatoes are needed in Assam but only 4 tonnes of tomatoes are required to produce one tonne of tomato paste in other parts of India as well as countries outside India. This is mainly due to the absence of suitable processing varieties of tomato. Similar condition prevails in the case of other fruits like orange and pineapple.

Packaging and Labeling: Regarding packaging and labeling of the processed product almost all the entrepreneurs considers packaging and labeling as a serious problem. Actually the packaging container like jar, bottle and others are not available within the state. So the entrepreneurs have to purchase these from outside at a high cost. Moreover the entrepreneurs refused to accept the local material for labeling and packaging.

Marketing and Revenue collection Problems: In Assam large volume of perishable fruits and vegetables are produced and the farmers faces a lot of problems, the processor prepare processed food but seasonality of demand creates a problem in marketing the product. The entrepreneur faces another problem in marketing that is the inability of the retailer as well as the customers to pay the price in cash at proper time. Sometimes it takes a lot of time to sale the product and the cash remains unpaid and sometimes totally unpaid. Most of the retail shop keeper refuses to pay the price even after

selling the product and in case of women entrepreneur this problem is very serious.

They refuse to pay the required amount even after the sale of the product. As results dally collection cost of the entrepreneur is increasing continuously.

Problem of Labour: Another important problem indicated by processing units is that of labour. Particularly after festivals or other functions like Durga Puja, Bihu, etc. when the labour get leaves for few days, most of them do not come back from their home at the predetermined time schedule. As a result the supply of products breaks their continuity.

Frequent Bandh, Road Blockade, Strike etc: In Assam different types of Bandh, road blockages etc are frequently resorted by various organizations as a means for fulfilling their demands. This type of programmes badly affects the business and trade activities. Fruits and vegetables sector are also suffer from this problem.

Official Harassment:

The harassment in official level is another problem faced by food processing industry. The food inspector, labour officer, sale tax officials, electricity board officials should be friend, philosopher and guide instead of obstructers. But in Assam it is seen that red trapezium creates a serious problem in establishment of a sector.

Non Cooperation of the Staff and Locality:

It is generally seen that the workers and even the people living in the vicinity try to noncooperation with the management of the sector. Particularly the women worker faces lot of problems in the working place or outside and the local people sometimes feel neglected and they start to oppose the activities done by

the units. As a result of this the workers start none cooperation and production of the units often gets disrupted.

Along with these, the multiplicity of food laws and regulatory authority lead to open harassment to food processing units. The existence of various laws and authorities confused the entrepreneur that creates a major problem. The multiplicity of agencies for registration of units in Assam like KVIC, KVIB, DICC, Block Office/Municipal Corporation etc. also creates problem by confusing the entrepreneurs in selecting the agency for registering their units

Advertisement:

The local processed food items are hardly advertised due to high cost of advertising. As a result, the local people are ignorant about the product and the outsider's processors take the advantages. Marketing is the performance of business activities that direct the flow of goods and services from producer to consumer. It indicates all those activities involved in the point of production to the final consumption. In Assam large volume of perishable fruits and vegetables are produced and the farmers faces a lot of problems in marketing the product.

It reveals that though there are vast scope in establishing fruits and vegetables industry in Assam with large production of fruits and vegetables, availability of labour, skilled entrepreneur and favourable infrastructure. In spite of these facilities the sector is unable to grow properly and speedily due to large stumbling block. Some precautionary measures should be taken to remove these obstacles.

For increasing the demand advertisement is essential. But door to door selling is advantageous then other process of

advertisement. The entrepreneur may collect the raw materials from different places by allowing contract basis. Incentives should be given to collectors. Instead of rough bamboo basket the entrepreneur may provide some container or bucket to the collector which keeps the fruits in safety position. Different nationalist's organisations must reduce the bandha culture by protesting in other convenient ways for required demand.

Entrepreneurs must be aware about the different governmental schemes for training or other technical matters for their upliftment. Different Krishi Vigyan Kendra, Agricultural Universities organizes different programmes regarding problems of agriculturists and entrepreneurs; they must take the advantage of these programmes.

The entrepreneurs of processing industries try to fulfill the required norms for obtaining licence from (FSSAI) food safety and standard authority of India, which helps the industry for further development. The North East Mega Food Park (NEMFP) established at Nathkuchi of Tihu area under Nalbari district, helps the processors by offering different infrastructural

amenities. The processors must come forward to avail this opportunities and must spread the experiences among the other beneficiary.

The government and different non-governmental organisations, private entrepreneurs, individuals, as well as all well wishers specially Ministry of Food Processing Industry (MOFPI) must come forward to fight against these, which give us the environment for processing activities. The development of food processing industry not only helps the entrepreneurs and workers economically it also creates healthy food without creating any pollution and built a strong economic infrastructure of the country.

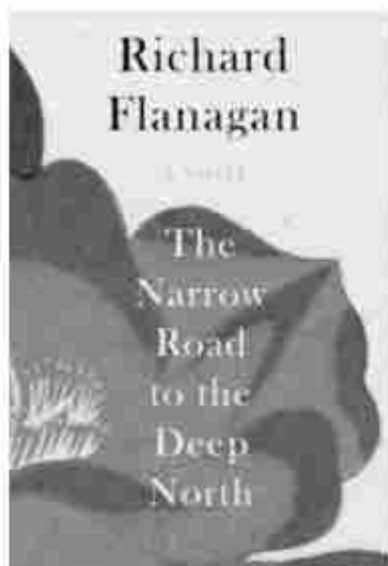
References:

- Choudhury, M and Barua, N. (2006) *Marketing of Processed Fruit and vegetable*, Daya Publishing House, New Delhi
- Daimari, P. (2007) *Five Year Plans and Industrialisation in Assam*, EBH Publishers (India) Guwahati
- Dev, S.Mahendra and N. Chandrasekhar Rao (2004) 'Food processing in Andhra Pradesh: Opportunities and Challenges', Working paper No-57, (June 2004), Center for Economic and Social Studies, Hyderabad

The Narrow Road to the Deep North by Richard Flanagan: a Memoir of a Survivor

Dr. Darshana Goswami
Assistant Professor (Sr.)
Department of English

A world of pain—
If the cherry blossoms
It blossoms

The Narrow Road to the Deep North (2013) by Richard Flanagan chronicles the details of some events that took place during the Second World War, far off from the known frontiers, mostly avoided by historians and

documentary makers. The central character of the novel is Dorrigo Evans, a surgeon by profession, who joins the army when World War II begins. His unit surrenders to the Japanese and the unit is transported to a POW camp in the deep forest of Thailand. This unit, consisting of one thousand soldiers, is known as Evans' J Force – "an assortment of Tasmanians and west Australians surrendered in Java, South Australians surrendered at Singapore, survivors of the sinking of the destroyer, HMAS Newcastle, a few Vics and New South Welshmen from other military misadventures and some RAAF airmen – remain Evans' J Force" p. 204. The POWs are forced to work as labourers in the infamous Thai-Burma railway track under the officers of the Imperial Japanese Army. These POWs work under extremely inhuman conditions and being a doctor, Dorrigo's prime duty in the camp is to treat the sick and the injured prisoners. But, since Dorrigo is a prisoner

himself, his duty as a doctor to his camp fellows is very limited and he fails to save the lives of many soldiers of his unit.

The narrative of the novel is primarily divided into two parts – Dorrigo Evans' personal life and the condition of the Australian POWs. However, the narrative also accommodates the Japanese perspective of war and Japanese worldview in general. The novel is written in familiar, curt, homespun language, which, in fact, deceptively conceals the deep philosophical questions about human actions and existence. These probings do run as undercurrent throughout the narrative. The war comes to an end after Japan's surrender to the Allied Powers, and the surviving POWs come back to their homes in Australia. Dorrigo Evans is bestowed with the status of a hero for his service during the war and in postwar Australia, Dorrigo Evans become a familiar name, covered by newspapers and appearing in television talkshows. But, instead of being carried away by his celebrityhood or fame, Dorrigo is more and more haunted by the guilt of his failure to save the lives of many of his camp fellows during their captivity. Thus he lives a split life – one of being a heroic figure and the other of utter failure.

In his personal life too Dorrigo lives a double life – a dutiful husband and a father on the one hand and a frustrated lover on the other; for, all throughout his life Dorrigo carries within him the pain of not being with Amy. Amy is his uncle's young wife, with whom he is involved in a passionate relationship before leaving for the battlefield and who he believes he is in love with. His relationship with Amy comes to an abrupt end when Dorrigo receives the order of going to the battlefield. During his days in the POW camp, he receives a letter

carrying the wrong information that Amy has died in an explosion. And after coming out of captivity, he marries Ella, his betrothed. Though Dorrigo loses all hopes of seeing Amy any more, her thoughts continue to accompany him, making him go in search of her in different women and thus continuously remain disloyal to his wife. And though, later in their lives, they happen to walk past each other on the crowded Sydney Harbour Bridge in an evening, none of them come forward to talk to each other though they recognize each other; thus they let go of whatever feelings they had and continue to carry the void created by love.

The inhuman treatment of the POWs by the Japanese officers is a prime concern of the narrative. Initially, when the prisoners arrive in the deep jungle, they are full of hope and energy. But, as time passes their condition becomes bad to worse and continues to worsen till they no longer look or act like 'human beings'. Their food supply is cut down to the minimal, their worn clothes and shoes are never replaced and they fall prey to diseases like cholera and tropical ulcer one by one. On one occasion, their evening meal is delayed because a prisoner called Darky Gardiner is given rounds of beating for some offence, and everybody has to witness the beating:

"The prisoners were starving, and increasingly their thoughts were of their evening meal, which, however meagre it was, was still real and still waiting for them; the beating was denying them the pleasure of eating it. They had been at work all day with nothing more to sustain them than a small ball of sticky rice. They had labored in the heat and the rain. They had broken rock, carried dirt, cut and hauled giant teak and bamboo. They had walked seven miles to and from work and

they could not eat until the beating was done or Darcy was dead, and their one secret hope was that, either way, the affair would be over with sooner rather than later." p. 285-286

It would be wrong to think that food is their only thought. They do have an urge to rush to the Japanese guard and thrash him against a stone and protest this kind of inhuman beating. But they are too helpless to do anything; their helplessness, hunger and illness reduce them into their 'non-human' existence, "men who were not men, humans unable to be humans." P.286

However, in spite of all their cruelty and inhumanity, there is no attempt to demonise the Japanese officers like Tenji Nakamura and Aki Tomokawa. For, they too are in an utterly hopeless situation. They too face the unhygienic condition, shortage of food and hostile weather in the camp. Every action of Major Nakamura and his fellow Japanese officers is done in the name of the Emperor, who, gives the orders and lives by the 'indomitable Japanese spirit'. Japan fought against the Allied Powers in order to resist the European expansion of colonies in Asia and while being loyal to their Emperor, the Japanese officers prefer death to defeat or surrender:

*We die by the side of our Emperor
We never look back*

But they endure everything with a sternness that is not directed to the enemy alone, but to themselves as well. They know that their failure in their duty to accomplish the Emperor's order meant the ultimate punishment. All this make them strip off their own humanity and they carry on their duties more like machines than human beings. Nakamura regularly administer himself with *shabu*, (a methamphetamine) doses to float

above the soreness of the body or messiness of the mind and above all "to inspire fighting spirits".

A very beautiful aspect of the novel is its incorporation of poetry in its narrative design. As has been mentioned above, the novel brings up the darker aspects of life and its experiences- for example, war in terms of crime and cowardice or love in terms of loss and betrayal. Just as in real life we escape to poetry to refresh ourselves, in this book too poetry releases us from all sense of negativity. Flanagan masterfully combines eastern and western sensibilities with the invocation of Japanese *haiku* poets on the hand and Tennyson on the other. Poetry is Dorrigo Evans' first love and his most favourite poem is Tennyson's "Ulysses". As Ulysses imagines life as a never ending journey, Dorrigo too finds life to be a fascinating journey, and an unquenchable desire:

*Little remains: but every hour is saved
From that eternal silence, something more.
"Ulysses" by Tennyson*

Dorrigo also notices that the Japanese officers too have the habit of reciting *haikus* of their favourite poets like Basho or Issa. In the moments of extreme mental turmoil, they try to calm themselves by remembering the cryptic lines of *haiku*:

In this world
We walk on the roof of hell
Gazing at flowers. (Issa) p.375

The two types of poetry, one realistic and the other mystic, also facilitate to underscore the contrast between Dorrigo and Nakamura's post-war life in their respective homelands. As has been stated above, Dorrigo is utterly unhappy with his fame and his status as a war hero. His failure at saving the life of

Jack Rainbow leaves him with the involuntary gesture of pushing out his hands to find the femoral artery of Rainbow's amputated thigh. He is so traumatized by failure and loss that he cannot even remember Amy's face.

All he remembers about her is the red camellia she tucked in her hair. Nakamura, on the other hand, tries to forget his past crimes and begins a new life with a new identity. At the end of the war, Nakamura commits the last crime of his life by killing a boy and robbing some dollars from him to buy himself a new identity card and leave Tokyo, a city of rubbles and corpses. The conflict between man's awareness of mortality and his urge to live is poignantly brought about here, as Nakamura sees the eternal peak of Mount Fuji, standing tall above everything that is mortal:

"Mount Fuji, which Nakamura could glimpse even from this ramshackle gateway, again stood above their world, as it had a century and a half before for the great Hokusai to paint, once more fully visible, ever-changing and immutable, still and immortal.

Yet the world Mount Fuji now presided over was ferociously mortal, and in it people died every day but had to continue living." p.308

Flanagan seems to suggest that at the end, a void engulfs everything, a void that brings together beginning and end, life and death, victory and defeat, love and loss. Dorrigo Evans feels that this void is best expressed by the death-poem painted by the eighteenth-century *haiku* poet Shisui. When Shisui was lying on his deathbed, his admirers requested him to write a death-poem and Shisui shocked them all by painting a circle.

Dorrigo Evans too feels that the story of life can be summarized in a circle that goes round and round without an end, in the vortex of which one cannot distinguish between success and failure or happiness and sorrow.

Works cited :

Flanagan, Richard *The Narrow Road to the Deep North*, Vintage Books, 2013

Economic Impact of British Rule in India

Sachindra Kumar Kalita

*Associate Proffsor
Department of History;*

The British came to India as traders and the East India Company was a trading corporation. It exchanged its trade commodities into Indian goods and sold them throughout the world. It opened new markets of Indian goods in Britain and other countries. The rulers of India encouraged them, because they increased the export of Indian manufactures and accelerated the Indian production. The Indian textile was very popular in the western countries. But British Textile manufacturers put constant pressure on their government to check the sale of Indian textile in England. The Government imposed heavy duties on the import of Indian Textile. The new and advanced technology of Europe led them to quickly develop their own industry and then to begin the search for new markets in India and other countries of the East for their own commodities.

After the battle of Plassy, the East India Company used political force to crush the weavers of Bengal and forced them to

sell their products on much cheaper rates. The Indian labour was forced to work for English Company on cheaper rates. The fine handicrafts of Bengal were thus destroyed. The weavers lost their position as the buyer and the seller. The Indian products were gradually lost in the foreign markets. The industrial revolution transformed the economy of the western countries specially Great Britain with the growth of factories the new British society came on the pattern of Capitalism.

Growth in population made the cheap labour available for factories and commercial concerns. The government of Great Britain supported the trading company and it competed with other countries in opening markets and colonies. The new inventions of science and improved technology facilitated the growth of industries. The rise of powerful class of manufacturers and traders deeply influenced the Indian administration, because they simultaneously acquired political control.

The British interests in trade began to flourish at the expense of Indian trade and industry. India became just an economic colony of the industrially and technically advanced Great Britain. The Indian handicrafts were exposed to unequal competition of the machine made products.

The East India company tried to expand to Indian market followed all possible methods to popularise the English goods among the educated and uneducated Indians. The import of British cotton goods increased rapidly. Had India been independent she would have challenged the increase of duties by the British on Indian goods. It would also have imposed preventive duties upon British goods in order to save Indian productive industry from extinction. But the Britishers super imposed their goods upon India, without paying any duty and they used political influence not only to advance their own trade but to annihilate the Indian trade and commerce. As such the British economic impact upon India proved terrible and it transformed India into a consumer of English goods and supplier of raw-materials.

Another economic impact of British rule was the drain of wealth, a peculiar method of the British to squeeze India of her resources and money. The revenue they extracted from India, was never spent over Indian development. They spent a large part of the government income not in India, but in Britain. The ordinary servants of East India Company earned immense wealth and went back to England. Strangely they became wealth overnight. The company sent millions of Pounds to England along with legal and illegal trading benefits. In 1765, the East India Company acquired the Diwani of Ben-

gal which made them not only rich but also competent to produce Indian goods for sending to Great Britain on cheaper rates. These purchases were known as investments. The salaries and the income of the English officials were surces of no less a burden on the Indian economy.

The English built roads in India and the major cities were linked up by roads. The introduction of Railway, Telephone, Telegraph was another source of wealth drain, because the private companies which constructed these modern medias were not Indians but British. They introduced modernization for their own selfish motive of saving the Indian empire in period of crises. Their planning, construction and management were defective and the interest of Indian people was largely ignored. The primary object was to serve the economic, political and military objects of the Government of Great Britain and the needs of the British imperialism.

The Indian peasants and the people involved in agriculture were made to pay for the cost of the administration of the East India company. The British created the Zamindars and the Lambardars who collected the land revenue from the Cultivators for commission. They tried to squeeze more from the peasants. They increased the revenue and auctioned the right to collect the revenue to the highest bidders. The East Indian Company obtained the money from the Indians for their long continuous wars. The permanent settlement was introduced in Bengal and Bihar in 1793 A.D by which the Zamindars and revenue collectors were made the permanent land -owners with hereditary and transferable ownership. The cultivators were

made tenants. Thus they lost their customary rights, such as use of the pastures, canals etc. The Zamindars were the tax collectors, who paid to the government a fixed land revenue and kept the excess for themselves. He paid the revenue even when the crops failed or any calamity be took agriculture. The initial fixation of the revenue as arbitrarily made by the East India Company. The permanent settlement greatly increased the land revenue collected from the Zamindars by the East India Company. Strange is to note that the Indian Landlords were the land owners only with reference to the peasantry, otherwise they were subordinates to the East India Company and just a tenant. The East India Company forced the Zamindars to become their political allies.

Another economic impact of the Permanent Settlement was the increase in the income of the rulers with no investment and financial stability. The Zamindars were indirectly made responsible for improving cultivation and encouraging production. The system introduced in Bengal was extended to Orissa, the District of Madras and the district of Varannasi. In Central India and Awadh, the land was granted to landlords on permanent basis, but the assessment of revenue was made from time to time and was revised after a given period. The East India Company also distributed land to their loyal Indian supporters and earned permanent friends and gifts.

The British introduced in South the Ryotwari Settlement by which the cultivator was recognised as the owner of the land for the payment of land revenue. This was the system which earlier prevailed in India and it was introduced in parts of Madras

and Bombay Presidencies. This system was to be revised after 20 Years and the land revenue was to be increased. But it did not bring to the peasant ownership, in reality creating many small Zamindars instead of one. The East India Company affirmed that the land revenue was only a tax and not the rent of the land, but the revenue which was fixed was very high and the peasants had to often face natural calamities. Poverty and disease spread widely in India.

The East India Company introduced another system of land settlement in the north-west provinces, Central India, Punjab and Doab called Mahalwari. In this system the revenue system was assessed village by village with the landlords or the head of the family. In this system also, land revenue was to be revised after a given period. By all these methods of land revenue, the British in India created a new form of private property in land and deprived the cultivators of their fundamental right. They also converted the entire land of the country as saleable, mortgagable and alienable for the sake of protecting government revenue. When the revenue could not be realised even for genuine reasons, the government had the right to auction the land and to realise its amount. A class of money lenders began to be seen in Village exploiting the poor peasantry the hereditary rights were given with a view to making improvements in agriculture, but it created lot of problems. These were the basis changes introduced in the land system by the British which greatly harmed the Indian agriculture and the interest of the cultivators. The entire structure of the society in the villages began to change and the signs of decay became evident.

After the revolution of 1857 A.D., the general feeling grew that the British rule in India has proved economically injurious by the Continuous impoverishment and exhaustion of the Country. The series of famines in the 19th Century further aggravated the economic miseries of the people and the poverty problem began to occupy the centre of stage in Indian politics in the formative period of Indian nationalism. Dada Bhai Naorogi denounced in 1881, A.D. the wretched condition of Indian poverty. The Indian National Congress took up the question of extreme poverty in 1886 A.D. and onwards. The Indian owned news papers, attracted the attention of the intellectuals on the poverty of Indian masses due to the fall of the average per capita income. The Indians also started posing questions on the items of expenditure in the budget of India and the drain of wealth to Great Britain. They pointed it out in their speeches and writings that India was impoverished by the foreigners. Gopal Krishna Gokhle pointed out that the improving revenue of India due to custom duties, post office, salt tax, income tax, stamps and excise tax, did not undertake the material progress of Indian people rather than it was an expansion of the foreign trade and the country's march on the road to intoxication and miseries. Dada Bhai Naorogi demanded, an enquiry into the economic condition of the Indian people. The Indian National Congress also demanded a full enquiry into the economic condition of Indian people in 1900 A.D. and passed resolutions for improving agriculture, trade and commerce.

The Britishers always referred to the increase in population as the cause of the Indian poverty. The nationalist leaders asserted

that the Britishers wanted to convert India into a land of raw produce for the benefit of the manufacturers in Great Britain and with this object they engaged themselves in destroying the indigenous industries and never encouraged the promotion of modern industries in India. When the Indians demanded through speeches and writings the establishment of modern industries, that first introduced plantation industry of Indigo, Tea and Coffee. But their ownership was exclusively in the name of Europeans. With the introduction of the Railways and the entry of the modern machines, the cotton industry was also started. But the Indian industries grew slowly.

The Indian national leaders propagated the cause of Indian efforts and Indian capital for industrial development of India. Justice Renade pointed out that the British government promoted industrial and commercial enterprises only to grant special privileged to the British capitalists in India. The Railway Companies were given state grants of profit, besides considerable revenue was spent uselessly in experimental trials and surveys by the British government to profit their own supporters. The English merchants and the manufactureres suffered from policy of racial discrimination which hampered the rise of the Indian manufacturers. The British economic policy led to a dislike for the British products among the patriots of India and they started Swadeshi Movement.

The export of food grains was also a cause of poverty and famine in India, because the foreign merchants snatched away the bread from the Indians. R.C. Dutta said that under the cheering appearance of a brisk grain trade lies concealed the fact that the homes and villages of the cultivating nation is denuded

of their food to a fatal extent. In fact the entire export trade of India was unnatural and farce, because the Indian peasants were compelled to sell their grains in foreign markets for their immediate necessity to pay to the state, to the money lender or to the landlord. The export of the food grains also caused rise in prices of the most basic requirements of the people.

The cost of the railways proved fatal and impoverished India. The railways expansion was contemplated at a time, when famines and plagues were enhancing the financial difficulties of the people. The Railway system served in the beginning the imperialist interest of the British. It acted as a blow to the native industries and was thrust on the country by the British to increase the drain of wealth from India. They caused heavy burden on the Indian revenue and led to economic destruction. The expansion of the railways was meant to serve the British motives, interests and enterprises in the exploitation of the natural resources of India. It was designed to open marketing in the inte-

riors for the British products. In short the railways policy of the Government of India was based on the needs of Britain rather than India and resulted in the impoverishment of a country of limited resources like India.

Another economic impact of British rule in India was total plunder of Indian resources in cash and kind. It created a stir and an economic nationalism to be the foundation of Indian National Movement. The people realized that if the country was to be politically free it should first be financially competent. The Indian leaders adopted the national approach towards economic problems and demanded economic reforms and equitable system of taxation. They desired a complete programme of economic regeneration of India based on the betterment of all classes. The economic exploitation of India by the British hit the Indians of all castes and creeds together to rise against foreign domination and stand as one united people to attain the goal of national resurgence and freedom.

Assamese Gunpowder : The *Brahmashttra* of Ahom Military

Nilotpāl Goswami

Ex Student

Department of Chemistry

"In the elaborate history of Assam and its diver culture, the page belonging to Ahom dynasty are written with golden letters. It will not be wrong if one says that the Ahom dynasty have the lion's share in the history of Assam. Ahom rulers had their roots in Maulung state in Burma (Present Myanmar). Sukapha, the first Ahom king along with over 9,000 men, women and children wandered around the Patkai hills before establishing the Ahom dynasty in the early 13th Century. Ahom dynasty ruled for close to six hundred years, and according to William Bentine, the rule of Ahom dynasty in Assam was almost without example in history.

The factors which enabled the Ahoms to consolidate their power in Assam and to maintain it for such a long period were mainly their militaristic cult. The military abilities of Ahoms can be easily understood from their success in confronting and defending frequent attacks from Mughal generals and fierce

frontier tribe from northern, southern and eastern borders. Along with circular fortifications, formidable navy a very important dimension of Ahom military was the use of gunpowder and gunpowder related armaments.

Many historians believe that it was in Assam where Gunpowder was invented. British historian J.B. Travenner states "It is believed that it is the same people who in ancient time first discovered Gunpowder, which passed from Assam to Pegu and Pagan to China. This is the reason why the discovery is generally ascribed to the Chinese."

Another British researcher, J.P. Wade makes a similar claim.

As per History of Assam by Edward Gait, the first usage of Gunpowder by Ahom dated back to their war against Turbak in 1532. Many texts claim the Chutiyas were first to use gunpowder in Assam and Ahom later acquired it.

The Assamese gunpowder was prepared

from a compound of salt petrel (which was procured everywhere in Upper Assam) sulphur and the charcoal of a local plant of the *Adhatoda vasica* species.

The preparation of gunpowder was done by scraping off the upper layer of the floor of animal enclosures and mixing the same with ash called bhekuri to produce khar or gunpowder. The black coloured cows are confined in huge cowshed continuously for about six months, it was observed that some white substance with fine grain slowly covered the bottom of the cowshed. This white substance when mixed with the ash of plantain trees especially of the Bhim kol, produced Ja-Khar.

The scientific basis to this traditional procedure can be explained as- the practice of scraping of the floors of animal shed was done to gather the urine sediments of animals, as urine has very high phosphate content and white phosphate or Ja-Khar which is the basic ingredient of Gunpowder manufacture. With high growth of phosphate solubilizing

bacterid, this was a good source of white phosphate which when added with ash of bhekuri, identified as *solanum Indicum* could be made into gunpowder. The ignition mechanism, tengeri consisted of igniting 'Solita' mattle of akon variety of cotton. When burnt it gives an excellent propellant property, if fixing is made in a container, the container explodes with a heavy sound. On firing the mixture of salt petre, suffer and charcoal produce 3000 times of bulk of gas - nitrogen, oxides of carbon and sulphur with elevation in temperature to around 3880°C.

Two types of cannon where these gunpowder was used are - (i) Cast brass or bronze and (ii) forged welded iron cannons.

These cannons with the indigenously developed gunpowder gave Ahom military a clear edge over them every. The Gunpowder of Assam was later transported to other parts of the world including pagu. But still cannons of Ahom dynasty stands tall symbolizing the bravery of Ahom military and Assam's war legacy.

Time Travel through Movies Science Behind fiction

Dipsikha Barman

5th Semester

Department of Chemistry

The inquisitiveness of human mind about space, asteroids, galaxies always leads to the discovery of new theories, new ideas in the world of science. And when it blends with art and fiction it creates a whole new world for us which we simply call science fiction or sci-fi. It is the genre which attracts the audience regardless of any age group. Though it evolves around

scientific ideas, these movies don't showcase the authentic science formulas we usually know. Some movies might do but it is not a restriction. Still these sci-fi movies manage to raise a lot of queries in our tiny head. So let's talk about some basic science with the help of these movies.

For ages we have seen that most of the science fiction movies are obsessed with the idea of time travel. The idea not only attracts the makers but also manages to fascinate a no. Of audience. To mention a few, there are some prominent examples like back to the future, star trek, twelve monkeys, terminator, interstellar and hundreds more.

Let's start with 1985 movie 'back to the future'. If you are a fan of this genre then 'back to the future' is definitely something to start with. Right? The film simply focuses on a teenage boy named Marty who manages to travel past in order to make his parents fall in love with each other. So basically it is about backward time travel and about the changes in the past which lead to a different future. The story is not restricted to the fact that 'no changes in the past can alter the present or future'.

Let's take another example which is a more familiar one, it is the 2019 MCU movie Endgame. So in this movie the avengers

superheroes travelled back to the past to take the infinity stones in order to prevent Thanos from the snap that wiped half of the universe. So when they travelled back

and made changes in the past it did not effect the main future but created a parallel universe with each change. Because in this film the basic condition of time travel was even if you time travel to the past you can't change your future by altering the past. So hence the idea of parallel universe or multiverse is raised.

Similar idea was also involved in the movie 'source code' where changes made in the past created a new world and the protagonist managed to stay alive in that parallel reality even he was dead in the main timeline.

Though these are considered as some of the best works of its kind, these movies involve more fiction than fundamental principles of physics.

So you will see the earth 12 years ahead from the But among the other films which are mostly fictional, the 2014 film 'interstellar' made by Christopher Nolan tried to hold the science and its fascinating ideas more strongly about time travel. For me it was executed brilliantly as a new age sci-fi movie. Along with the concept of time dilation it also gave us a little idea about time travel through a wormhole. Now the question arises what is a wormhole and how time travel through wormhole is possible.

Lets go back to 1905 when Albert Einstein published his paper of special theory of relativity. It said that time and space cannot be defined separately from each other. Rather they are into single continuum as spacetime. That means event occur at the same time for one observer can occur at different time for another observer. To simplify we can say time is relative to a particular reference frame.

Again according to general theory of relativity spacetime is a curve incorporating gravity. Gravitational force corresponds to changes in the properties of space and time, which in turn changes the straightest possible paths that object will naturally follow. These conclusions can not be explained with a few words and may be little difficult for us as we

don't study physics extensively. So lets go back to movies for now.

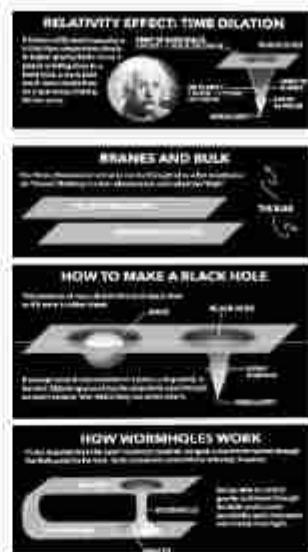
In the film 'back to the future' we know that Marty went to past and tried to change a few things. Now imagine what will happen if we become able to change our past! Lets understand this with an example. There is a concept with which many of you might be familiar. It is called grandfather paradox. In this theory if you somehow manage to travel to the past and kill your grandfather at a very young age what changes will possibly occur. In this case your father would not be born and eventually you will not exist to kill your grandfather at past. It will give rise to a paradox and hence the theory is known as grandfather paradox. In the film when Marty

failed to unite his parents at first, his existence started to vanish from the main timeline and started to build a paradox. But science on the other hand does not allow such paradoxes. The mathematics of probability prevents such kind of paradoxes. Another logical explanation says that probability bends to prevent paradoxes from occurring. The outcomes would become stranger as one approaches a forbidden act, as the universe must favour improbable events to prevent the impossible ones.

Again talking about endgame, each change in the past built an entire new universe. So if we assume that we are able to travel backwards in time and agree to the fact that no changes in the past can make a difference in the future then there must exist multiverse to prevent the paradoxes.

Time is not a concept that is obvious to everyone, in fact it is the most arguable one. Though most of the scientists believe that forward time travel is logical and theoretical, backward time travel is impossible. So how we can travel to our future!

So let's recall what establishment was made by general theory of relativity. It suggests that gravity is a geometrical factor which effects the spacetime curve. So if we measure the time near a strong gravitational field with a clock it will tick much slower than the usual gravitational field. Now we are all familiar with black hole. Black hole is something which absorbs anything which falls into it. Even light can not escape from black hole. The bright boundary surrounding the black hole is called event horizon which have a strong gravitational field. So near a black hole or near event horizon clock ticks much more slowly than on a spaceship orbiting further away. Let's imagine you travel to a part of space with such strong gravitational force where time runs slower than

earth. Say you spent 12 hours at that place and after 12 hours when you return to earth 12 years has been passed. day you went to space. So somehow we can say you have travelled to the future.

Now let's talk about wormhole. So hypothetically it is a passage like the

tunnels in space. And through which one can not only travel to a different space or place but also to a different time, like Cooper did in the movie 'Interstellar'. Wormhole makes the distance between two place way too shorter. So wormhole is basically a distortion of spacetime that in theory may allow near instantaneous transit to anywhere in the universe. But do they really exist! Even if they do is it possible to travel through it? The ans is we don't know. Because most of the scientist do not accept the idea of a wormhole. And even if they exist in somewhere it is impossible to travel through them because of the instability. If nothing threads through them to hold them open, the wormhole will be destabilized and the walls will collapse really fast.

There are many other movies which showcase similar ideas like these and There are billions of questions in this universe that are yet to be answered. We just have to keel wondering and imagining. The imagination leads to curiosity and curiosity leads to the discovery. So even if it seems pretty pointless in general, never stop imagining. Who knows if one day one of us might come up with the happiest thought of their life!!

"Robots are Revolutionizing Our World" : An Issue to Think over

Jimmi Sarma

5th Semester

Department of Zoology

We are all familiar with the word "Robot" and we have heard about their uses in manufacturing, assembly and packing, transport industries, in earth and space, exploration, surgery, weaponry laboratory research, production etc. now-a-days, technology is so much advancing that scientists are thinking of employing these robots in almost all works of human. Infact, recently in a news article it is seen that the scientists are planning to make man immortal by replacing vital organs and downloading our mind into a machine with the advancement of androids, such as ask robots by 2050.

In Assam too, robots are gaining much interest. In the "Urka" restaurant of Guwahati city, a humanoid robot named "Palki" is used to welcome their guests and serve them. The authority dressed her up in Assamese attire and thus became the great attraction of the restaurant for the guests.

Therefore, the robots and related topics have been increasingly gaining much more

importance in the world. Robotics deals with the design, construction, operation, and use of Robots as well as computer system for their control, sensory feedback and information processing.

From healthcare, sports to military and emergency use, robots have been used in lots of purposes. Today many robots are used in dangerous environments (including bomb detection and deactivation), or where humans cannot survive like in space, under water, in high heat, radiation etc. There's an entirely new breed of robots - some in human aid form, and others that can talk, walk, save lives and perform critical jobs in extreme environments or simply take care of mundane tasks at home.

Again, "Sophia" - the social humanoid robot developed by Hong Kong based company Hanson Robotics. She has participated in many high profile interviews where she has been seen impressing her interviewers and other people. It was artificial intelligence to see people, understand conversation

and form relationships. It can crack jokes, make facial expressions and seemingly understand what's going on around it.

Although on one side it will be advantageous that robots will make human immortal by 2025 (according to scientists), they can work tirelessly, quickly all kinds of works.

On the other hand, it has some disadvantages too. Like it will make human lazy, workless, they will be too costly for middle class people, the understanding of the human-like information processing and the under-

lying mechanisms of the human brain in dealing with the real world etc.

Thus with the day-to-day advancing technology rate and from the daily the daily news updates regarding their inventions and modifications, I one day the humanoid robot will replace the common people and will take nearly all traditional labour roles in the society like firefighting, food service, sports, music, manufacturing, agriculture, construction and community policing and also their constant uses will negatively affect our economy.

Renewable Resource : Treasure of India

Parismita Goswami

5th Semester

Department of Geography

"Capitalism do not permit an even flow of economic resources with this system, a small privileged few are rich beyond conscience, and almost all others are doomed to be poor at some level. That's the way the system work. And since we know that the system will not change the rule, we are going to have to change the system"

—Martin Luther King, Jr.

The above lines shows true scenerio of today's world, where changes are must with dedication, hardwork and innovations. The peninular India has dedication, ability to make innovations and work hard to bring changes in system. The country has abundance of resource including both biotic and abiotic varying from place to place because of the structural landmas. But, due to overconsumption, they are rapidly being depleted. This has brought the government in a situation to worry about the limited natural resource the country ha as treasure. Questions arises, why are the

farmers now struggling to rup pace with population growth when they used to have the lead by a comfortable margin? There are several other quetions that strikes and the only answer to all those quetions is "sustainable development' and more uses of renewable resource.

There's no exsternal factor which is going to decide that whether limited resource is a boon or curse for the countrymen. It is the countrymen who will decide that whether this renewable resource is a key to the country's achievement or not. Renewable energy resource offer, another way, a way to avoid thi 'fossil fuel energy time bomle ' for the efforts are necessary. Renewable energy doesnot pollute the environment or produce the green house gases. It is an appropriate solution to climate change.

More than 300 million India, still donot have excess to electricity. Major steps has been taken to use other source of evergy. Gujrat government has taken steps to promote renewable energy

project like the , cannal solar power project across the Narmada cannal. Taranka solar plant is another project set on 200 thousand hectare site. From rural Bihar to mountain terrian of the Ladhakh, from villages of Rajasthan to metropolition city of Bangalore shows immense interest with innovation using renewable energy resources. In Bihar, farmers have used solar energy to generate underground water for farming and life culture. Ladhakh, experiences heavy snowfall and remain out off by road for several month. There, solar energy is used for cooking, lighting and heating. Villages in Rajasthan where electricity have reached now because of gram power. A private electricity generating enterprise cell 'Go India' is 15 year old company committed to provide much needed excess to clean lighting service to people. They delivered one hundred thousand solar lighting cells to poor across the state of Karnataka.

Long costline, numerous hilly regions make wind power an option to generate electricity. Village in Lulera valley in ladhakh are generating electricity through micro hydropower unit installed in glacier strips for 9 month of the years. Most impressive initiative is in Bihar, generating electricity from rice husk. Husk power system was founded in rural Bihar. This power plants generate electricity by the gas produced from the rice husk in the machine. Husk power system provide electricity for 6 to 7 hour each evening to about 100 to 1000 people across 125 villages using only rice husp.

These tales of succes are not mere stories, are then an eye opening practical demonstration of how renewable energy can be efficiently brought in to use to produce energy without indulging in foret detruccion and carbon emission. If India has to become truly a democratic nation renewable energy has significant role.

YOGA : The Defensive Warrior of Life

Amlanjyoti Bhattacharya

5th Semester

Department of Geography

"Let not the fruit of action be your motive to action, your business is with action alone not with the fruit of action."

—The Bhagavad Gita

The above lines says, Karma will decide the fruit all one need to do is repeated action. Fitness usually refers to a state of health and well being physically and mentally. The word 'Fitness' is the result of yoga. The ancient world was not known to today's diet routine, gyming, what they were concerned with was yoga.

The begining of yoga were developed by the Indus-Sarasvati Civilization in North-ern India over 5000 years ago. The word 'yoga' was first mentioned in the oldest sacred text, the Rigveda. This vedas were a collection of texts containing songs, mantras and rituals to be used by vedic periods priests and Brahmans and Rishis by implementation and practice of new belifs. It has its own transition state from ancient to classic to modern periods. But the root and lease of yoga never changed.

Yoga is a group physical, mental and spiritual practices or disciplines which originated in ancient India. Yoga is one of the six Astika (orthodox) schools of Hindi philosophical traditions. There is varity of yoga schools, practices and goals in Hinduism. Buddhism and Jainism the ultimate goal of yoga is 'Moksha', that means liberation; although the exact from this takes depends on the philosophical or theological system with which it is conjugated.

Yoga as exercise is a physical activity consisting largely of Asanas, after connected by flowing sequences called vinyasa; sometimes accompanied by the breathing exercise of pranayama and usually ending with a period relaxation or meditation. Yoga as exercise was created in what has been called the modern yoga renaissance by the blending of western styles of gymnastics with postures from Hatha yoga in India in 20th century, pioneered by Shri Yogendra and Swami Kuvalayananda. Some other yoga like

Ashtanga (means light limbs), Power, yin (allows to relax muscles with gravity and rest), Kundalini, Kripala, Prenatal (for pregnant woman) which are more beneficial for our good health.

The number of Asanas used in yoga as exercise has increased rapidly from a nominal 84 in 1830 to over 900 by 1984. Yoga has no more limitations or boundary set over its practices. Today yoga is practiced in different corners of the world because of its supreme beneficial and healing power without causing any damage to one. Most of the country today in worldwide multibillion dollar business, involving classes, certification of teacher, clothing, looks videos, equipments and holidays. The ancient cross-legged sitting Asanas like position or Padmasana and Siddhasana are widely recognised symbols of Yoga.

The impact of postural yoga on physical and mental health has been a topic of systematic studies with evidence that regular yoga practise yields benefits for low back pain and stress.

Yoga is not only gaining attention for fitness but the cultured ways that has been attracting many people to know the cultures and tradition practiced over the country where it has been originated. Yoga is a great practice for both the body and mind and also controlling them.

Yoga is not a religion, it is a way of living that aims towards a healthy mind in a healthy body. Its helps manage stress and anxiety and keeps us relaxing. It also helps in increasing flexibility, muscle strength and body tone. It improves respiration, energy and vitality. Regular practice of yoga can help lose weight, relive stress, improve immunity and maintain a health lifestyle. It embodies the unity of mind and body thought and action, restraint and fulfillment, harmony between man and the nature, a holistic approach to health and well being. It is not about exercise but to discover the sence of oneness with ourself the world and the nature.

"Yoga is the journey of the self, through the self to the self.

The Classroom

Kapil Medhi

5th Semester.

Department of English

She entered the classroom. His heart stopped for a moment when both faced a straight eye contact. She was unaware of what was going on within him and behaved casually. But, the impact of her in him was somewhat unusual and it was the beginning of a new start for him. The teacher entered the room and his lecture began; but, her beauty and the harmony that she brought into her heart as soon as she entered the room led him to think of her throughout the period. He thought of her throughout the whole lecture and at the end of the period he asked her of her name, which was the first time he called her. Both briefly interact with each other and then parted till the next lecture from another teacher begin. He stared at her throughout the lecture and in a fraction of second she stared at her too. Her staring at him gave him an immense joy to him and was there she become the power house of his happiness. When she saw her, all his pains resolve.

Day passed and it was a week since they met. A bond started to begin within them.

It was a very special bond as it included harmony, peace, happiness and most importantly it was a great romantic feeling which is far superior than any other feelings in the world. He completely falls for her and her expression towards him also gave an impression of the feelings that she bore for him. Their romance was a pure one but both was unable to face the situation that would create when they confront each other. And their relation went on.

Three years had passed and the final exam of their course began. It was the last day of their exam. The exam has been finished and both stared at each other. The rest of the students gossiped in various matters as the time had come to part with each other. Both of them paused and kept speechless and their hearts were poured with such a feelings which is not possible to describe in words. She bade him good bye and left the campus. He stood still in the same spot and fell into a world of deep thoughts.

Vlad Impaler - Son of the Devil

Santanu Chakraborty

1st Semester

Department of Chemistry

Does everyone here, I mean in the world believe in ghosts, vampires etc. as kind of imaginary things? The answer is some of them do and some don't!! Especially those people who want to express everything, even the existence of god in terms of science; which is also quite true. But, can we nullify the existence of above expressed things just because we don't see these!! Okay, don't think so much about it.... just enjoy the story I am going to express to you.

Everyone might have read Bram Stocker's "Count Dracula" isn't?? Very popular book, you should read this. The famous character from the book, "Dracula" ; is a vampire, nosferatu or whatever you want to call him. Everyone have an idea about his personality; But, today I am going to tell you who this blood sucker was and why does he become a monster !!

Vampires are a myth from North-American countries; But this story is a part of Europe, Romania. Vlad Impaler (The real name of count Dracula) was used to be a part of Turkish army as his father sold him to them. He was just a child when he joined the army, but not from the mind!! He started to impress everyone with his fighting skills and ability of taking down his opponents without any hesitation. And as a result, soon he became a great part of the army and got the title "count Dracula - son of Dragon". After few years, he left the army with some of his followers and started his own kingdom at Transylvania.

Vlad's days as an Emperor started well but it didn't last long. He was controlling the whole kingdom quite gently until the Turks invaded their state as they needed 1000 soldiers in their army and the Turkish sultan wanted Vlad to let his people offer their own children.

Vlad was a new king and his army wasn't too strong to fight that big army of Turk's. But, the king was a very determined person and he decided not to follow the orders of Sultan. As a result, the Turkish army attacked the "castle dracula" in order to fulfill their need by force. Vlad was losing the battle but he didn't lose heart. Then he heard about the story of the devil, a vampire living in the cave near forest. He decided to go there and ask him for a favour. But, It wasn't that simple as it looked. Vlad had to make a deal with the devil in which he would get the powers of a vampire for two days. But there was a problem. He had to stop himself from drinking blood for these two days and after that, he would become normal. Unless, he would turn into a permanent vampire. Vlad

agreed and got powers according to the deal. As we all know, vampires are vulnerable to daylight. So, vlad could use his powers only at night. It was all going according to the plan but during the final battle, vlad had to choose between his people and his humanity. And as a king, his first preference was his people. He drank blood and became the 'Original' one. Soon, he also defeated the sultan and saved his kingdom, but the curse he got was unremovable.

Stocker showed "Dracula" to be the evil one but he had some good sides too as he sacrificed his everything for his kingdom, his people, wasn't he? Later on, everyone forgot vlad impaler but remembered only one name; "Count Dracula", not the "Son of Dragon" but the "Son of Devil".

Presence of Mind

Sagarika Talukdar

1st Semester

Department of Botany

A businessman went to a shoe store to purchase a new pair of shoes. He was a prominent person in that town. After selecting a pair of shoes with size 8 he asked the salesperson to pack it. The salesperson had just started his career and joined the shoe store a few days back.

The businessman soon discovered that he had left his wallet at home. He told the salesperson that he would take the shoes with him and make the payment the next day. The salesperson being new to business excused himself in order to discuss this matter with the store manager. The manager knew that the customer is an eminent businessman; however, was reluctant to deliver the shoes without payment. At the same time, he was not ready to lose a sale too. He advised the salesperson to handle the situation in the best manner possible and left the place. The salesperson stood there frozen for few minutes unable to decide. He then returned to the customer, started packing the shoes and handed the

package to the customer.

The next day the customer arrived at the store with the shoes he had purchased, made the payment for his purchase and told the salesperson that "After opening the package I found a shoe with size 8 and the other with 7. May be you packed them by mistake. Can I have the shoes with size 8 please?" The salesperson apologized for the inconvenience caused and replaced the wrong size shoe with the correct one. The customer collected his shoes and left the store with satisfaction.

The manager happened to overhear their conversation and realized that the salesperson had used his presence of mind and handled the situation very well. They did not lose their business as well as the customer.

Moral : It is by presence of mind in untried emergencies that the native metal of a man is tested. If an individual has a calm state of mind, his attitude and views will be calm and tranquil even in the presence of great agitation.

Let's Live One More Day

Uddipana Choudhury

1st Semester

Department of English

Let's live one more day,
 What if the sun luminates the dark carrers, And polish the rusty
 windows of heart, what if sunflowers bloom in your dusky. And
 the barren lands get pointed yard, in greenish hue.
 Let's live one more night,
 What if the moon lights up the path to home,
 And the stars become fireflies to guide you in the dark,
 What if nightingales sing the tullabie of childhood,
 And after ages, sleep finally close your insomniac eyes.
 Let's love one more time,
 What if your stray heart find a home,
 And food for the soul that starved so long
 What if it isn't a mirage yours chasing but an ocean in whole,
 And your parched heart sink like a wrecked ship.

Lets' hope one more time,
 Like all the million time before,
 so what if expectations hurt you again ?
 Don't you sleep evernight to wake up to a new day ?
 We are all certain about the uncertainty of life ,
 At the end of this mortal journey,
 For all death awaits.
 But million reasons we find not to like or love again,
 That's how we are all dying from inside everyday.
 Life is a pilgrimage and a beautiful chaos,
 A gift we may not get for the six more times,
 With each tick death takes a stop closer,
 so let's not spend but live one more day.

Strength

Barasha Devi

5th Semester

Department of English

I always keep a tiny flower in my heart
 And that is you
 You are the strength of my life
 You are the killer of my agony.
 Our friendship is eternal.
 Like the flower of this earth.
 No matter where we are
 But our bonding is so tight.
 I always keep it in my heart
 Be the way that you are
 Never change yourself o my dear.

সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

কৌশিক কুমাৰ ডেকা

সভাপতি

নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০১৮-১৯ ইং বৰ্ষ

পোহৰত এই স্বৰ্ণ-স্পৰ্শই উজ্জ্বল কৰিলে
মোৰ অন্ধকাৰ হৃদয়। উদ্‌গম কৰিলে নিক্তেগ মন
যি মনৰ স্তবে স্তবে চেতনাৰ বিদ্যুৎ বিস্ময়।

—হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য (১৯৬১)

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিত মাতৃভূমিতৰ স্বভিমান আৰু মাটিৰ
অহংকাৰ বন্ধাৰ স্বার্থত আত্মবলিদান দিয়া জননীৰ বীৰ শহীদ
সন্তানসকলৰ কুসুম চৰণত জনাইছে একাঁজলি সজল শ্ৰদ্ধাঞ্জলি।

পোন প্ৰথমতে মই নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-
ছাত্ৰী, অধ্যাপক-অধ্যাপিকাবৃন্দ, কৰ্মচাৰীবৃন্দ তথা প্ৰতিগৰাকী
শুভাকাংক্ষীকে এই মুহূৰ্তত আন্তৰিকতাৰে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ,
যিয়ে প্ৰত্যক্ষ আৰু পৰোক্ষ সমৰ্থনেৰে এই দায়িত্বগৰ্ভ পদটোৰ
গুৰু দায়িত্ব পালন কৰাৰ বাবে উৎসাহ আৰু প্ৰেৰণা যোগাইছিল।

পাগলাদিয়াৰ মন উপত্যাকাত এটা সেউজীয়া সপোনৰ
দৰেই কেইগৰাকীমান উদ্যমী আৰু উচ্চাকাংক্ষী নলবাৰীয়া মহান
আত্মাৰ চেষ্টাত ১৯৪৫ চনৰ ৪ জুলাই তাৰিখে গঢ় লৈ উঠিছিল
নলবাৰীৰ গ্ৰাম্যাক্ষলৰ প্ৰথমখন মহাবিদ্যালয়, নলবাৰী
মহাবিদ্যালয়। এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ হোৱাটোৱেই জীৱনৰ এটা
মহৎ সফলতা। তদুপৰি এইখন ঐতিহাসিক গৰিমাময়
মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিব পৰাটো
নিজৰ পৰম সৌভাগ্য বুলি ভাবোঁ। নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ত আমাৰ
কাৰ্যকালৰ সময়খিনিক আমি এক বৰ্ণিল আৰু বোমাঞ্চকৰ যাত্ৰা

বুলি অনুভৱ কৰিছিলোঁ, যি যাত্ৰাই আমাৰ দি গৈছিল জীৱনৰ অন্য
এক মাদকতা।

অসমৰ সু-সাহিত্যিক হোমেন বৰগোহাঞিদেৱে লিখিছিল
কাম কৰাৰ আনন্দেৰে জীৱনটোক সুন্দৰ কৰি তোলাৰ কথা।
ব্যক্তিগতভাৱে আমাৰ জীৱনলৈও কামৰ অভিজ্ঞতাই আনিছিল
মধুৰতম উপলব্ধি। নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ এজন ছাত্ৰ প্ৰতিনিধি
হিচাপে লাভ কৰা কৰ্মজীৱনে আকৌ আনি দিয়ে কিছু স্বৰ্ণময়
প্ৰাপ্তি।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতিস্বৰূপে আমাৰ এই যাত্ৰাৰ
আৰম্ভণি ঘটে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত ছাত্ৰ একতা সভাৰ পতাকা
উত্তোলনেৰে। নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱস্পৰ্শৰ তলত শিৱণত
হৈ নিজৰ অস্তিত্বক অনুভৱ কৰিছিলোঁ, সেয়া আছিল এক বিৰল
মুহূৰ্ত। এক শিহৰণকাৰী অভিজ্ঞতা।

দ্বিতীয়তে, মোৰ দায়িত্বত থকা একমাত্ৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু
স্বৰ্ণীয় কাৰ্যসূচী আছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাংস্কৃতিক
শোভাযাত্ৰা। সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰ উদ্বোধক স্বৰূপে আমি
আমন্ত্ৰণ কৰি আনিছিলোঁ অসমৰ বিশিষ্ট কবি, সাহিত্যিক তথা
সমালোচক, নলবাৰীৰ সু-সন্তান ডাঃ পংকজ গোবিন্দ মেধি দেৱক।
এই ছেগতে তেখেতলৈ থাকিল অশেষ ধন্যবাদ। অসমীয়া কৃষ্টি-
সংস্কৃতিৰ এক অনুকম্প পথাৰ সজাই বৰ্ণাঢ়া এই সাংস্কৃতিক
শোভাযাত্ৰাত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল মহাবিদ্যালয়ৰ মুঠ ১৯ টা বিভাগ
তথা মহাবিদ্যালয় এন.চি.চি. গোটে। বিচাৰকৰ সুস্থ বিবেচনা

অনুসৰি এই সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰা প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম পুৰস্কাৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয় ইতিহাস বিভাগে। দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ লাভ কৰে যুটীয়াভাৱে ইংৰাজী বিভাগ আৰু অৰ্থনীতি বিভাগে। আনহাতে, তৃতীয় পুৰস্কাৰ লাভ কৰে যুটীয়াভাৱে প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ আৰু অসমীয়া বিভাগে।

আমাৰ পৰৱৰ্তী কাৰ্যসূচী আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ নবাগত আদৰ্শ সভা। জাকজমকতাৰে পোহৰেৰে নতুন খোজবোৰক আদৰ্শ উদ্দেশ্যে ছেপ্তেম্বৰ মাহৰ ৯ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত দিনযোৰা কাৰ্যসূচীৰে অনুষ্ঠিত কৰা হয় নবাগতৰ নৱ উৎসৱ, নবাগত আদৰ্শ সভা। নবাগত আদৰ্শ সভা উপলক্ষে আয়োজিত মুকলি সভান্নিত সভাপতিৰ আসন গ্ৰহণ কৰিছিল নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ ডঃ দীপক গোস্বামীদেৱে। সভান্নত নিৰ্দিষ্ট বক্তা হিচাপে আমন্ত্ৰণ কৰি অনা হৈছিল ভট্টদেৱৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক অৰিন্দম তালুকদাৰদেৱক। লগতে অধ্যাপক অৱনী কুমাৰ ভাগৱতীদেৱে আমন্ত্ৰিত অতিথিৰ আসন শুৱনি কৰিছিল। নবাগত আদৰ্শ সভাৰ উল্লাসপূৰ্ণ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত উপস্থিত থাকে অসমৰ জনপ্ৰিয় কণ্ঠশিল্পী সীমান্ত শেখৰ আৰু অসমীয়া চলচিত্ৰ জগতৰ জনপ্ৰিয় অভিনেতা কিশোৰ দাস।

পোন প্ৰথমতে মই সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰা সূচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাত বিভিন্ন গঠনমূলক দিহা-পৰামৰ্শৰে সহায় কৰা মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় ডঃ দীপক গোস্বামী ছাৰলৈ কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। মই কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্বাবধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ ডঃ বিষ্ণু ভট্টাচাৰ্য ছাৰলৈ। ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিগৰাকী তত্বাবধায়ক তথা প্ৰতিগৰাকী সম্পাদকলৈ মোৰ সবল কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত পথ প্ৰদৰ্শক স্বৰূপে মাৰ্গদৰ্শন কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ ডঃ দীপক গোস্বামী

ছাৰলৈ পুনঃ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ প্ৰথমোক্ত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰা শ্ৰদ্ধাৰ উপাধ্যক্ষা মঞ্জুলা দত্ত ৰায়বৰুৱা বাইদেউ তথা শেষোক্ত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰা উপাধ্যক্ষা গীতিমা বুজবৰুৱা বাইদেউলৈ থাকিল অশেষ কৃতজ্ঞতা। ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্বাবধায়ক ডঃ বিষ্ণু ভট্টাচাৰ্য ছাৰ, ডঃ প্ৰদ্যুম্ন শৰ্মা ছাৰ, ডঃ সুব্ৰত বৰ্মন ছাৰ, ধীৰেশ ৰাজবংশী ছাৰ, লগতে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শ্ৰদ্ধেয় শিক্ষণ্ডকলৈ থাকিল অসীম কৃতজ্ঞতা।

অৱশেষত, এনে এটা গুৰু গুৰু পদৰ বিশাল ক্ষেত্ৰখনত কাম কৰিবলৈ মোক মনোনীত কৰাৰ বাবে ও সুযোগ দিয়াৰ বাবে ঐতিহ্যশীল জাতীয় সংগঠন সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ প্ৰতিগৰাকী কৰ্মকৰ্তাৰ প্ৰতি মই অনুভৱ কৰিছো গভীৰ কৃতজ্ঞতাবোধ।

মোৰ কাৰ্যকালৰ পোহৰমুখী খোজবোৰত গতি প্ৰদান কৰা মোৰ মৰমৰ সতীৰ্থবৃন্দ, সমূহ অগ্ৰজ তথা সমূহ অনুজ, নলবাৰী মহাবিদ্যালয় আছু গোট, মহাবিদ্যালয়ৰ এন.চি.চি. গোট তথা এন.এছ.এছ. গোট, মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰী, লগতে বিশেষভাৱে আপোন ঘৰস্বৰূপ গণিত বিভাগৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

সদৌশেষত মোৰ অজানিতে বৈ যোৱা অনাকাঙ্ক্ষিত ভুল-ভ্ৰটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী হৈ থকা দিছোঁ। আমাৰ প্ৰাণত বাস কৰা নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন বিকাশ তথা শৈক্ষিক আৰু সাংস্কৃতিক অগ্ৰগতি কামনা কৰি মোৰ চমু প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

“জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা”

“জয় আই অসম”

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

ভাস্কৰজ্যোতি দাস

উপ-সভাপতি

নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০১৮-১৯ ইং বৰ্ষ

ঐতিহ্যমণ্ডিত নলবাৰী মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে যিসকল মহান মণীষীয়ে অশেষ ত্যাগ আৰু ঐক্যৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰিছিল, সেইসকল ব্যক্তিৰ প্ৰতি সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত তথা অশ্ৰুভৰা অঞ্জলি যাচিলোঁ।

মহাবিদ্যালয় পৰ্যায়টো প্ৰতিগৰাকী বিদ্যাৰ্থীৰ বাবে এক বসন্ত ঋতুৰ দৰে। এই সময়ছোৱাত মন আৰু দেহে সম্পূৰ্ণ বিকাশ লাভ কৰে। ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ 'নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা'ৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত শিক্ষা-গুৰু আৰু জ্যেষ্ঠসকলৰ আশীৰ্বাদ, সতীৰ্থ আৰু কনিষ্ঠসকলৰ সহযোগত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ 'উপ-সভাপতি'ৰ দৰে গধুৰ দায়িত্ব লাভ কৰোঁ। যিহেতু মই উপ-সভাপতি হিচাপে প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিলো, গতিকে মোৰ বাবে এই পদটোৰ গুৰু দায়িত্ব আছিল।

আমাৰ শিক্ষানুষ্ঠানৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে প্ৰতিটো অনুষ্ঠানতে সফলতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা যুৱ মহোৎসৱতো বিভিন্ন ক্ষেত্ৰতে পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাই আমাৰ শিক্ষাৰ্থীসকলে মহাবিদ্যালয়ৰ নাম ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত উজ্জলিছে। মোৰ কাৰ্যকালত ছাত্ৰ একতা সভাৰ একমাত্ৰ সভাৰ কাৰ্যসূচী হিচাপে আছিল উপ-সভাপতিৰ বিশেষ অনুষ্ঠান। ১৬ ছেপ্তেম্বৰ ২০১৯ তাৰিখে আয়োজন কৰা হৈছিল 'সুৰ সংগম' নামৰ এক ব্যতিক্ৰমী অনুষ্ঠান। এই অনুষ্ঠানত উপস্থিত থাকে ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত লোক সংগীতত ব্যাতি অৰ্জন কৰা আৰু

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিৰকজ্যোতি শৰ্মা। নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ত প্ৰথমবাৰৰ বাবে হোৱা এনে ব্যতিক্ৰমী অনুষ্ঠানত মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো শিক্ষাৰ্থী তথা শিক্ষাগুৰুসকল উপস্থিত থাকে। সকলোৰে সহযোগত অনুষ্ঠানটো সুকলমে অনুষ্ঠিত হয়।

অৱশেষত, অসম জাতীয়তাবাদী যুৱ ছাত্ৰ পৰিষদৰ দৰে জাতীয় সংগঠন এটিৰ মনোনীত প্ৰাৰ্থী হিচাপে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতি পদত নিৰ্বাচিত হোৱাৰ সুযোগ দিয়াৰ বাবে এই সংগঠনৰ প্ৰতিজন সদস্যলৈ থাকিল মোৰ অশেষ শ্ৰদ্ধা।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালৰ কামবোৰ নিয়াৰিকৈ চলাই নিয়াত সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱাৰ বাবে মোৰ বিভাগৰ তত্ত্বাবধায়ক ড° বিষ্ণু ভট্টাচাৰ্য্য ছাৰ আৰু মোৰ সন্মানীয় সকলো শিক্ষাগুৰুলৈ হিয়াভৰা শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালত বৈ যোৱা ভুল-ভ্ৰুটিৰ বাবে মাৰ্জনা বিচাৰিলোঁ, লগতে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ আলোক উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয়
জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম।।

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সোণমণি মেধি

সাধাৰণ সম্পাদক

নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০১৮-১৯ ইং বৰ্ষ

“ধুমুহা গতিৰে আহে
জীৱনৰ অক্ষয় সংগ্ৰাম
মানুহৰ শক্তিত কৰি প্ৰত্যাশ্বান
জীৱশ্ৰেষ্ঠ সত্ত্বা কপে
মানুহৰ পৌৰুষেৰে
সেই প্ৰত্যাশ্বান আমি কৰিলোঁ গ্ৰহণ”

নতুন পৃথিৱীৰ নতুন দিগন্তত, নাচক্যুৰিত দীপ্তি ঢালি
লৈ, পুথি পৃথিৱীক ন দৃষ্টিৰে চাই অসমীয়া শৈক্ষিক, ভাষা সাহিত্যৰ
ভঁৰালটোক নতুন সৃষ্টিৰে বিনন্দীয়াকৈ সজাই থৈ যোৱাৰ সুসময়ত,
নামনি অসমতো ভাষা-সংস্কৃতি, শিক্ষাৰ বীজৰোপণ সুউদ্দেশ্যৰে
পাগদিয়া পাৰৰ গাৱঁৰ সংস্কৃতি প্ৰেমী কেইজনমান যুৱকৰ আশেয়ে
কল্প তথা তত্ত্বাবধানত ১৯৪৫ চনৰ ৪ জুলাই তাৰিখৰ এক সুক্ষণত
কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল
নলবাৰী মহাবিদ্যালয় আৰু ১৯৪৮ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ
অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছিল আমাৰ সপোনৰ, আবেগৰ একেবাৰেই
আপোন নলবাৰী মহাবিদ্যালয়।

নামনি অসমৰ প্ৰথমখন মহাবিদ্যালয়ৰ এগৰাকী ছাত্ৰ
হ’বলৈ পাই মই যথেষ্ট গৌৰৱান্বিত, তাতে যদি আকৌ
ঐতিহ্যমণ্ডিত মহাবিদ্যালয়খনৰ হকে তথা এই মহাবিদ্যালয়খনৰ
অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হৈ কাম কৰা সুযোগ পোৱা যায় সেই
সুযোগকণ আছিল মোৰ কাৰণে সৌভাগ্যৰ বিষয়। অতীতৰ
গৌৰৱোজ্জ্বল ইতিহাস আৰু বৰ্তমানৰ স্পষ্ট সফলতাৰ ছবিৰে
আমাক গৌৰৱান্বিত কৰে এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী হিচাপে
নিজকে পৰিচয় দিবলৈ।

১৩ অক্টোবৰ, ২০১৮ চন। এই স্মৰণীয় দিনটোতেই
নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে তেওঁলোকৰ প্ৰতিনিধি
হিচাপে মোক এক গধুৰ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰিছিল। মহাবিদ্যালয়খনৰ
ছাত্ৰ প্ৰতিনিধি তথা মহাবিদ্যালয় খনৰ হকে কাম কৰাৰ সুযোগ
দিয়া বাবে মই সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ
কৰ্তৃপক্ষৰ ওপৰত চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ’ম আৰু মই অখিল ভাৰতীয়
বিদ্যার্থী পৰিষদৰ আদৰ্শক আগত লৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী
সকলৰ হকে এজন প্ৰতিনিধি হিচাপে নহয় এজন সাধাৰণ ছাত্ৰ
হিচাপে ওলাই আহি মই নিৰ্বাচনত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াইছিলো।
পৰৱৰ্তী সময়ত ১২ নৱেম্বৰ তাৰিখে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীসকলৰ আশীৰ্বাদত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক
হিচাবে দায়িত্ব ভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিলো আৰু সেইদিনটোৰ পৰায়ে
মই নলবাৰী মহাবিদ্যালয় আৰু ইয়াত অধ্যয়নৰত প্ৰতিজন ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীৰ বাবে নিজকে সমৰ্পন কৰি দিছিলো। মই সেই দিনটোৰ
পৰাই দৃঢ়ভাৱে সংকল্পবদ্ধ হৈছিলো যে আদিৰ পৰা মোৰ প্ৰতিটো
কাম, প্ৰতিটো চিন্তা এই মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে। মই “মই” হৈ নহয়
“আমি” হৈ আপোন মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতিৰ হকে কৰি
আহিছিলো। আমাৰ নয়নমণি বুকুৰ কুটুম আপোন মহাবিদ্যালয়খনৰ
সৰ্বাংগীন উন্নতিৰ হকে সম্পূৰ্ণ সততা, নিষ্ঠা আৰু দায়বদ্ধতাৰে
কাম কৰি যোৱাটোৱেই এগৰাকী ছাত্ৰসেৱক হিচাপে মোৰ আৰু
আমাৰ প্ৰথম আৰু প্ৰধান লক্ষ্য আছিল।

মোৰ যি সপোন, ইচ্ছা আছিল নিৰ্বাচনৰ পূৰ্বে
মহাবিদ্যালয়খনৰ বাবে, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ হকে আৰু সমাজৰ বাবে
কিবা কৰিবলৈ, কিন্তু এবছৰীয়া কাৰ্যকালত সেয়া সময় যথেষ্ট

নহয় মহাবিদ্যালয়ৰ সবংগীন উন্নয়নৰ সকলোবোৰ কাম কৰাৰ বাবে, কিন্তু অধ্যয়নৰ সমান্তৰালকৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দৰে গুৰু দায়িত্ব বহন কৰি সৰ্ব দিশত সফল হোৱা বুলি কোৱাৰ দুঃসাহস মোৰ আৰু আমাৰ নাই। তৎসত্ত্বেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সমস্যাবোৰক আওকাণ নকৰি যিমান পাবো প্ৰশ্ন সমস্যাবোৰক উত্তৰৰ গঢ়াইলৈ আৰু সমাধানৰ পথলৈ ১০০ শতাংশৈ চৈলি নিবলৈ ছাত্ৰ প্ৰতিনিধি হিচাপে মই কুণ্ঠাবোধ কৰা নাছিলো। কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাৰ প্ৰতিটো দিশত আৰু প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰত এটা আশ্বাস সন্তুষ্টি আছে, নিজে যিমান পাবো চেষ্টা কৰিছিলো। বাস্তৱতাৰ কোনোবাখিনিত নৈ যোৱা আৰু অজানিতে হৈ যোৱা ভুল-ভ্ৰুটিৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা মাগিছোঁ।

২০১৮ চনৰ ১২ নৱেম্বৰ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতে আমি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বৌদ্ধিক, মানসিক আৰু সামাজিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ লক্ষ্যৰে তথা মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন কাৰ্যসূচী হাতত লৈছিলো।

কলা দিবস (৩০ অক্টোবৰ, ২০১৮) :

এয়া আছিল ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰথম অনুষ্ঠান। ইয়াৰ পিছত বহুতো অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল।

সাহাৰ্য লাভ (১৯ জানুৱাৰী, ২০১৯) :

মুখ্যমন্ত্ৰী সমগ্ৰ গ্ৰাম্য উন্নয়ন যোজনাৰ ফালৰ পৰা নলবাৰী জিলাই ১১ খন খেলপথাৰৰ উন্নয়নৰ বাবে সাহাৰ্য লাভ কৰে আৰু তাৰেই ভিতৰত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ খেলপথাৰ খনেও মুখ্যমন্ত্ৰী সমগ্ৰ গ্ৰাম্য উন্নয়ন যোজনাৰ ফালৰ পৰা ২০ লাখ টকা সাহাৰ্য লাভ কৰে। নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ ফালৰ পৰা মই মুখ্যমন্ত্ৰী সৰ্বানন্দ সোনোৱাল ডাঙৰীয়াৰ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ (১ ৰ পৰা ৭ ফেব্ৰুৱাৰীলৈ) :

অধ্যক্ষ মহোদয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ পতাকা উত্তোলন আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতিয়ে ছাত্ৰ একতা সভাৰ পতাকা উত্তোলন কৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শুভ আৰম্ভণি কৰে। এইবেলি বিভিন্ন নতুন নতুন প্ৰতিযোগিতা অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়। গুৰু খেল বিভাগৰ উদ্যোগত পোন প্ৰথম বাৰৰ বাবে ১০ কিলোমিটাৰৰ মাৰথন আৰু ছোৱালীৰ ভলীবল প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সমাজসেৱা বিভাগৰ উদ্যোগত প্ৰথমবাৰৰ বাবে চাফ-চিকুনতাৰ ওপৰত লক্ষ্য ৰাখি প্ৰত্যেক বিভাগৰ মাজত এখনি আন্তঃবিভাগীয় প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয় আৰু সাংস্কৃতিক

সম্পাদকৰ উদ্যোগত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে শাস্ত্ৰীয় সংগীত প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ন-খেল প্ৰতিযোগিতা, আন্তঃবিভাগ চাফ-চিকুনতা প্ৰতিযোগিতা আৰু সংগীত প্ৰতিযোগিতাৰ লগতে সকলো প্ৰতিযোগিতা আৰু কাৰ্যসূচীত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অভূতপূৰ্ব, সহানুি পোৱা গৈছিল। “একাংকিকা নাট” প্ৰতিযোগিতাত মই পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে তৃতীয় শ্ৰেষ্ঠ দল বাছনি কৰিবলৈ প্ৰথম, দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় শ্ৰেষ্ঠ নাট্যদলক প্ৰথমবাৰৰ বাবে দলীয় ভাৱেট্ৰফী দিয়াৰ লগতে শ্ৰেষ্ঠ মঞ্চসজ্জাৰ পুৰস্কাৰ প্ৰদান কৰিবলৈ আহ্বান জনাইছিলো। এনেদৰে বিভিন্ন বাবেবহনীয় সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানেৰে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সামৰণি পৰে। সামৰণি অনুষ্ঠানৰ লগত সংগতি ৰাখি এক মুকলি সভা আৰু বঁটা বিতৰণী অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হয়। সভাত সভাপতিত্ব কৰিছিল ড° দীপক গোস্বামী (অধ্যক্ষ, নলবাৰী মহাবিদ্যালয়), নিৰ্দিষ্ট বক্তা হিচাপে আমন্ত্ৰিত ড° অবনী ভাগৱতী (অধ্যাপক, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়), সভাপতি নলবাৰী মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতি, মুখ্য অতিথি হিচাপে আমন্ত্ৰিত অধ্যাপক দীপক কুমাৰ শৰ্মা (উপাচার্য কুমাৰ ভাস্কৰ বৰ্মা সংস্কৃত আৰু পুৰাতন অধ্যয়ন বিশ্ববিদ্যালয়, নলবাৰী), বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে আমন্ত্ৰিত কৰা হয় মাননীয় ভাৰত ভূষণ দেৱ চৌধুৰী (উপায়ুক্ত, নলবাৰী জিলা), লগতে আমন্ত্ৰিত অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে হাইদৰৰ ছেইন (বিশিষ্ট বুদ্ধিজীৱি জ্যোষ্ঠ সাংবাদিকৰ) দ্বাৰা মুকলি সভাৰ পাছত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ বঁটা প্ৰদান কৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সামৰণি পৰে।

কাব্য দিবস (৬ মাৰ্চ, ২০১৯) :

ফাগুন ফাগুন লগা এটি সন্ধিয়া আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ বাকৰিক কবিতাৰ লহৰত মধুৰতাত জীপাল এক নান্দনিক অনুষ্ঠান “কাব্য দিবস”ৰ আয়োজন কৰা হয়। দিনটোত বিভিন্ন সা-সজ্জাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সহযোগত উণ্ডল থুণ্ডল বাস্তৱতাৰ মাজত আবেলি কবিতাৰ লহৰৰ ধ্বনি বাজি উঠে। অনুষ্ঠানটোত শতাধিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতিৰ লগতে বিশিষ্ট কবি, নৱ প্ৰজন্মৰ কবিকে ধৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কবিতা পাঠেৰে প্ৰায় ৮০ গৰাকীৰ কবিতাৰ লহৰেৰে আৰু গীত-মাতৰ সন্মানে সামৰণি পৰে।

আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ, মাণ্ডলিক পৰ্যায় (২৬ মাৰ্চৰ পৰা ২৮ মাৰ্চলৈ, ২০১৯) :

২০১৯ ইং বৰ্ষৰ আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ মাণ্ডলিক পৰ্যায় অনুষ্ঠিত হয় মহেন্দ্ৰ নাৰায়ন চৌধুৰী বালিকা

মহাবিদ্যালয়ত। উক্ত প্রতিযোগিতাত বিভিন্ন শিতানত ২৪ টা পুৰস্কাৰ পাই নলবাৰী মহাবিদ্যালয় শ্ৰেষ্ঠ মহাবিদ্যালয় দৰ্শন স্থিতিপ অৰ্জন কৰে, ইয়াকে লৈ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালবৰ্গ অতিকৈ গৌৰৱান্বিত। সেয়েহে সমূহ প্রতিযোগীক আমাৰ তবফৰ পৰা যাচিছে আন্তৰিক অভিনন্দন।

সতীৰ্থ বিদায় অনুষ্ঠান (১১ এপ্ৰিল, ২০১৯) :

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত মহাবিদ্যালয়ৰ ষষ্ঠ বাণ্যাসিকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত এখন “সতীৰ্থ বিদায়” অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হৈছিল।

মহাৰজত জয়ন্তী বৰ্ষ (৪ জুলাই, ২০১৯) :

৪ জুলাই তাৰিখে নলবাৰী কলেজ গৌৰৱোজ্জ্বল “মহাৰজত জয়ন্তী” বৰ্ষত প্ৰবেশ কৰে উক্ত দিনৰ কাৰ্যসূচীৰ অংশ হিচাপে “মহাৰজত জয়ন্তী উদ্বোধনী বক্তৃতা” প্ৰদান কৰে অসমৰ চিন্তন-মনন জগতৰ পুৰোধা ব্যক্তি, প্ৰধান সংবাদসেৱী তথা প্ৰথিতযশা সাহিত্যিক শ্ৰীযুত হোমেন বৰগোহাঞিদেৱে।

কুচ-কাৰাজ প্রতিযোগিতা (১৯ আগষ্ট, ২০১৯) :

এন চি চি উদ্যোগত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহযোগত চতুৰ্থ বাৰ্ষিক নামনি অসম ভিত্তিক এক বিশাল আয়োজনেৰে কুচ-কাৰাজ প্রতিযোগিতা আয়োজন কৰা হৈছিল।

কাঞ্চনজংঘা (২৩ আগষ্ট, ২০১৯) :

“কাঞ্চনজংঘা”ৰ প্ৰচাৰৰ বাবে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ফালৰ পৰা জুবিন গাৰ্গক নিমন্ত্ৰণ জনাইছিলো। সেই নিমন্ত্ৰণ মৰ্মে ২৩ আগষ্টৰ দিনা অসমীয়া বায় বহুল ফিল্ম কাঞ্চন জংঘাৰ কলা কুশলীৰ লগতে জুবিন গাৰ্গ, গৰিমা গাৰ্গ আদিৰ দৰে বিশিষ্ট শিল্পীসকল উপস্থিত থাকে। সেই দিনটো নলবাৰী মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালবৰ্গৰ বাবে চিৰস্মৰণীয় হৈ ব’ব, য’ত কেইবাহাজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শান্তিপূৰ্ণভাৱে জুবিন গাৰ্গক আদৰণি জনাইছিল।

যুব মহোৎসৱ (৩১ আগষ্টৰ পৰা ৪ চেপ্তেম্বৰলৈ, ২০১৯) :

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা যুব মহোৎসৱত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ে অংশগ্ৰহণ কৰি পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে ১৪ টাকৈ পুৰস্কাৰ অৰ্জন কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে, লগতে এই যুব মহোৎসৱত দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ কণ্ঠশিল্পীৰ সন্মান লাভ কৰে হৃষিকেশ শৰ্মাই। এই চেগতে সমূহ প্রতিযোগিক মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ হৈ জনাইছে উত্তম অভিনন্দন।

ছাত্ৰী জিবনী চ’ৰা সম্পাদিকাৰ বিশেষ অনুষ্ঠান (৬ চেপ্তেম্বৰ, ২০১৯) :

প্ৰভাত চন্দ্ৰ গোস্বামী প্ৰেক্ষাগৃহত ছাত্ৰী জিবনী চ’ৰা সম্পাদিকাৰ উদ্যোগত আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহযোগত এক বক্তৃতা অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হৈছিল। বক্তৃতা অনুষ্ঠানটোত মুখ্য অতিথি প্ৰাঞ্জনা দত্ত (জনপ্ৰিয় অভিনেত্ৰী), নিৰ্দিষ্ট বক্তা হিচাপে মনি কুন্তলা ভট্টাচাৰ্য (বিশিষ্ট সাহিত্যিক), আমন্ত্ৰিত অতিথি লাকিমণি বৰুৱা (সভাপতি, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতকোত্তৰ ছাত্ৰ সন্থা ২০১৮-১৯) আৰু অমলজিৎ কোঁৱৰ (আবক্ষী অধীক্ষক, নলবাৰী) ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উপস্থিতিত সুন্দৰকৈ অনুষ্ঠানটো সমাপ্ত পৰে।

নবাগত আদৰণি সভা (১১ চেপ্তেম্বৰ, ২০১৯) :

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ পতাকা উল্হোলন কৰে অধ্যক্ষ ড° দীপক গোস্বামীদেৱে লগতে নবাগত আদৰণি সভাৰ সভাপতিত্ব কৰি সভাখন সুন্দৰকৈ পৰিচালনা কৰাত অধ্যক্ষ মহোদয়ে প্ৰত্যক্ষ সহযোগিতা আগবঢ়াই। সভাখনত নিৰ্দিষ্ট বক্তা হিচাপে উপস্থিত আছিল অনিন্দম তালুকদাৰ (অধ্যাপক, ভট্টদেৱ বিশ্ববিদ্যালয়, পাঠশালা), বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে নিমন্ত্ৰণ জনোৱা হৈছিল ড° দীপক মজুমদাৰ (আই এ, এছসচিবি, উচ্চশিক্ষা, অসম আৰু মিচন সঞ্চালক ৰচা, অসম) মুখ্য অতিথি হিচাপে দিলীপ শইকীয়া (সাংসদ, মদলদৈ সংসদীয় সমষ্টি) আৰু আমন্ত্ৰিত অতিথি অধ্যাপক অবনী কুমাৰ ভাগৱতী (সভাপতি, নলবাৰী কলেজ পৰিচালনা সমিতি) লগতে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ প্ৰাক্ক্ষণত উদ্বোধক হিচাপে আমন্ত্ৰণ জনাইছিলো দিগন্ত ভাৰতী, সংগীত পৰিচালক, বিশেষ অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে জনপ্ৰিয় অভিনেতা কিশোৰ দাস আৰু সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ বিশেষ আকৰ্ষণ হিচাপে উপস্থিত আছিল সীমান্ত শেখৰ। কেইবা হাজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী উপস্থিতিত অনুষ্ঠানটো শৃংখলাবদ্ধভাৱে সমাপ্ত হয়।

পি. এন. চি তৰ্ক প্রতিযোগিতা (১২ চেপ্তেম্বৰ, ২০১৯) :

অতীতৰ পৰা চলি অহাৰ দৰে এইবেলিও নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ত ‘প্ৰসন্ন নাৰায়ণ চৌধুৰী’ শীৰ্ষক অসম ভিত্তিক তৰ্ক প্রতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰা হৈছিল।

উপ-সভাপতিৰ বিশেষ অনুষ্ঠান (১৬ চেপ্তেম্বৰ, ২০১৯) :

উপ-সভাপতিৰ বিশেষ অনুষ্ঠান হিচাপে “সুৰ সংগম” শীৰ্ষক অনুষ্ঠান এটিৰ আয়োজন কৰা হৈছিল। য’ত বিশেষ আকৰ্ষণ আছিল ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত লোক সংগীতত খ্যাতি অৰ্জন কৰাৰ লগতে (Diamond North, East Award) প্ৰাপ্ত হীৰকজ্যোতি শৰ্মা।

জিলা ভিত্তিত কুইজ প্ৰতিযোগিতা (১৭ চেপ্তেম্বৰ, ২০১৯) :

অইন বেলিৰ দৰে এই বেলিও নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত সদৌ নলবাৰী জিলা ভিত্তিত প্ৰাইজমানি কুইজ প্ৰতিযোগিতা আয়োজন কৰা হয়। এইবেলি নলবাৰী জিলাৰ বিদ্যালয় তথা মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বমুঠ ৩৫ টা দলে অংশগ্ৰহণ কৰে।

ইয়াৰ উপৰিও বিভিন্ন সমস্যাৰ সমাধান বিচাৰি মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষৰ ওচৰত আবেদন জনাইছিলো আৰু সেইমৰ্মে কিছুমান সমস্যাৰ সমাধান কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো। যিমানখিনি সমস্যা সমাধান কৰাৰ চেষ্টা কৰিছিলো সেইখিনিয়ে পৰ্যাপ্ত নহয়। ইয়াৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি বিভিন্ন দাবী আমাৰ কাৰ্যকালত উপস্থাপন কৰিছিলো। আশা কৰিছো সেইসমূহ সমস্যাৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে আগন্তুক দিনত পৰিত্ৰাণ লাভ কৰিব।

প্ৰাক-স্বাধীন যুগৰে পৰা নলবাৰী বাসীৰ গৌৰৱৰ কাৰণ হিচাপে নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা এই নলবাৰী মহাবিদ্যালয়তে এসময়ত অধ্যয়ন কৰি যোৱা আৰু বৰ্তমানেও অধ্যাপনা কৰি থকা বহু বিদ্বান মনিবী আজি অসমৰ বৌদ্ধিক, সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰৰ একো একোজন বিশাল ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী। এই মহাবিদ্যালয়তে এসময়ত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি যোৱা বহু শিক্ষাৰ্থী আজি অসম তথা সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰত একোটি উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ হৈ জিলিকি আছে। আশা কৰিছো আগলৈও এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিভিন্ন ব্যক্তিজনমেৰে নিজৰ সৃষ্টিশীলতাৰ পৰিচয় দি মহাবিদ্যালয়ৰ গৰিমা অক্ষুণ্ণ ৰাখিব।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ এই বছৰৰ কাৰ্যকালত আমি পূৰ্বৰ তুলনাত কাম-কাজবোৰক বহুখিনি নতুনত্ব আৰু উন্নয়নমূলক ভাৱে কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিলোঁ। এই ক্ষেত্ৰত মই আৰু আমি কিমান দূৰ সফল বা বিফল, তাৰ বিচাৰ আপোনালোকৰ হাতত, নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ হাতত। আমাৰ কাৰ্যকালৰ ইতিহাসত হয়তো নানা ভুল-ভ্ৰান্তি হৈছে। তথাপি আপোনালোকৰে মাজৰ এগৰাকী সতীৰ্থ হিচাপে আপোনালোকৰ মাজৰ মোৰ চিৰকামা। মোৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰত মোৰ ছাঁটোৰ দৰে মোৰ লগত লাগি থাকি সহযোগ আগবঢ়াই যোৱা, নাম কৈ শেষ কৰিব নোৱাৰা মোৰ সহযোগী, বন্ধু-বান্ধৱী তথা মোৰ সমূহ অগ্ৰজৰ লগতে অনুজ সকলৰ ওচৰত মই চিৰকৃত্তি হৈ ৰম।

আশা ৰাখিছো মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক সাংস্কৃতিক ক্ৰিয়াকে ধৰি বিভিন্ন দিশত জয়াযাত্ৰা সেয়া অব্যাহত থাকক।

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন -

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানত বিশেষভাৱে সহায় কৰাৰ কাৰণে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° দীপক গোস্বামী মহোদয়ৰ লগতে ড° বিষ্ণু ভট্টাচাৰ্য্য, ড° সুব্ৰত বৰ্মন, ড° প্ৰদ্যুম্ন শৰ্মা, ড° বজ্জনা ভট্টাচাৰ্য্য, ড° মণি শৰ্মা শাস্ত্ৰী, ৰতন ডেকা, ড° নিপন মজুমদাৰ, অনন্ত ৰাজবংশী, ৰিণ্টু ডেকা, বিদ্যুৎ দাস, বিনীতা দেৱী, মৃগাংক শেখৰ দত্ত, কুমুদ চন্দ্ৰ ৰাভা, ছাৰৰ লগতে সমূহ অধ্যাপক অধ্যাপিকাকে ধৰি ৰঞ্জন দাদা, মিতুপন দাদা, পাৰ্থ দাদা, বিতু দাদা, তহবিলদাৰ খুৰা, ৰাভা খুৰা, মণ্টু দাদা, পাৰ্থ দাদাৰ লগতে সমূহ কলেজ কৰ্মচাৰীক কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। ইয়াৰোপৰি নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ (NCC) গোট, (NSS) গোট, লগতে কেণ্টিনৰ সূভাষ দাদাক বিশেষভাৱে ধন্যবাদ জনাইছোঁ।

এই কথাখিনি উত্থাপন কৰাৰ সুযোগ দিয়া বাবে আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো অনুষ্ঠান কাম-কাজত সাফল্যমণ্ডিত কৰাৰ লগতে সকলো সময়তে সহায়-সহযোগ আগবঢ়োৱাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত মই চিৰকৃত্তি।

শেষত, নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ক আজিৰ এই চকুত লগা অৱস্থালৈ আনিবলৈ শ্ৰদ্ধাৰ মহান ব্যক্তিসকলে কৰা ত্যাগ, কষ্টক সুঁৱৰি আৰু ছাত্ৰ প্ৰতিনিধি হিচাপে থকা যোৱাটো বছৰৰ সকলো স্মৃতি, আবেগক হৃদয়ত ৰাখি অনুজসকলৰ মৰম আৰু অগ্ৰজসকলৰ আশীৰ্বাদ শিৰত লৈ, আগন্তুক দিনত মহাবিদ্যালয়খনক নিজৰ প্ৰাণৰ সমান ভালপোৱা আৰু শ্ৰদ্ধা নিবেদাৰ সংকল্প লৈ সুখাকষ্ট ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ কথাবে মোৰ এই অল্প জ্ঞানেৰে লিখিবলৈ ধুওতা কৰা প্ৰতিবেদনখনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ :

অগ্নিযুগৰ ফিৰঙতি মই
নতুন অসম গঢ়িম
সৰ্বহাৰাৰ সৰ্বস্ব
পুনৰ ফিৰাই আনিম
নতুন ভাৰত গঢ়িম
নতুন ভাৰত গঢ়িম।

জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয়

জয় আই অসম

জয় হিন্দ

সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক (দিবাঃ)ৰ প্ৰতিবেদন

অৰ্ণবজ্যোতি তালুকদাৰ

সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক (দিবাঃ)

নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০১৮-১৯ ইং বৰ্ষ

“ই যে নহয় হাঁহি তামাচাৰ

ভাগৰ জুবোৰা গান,

ই যে জীৱন মৰণ একাকীৰ কৰা

অগ্নিবীণাৰ তান।”

—অসমকেশৰী অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী।

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে প্ৰতিপাত জনাইছো সেই সমূহ বীৰ-ছহিদলৈ যাৰ কেঁচা তেজৰ মূল্যৰ বিনিময়ত শোষণ-নিষ্পেষণৰ পৰা মুক্তি লাভ কৰি আজি নিজকে স্বাধীন ৰাষ্ট্ৰৰ নাগৰিক বুলি পৰিচয় দিবলৈ সক্ষম হৈছে, দ্বিতীয়তে মই শ্ৰদ্ধাৰ অৰ্ঘ্য যাচিছোঁ সেই সমূহ ব্যক্তিক যাৰ ত্যাগ, কষ্ট, অধ্যবসায়ৰ ফচলৰূপে ১৯৪৫ চনৰ ৪ জুলাই তাৰিখে প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল নামনি অসমৰ গ্ৰামাঞ্চলৰ প্ৰথমখন মহাবিদ্যালয়, ‘নলবাৰী মহাবিদ্যালয়, নলবাৰী’। শিক্ষাৰ নৱদ্বীপ নলবাৰীক শৈক্ষিক, সামাজিক, সাংস্কৃতিক, বৌদ্ধিকভাৱে আৰু অধিক আগুৱাই নিয়াত সহায় কৰা এই ঐতিহাসিক মহাবিদ্যালয়ৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক (দিবাঃ)ৰ পদত অধিষ্ঠিত হৈ নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ হকে, ইয়াৰ ছাত্ৰ সমাজৰ হকে কিছু কাম কৰাৰ সুবিধা লাভ কৰা বাবে নিজকে ধন্য মানিছোঁ। সম্পূৰ্ণ গণতান্ত্ৰিক আৰু সু-শৃংখলিত পদ্ধতিৰে নিৰ্বাচিত হৈ ১৩-১০-২০১৮ ইং তাৰিখে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি প্ৰায় এবছৰীয়া কাৰ্যক্ৰমগণিকাৰে নানা দিশত লাভ কৰা অভিজ্ঞতাৰ ভঁৰালখন মোৰ বাবে চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ’ব। এই ক্ষেত্ৰতে মই অশেষ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ মোক এই পদৰ বাবে নিৰ্বাচন কৰা নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিগৰাকী বিবেকবান শিক্ষাৰ্থীক। এতিয়া ওলাইছোঁ সেই ভঁৰালৰ দুকাৰখন

মেলি দুই-চাৰিটা কথা জনোৱাৰ হেতু।

আনুষ্ঠানিক কাৰ্যক্ৰম :

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণৰ পিছৰ পৰাই নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো অনুষ্ঠানতেই মই জড়িত হৈছিলোঁ আৰু নিজৰ দায়িত্ব পালন কৰাৰ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিলোঁ। সেইমৰ্মে মোৰ কাৰ্যকালতেই প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপক কুমুদ ৰাভা ছাৰৰ সহযোগত আৰু ভাৰত চৰকাৰৰ যুৱ পৰিক্ৰমা আৰু ক্ৰীড়া দপ্তৰ (Ministry of Youth Affairs & Sports, Government of India) ৰ উদ্যোগত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ত ২৫-০১-২০১৯ তাৰিখে নলবাৰী জিলা ভিত্তিক যুৱ সদন, ২০১৯ অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল, য’ত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়, নলবাৰী বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়, মহেন্দ্ৰ নাৰায়ণ চৌধুৰী বালিকা মহাবিদ্যালয়, টিছ মহাবিদ্যালয়ৰ অৰ্ধশতাধিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। এই অনুষ্ঠানৰ ঠিক এসপ্তাহ পিছতেই বৰ্ণিল কাৰ্যসূচীৰে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাৰ্থীসকলৰ সাহিত্যিক, সাংস্কৃতিক, খেলৰ জগতত উদ্ভৱৰ উদ্দেশ্যে ১ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ৭ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০১৯ লৈ অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মোৰ দায়িত্বত আছিল তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা আৰু চিত্ৰপ্ৰদৰ্শনী প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন। ইয়াৰ লগতে মই নিজাববীয়াকৈ হস্তকলা প্ৰতিযোগিতাৰো আয়োজন কৰিছিলোঁ আৰু সঁহাৰিও আশানুকূপ ধৰণেই লাভ কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষা গীতিমা বুজবৰুৱা বাইদেৱে দ্বাৰ উন্মোচন কৰা প্ৰদৰ্শনী প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফলসমূহ আছিল এনেধৰণৰ -

চিত্ৰপ্ৰদৰ্শনী :

- প্ৰথম : দীপশিখা বৰ্মন, বসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ
দ্বিতীয় : পৰিস্থিতি গোস্বামী, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ
তৃতীয় : জংকী শৰ্মা, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ।

হস্তকলা :

- প্ৰথম : পৰিস্থিতি গোস্বামী, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ
দ্বিতীয় : স্মৃতি মেধি, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ
তৃতীয় : পম্পী দাস (বিভাগটো জনা নগ'ল)

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগৰ প্ৰাক্তন মূৰব্বী অধ্যাপক ডঃ দীনমণি ভাগৱতীদেৱে অধ্যক্ষৰ আসন অলংকৃত কৰা তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাৰ বিষয় আছিল, “সদনৰ মতে, দলীয় ৰাজনীতিৰ প্ৰৱেশে শিক্ষানুষ্ঠানত হোৱা ছাত্ৰ নিৰ্বাচনৰ মূল উদ্দেশ্য অৱনমিত কৰিছে”।

ফলাফলসমূহ এনে ধৰণৰ :-

- শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক : প্ৰিয়াংক্ষী কলিতা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ।
দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক : নৈখাত শৰ্মা, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ।
তৃতীয় শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক : দীপশিখা বৰ্মন, বসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ।

সহকাৰী সম্পাদক (দিবা) ৰ দায়িত্বত মূলতঃ তৰ্কৰ বিভাগটো নিয়াবিকৈ চলাই নিয়াৰ গুৰু দায়িত্ব থাকে। সেয়েহে, মোৰ কাৰ্যকালতেই ইংৰাজী বিভাগৰ মূৰব্বী অধ্যাপিকা ডঃ ৰঞ্জনা ভট্টাচাৰ্য বাইদেউৰ সহযোগত আৰু ‘অইল ইণ্ডিয়া লিমিটেড’ৰ উদ্যোগত ১৪-০২-২০১৯ তাৰিখে নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ভিত্তিত ‘সক্ষম তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা (Saksham Debate Competition)’ অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ফলাফলসমূহ এনেধৰণৰ -

- শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক : নৈখাত শৰ্মা, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ।
দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক : অৰ্ণবজ্যোতি তালুকদাৰ, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ (প্ৰতিবেদনৰ এই অভাজন লেখক)
তৃতীয় শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক : পৰিস্থিতি গোস্বামী, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ।

মোৰ কাৰ্যকালতে ইতিহাস বিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপক ডঃ প্ৰদ্যুম্ন শৰ্মা ছাৰৰ অনুপ্ৰেৰণাত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ে তৰ্ক

প্ৰতিযোগিতাত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ মাণ্ডলিক পৰ্যায়ত দলীয় শাখা (নৈখাত শৰ্মা আৰু অৰ্ণবজ্যোতি তালুকদাৰ) ত দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ আৰু কেন্দ্ৰীয় পৰ্যায়ত ব্যক্তিগত শাখা (অৰ্ণবজ্যোতি তালুকদাৰ) ত তৃতীয় স্থান দখল কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

সহকাৰী সম্পাদক (দিবা) ৰ অন্য এক অত্যন্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্ব হ'ল সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ প্ৰাক্তন সাধাৰণ সম্পাদক তথা মাধ্যম আন্দোলনৰ কৰ্ণধাৰ প্ৰয়াত ‘প্ৰসন্ন নাৰায়ণ চৌধুৰী শ্বাৰক সদৌ অসম ভিত্তিক তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাৰ সূচাৰু পৰিচালনা ও আয়োজন। ১২-০৮-২০১৯ তাৰিখে প্ৰভাত চন্দ্ৰ গোস্বামী প্ৰেক্ষাগৃহত আয়োজিত অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মুঠ সাতটা দলৰ অংশগ্ৰহণে সফল কাম কৰি তোলা উক্ত প্ৰতিযোগিতাখনৰ বিষয় আছিল, “সদনৰ মতে, একমাত্ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সমস্যা হিচাপে ঘোষণাৰ জৰিয়তেহে বানপানী সমস্যাক সমাধান কৰিব পৰা যাব”। উক্ত প্ৰতিযোগিতাত সদনৰ অধ্যক্ষৰ আসন অলংকৃত কৰিছিল গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষা বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা ডঃ বিদূলা শৰ্মা বাইদেৱে, বিচাৰকৰ আসনত আছিল ‘নৰ্থ-ইষ্ট ডিবেটাৰ্ছ এছেছিয়েচন’ৰ সাধাৰণ সম্পাদক প্ৰাণজিত দাস ডাঙৰীয়া, DY-365 চেনেলৰ বাৰ্তা সম্পাদক তথা সাংবাদিক নৱজিত বৰঠাকুৰ ডাঙৰীয়া আৰু আকাশবাণী গুৱাহাটীৰ অংশকালীন যোষিকা হীৰামণি শৰ্মা বাইদেউ। নলবাৰী জিলা ছাত্ৰ সন্থাৰ সাধাৰণ সম্পাদক অক্ষয় ডেকা ডাঙৰীয়াই মালাৰ্পণ আৰু বস্তু প্ৰদান কৰা এই প্ৰতিযোগিতাৰ উদ্বোধন কৰে সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ সাংগঠনিক সম্পাদক হিমান বৰ্মন ডাঙৰীয়াই। বটা-বিতৰলী অনুষ্ঠানত উপস্থিত থাকি আমাক আহলাদিত কৰিছিল নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ডঃ দীপক গোস্বামী ছাৰ, নলবাৰী জিলাৰ মাননীয় উপায়ুক্ত শ্ৰীযুত ভাৰত ভূষণ দেৱচৌধুৰীদেৱ আৰু বিশিষ্ট পণ্ড চিকিৎসক তথা সাহিত্যিক ডঃ সমৰ তালুকদাৰদেৱে।

ফলাফল এনেধৰণৰ :

- শ্ৰেষ্ঠ দল : গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়। (মুন তালুকদাৰ আৰু পোহৰ বৰা)
দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ দল : নলবাৰী মহাবিদ্যালয়। (প্ৰিয়াংক্ষী কলিতা আৰু দীবা পৰাশৰ)
শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক : পোহৰ বৰা (গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়)
দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক : প্ৰাঞ্জল ডেকা (মঙ্গলদৈ মহাবিদ্যালয়)
তৃতীয় শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক : দীবা পৰাশৰ (নলবাৰী মহাবিদ্যালয়)

কিছু হৈ গ'ল, কিছু বৈ গ'ল :-

এবছৰীয়া কাৰ্যকাল নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ সমস্যা তথা অভিযোগ নাইকিয়া কৰাৰ বাবে পৰ্যাপ্ত নহয়, তথাপি তো

আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ) কাৰ্যকালত আটায়ে সমিল-মিলে কাম কৰি গৈছিলোঁ। পতাকা উত্তোলনৰ বাবে স্থায়ী বেদী, বিভাগীয় ফলক, NCC ৰ কষ্টোপার্জিত পুৰস্কাৰবোৰ ধোৱাৰ বাবে উপযুক্ত ঠাইৰ ব্যৱস্থা ইত্যাদি ভালেমান কাম ২০১৮-১৯ বৰ্ষত হৈছে যদিও এটা বৈজ্ঞানিক প্ৰেক্ষাগৃহ, প্ৰশাসনীয় ভৱন আৰু কেদাৰমল বাজাজ হালৰ প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় মহলাত ছোৱাপানীৰ ব্যৱস্থা ইত্যাদি ভালেমান কাম এতিয়াও বাকী (এইসমূহ কামো অতিশীঘ্ৰে সম্পূৰ্ণ কৰিবৰ বাবে মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতি আৰু অধ্যক্ষ মহোদয়ক আবেদন কৰা হৈছিল)। মই ব্যক্তিগতভাৱে তৰ্কৰ বিভাগটো সৰল কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ত এটা তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ বাককৈয়ে প্ৰয়োজনীয়তা অনুভৱ কৰিছিলোঁ আৰু এই সম্পৰ্কে ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্বাবধায়ক তথা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ সৈতে কৰা অনানুষ্ঠানিক আলোচনাত আগন্তুক দুই-এক বছৰত সেই বিভাগটো খোলাৰ চিন্তা-চৰ্চা কৰিব বুলি আশ্বাস দিছে।

আধৰুৱা কামবোৰ আগন্তুক দিনত ছাত্ৰ একতা সভাৰ নৱাগত সম্পাদকসকলে ছাত্ৰ সমাজৰ সৈতে লগ লাগি পূৰ্ণ কৰিব বুলি আমি নিতান্তই আশাবাদী।

যিসকলৰ ওচৰত ‘ধন্যবাদ’ আৰু ‘কৃতজ্ঞতা’ ও দুটি সৰু শব্দ :

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব পালন কৰি প্ৰতিটো কামেই নিয়াৰিকৈ চলাই নিবৰ বাবে মোক প্ৰয়োজন হৈছিল উপদেশ, সাহস আৰু পথ প্ৰদৰ্শক। এইক্ষেত্ৰত অধ্যক্ষ ডঃ দীপক গোস্বামী ছাৰৰ কথা উল্লেখ কৰিবই লাগিব। মোক প্ৰত্যেক কামতেই উপদেশ আৰু সাহস যোগোৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্বাবধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ ডঃ বিষ্ণু ভট্টাচাৰ্য ছাৰ আৰু মোৰ বিভাগৰ তত্বাবধায়ক ডঃ জুবি হাজৰিকা বাইদেউৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। তদুপৰি মোক নানা দিহা পৰামৰ্শ আৰু উৎসাহ যোগোৱা ডঃ বঞ্জনা ভট্টাচাৰ্য বাইদেউ, ডঃ বিদ্যুৎ কুমাৰ দাস ছাৰ, ডঃ প্ৰদ্যুম্ন শৰ্মা ছাৰ, ডঃ সুৰত বৰ্মন ছাৰ, বিন্টু ডেকা ছাৰ, অনন্ত ৰাজবংশী ছাৰ, কুমুদ ৰাভা ছাৰ প্ৰমুখো ভালেমান ছাৰ-বাইদেউৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। মই চিৰকৃতজ্ঞ ছাত্ৰ একতা সভাৰ মোৰ সতীৰ্থ সম্পাদকসকলৰ ওচৰত। কাৰ্যালয় সহায়ক বঞ্জন দা, মণ্টু দাস, মিতুপন দা, পৃথিৱীৰাল সহায়ক পাৰ্থ দা, কেশিন পৰিচালনা কৰা সুভাষ দা আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ ৰাভা বুড়া, গণেশ খুড়াই প্ৰতিটো কামত কৰা সহায়ৰ বাবে শলাগ নলৈ নোৱাৰিলোঁ। মোৰ সমানে কষ্ট কৰি প্ৰতিটো কামত কাৰিকৰভাৱে উপস্থিত থাকি নিঃস্বার্থভাৱে আকস্মিকৰ পৰা শেষলৈকে মোক সহায় কৰা মোৰ মৰমৰ বন্ধু জয় প্ৰকাশ, মানস, বিতোপন, তানবীৰ, ৰাজ, বিকাশ, ধৃতিময়, ধ্ৰুৱ , কুলদীপ, পাৰ্থ, কংকন, দীপ আদিকে ধৰি নীল দাস, শশাংক দা, পাৰ্থ দা, মানস দা, হেমেন

দা আটাইৰে ওচৰত মই কৃতজ্ঞ (যিসকলৰ নাম বৈ গ’ল সেইসকলৰ ওচৰত মই ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী)। এইসকল ব্যক্তিৰ সহায়ৰ হত চিৰদিনৰ বাবে মোৰ মন গহনাত থাকিব। লগতে মই কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ মোৰ সমূহ শুভাকাংক্ষী, নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজ, শিক্ষক গোট, মোৰ বিভাগ (পদাৰ্থ বিজ্ঞান)ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষাগুৰু, নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ আছু গোট, নলবাৰী জিলা তথা আঞ্চলিক ছাত্ৰ সম্বলৈ। আশাকৰো, অনাগত দিনবোৰটো আপোনাৰ উপদেশ আৰু সাহসেৰে জীৱনৰ জখলাত উৰ্বমুখী হৈ আগবাঢ়িব পাৰোঁ, এজন সাধাৰণ ছাত্ৰ হিচাপেও নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কাম কৰি যাব পাৰোঁ, অধিক প্ৰাণবন্ত আৰু শক্তিবন্ত হৈ সমাজমুখী কৰ্ম কৰি যাব পাৰোঁ।

কোনোৰে কৈছে,

“পোহৰ তুমি পাপলাপাব,

শিকোৱা পাঠ জীৱনৰ,

নলবাৰী কলেজ তুমি আমাৰ প্ৰাণৰ....”

আকৌ আন কোনোৰে কৈছে,

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়, আমাৰ দাপোন,

ন চানেকিৰে প্ৰতিফলন কৰিম স্বৰ্গল

সপোন।”

আৰু কোনোৰে,

“নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ আৰু সন্মান,

মোৰ গৌৰৱ আৰু সন্মান,

মোৰ গৌৰৱ আৰু সন্মান,

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ আৰু সন্মান।”

সঁচাকৈয়ে। শিৰীষৰ তলত জ্ঞানৰ মালিতা ৰচি নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ে কত শিক্ষাৰ্থীক মানুহ হিচাপে গঢ়িলে তাৰ সীমা - সংখ্যা নাই। এইবোৰ কিছু বাস্তৱিক, কিছু প্ৰাসংগিক আৰু কিছু আবেগিক কথা, প্ৰতিবেদন হয়তো ইয়াৰ বাবে উপযুক্ত স্থান নহয়।

পৰিশেষত, মোৰ কাৰ্যকালত মোৰ দ্বাৰা হৈ যোৱা অজানিত ভুলৰ বাবে আটাইৰে ওচৰত মাৰ্জনা বিচাৰিছোঁ, আগন্তুক দিনৰ বাবে বিচাৰিছোঁ শুভাশিষ্য তথা আশীৰ্বাদ আৰু আন্তৰিকতাৰে কামনা কৰিছোঁ যেন আলোকসন্ধানী পখীবোৰে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ত সুধা পান কৰি জগতক পোহৰ কৰি তুলিব পাৰে, স্বপ্নাতুৰ হৈ সাধনাৰ আমোঘ বাণীৰে শৈক্ষিক, সামাজিক, বৌদ্ধিক, সাহিত্য, খেল- সৰ্বস্তৰতেই প্ৰহৰী হৈ প্ৰস্তুতিত হ’ব পাৰে, প্ৰতিভা পৰিস্ফুৰণ মঞ্চ হৈ ৰ’ব পাৰে, জ্ঞান চৰ্চাৰ আখৰাধলী হৈ ৰ’ব পাৰে, চিৰসেউজ চিৰযৌৱনা আৰু সহজ্জনাৰ পথ প্ৰদৰ্শক হৈ ৰ’ব পাৰে।

“জিন্দাবাদ নলবাৰী মহাবিদ্যালয়”

“জিন্দাবাদ নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা”

“জিন্দাবাদ নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ সমাজ”

“জয় আহি অসম”

সহঃ সাঃ সম্পাদক (আবেলি)ৰ প্ৰতিবেদন

কংকন ডেকা

সহঃ সাঃ সম্পাদক (আবেলি)
নলবাৰী মহাবিদ্যালয়, ছাত্ৰ একতা সভা
২০১৮-১৯ ইং বৰ্ষ

প্ৰথমে সেইসকল বীৰ বীৰাংগণক সুঁৱৰিছে, যাৰ ত্যাগৰ বাবে এই জাতিটো জীয়াই আছে। ঐতিহ্যমণ্ডিত নলবাৰী মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে বিসকল মহান মনীষীয়ে অশেষ ত্যাগ আৰু শ্ৰমৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰিছিল, সেইসকল ব্যক্তিৰ প্ৰতি সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত তথা অশ্ৰুভৰা অঞ্জলি ঘাটিলোঁ।।

অসমৰ সংস্কৃত শিক্ষাৰ নবদীপখ্যাত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহঃ সাধৰণ সম্পাদক (আবেলি) ৰ পদত সেৱা আগবঢ়াবলৈ পাই মই অত্যন্ত গৌৰৱবোধ কৰিছোঁ আৰু লগতে মোক এই সুযোগ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মোৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত মই কিমানদূৰ সফল হৈছোঁ, তাক কৰ্তৃপক্ষ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিচাৰ কৰিব। মই কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কিছুদিন পাছতে “মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ” আৰম্ভ হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মোৰ বিভাগে কুইজ আৰু আকৃষ্টিক বহুত প্ৰতিযোগিতা পাতিছিলো। ইয়াৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত হোৱা অন্যান্য কাৰ্যসূচীত মোৰ ফালৰ পৰা সক্ৰিয় সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াবলৈ চেষ্টা কৰোঁ। লগতে আমাৰ কাৰ্যকালৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন দিশৰ কামৰ মোৰ ফালৰ পৰা সহযোগিতা আগবঢ়াওঁ। ১৭-০৯-১৯ ইং তাৰিখটো মোৰ কাৰ্যকালৰ স্মৰণীয় দিন। কিয়নো যোৱা এটা বছৰে অনুষ্ঠিত নোহোৱা জিলাভিত্তিক কুইজ প্ৰতিযোগিতাখন মই নতুনকৈ অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সুযোগ

পাইছিলো। এই প্ৰতিযোগিতাত ৩৫ টাতকৈ অধিক দলে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। কুইজ প্ৰতিযোগিতাখন পৰিচালনা কৰিবলৈ আমন্ত্ৰণ কৰি অনা হৈছিল বিশিষ্ট কুইজ পৰিচালক তথা দৈনিক অসম কাকতৰ উপ সম্পাদক দীপাংকৰ কোঁশিকদেৱক। এই ছেগতে কুইজ প্ৰতিযোগিতাখন সুচাৰুৰূপে চলাই নিয়াৰ বাবে মই তেখেতৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰলোঁ। প্ৰতিযোগিতাখনত ব্ৰহ্ম, ১ম (নলবাৰী মহাবিদ্যালয়), ২য় (নালান্দা পাব্লিক স্কুল), ৩য় (ব্ৰাইট ষ্টাৰ একাডেমী), ৪ৰ্থ (নলবাৰী মহাবিদ্যালয়), ৫ম (শংকৰদেৱ একাডেমী), ৬ষ্ঠ (নলবাৰী মহাবিদ্যালয়) ৬ টাকৈ দলে খিতাপ অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত মোৰ কাৰ্যকালত সুন্দৰভাৱে সহায় আৰু দিশ-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ-একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়ক মোৰ বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক প্ৰমুখ্যে শিক্ষাণ্ডক আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দক মই ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াক মই কৃতজ্ঞতা ঘাটিছোঁ। সদৌ শেষত নলবাৰীৰ মাজমজিয়াত অৱস্থিত ঐতিহ্যমণ্ডিত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ভৱিষ্যতে সৰ্বতোপ্ৰকাৰে উন্নতি কামনা কৰি এই প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়ন্ত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়
জয়ন্ত নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম।

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

হৃষিকেশ শৰ্মা

সম্পাদক, সাংস্কৃতিক বিভাগ
নলবাৰী মহাবিদ্যালয়, ছাত্ৰ একতা সভা
২০১৮-১৯ ইং বৰ্ষ

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাৰম্ভণিতে সেইসকল শিক্ষাৰ নবদুতলৈ হৃদয়ৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত নিবেদন কৰিছো, যিসকলৰ অসীম ত্যাগ, ধৈৰ্য্য, সাধনা, অধ্যবসায় আৰু পৰিশ্ৰমৰ ফলশ্ৰুতিত পাগলদিয়াৰ পাৰৰ নল-স্বাগৰিৰ হাবিয়নি উৰাত গজালি মেলিছিল 'নলবাৰী মহাবিদ্যালয়' নামৰ জ্ঞানবৃক্ষজোপাই যিজোপা বিবিধৰ জয়াত বোধপ্ৰাপ্ত হৈ অলেখজনে জীৱনৰ বাটত বাট বুলিবলৈ সক্ষম হৈছে। শৈক্ষিক বিকাশৰ লগতে সাহিত্য, সংস্কৃতি, ক্ৰীড়া, ৰাজনীতি আদি সকলো দিশতে আগবাঢ়ি যোৱাৰ সুবিধা প্ৰদান কৰা 'নলবাৰী মহাবিদ্যালয়' সমগ্ৰ নামনি অসমকে প্ৰজাৰ পোহৰেৰে আলোকিত কৰি অসমৰ মাটিত নিগাজি চিনাকিৰে থিয় হৈ থকাৰ লগতে আমাকো এই মহাবিদ্যালয়ৰ এগৰাকী ছাত্ৰ হিচাপে গৌৰৱ কৰাৰ অৱকাশ দিছে। এই মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত হৈ পৰম শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষা গুৰু সকল লগতে জ্যেষ্ঠ-কনিষ্ঠ বন্ধুৰ সান্নিধ্যৰে সমৃদ্ধ হৈ নিজকে ধনা অনুভৱ কৰোঁ।

শেষৰে পৰা সংগীতৰ লগত জড়িত হৈ সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰখনত বিচৰণ কৰাৰ দুৰ্বাৰ হাবিয়াস বুকুত বান্ধি নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ত উচ্চতৰ মাধ্যমিক বৰ্ষত নামভৰ্তি কৰিছিলো আৰু শ্ৰেণীকোঠাৰ লগতে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্ভাগৰ সাংস্কৃতিক হৃদপিণ্ডটোৰ স্পন্দন শুনিবলৈ পাইছিলো আৰু সেই স্পন্দনৰ ছন্দত আমাৰ মনৰ সপোনবোৰ প্ৰাণ পাই উঠিছিল। চেতন অৱচেতনত কঢ়িয়াই যুৱা সপোনবোৰে নতুন পাখি দুখিলা গজি উৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। যেতিয়া স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষৰ (২০১৮) ৰ পৰা এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ (২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ) সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ দৰে দায়িত্বপূৰ্ণ পদবীৰ বাবে নিৰ্বাচনত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰি বিপুল ভোটত জয়লাভ কৰিছিলো। এই সুযোগতে সেই সময়খিনিত বিশেষভাৱে সহায় কৰা মোৰ বন্ধু বান্ধবী সকলোলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ -

কাৰ্যকালৰ প্ৰথমটো বৃহৎ কাৰ্যসূচীয়েই আছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। ১ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰে আৰম্ভ হৈছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। অস্ত্ৰক্ষৰী প্ৰতিযোগিতা, স্পট ফটোগ্ৰাফী প্ৰতিযোগিতা, মৃৎ শিল্প প্ৰতিযোগিতা, চিত্ৰাংকন আৰু কাৰ্টুনিং প্ৰতিযোগিতা, তাল আৰু স্বৰবাদ্য প্ৰতিযোগিতা, সংগীত প্ৰতিযোগিতা আৰু নৃত্য প্ৰতিযোগিতা এই গোটেই প্ৰতিযোগিতাসমূহ মোৰ বিভাগীয় কাৰ্যসূচী আছিল। সংগীত বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহ বৰগীত, লোকসংগীত (বিহু, জিকিৰ, টোকৰী, কামৰূপী লোকগীত, গোৱালপৰীয়া লোকগীত), শাস্ত্ৰীয় সংগীত, লঘু কণ্ঠ সংগীত (ভজন বা গজন), জ্যোতি সংগীত/বিষ্ণুৰাভা সংগীত, পাৰ্বতী প্ৰসাদৰ গীত, ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ গীত/জয়ন্ত হাজৰিকাৰ গীত, অসমীয়া আধুনিক গীত, অসমীয়া সুগম সংগীত, বনগীত, পাশ্চাত্য সংগীত আৰু সমবেত সংগীত। নৃত্য বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহ - শাস্ত্ৰীয় একক নৃত্য, লোকনৃত্য বা জনজাতীয় নৃত্য, অসমীয়া আধুনিক নৃত্য আৰু দলীয় নৃত্য এই চাৰিটা শিতানত অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সংগীত বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ শ্ৰেষ্ঠ কণ্ঠশিল্পী হিচাপে প্ৰথম স্বাগ্ৰাসিকৰ ছাত্ৰী শ্ৰেয়সী ডেকা নিৰ্বাচিত হয়। লগতে নৃত্য বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ পৰা উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰী ৰমিতা কলিতা বিবেচিত হয়।

প্ৰত্যেকটো প্ৰতিযোগিতাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অংশগ্ৰহণে প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰি সফল হোৱা বুলি অনুভৱ কৰিছিলো। আৰু মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সেই দিন কেইটাত মোক সহায় কৰা সকলোকে বিশেষভাৱে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

মাণ্ডলিক পৰ্যায়ৰ যুৱ মহোৎসৱ -

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ মাণ্ডলিক পৰ্যায়ৰ মহোৎসৱ নলবাৰী জিলাৰ মহেন্দ্ৰ নাৰায়ণ চৌধুৰী বালিকা

মহাবিদ্যালয়ত ২৬ মাৰ্চৰ পৰা ২৮ মাৰ্চ ২০১৯ তাৰিখলৈ অনুষ্ঠিত হয়। প্ৰায় আটাইবোৰৰ কাৰ্যসূচীতে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অংশগ্ৰহণ কৰি মুঠ ২৪ টা বঁটা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

প্ৰতিযোগিতা	অংশগ্ৰহণকাৰী	স্থান
১। বৰগীত	পূজা কলিতা	প্ৰথম
২। লঘু কণ্ঠ সংগীত	পূজা কলিতা	প্ৰথম
৩। শাস্ত্ৰীয় সংগীত	নবদীপ কলিতা	প্ৰথম
৪। অসমীয়া সুগম সংগীত ভাস্কৰ জ্যোতি দাস		প্ৰথম
৫। জয়ন্ত হাজৰিকাৰ গীত	হৃষিকেশ শৰ্মা	প্ৰথম
৬। ভূপেন্দ্ৰ সংগীত	হৃষিকেশ শৰ্মা	প্ৰথম
৭। বৰীন্দ্র সংগীত	বনশ্ৰী গোস্বামী	প্ৰথম
৮। পাৰ্বতী প্ৰসাদ বৰুৱাৰ গীত	জ্যোতিষ্মিতা শৰ্মা	প্ৰথম
৯। বাভা সংগীত	হৃষিকেশ শৰ্মা	দ্বিতীয়
১০। জ্যোতি সংগীত	শ্ৰেয়সী ডেকা	দ্বিতীয়
১১। পাশ্চাত্য সংগীত	হিমাংশু তালুকদাৰ	দ্বিতীয়
১২। লোকসংগীত	শ্ৰেয়সী ডেকা	তৃতীয়
১৩। পোস্তাব মেকিঙ	পিনাকী ৰাজবংশী	প্ৰথম
১৪। ক'লাজ	পিনাকী ৰাজবংশী	প্ৰথম
১৫। স্ব-ৰচিত কবিতা আবৃত্তি	বনশ্ৰী বৈশ্য	প্ৰথম
১৬। আলোচনীৰ সম্পাদকীয় প্ৰণৱ শৰ্মা		প্ৰথম
১৭। মুণ্ডশিল্প	পিনাকী ৰাজবংশী	তৃতীয়
১৮। কুইজ	পাপৰি দেৱী	প্ৰথম
	ৰুবুল কলিতা	
	ভূপাল শৰ্মা	
১৯। তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা	অৰ্পণ জ্যোতি তালুকদাৰ	দ্বিতীয়
	নৈখাত শৰ্মা	
২০। সমবেত সংগীত	ভাস্কৰ জ্যোতি দাস	দ্বিতীয়
	হৃষিকেশ শৰ্মা	
	শ্ৰেয়সী ডেকা	
	প্ৰীতিস্মিতা দত্ত	
	তপস্যা কাশ্যপ	
	পূজা কলিতা	
২১। জনজাতীয় দলীয় নৃত্য	দ্বীপজ্যোতি কলিতা	দ্বিতীয়
	আকাশদ্বীপ দাস	
	কৌষিক ৰাজবংশী	
	অবিনাশ বৰ্মন	
	সুমন শ্ৰাৱনা	
	ৰাজনন্দিনী বাৰ্মা	
	স্মৃতি বৰ্মন	
	জ্যোতিষ্মিতা শৰ্মা	

২২। মুকাভিনয়	ৰাজনীশ শ্ৰীধৰ	দ্বিতীয়
	আফতাব হুছেইন	
	বনশ্ৰী বৈশ্য	
	ভাৰ্গৱ কলিতা	
	ধনমণি কলিতা	
	পৰাগ জ্যোতি বৰ্মন	
২৩। নাটক	দ্বীপজ্যোতি কলিতা	দ্বিতীয়
	ৰাজনীশ শ্ৰীধৰ	
	আফতাব হুছেইন	
	আকাশ ভৰদ্বাজ	
	বনশ্ৰী বৈশ্য	
	ভাৰ্গৱ কলিতা	
	ধনমণি কলিতা	

২৪। শ্ৰেষ্ঠ আলোচনী সম্পাদক প্ৰণৱ শৰ্মা

এই সফলতাৰ আঁৰত সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলোৰে কষ্ট জড়িত হৈ আছে। এই সুযোগতে মই সকলোকে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

যুৱ মহোৎসৱৰ মূল পৰ্যায় :

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ে অনুষ্ঠিত কৰা আন্তঃ-মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ মূল পৰ্যায়ৰ কাৰ্যসূচীসমূহ ৩১ আগষ্টৰ পৰা ৪ ছেপ্তেম্বৰ ২০১৯ লৈ অনুষ্ঠিত হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ১০০ জনৰো অধিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে যুৱ মহোৎসৱৰ সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাত অংশগ্ৰহণ কৰে। সেইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মই জনালোঁ অশেষ কৃতজ্ঞতা। বিভিন্ন শিতানত অংশগ্ৰহণ কৰি নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ে মুঠ ১৪ টা পুৰস্কাৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। পুৰস্কাৰসমূহ হ'ল :

১। পাশ্চাত্য সংগীত	হিমাংশু তালুকদাৰ	প্ৰথম
২। বাভা সংগীত	হৃষিকেশ শৰ্মা	প্ৰথম
৩। জয়ন্ত সংগীত	হৃষিকেশ শৰ্মা	দ্বিতীয়
৪। সুগম সংগীত	ভাস্কৰজ্যোতি দাস	তৃতীয়
৫। জ্যোতি সংগীত	শ্ৰেয়সী ডেকা	দ্বিতীয়
৬। লোকগীত	শ্ৰেয়সী ডেকা	দ্বিতীয়
৭। ভূপেন্দ্ৰ সংগীত	হৃষিকেশ শৰ্মা	দ্বিতীয়
৮। ক'লাজ	পিনাকী ৰাজবংশী	তৃতীয়
৯। কুইজ	ভূপাল শৰ্মা	প্ৰথম
	পাপৰি দেৱী	
	ৰুবুল কলিতা	
১০। ২য় শ্ৰেষ্ঠ তাত্ত্বিক	অৰ্পণ জ্যোতি তালুকদাৰ	
১১। শ্ৰেষ্ঠ সহ অভিনেতা	ভাৰ্গৱ কলিতা	

- ১২। সমবেত সংগীত ভাস্কৰ জ্যোতি দাস দ্বিতীয়
হৰিকেশ শৰ্মা
তপস্যা কাশ্যপ
পূজা কলিতা
প্ৰীতিস্মিতা দত্ত
শ্ৰেয়সী ডেকা
- ১৩। জনজাতীয় দলীয় নৃত্য দ্বীপজ্যোতি কলিতা তৃতীয়
আকাশদ্বীপ দাস
কৌশিক ৰাজবংশী
অবিনাশ বৰ্মন
সুমন শ্ৰাবনা
ৰাজনন্দিনী বাৰ্মা
স্মৃতি বৰ্মন
জ্যোতিদ্বিতা শৰ্মা
- ১৪। দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ কণ্ঠশিল্পী হৰিকেশ শৰ্মা

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ এই জয়যাত্রা এনেদৰে অব্যাহত থাকক আৰু অনাগত দিনবোৰত ইয়াৰ শ্ৰীবৃদ্ধি হোৱাৰ আশা কৰিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা বিশেষ অনুষ্ঠান :

মহাবিদ্যালয়ৰ যিকোনো সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ দায়িত্ব সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ হাতত মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষই অৰ্পণ কৰে। মই সাংস্কৃতিক সম্পাদক হৈ থকা সময়ছোৱাত দুটি বিশেষ অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত হৈছিল। প্ৰথম অনুষ্ঠানটি আছিল NAAC VISIT। এপ্ৰিল মাহৰ ২৯ আৰু ৩০, ২০১৯ ইং তাৰিখে NAAC ৰ এটি দল মহাবিদ্যালয় পৰ্যবেক্ষণ কৰিবলৈ উপস্থিত হয়। ২৯ এপ্ৰিল তাৰিখে সন্ধিয়া এটি সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত হয়। সেই অনুষ্ঠানত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লগতে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ কিছু সংখ্যক প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অনুষ্ঠানত অংশগ্ৰহণ কৰে।

দ্বিতীয়টো অনুষ্ঠান আছিল মহাবজ্জত জয়ন্তীৰ উদ্বোধনী অনুষ্ঠান। ৭৫ বছৰীয়া গৌৰাৰোজ্জল ইতিহাসৰ সাক্ষী হৈ ৪ জুলাই ২০১৯ তাৰিখে মহাবজ্জত জয়ন্তীৰ উদ্বোধনী অনুষ্ঠান আৰম্ভ হৈছিল য'ত উপস্থিত আছিল বিশিষ্ট সাহিত্যিক, লেখক হোমেন বৰগোহাঁই দেৱ। মহাবজ্জত জয়ন্তীৰ লগত সংগতি ৰাখি সন্ধিয়া এক সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত হয় য'ত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অনুষ্ঠান পৰিবেশন কৰে।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ :

পোন প্ৰথমে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়ক কুমুদ চন্দ্ৰ ৰাভা চাৰ। মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সময়ছোৱাত মোক সহায় কৰা সকলোকে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। বিশেষভাৱে মোৰ সংগীতৰ শিক্ষাণ্ডক দিগন্ত ভাৰতী চাৰ, অলকেশ বৰুৱা, দীপক দাস, কুশল বৰ্মন, নব শৰ্মা, ইন্দুকেশ যোগী, দিপাংকৰ

কলিতা, হেমাংগ দত্ত, মৃদুল হালৈ, চম্পক মহন্ত, অলকেশ ডেকা, ত্ৰিদিপ তালুকদাৰ, মিনাকী ডেকা বাইদেউ, শৈলেন কাকতি চাৰ, শতদল বৈশ্য চাৰ, বজ্জন তালুকদাৰ। মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাণ্ডকসকল বিশেষভাৱে প্ৰদুম শৰ্মা চাৰ, প্ৰণিতা বাইদেউ, বজ্জনা বাইদেউ, ধৰ্ম্মেশ বাইদেউ, বিগু ডেকা চাৰ, বিদ্যা চাৰ, সুব্ৰত বৰ্মন চাৰ, মণি শৰ্মা, চাৰ, অদিতি দাস বাইদেউ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত বিচাৰক হিচাপে উপস্থিত থকা লনিমা দত্ত বাইদেউ, জয়ন্ত শৰ্মা চাৰ, লৌহিত দাস ডাঙৰীয়া, কেশৱ দত্ত চাৰ, অনিল বৰকটকী চাৰ, দেৱজিত দা, অৰূপ দা, কাজল দা, বজ্জন দা, প্ৰাণজিৎ দা, ভৱেশ দা, ধ্ৰুপৰাজ দা, দেৱজিত ভট্টাচাৰ্য্য চাৰ, নৱ শৰ্মা ডাঙৰীয়া আৰু দিগন্ত ডেকা চাৰ। বিশেষভাৱে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাত মোক সহায় কৰা মোৰ বন্ধু কুলদীপ ৰাজ কাশ্যপ, ভাগৱৎ প্ৰীতম পাঠক, দেৱাশীষ চাহা, কুলজিৎ মহন্ত, প্ৰসেনজিৎ হালৈ, নৈৰৱত শৰ্মা, কাৰ্তিক ঠাকুৰীয়া, হৰিকেশ মালকৰ, ইমন কাকতি, আৰু নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী। আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ বিশাল দা, কপিল দা, হিমাংগ শৰ্মা দা, হোমেন দা, মোৰ বন্ধু দীপ, মৃদুল, কল্প, প্ৰসেনজিৎ, দেৱাশীষ ভট্ট, দেৱাশীষ চক্ৰৱৰ্তীক। আৰু শেষত ধন্যবাদ জনাব বিচাৰিছোঁ নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ লগত জৰিত সমূহ কাৰ্য্যকৰ্তা বিশেষকৈ বজ্জন দা, মিতোপন দা, প্ৰবোধ দা, মনোজ দা, পাৰ্থ দা, ৰাভা খুড়া, গনেশ খুড়া, সুভাষ দাক। আৰু বিশেষভাৱে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াক।

এখন মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ দায়িত্ব সুকলমে পালন কৰাটো যথেষ্ট প্ৰত্যাহ্বানমূলক বুলি অনুভৱ কৰোঁ। নিদ্ধাৰিত বাজেটেৰে কলেজ সপ্তাহৰ কাৰ্য্যসূচীৰ পৰা ওঁৱৰাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত অংশগ্ৰহণ কৰালৈ এক বিশাল ব্যয়বহল ব্যাপাৰ। যিয়ে আমাক পদে পদে উজুটি খুৱাইছিল। তদুপৰি উপযুক্ত অনুশীলনস্থলী, প্ৰয়োজনীয় বাদ্যযন্ত্ৰ আৰু অৰ্হতাসম্পন্ন প্ৰশিক্ষকৰ মাননীয়া দিয়া ব্যৱস্থাবোৰো অতি পুৰণিকলীয়া ধ্যান ধাৰণা ৰে পুষ্ট হৈ থকাৰ বাবে যুগৰ লগত খোজ মিলাবলৈ মহাবিদ্যালয় এখনত বিশেষ সুবিধা কৰি দিবলৈ অপাৰণ হোৱা বুলি আজিৰ এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে স্বীকাৰ কৰিছোঁ। বহুত বাধা বিঘিনি নেওচি সন্মানীয় ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ ড° দীপক গোস্বামী চাৰৰ পৰামৰ্শ আৰু সহযোগিতা আৰু আমাৰ মনৰ ভিতৰত থকা অদম্য ইচ্ছা শক্তিয়ে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক পৰম্পৰাটোক এক নতুন গতি দিয়াৰ চেষ্টাত ব্ৰতী হৈছিলো আৰু কিমান দূৰ সফল হ'ব পাৰিছিলো সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰৰ বাবে ৰাখিছোঁ।

জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয়
জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম।।

আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সংগীতা শৰ্মা

সম্পাদক, আলোচনী বিভাগ
নলবাৰী মহাবিদ্যালয়, ছাত্ৰ একতা সভা
২০১৮-১৯ ইং বৰ্ষ

সেই সকল জ্ঞাত-অজ্ঞাত মহান আত্মাক এই প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সুৱৰিছোঁ, যিসকলৰ অজস্ৰ ত্যাগৰ ফলত এই মহাবিদ্যালয়ে স্বাধীনতাৰ পূৰ্বে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ এই মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষা আৰু জ্ঞানৰ বীজ বোণুৱা প্ৰত্যেকজন অধ্যাপক-অধ্যাপিকালৈ। এই ক্ষণতে সন্মান যাচিছোঁ সেইসকল অগ্ৰজ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ, যিসকলে এই মহাবিদ্যালয়ক আৰু উচ্চস্তৰলৈ লৈ গৈছে, তেওঁলোকৰ শৈক্ষিক-বৌদ্ধিক আৰু সামাজিক কৰ্মৰাজিৰে।

ধন্যবাদ জনাইছোঁ মোৰ অনুজ সকললৈ এই ধাৰা অক্ষুণ্ণ ৰাখি নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ক এখোজ-এখোজকৈ আৰু গৌৰৱোজ্জ্বল কৰি তোলাৰ কাৰণে।

নামনি অসমত স্বাধীনতাৰ পূৰ্বে স্থাপন হোৱা প্ৰথমখন মহাবিদ্যালয়ত ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ আলোচনী সম্পাদকৰ নিচিনা গুৰু পদৰ দায়িত্বভাৰ ল'ম বুলি কোনো কালেই ভবা নাছিলো। এই দায়িত্বভাৰে মোৰ অভিজ্ঞতাৰ জোলাগাখন ভৰাই তুলিলে। নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকৈ এই ছেগতে ধন্যবাদ জনাইছোঁ, মোক এই পবিত্ৰ প্ৰতিষ্ঠানখনৰ বাবে কিবা এটা কৰিবলৈ সুযোগকণ দিয়া বাবে।

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতে বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। সেই সমূহ অনুষ্ঠানত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা ছাত্ৰ একতা সভাই যি সহায়-সহযোগিতা লাভ কৰিছিল, সেয়া অতুলনীয়। প্ৰথমটো অনুষ্ঠানৰ আৰম্ভণি হৈছিল ৩০ অক্টোবৰ কলা দিৱস

উপলক্ষে। শ্ৰদ্ধাঞ্জলি অনুষ্ঠান ৫ নৱেম্বৰ, ভাষা আৰু ভাষা বিজ্ঞান কেন্দ্ৰৰ উদ্যোগত বন্ধুতা অনুষ্ঠান, ২৫ নৱেম্বৰ, ২০১৮ ইং তাৰিখে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ NCC গোটৰ দ্বাৰা NCC ৰ ৭০ তম জন্ম বাৰ্ষিকী উদ্‌যাপন কৰা হয়। একেদৰেই নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ কাব্য আৰু দৰ্শন কেন্দ্ৰৰ উদ্যোগত আৰু দৰ্শন বিভাগৰ সহযোগত ২৬ ডিচেম্বৰ, ২০১৮ ইং তাৰিখে এখন বন্ধুতানুষ্ঠান তথা গ্ৰন্থ উন্মোচনী সভাৰ আয়োজন কৰা হৈছিল।

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শৈক্ষিক আৰু বৌদ্ধিক বিকাশৰ ওপৰত লক্ষ্য ৰাখি বিভিন্ন সময়ত বন্ধুতা অনুষ্ঠান, বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰতিযোগিতা আদি অনুষ্ঠিত কৰি অহা দেখিছোঁ আৰু এই ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ কেন্দ্ৰ সমূহৰো যথেষ্ট অৰিহণা আছে। তথাপিও নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ে আজিও সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়িছে যদিও সেই শিখৰ চুবুৰী পৰা নাই, যি হয়তো নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাপ্য। এয়া মোৰ একান্তই ব্যক্তিগত মনোভাৱ। যিখন মহাবিদ্যালয়ত মহান গুণী-মানী ব্যক্তিৰ সৰল ব্যক্তিত্বৰ পদধূলি আছে, সেই মহাবিদ্যালয়ে উন্নতিৰ শিখৰ চুৰাটো মোৰ অতিকৈ কামা।

১ৰ পৰা ৭ ফেব্ৰুৱাৰীলৈ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উদ্‌যাপন কৰা হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে আলোচনী বিভাগৰো ভালেমান প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰিছিলো আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অংশগ্ৰহণে মোক দুগুণ উৎসাহ বঢ়াইছিল। উৎসাহ আৰু দুগুণ বাঢ়িছিল যেতিয়া সেই সময়ৰ নলবাৰী জিলাৰ উপায়ুক্ত মহোদয় ভাৰত ভূষণ দেৱ চৌধুৰীদেৱে গ্ৰন্থ সমালোচনা প্ৰতিযোগিতাৰ বিষয়বস্তু পঢ়ি আলোচনী সম্পাদকক প্ৰশংসা আৰু শুভেচ্ছা জনাইছিল।

আলোচনী বিভাগৰ বিভিন্ন শিতান সমূহ লগতে
পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল—

বাতৰি লিখন	ঃ	প্ৰথম-মনস্বিতা শৰ্মা দ্বিতীয়-অংশুমনি হালৈ তৃতীয়-নিষ্কমনা অসমীয়া
চুটিগল্প	ঃ	প্ৰথম-মৃদুস্মিতা কাশ্যপ দ্বিতীয়-জংকি শৰ্মা তৃতীয়-সঞ্জীৱ ৰাজবংশী
ঠাইতে লিখা কবিতা	ঃ	প্ৰথম-জংকি শৰ্মা দ্বিতীয়-মনস্বিতা শৰ্মা তৃতীয়-দিপশিখা বৰ্মন
নীলা খামৰ চিঠি	ঃ	প্ৰথম-মনস্বিতা শৰ্মা দ্বিতীয়-দিপশিখা বৰ্মন তৃতীয়-জংকি শৰ্মা
অসমীয়া (আবৃত্তি)	ঃ	প্ৰথম-বনশ্ৰী বৈশ্য দ্বিতীয়-দীক্ষিতা শৰ্মা তৃতীয়-চয়নিকা বৈশ্য উদ্‌গনি-জ্যোতিস্মান বৈশ্য মধুস্মিতা মিশ্ৰ
ইংৰাজী (আবৃত্তি)	ঃ	প্ৰথম-বনশ্ৰী বৈশ্য দ্বিতীয়-অংকিতা ৰাজবংশী তৃতীয়-অংশুমনি হালৈ
সংস্কৃত (আবৃত্তি)	ঃ	প্ৰথম-পৰিস্মিতা গোস্বামী দ্বিতীয়-বনশ্ৰী বৈশ্য তৃতীয়-অংশুমনি হালৈ
হিন্দী (আবৃত্তি)	ঃ	প্ৰথম-অংশুমনি হালৈ দ্বিতীয়-বনশ্ৰী বৈশ্য তৃতীয়-নিষ্কমনা অসমীয়া দীক্ষিতা শৰ্মা
গ্ৰন্থ সমালোচনা	ঃ	প্ৰথম-প্ৰিয়ংকা ভৰালী দ্বিতীয়-প্ৰস্তুতি মহন্ত তৃতীয়-পৰিস্মিতা গোস্বামী
শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য শিল্পী	ঃ	মনস্বিতা শৰ্মা

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ পূৰ্বে আলোচনী সম্পাদিকাৰ
সৌজন্যত প্ৰবন্ধ আৰু উপন্যাসিকা, গল্প আৰু কবিতা
প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰা হৈছিল আৰু সেই সমূহ
বিজয়ী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকো মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বঁটা বিতৰণী
সভাত পুৰস্কৃত কৰা হৈছিল। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিযোগিতা

সমূহত অংশগ্ৰহণ কৰাৰ ধাউতিয়ে মোক যথেষ্ট সাহস
দিছিল। সেয়ে মোৰ কাৰ্যকালতে এখন মহাবিদ্যালয়ৰ
উন্মৈহতীয়া প্ৰাচীৰ-পত্ৰিকা নিৰ্মাণ কৰি উলিয়াবলৈ সক্ষম
হৈছিলো। মোৰ কাৰ্যকালৰ পূৰ্বেও এই প্ৰাচীৰ-পত্ৰিকা প্ৰস্তুত
কৰা হৈছিল যদিও মাজতে ইয়াৰ প্ৰচলন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত
নোহোৱা হৈ যায়। এই প্ৰাচীৰ-পত্ৰিকাখন 'ব'দ কাঁচিয়লি'
নামেৰে পুনৰ নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত
আগবঢ়াই দিব পাই মই খুবেই আনন্দিত। আশা কৰো এই
ধাৰা পৰৱৰ্তী সময়ত অক্ষুণ্ণ থাকিব।

সকলো অনুষ্ঠান উলহ-মালহৰ মাজেৰেই পাৰ
হৈছিল যদিও কিছু-কিছু সময়ত জটিলতাৰ সৃষ্টি নোহোৱাও
নহয়। ২০১৬-১৭ ইং বৰ্ষত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ
আলোচনীখনৰ ৬৬ সংখ্যক প্ৰকাশ হয় আৰু আৰম্ভণিৰে
পৰাই ৬৬ সংখ্যক প্ৰকাশ হোৱালৈ এই আলোচনীখন
"নলবাৰী মহাবিদ্যালয় আলোচনী" নামেৰে প্ৰকাশ হৈ
আহিছিল। কিন্তু ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে ২০১৭-১৮ ইং বৰ্ষত
নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ৬৭ সংখ্যক আলোচনী প্ৰকাশ পায়
'নলবাৰী' নামেৰে। যাৰ ফলত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীৰ মাজত কিছু উদ্বিগ্নতাৰ সৃষ্টি হোৱা দেখা যায় আৰু
মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ লগতে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী
তথা নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ বহুতো শুভাকাংক্ষীয়ে এই
পদক্ষেপ সহজে মানি লব পৰা নাছিল।

সেয়ে সকলোৰে আবেগিক আৰু মানসিক কষ্টৰ প্ৰতি লক্ষ্য
কৰি ছাত্ৰ একতা সভাই প্ৰথমে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়
ড° দীপক গোস্বামীদেৱক এখন আবেদনৰ জৰিয়তে এই কথা
অৱগত কৰায় আৰু ইয়াৰ পিছত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ
বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ ড° কমল নয়ন পাটোৱাৰীদেৱে মহাবিদ্যালয়
পৰিচালনা সমিতিত এই বিষয়টো উত্থাপন কৰে। শেষত
সিদ্ধান্তমৰ্মে মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিয়ে আলোচনীখনৰ
নাম 'নলবাৰী মহাবিদ্যালয় আলোচনী' ৰূপে নামাকৰণ কৰে।
এই ক্ষেত্ৰত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা নলবাৰী
মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতি, অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে
সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীক মই আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছোঁ।

সাহিত্য চৰ্চাৰ দিশে আৰু এখোজ আগুৱাই নলবাৰী
মহাবিদ্যালয় ২০১৯ চনৰ ১৭ এপ্ৰিলত নলবাৰী জিলা
সাহিত্য সভাৰ অন্তৰ্গত 'নলবাৰী মহাবিদ্যালয় শাখা সাহিত্য
সভা' গঠন কৰা হয়। আশা কৰো ইয়াৰ দ্বাৰা ভৱিষ্যতে

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী যথেষ্ট উপকৃত হ'ব।

কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত খুবেই হতাশ হৈছিলো তেতিয়া, যেতিয়া লিখনি বিচাৰি চাৰিখন আবেদন দিয়াৰ পিছতো দুই-এটা কবিতা আহি হাতত পৰিছিল। অন্তিম সময়সীমা ১০ অক্টোবৰ, ২০১৯ হোৱাৰ পিছতো ২০২১ চনলৈ লিখনি আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিবেদন সংগ্ৰহ কৰিবলগীয়া হোৱাতো মই ভাবো খুবেই লজ্জাজনক কথা। এই প্ৰবণতা কেৱল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজতে সীমিত নহৈ কিছু সংখ্যক শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ মাজতো দেখিবলৈ পাইছিলো। অৱশ্যে কিছুসংখ্যক শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী এইক্ষেত্ৰত খুবেই সজাগ আৰু ব্যতিক্ৰম।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ : কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত সকলো কামতে মোৰ তত্ত্বাবধায়ক ড° ধঞ্জুমণি পাঠক বাইদেউয়ে দিয়া পৰামৰ্শমতে আগবাঢ়িছিলো। সেয়ে বাইদেউৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। ধন্যবাদ জনাইছো নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় তথা ছাত্ৰ-একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়ক ড° বিষ্ণু ভট্টাচাৰ্য্য ছাৰক, প্ৰত্যেকটো অনুষ্ঠান নিয়াৰিকৈ চলাই নিয়াত আমাক দিহা-পৰামৰ্শ প্ৰদান কৰা বাবে। কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ কৰিব লাগিব বিভিন্ন সময়ত পথ প্ৰদৰ্শক হিচাপে মোক সহায় কৰা শ্ৰদ্ধাৰ ড° প্ৰদ্যুম্ন শৰ্মা ছাৰ, ড° সুব্ৰত বৰ্মন ছাৰ, গীতিমা বৃজবৰুৱা বাইদেউ, ড° ৰঞ্জনা ভট্টাচাৰ্য বাইদেউ, ড° বিদ্যুৎ কুমাৰ দাস ছাৰ, ৰিণ্টু ডেকা ছাৰ, ড° পূৰ্বী শৰ্মা বাইদেউ, ড° নৱজ্যোতি ডেকা ছাৰ আৰু ভাস্কৰ ভট্ট ছাৰক।

আলোচনীৰ লিখনি সম্পৰ্কীয় কথাত সদায়েই কাবত পাইছিলো ড° দৰ্শনা গোস্বামী বাইদেউক। লগতে আলোচনীৰ সম্পাদনা সমিতিয়ে সকলো কামতে হাত আগবঢ়াই নলবাৰী

মহাবিদ্যালয়ৰ এখন সৰ্বাঙ্গ সুন্দৰ আলোচনী প্ৰকাশ কৰাৰ যি চেষ্টা কৰিছিলো সেই চেষ্টাত সম্পূৰ্ণৰূপে অবিহণা যোগাইছিল।

ধন্যবাদ জনাইছো কবি প্ৰণৱ কুমাৰ বৰ্মন লগতে মোৰ অগ্ৰজ বিশাল দাদা, নৱ দাদা, গুঞ্জন দাদা, হেমেন দাদা, দেৱব্ৰত দাদা, মাধুৰ্য দাদা, প্ৰণৱ খাৰজাৰা দাদা, অভিশাশ, অলকেশ আৰু কুলদ্বীপ দাদাক, নিৰ্বাচনী প্ৰক্ৰিয়াৰ সময়ৰে পৰা দায়িত্ব সামৰা সময়লৈকে মোক সাহস দি বিভিন্ন কামত আগুৱাই যাবলৈ উৎসাহ যোগোৱা বাবে। লগতে কাৰ্যকালৰ সকলো অনুষ্ঠানতে উপস্থিত থাকি হাতে-কামে লাগি দিয়া পৰিস্থিতি, মনস্থিতি, সুমন, বৰষা, দীপশিখা, অংশুমণি, প্ৰাঞ্জল, ৰাজ, মল্লিকা, অনুষ্ঠিতি, দিল্লীতা, পল্লৱী, ডেইজী, বিকাশ, প্ৰসেনজিৎ, প্ৰাণজিৎ, লিকি, তাপসী লগতে প্ৰত্যেকজন বন্ধু-বান্ধৱী, শুভাকাংক্ষী আৰু অনুজসকললৈ ধন্যবাদ জনাইছোঁ।

মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ প্ৰতিনিধি হিচাপে সেৱা আগবঢ়াব পৰাকৈ মোক অসমৰ অন্যতম জাতীয় সংগঠন 'অসম জাতীয়তাবাদী যুৱ ছাত্ৰ পৰিষদ'এ যি সমৰ্থন আগবঢ়ালে তাৰবাবে মই এই সংগঠনৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

সদৌ শেষত অজ্ঞাতে কৰা ভুলৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিলোঁ আৰু নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি বিচাৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ ইয়াতে সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয়

জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম।

লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

হিবণ্য বৈশ্য

সম্পাদক, লঘু খেল বিভাগ
নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
২০১৮-২০১৯ ইং বৰ্ষ

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ আপ্ৰাণ চেষ্টাৰ ফলত নামনি অসমৰ প্ৰথমখন উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান নলবাৰী মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল, সেইসকল মহান ব্যক্তিক সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম যাচিছে। মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৮-২০১৯ ইং বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিনিধি হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰি মোক যিসকলে মহাবিদ্যালয়ৰ হকে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ দিলে তেখেত সকললৈ আশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ নিচিনা এখন ঐতিহ্যমণ্ডিত মহাবিদ্যালয়ৰ লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত প্ৰতিনিধি হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ হকে সেৱা আগবঢ়াব পাই মই নিজকে ধন্য মানিছোঁ।

লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত মোৰ প্ৰথম দায়িত্ব আছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিভাক বিকশিত কৰাৰ বাবে এখন মঞ্চ তৈয়াৰ কৰাই মোৰ লক্ষ্য আছিল। সীমিত অভিজ্ঞতাৰে শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাওকসকল আৰু বন্ধু-বান্ধবীৰ দিহা-পৰামৰ্শমতে মোৰ বিভাগীয় খেলসমূহ অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ। মোৰ বিভাগৰ অন্তৰ্গত খেলসমূহ হ'ল - বেডমিণ্টন (একক, দ্বৈত আৰু ল'ৰা-ছোৱালী উভয়ে) দৌৰ ১০০ মিটাৰ, ২০০ মিটাৰ,

৪০০ মিটাৰ, লং জাম্প, যাঠী দলিওৱা, কাহি দলিওৱা, ওজন দলিওৱা। উক্ত খেল প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতিযোগিতাৰ সংখ্যা উৎসাহজনক আছিল। অভিজ্ঞ বিচাৰকৰ দ্বাৰা খেলসমূহৰ পৰিচালনা কৰা হৈছিল।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ সুকলমে চলাই নিয়াত মোক দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়াইছিল মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাওক তথা মোৰ তত্ত্বাবধায়ক বিদ্যুত কুমাৰ দাস চাবে। খেলসমূহ পৰিচালনা কৰাত সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা মোৰ বন্ধু-বান্ধবী সকলকো মই আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। নলবাৰী মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ মোৰ বিভাগৰ খেল সমূহ পৰিচালনা কৰা অভিজ্ঞ বিচাৰক আজিজুৰ হক, অবিনাশ বৰ্মন, ৰূপজ্যোতি ঠাকুৰীয়া, হেমেন কলিতা আটাইকে মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনালোঁ। অনিচ্ছাকৃত ভাবে হোৱা ভুলৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ। শেষত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছোঁ।

জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয়

জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম।

ওক খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন
সম্পাদনা সমিতিৰ হাতত নপৰা বাবে প্ৰকাশ কৰিব পৰা নগ'ল।

ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ভাস্কৰজ্যোতি দাস

সম্পাদক, ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰা
নলবাৰী মহাবিদ্যালয়, ছাত্ৰ একতা সভা
২০১৮-১৯ ইং বৰ্ষ

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে নলবাৰী মহাবিদ্যালয় স্থাপন কৰা প্ৰত্যেকজন মহান মন্দিৰীলৈ প্ৰণাম জনালোঁ। এই চেষ্টাতে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ, এনেকুৱা এখন পৱিত্ৰ প্ৰতিষ্ঠানত মোক কিছু পৰিমাণে কৰ্মদান দিয়াৰ সুযোগ দিয়াৰ বাবে। লগতে ধন্যবাদ জনাইছোঁ মোৰ তত্ত্বাবধায়ক সন্মানীয় বিষ্ণু ডেকা ছাৰক, কাৰ্যকালৰ প্ৰত্যেক সময়ত ছাৰ মোৰ সাহস হিচাপে থাকি মোৰ দায়িত্ব পালনত যথেষ্ট সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ বাবে। এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে ধন্যবাদ জনাইছোঁ ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰত্যেকজন সম্পাদকক, বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন উপদেশ আৰু সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱাৰ বাবে। লগতে শলাগিব লাগিব নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক, যাৰ সহযোগত মোৰ কাৰ্যকালৰ সকলো অনুষ্ঠান উলহ-মালহেৰে অনুষ্ঠিত হৈ গৈছিল।

শেষত অজানিতে কৰা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে মই নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰত্যেক শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শুভাকাংক্ষীৰ ওচৰত ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সু-ভৱিষ্যত কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইয়াতে সামৰণি মাৰিছোঁ।

জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয়
জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম।।

ছাত্ৰী জিৰণি চ'ৰা বিভাগৰ সম্পাদিকা প্ৰতিবেদন

শুভম বৰিষ্ঠ

সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৰণি চ'ৰা
নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
২০১৮-১৯ বৰ্ষ

প্ৰতিবেদনৰ শীৰ্ষত মই সেইসকল ব্যক্তি তথা মনিষীলৈ
শ্ৰদ্ধা নিবেদিয়ে যিসকলৰ অশেষ ত্যাগৰ ফলত ঐতিহ্যমণ্ডিত
নলবাৰী মহাবিদ্যালয় স্থাপিত হয় ১৯৪৫ চনত অৰ্থাৎ ভাৰত স্বাধীন
হোৱাৰ পূৰ্বত। যিসকল শহীদৰ ত্যাগেৰে অসমীয়া জাতি সত্ৰাই
আন্ধাৰ ফালি পোহৰৰ বাট পাইছিল, সেইসকল বীৰ শহীদলৈ
মোৰ শত কোটি নম্ন তথা শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ত ২০১৭-২০১৮ চনত প্ৰৱেশ
কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কিছু কবিতা মন গৈছিল আৰু সেই সোণালী
সুযোগ মই লাভ কৰিলো ২০১৮-২০১৯ ইংৰাজী বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা
সভাৰ নিৰ্বাচনত। ছাত্ৰী জিৰণি চ'ৰাৰ সম্পাদিকা হিচাপে
দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰি তাক সূচাৰুৰূপে চলাই নিয়াৰ ক্ষেত্ৰত যিসকল
অগ্ৰজ, বন্ধু-বান্ধৱী অনুজই সহায় কৰিছিল সকলোকে অশেষ
ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। ছাত্ৰী জিৰণি চ'ৰাৰ যিসমূহ সমস্যা বহু
পৰিমাণে সমাধান কৰিম বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল যদিও বহুখিনি
অভাৱ থাকি গ'ল যাৰ বাবে মই অতি দুঃখিত।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ দিনকেইটা আটাইতকৈ
প্ৰত্যাহ্বানপূৰ্ণ আছিল। কাৰণ কোনো ধৰণৰ অনুষ্ঠান চলাই নিয়াৰ
অভিজ্ঞতা পূৰ্বতে নাছিল। তথাপিও সকলোৰে সহায় সহযোগিতাত
সম্পন্ন কৰা হৈছিল। এইক্ষেত্ৰত অজানিতে বৈ যোৱা অভাৱ
আসোঁৱাৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত মাৰ্জনা বিচাৰিলোঁ।

“নাৰী সৰলীকৰণ” শীৰ্ষক এটি অনুষ্ঠান প্ৰথমবাৰৰ
কাৰণে মই অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। য'ত আমন্ত্ৰিত অতিথি সকল

আছিল বিখ্যাত সাহিত্যিক মণিকুন্তলা ভট্টাচাৰ্য, ভ্ৰাম্যমান জগতৰ
জনপ্ৰিয় অভিনেত্ৰী প্ৰাঞ্জনা দত্ত, প্ৰাগ নিউজৰ সাংবাদিক মধুমিতা
গোস্বামী। দুগৰাকী ক্ৰমে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সভাপতি আৰু
নলবাৰী জিলাৰ আৰক্ষী অধীক্ষক গৰাকী বিশেষ অসুবিধাৰ বাবে
উপস্থিত থাকিব নোৱাৰিলে।

বিশেষ কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰঃ

কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিৰে পৰা শেষ পৰ্যন্ত সহায় সহযোগিতা
তথা পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা বিভাগীয় তত্বাবধায়িকা ডঃ নমিতা
ডেকা বাইদেউৰ লগতে সন্মানীয় অধ্যক্ষ ডঃ দীপক গোস্বামী
ছব্দদেৱক অশেষ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তাৰ উপৰি নিৰ্বাচনৰ
আৰম্ভণিৰে পৰা ছাত্ৰী জিৰণি চ'ৰাৰ পদৰ কাৰ্যকাল শেষ হোৱা
পৰ্যন্ত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মোৰ বান্ধৱী ক্ৰমে - শ্ৰীজ্ঞানী,
পিংকি, প্ৰিয়াংক্ষী, ইমৰাণ, বিভাস, বিশাল, জয়প্ৰকাশ, পবন আদি
তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰত্যেকগৰাকী সম্পাদক সম্পাদিকাকে
মোৰ ফালৰ পৰা অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। এইখিনিতে
যদি কাৰোবাৰ নাম বৈ গৈছে তাৰ বাবে ক্ষমা মাগিছোঁ।

কাৰ্যকালৰ দিনত হোৱা ভুল ভ্ৰান্তিৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ
সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

শেষত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ সমৃদ্ধি কামনা
কৰি মোৰ এই প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয়
“জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
“জয় আই অসম”

সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ধৃতিময় কাশ্যপ

সম্পাদক, সমাজসেৱা বিভাগ
নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
২০১৮-১৯ ইং বৰ্ষ

প্ৰতিবেদনৰ দুৱাৰডলিত জাতি, মাটি আৰু জনগণৰ স্বাৰ্থত যিসকলে হাঁহি হাঁহি নিজৰ জীৱন উৎসৰ্গিত কৰিছে, যিসকলৰ আশাশুধীয়া প্ৰচেষ্টাৰ ফলত মাতৃভূমি দ্বীপ্তিমান হৈ প্ৰগতিৰ বামধেনু বুলীয়া পথত বাট বুলিবলৈ সক্ষম হৈছে সেই মহান আত্মাৰ দুখ, কষ্ট, তাগক শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ।

২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত শিক্ষাগুৰু আৰু জ্যেষ্ঠ্যসকলৰ আশীৰ্বাদ, সতীৰ্থ সকলৰ সহযোগ তথা নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহায় আৰু সমৰ্থনত সমাজ সেৱা সম্পাদকৰ পদত নিৰ্বাচিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ হকে সেৱা প্ৰদানৰ সুযোগ পাইছিলোঁ। সমাজ সেৱাৰ তত্ত্বাবধায়িকা ডঃ বিনীতা দেৱী বাইদেউৱে মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত যথেষ্ট সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। তেখেতক অশেষ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাৰ পাছতে ছাত্ৰ একতা সভাই অনুষ্ঠিত কৰা প্ৰথমটো বৃহৎ কাৰ্যসূচী আছিল 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ নিয়াৰিকৈ চলাই নিয়াত আমি আটাইয়ে সক্ষম হৈছিলোঁ। সমাজসেৱা সম্পাদক হিচাপে মোৰ ভাগত ন্যস্ত হৈছিল ভেৰচন প্ৰতিযোগিতা। ভেৰচন প্ৰতিযোগিতাত বিচাৰক হিচাপে আমন্ত্ৰণ কৰিছিলো ব্ৰহ্মে সূজিত শৰ্মা আৰু সুশীল মেধি ডাঙৰীয়াক। সন্তোষজনক সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ যোগদানে অনুষ্ঠানটো সফল

হোৱাত অৰিহণা যোগাইছিল। মোৰ কাৰ্যকালত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে আন্তঃবিভাগীয় চাফাই প্ৰতিযোগিতা সম্পন্ন কৰা হৈছিল। এই প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম, দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় শিতানত বঁটা লাভ কৰা বিভাগকেইটা আছিল ক্ৰমে - বসায়ন বিভাগ, অসমীয়া বিভাগ আৰু ইতিহাস বিভাগ। চাফ-চিকুণতাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সময়ত অনুষ্ঠিত কৰা সমূহীয়া চাফাই কাৰ্যক এন.চি.চি. আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহযোগে সফলভাৱে কৰা যত্নত সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। ইয়াৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত নিৰ্মীয়মান বাগিচাখনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুবিধাৰ্থে বহাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলোঁ।

বিদায় মহুৰ্ত্তত থিয় হৈ এবছৰীয়া কাৰ্যকালৰ কঠিন শিলাময় ৰাস্তাত খোজ কাটোকে অজানিতে হোৱা ভুলৰ ক্ষমা মাগিছোঁ। কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত পথপ্ৰদৰ্শকৰ ভূমিকা পালন কৰা সমূহ শিক্ষাগুৰুৰ ওচৰত বিশেষভাৱে কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম। কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ওচৰত যিসকলে মোৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখি মোক সমাজ সেৱা সম্পাদকৰ পদত নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়নৰ সুযোগ দিছিল।

সদৌ শেষত,

জয়তু নলবাৰী মহাবিদ্যালয়।

জয়তু নলবাৰী ছাত্ৰ একতা সভা।

জয় আই অসম।

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী সম্পাদকসকল

(আৰম্ভণিৰ পৰা এতিয়ালৈকে)

নাম	চন	নাম	চন
১। প্ৰাণেশ্বৰ মিশ্ৰ	১৯৫১	৩৫। ববীন চৌধুৰী	১৯৮৫-৮৬
২। গোপীকান্ত শৰ্মা	১৯৫২	৩৬। কৰ্ণধৰ বৰ্মন	১৯৮৬-৮৭
৩। হিতেশ ডেকা	১৯৫৩	৩৭। অৰূপ কুমাৰ শৰ্মা	১৯৮৭-৮৮
৪। (নাম পোৱা নগ'ল)	১৯৫৪	৩৮। নবজিৎ কলিতা	১৯৮৮-৮৯
৫। ৰাজেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা	১৯৫৫	৩৯। প্ৰদীপ কুমাৰ চক্ৰৱৰ্তী	১৯৮৯-৯০
৬। গুণেশ্বৰ শৰ্মা	১৯৫৬	৪০। পংকজ কুমাৰ চক্ৰৱৰ্তী	১৯৯০-৯১
৭। বীৰেন্দ্ৰ নাথ চৌধুৰী	১৯৫৭	৪১। গোকুল বৰপূজাৰী	১৯৯১-৯২
৮। ভাস্কৰ তালুকদাৰ	১৯৫৮	৪২। ৰীতেন ক্ষেত্ৰী	১৯৯২-৯৩
৯। প্ৰফুল্ল কুমাৰ ভাগৱতী	১৯৫৯	৪৩। বিপুল শৰ্মা	১৯৯৩-৯৪
১০। প্ৰসন্ন মল্ল বৰুৱা	১৯৬০	৪৪। জয়ন্ত কুমাৰ কাকতি	১৯৯৪-৯৫
১১। দীনেশ বৰ্মন	১৯৬১	৪৫। জয়ন্ত কুমাৰ শৰ্মা	১৯৯৫-৯৬
১২। ব্ৰজেন দাস	১৯৬২	৪৬। দিগন্ত কুমাৰ শৰ্মা	১৯৯৬-৯৭
১৩। জিতেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা	১৯৬২-৬৩	৪৭। প্ৰশান্ত কুমাৰ চক্ৰৱৰ্তী	১৯৯৭-৯৮
১৪। যাদৱ বৰ্মন	১৯৬৩-৬৪	৪৮। প্ৰবজ্যোতি চৌধুৰী	১৯৯৮-৯৯
১৫। উমেশ শৰ্মা	১৯৬৪-৬৫	৪৯। ভনীতা বৰ্মন	১৯৯৯-২০০০
১৬। (নাম পোৱা নগ'ল)	১৯৬৫	৫০। সীমান্ত বাৰ্মা	২০০০-০১
১৭। (নাম পোৱা নগ'ল)	১৯৬৬	৫১। তবালী গোস্বামী	২০০১-০২
১৮। যোগেশ্বৰ তালুকদাৰ	১৯৬৬-৬৭	৫২। দীপন বৰ্মন	২০০২-০৩
১৯। (নাম পোৱা নগ'ল)	১৯৬৭-৬৮	৫৩। মনোজ বৰ্মন	২০০৩-০৪
২০। ভবেন্দ্ৰ শৰ্মা	১৯৬৮-৬৯	৫৪। মনোজ বৰ্মন	২০০৪-০৫
২১। কনক বৰ্মন	১৯৬৯-৭০	৫৫। নিপম তামুলী	২০০৫-০৬
২২। অৰূপ মল্ল বৰুৱা	১৯৭০-৭১	৫৬। দীপজ্যোতি তালুকদাৰ	২০০৬-০৭
২৩। জিতেন্দ্ৰ কুমাৰ শৰ্মা	১৯৭১-৭২	৫৭। দেৱজিৎ ভট্টাচাৰ্য	২০০৭-০৮
২৪। ৰবীন্দ্ৰ কুমাৰ গোস্বামী	১৯৭২-৭৩	৫৮। কৌশিক বৰ্মন	২০০৮-০৯
২৫। অশ্বিনী কুমাৰ শৰ্মা	১৯৭৩-৭৪	৫৯। চন্দন কলিতা	২০০৯-১০
২৬। দীপক দাস	১৯৭৪-৭৫	৬০। প্ৰদীপ্ত সোণোৱাল	২০১০-১১
২৭। দিলীপ পাটগিৰী	১৯৭৫-৭৬	৬১। অলকেশ ডেকা	২০১১-১২
২৮। লক্ষ্মীনাথায়ণ বৰ্মন	১৯৭৭	৬২। প্ৰাণজিৎ কলিতা	২০১২-১৩
২৯। জ্ঞানেন্দ্ৰ কলিতা	১৯৭৮-৭৯	৬৩। ভাস্কৰ কলিতা	২০১৩-১৪
৩০। ব্ৰজেন্দ্ৰ মল্ল বুজৰবৰুৱা	১৯৭৯-৮০	৬৪। ভাস্কৰ দত্ত	২০১৪-১৫
৩১। নীলমণি কুমাৰ শৰ্মা	১৯৮১-৮২	৬৫। দীপাংকৰ দত্ত	২০১৫-১৬
৩২। দেৱকুমাৰ তালুকদাৰ	১৯৮২-৮৩	৬৬। গুপ্তেন শৰ্মা	২০১৬-১৭
৩৩। অতুল শৰ্মা	১৯৮৩-৮৪	৬৭। প্ৰণৱ শৰ্মা	২০১৭-১৮
৩৪। গৌতম কলিতা	১৯৮৪-৮৫	৬৮। সংগীতা শৰ্মা	২০১৮-১৯

(৬৮ সংখ্যক)

উৎস : ব্ৰজেন্দ্ৰ নাথ গোস্বামী গৃহাগাৰ, নলবাৰী কলেজ

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগে প্ৰস্তুত কৰি উলিওৱা
প্ৰাচীৰ-পত্ৰিকা সমূহ

'ব'দালি' (অসমীয়া বিভাগ)

অৰ্থকোষ (অৰ্থনীতি বিভাগ)

অবলোকন (ইতিহাস বিভাগ)

'Horizon' (ইংৰাজী বিভাগ)

'Bonsai' (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)

'দৰ্শন মুকুতা' (দৰ্শন বিভাগ)

'Matrix' (গণিত বিভাগ)

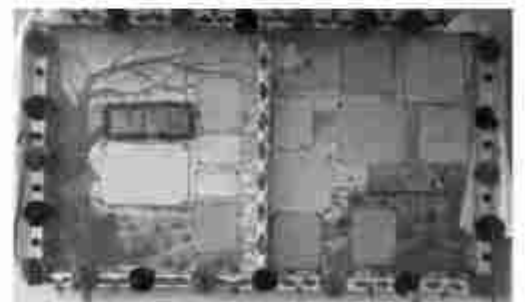
'Spectrum' (পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ)

'Zoocyclopedia'
(প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ)

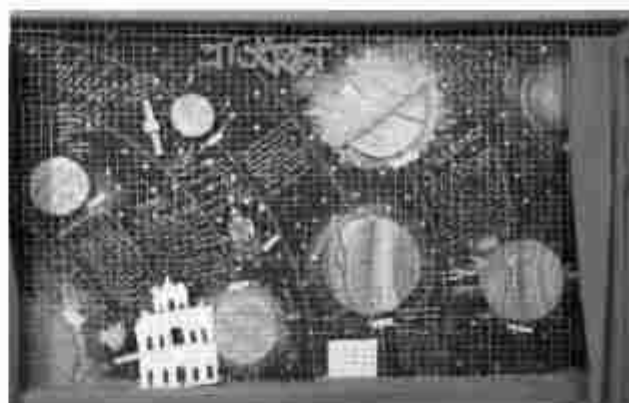
'নিজৰা' (ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ)

'প্ৰজ্ঞা' (সংস্কৃত বিভাগ)

'Revolution' (তথ্য প্রযুক্তি বিজ্ঞান বিভাগ)

'প্রতিধ্বনি' (ভূতত্ত্ব বিভাগ)

'Aureola' (রসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)

'Statesman' (রাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

'ব'দ কাঁচিয়লি' (উম্মেহতীয়া প্রচীৰ পত্রিকা)

সম্পাদনা সমিতি, ২০১৮-১৯ বর্ষ

ড° ধগুমনি পাঠক
তত্ত্বাবধায়িকা

ড° সুব্রত বর্মণ
সদস্য

ড° বনমা দাস
সদস্য

বিশেষ চাক্রবর্তী
সদস্য

ড° দর্শনা গোস্বামী
সদস্য

ড° মিতাবী সেনগুপ্ত
সদস্য

সংগীতা শর্মা
সম্পাদিকা

মনজিতা শর্মা
সদস্য

দীপঙ্খা বর্মণ
সদস্য

প্রাঞ্জল কলিতা
সদস্য

পৰ্বনিতা গোস্বামী
সদস্য

বিকাশ দাস
সদস্য

নলবাৰী মহাবিদ্যালয় ছাত্র-একতা সভা, ২০১৮-১৯ বর্ষ

ড° বিকু ভট্টাচার্য
তত্ত্বাবধায়ক

ড° জুবি হাজৰিকা
তত্ত্বাবধায়িকা,
সহ: সা: সম্পাদক (দিবা)

ড° ৰূপেন কুমাৰ নাথ
তত্ত্বাবধায়ক
সহ: সা: সম্পাদক (যাংবনি)

কুমাৰ চন্দ্ৰ বাতা
তত্ত্বাবধায়ক
সাংস্কৃতিক বিভাগ

ড° ধ্যুমৰ্পি পাঠক
তত্ত্বাবধায়িকা,
আগোচনী বিভাগ

ড° নুগাৰু শেখৰ দত্ত
তত্ত্বাবধায়ক
ওক খেল বিভাগ

ড° বিমল কুমাৰ দাস
তত্ত্বাবধায়ক
লঘু খেল বিভাগ

বিজু ডেব
তত্ত্বাবধায়ক
ছাত্র জিৰনী চ'ৰা

ড° নমিতা ডেব
তত্ত্বাবধায়িকা,
ছাত্রী জিৰনী চ'ৰা

বিনীতা দেৱী
তত্ত্বাবধায়িকা,
সমাজসেৱা বিভাগ

ৰেণিক কুমাৰ ডেব
সভাপতি

ডাঃ জ্যোতি দাস
উপ-সভাপতি

মোয়মনি ৰেণি
সা: সম্পাদক

জ্যোতি ডেবৰমা
সহ: সা: সম্পাদক (দিবা)

ককেন ডেব
সহ: সা: সম্পাদক (যাংবনি)

সমীক্শা বৰা
সাংস্কৃতিক সম্পাদক

সমীক্শা বৰা
আগোচনী সম্পাদিকা

অনিৰ্বাৰ বৰুৱা
ওক খেল সম্পাদক

দীৱ্যা বৰা
লঘু খেল সম্পাদক

জ্যোতি দাস
ছাত্রী জিৰনী চ'ৰা সম্পাদক

অনিৰ্বাৰ বৰুৱা
ছাত্রী জিৰনী চ'ৰা সম্পাদিকা

অনিৰ্বাৰ বৰুৱা
সমাজসেৱা সম্পাদক

যুব মহোৎসবত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ সাফল্য

ৰাজিবেশ শৰ্মা
স্বৰ্ণ সংগীতৰ প্ৰথম, জয়ন্ত সংগীতৰ দ্বিতীয়
স্বৰ্ণ সংগীতৰ দ্বিতীয়, (দ্বিতীয় সোণ কণা শিল্পী)

হিমাংগ তালুকদাৰ
পাশ্চাত্য সংগীতৰ প্ৰথম

জ্যোতী ডেকা
জ্যোতি সংগীত আৰু
লোক গীতৰ দ্বিতীয়

জ্যোতী দাস
সুৰম সংগীতৰ দ্বিতীয়

অৰ্পণ জ্যোতী তালুকদাৰ
দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ তাৰিক

তাৰ্ণৱ কলিতা
সোণ সং-অভিনেতা

পিনাকী বাৰবৰী
কলাৰ প্ৰতিযোগিতাৰ দ্বিতীয়

কবুল কলিতা, পাৰ্ণৱ দেৱী, জুপাল শৰ্মা
যুৱ মহোৎসৱত কুইজৰ প্ৰথম স্থান

সমবেত সংগীতৰ দ্বিতীয় স্থান প্ৰাপ্ত অংশ প্ৰদৰ্শনকাৰী সকল-
তপস্বী কাশ্যপ, শূভা কলিতা, ৰাজিবেশ শৰ্মা,
জ্যোতী দাস, জ্যোতী ডেকা আৰু প্ৰতিযোগিতাৰ দ্বিতীয়

জাতীয় স্তৰত দ্বিতীয় স্থান প্ৰাপ্ত অংশ প্ৰদৰ্শনকাৰী সকল- অৰিনেশ,
মিৰজ্যোতি, ৰৌশিক, আকাশদীপ, শ্ৰুতি, ৰাজেশ্বৰী, সুমন, জ্যোতিৰিতা,
প্ৰতিজিতা, শিলাল বিজয়, মৃদুল, চম্পক, হেমাংগ আৰু মিতাংক

তৰাৱতী বিশ্ববিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত
উজ্জলী উঠা নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকল

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শ্ৰেষ্ঠ সকল

মনস্বিতা শৰ্মা
শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিক

শ্ৰেয়শী ডেকা
শ্ৰেষ্ঠ কণ্ঠ শিল্পী

বন্দিতা কলিতা
শ্ৰেষ্ঠ নৃত্যশিল্পী

আফতাব হুছেইন
শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা

বনজী ইষা
শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী

নিকিতেশ বৰুৱা
শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শ্ৰেষ্ঠ নাট্যমণ্ডল "ইপাৰৰ জোনাকত"
অভিনয়ত ক্ৰমে- আফতাব হুছেইন, অভিজান শৰ্মা,
চন্মিতা শৰ্মা, জাগৃতি গোস্বামী আৰু আকাশ ভবন্যজ

কৃতিত্ব

Dr. Bidyut Kumar Das (Department of Zoology) has been awarded the degree of Doctor of Philosophy (Ph. D) by Gauhati University, for his thesis entitled, " Bone Tissue Alterations in Guinea Pig due to Refinery Sludge Insultation."

বিকাশ বৰুৱা
নৱম মিল্লিত কনকাজ্য বিশ্বস্ত পেৰেড কৰি
অহাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ত সন্মিলন

হিমাংশু তালুকদাৰ
আজ: বিশ্ববিদ্যালয় বাহিৰী ঘূৰ মহোৎসৱত
অংশ গ্ৰহণ কৰি সাক্ষ্য অৰ্জন কৰে

জ্যোতিষ্মান দত্ত, গৰিমা বৰ্মন, বিতুমণি মান
আজ: বিশ্ববিদ্যালয় টাইফোয়ানডো প্রতিযোগীতাত
অংশ গ্ৰহণ কৰি সাক্ষ্য অৰ্জন কৰে

মহাবিদ্যালয়ৰ বুকুত অংকন কৰা চিত্ৰবোৰ

শোভাযাত্রা

মুকলি অধিবেশন

নাট্য প্রতিযোগিতাৰ উদ্বোধন

পথ সুবক্ষা সপ্তাহ উপলক্ষে "বাটৰ নাট"

বটা বিত্তবী সভা

বার্ষিক আলোচনী উদ্বোধন

ছাত্র-ছাত্রীলৈ সম্বৰ্ধনা

শব্দৰ জালত সৃষ্টি এটি সন্ধিয়া

HAT CHANDRA GOSWAMI AUDITORIUM

মাধ্যম আন্দোলনৰ কৰ্মস্বৰূপ প্ৰসঙ্গ নাৰায়ণ চৌধুৰী স্মাৰক তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা

সুৰ সংগম

জিলা যুৱ সংসদ উৎসৱ, ২০১৯

অভিশপ্ত ৩০ অক্টোবৰত শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন

সুধাকৰ্ত্ত ৩^০ জুপেন হাজৰিকা দেৱক শ্মৰণ

বিশিষ্ট চিন্তাবিদ, লেখক মনুৰ বৰা

এন. চি. চি. ৰ উদ্যোগত চতুৰ্থ বাৰ্ষিক কুচ-কাৰাজ প্ৰতিযোগিতা

কুইজ প্ৰতিযোগিতা

সাহিত্য শিতানৰ প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহন

হে নাবী তুমি জাগৃত হোৱা

যুব মহোৎসবৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচীত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ অংশগ্ৰহণ

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বৰ্ণিল ঐতিহ্য

নাটকৰ দল

সংগীত প্ৰতিযোগিতা

৭৩ তম স্বাধীনতা দিবসত এন. চি. চি. ব প্ৰথম স্থান লাভ

নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ত জুবিন গাৰ্গন সৈতে তেওঁৰ সংগীত

ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিনিধিসকল

উত্তৰ সুৰীৰ হাতত মাগিছ অৰ্পণ

ৰাষ্ট্ৰীয় একতা দিৱস পালন

ত্ৰৈলোক্য নাথ গোস্বামী বক্তৃতা অনুষ্ঠান

বক্তৃতা অনুষ্ঠান

এন. এচ. এচ. গোট

এন. চি. চি. গোট

আমাৰ প্ৰাঙ্গণ

ଷଂ ତୁଳିକାଃ ଶ୍ରୀମତୀ

ପିନାକୀ ରାଜବଂଶୀ

ଦୀପକିଶିଂ ବର୍ମନ

ବିଭୁବଞ୍ଜନ ଗୋସ୍ୱାମୀ

ସଂଗୀତା ଶର୍ମା

ତାପଶୀ ବର୍ମନ

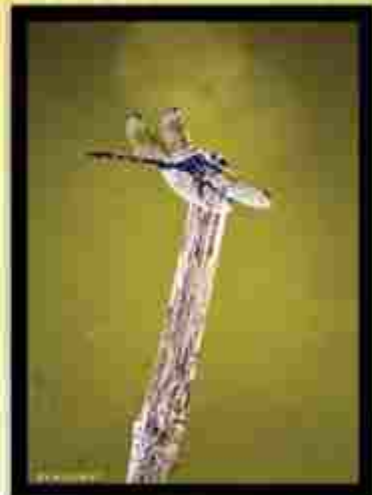

আলোক শিল্প

“প্রকৃতি” - যি সদায় অকৃত্রিম

ড° বিদ্যুৎ কুমার দাস

ভাগবত প্রীতম পাঠক

বিকাশ দাস

গুঞ্জন শর্মা

অনাকেশ ডেকা

চিন্ময় মেধি

